

Giới thiệu Ta Là.. Vợ Của Ma Tôn

Thể loại: Tu chân, điểm tình

Chuyện xưa khó nói hết trong một lời, Thiên giới và Ma giới lại lần nữa vì một nữ nhân mà đại chiến Thiên Ma.

-- ** -- ** -- ** -- ** --

Ma Tôn lãnh ngạo trừng nữ nhân hiện ngang thống lĩnh toàn tiên giới phía sau, lạnh lùng nói.

"Nương tử, mau theo vi phu trở về. Nếu không đừng trách vi phu san bằng nơi này thành bình địa."

Nữ nhân đứng ngây lổ tai rất mất hình tượng, hoàn toàn không nghe lọt lời của Ma Tôn.

"Mối không sợ, chàng tướng chàng là Ma Tôn thì ngon chắc. Ta đây hiện tại chính là Thiên Tiên nha." Ý chỉ nàng cũng không thua kém gì hắn.

Ma Tôn nhú mày: "Nàng cần gì phải nhọc công theo đuổi chức danh phù phiếm đó, ngoan ngoãn làm nương tử của ta có gì không tốt?"

Nữ nhân run run chỉ tay vào hắn, tức đến đỏ mặt hét lên: "Đó đó, đó chính là lí do! Ta mới không thèm làm vợ của Ma Tôn, ta muốn làm Ma Tôn cơ...!!!!!!"

-- ** -- ** -- ** -- ** --

Tóm lại, đây là một chuyện xưa kể về phu thê hai kẻ nọ, vì nhân rồi sinh nông nổi mà bất cả tiên giới lẫn ma giới chịu trận. Nhưng cổ nhân đã có câu, đầu giường cãi nhau kịch liệt đến mấy thì cuối giường sẽ lại thuận hòa thôi! ^^

Bạn đang đọc truyện *Ta Là.. Vợ Của Ma Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Lạy trời cho con một cơ hội

Cây cầu mà thường ngày Đồng Mẫn Mẫn đi dạo không biết vì nguyên do gì mà đông tới lạ thường, người tới lui tấp nập ồn ào náo nhiệt, xe cộ cũng chật cứng, nháo nhào cả một bên phố phường.

Mặc dù không muốn nhưng cô vẫn phải đi qua cây cầu này, bởi vì đây là con đường gần nhất dẫn về nơi ở của cô, muốn đi qua đường khác thì cũng tốt thôi, nhưng phải đi vòng tới một tiếng lặn, mà Đồng Mẫn Mẫn thì không siêng đến thế.

Đồng Mẫn Mẫn nhú mày, cố gắng lách qua dòng người, thân hình nhỏ nhắn không mang về cho cô bất kì lợi thế nào, ngược lại cô không chỉ bị chèn ép đến thấy thương, mà còn phải lo giữ chặt cặp mắt kính trên mặt. Tuy không đến mức gọi là đui mù, nhưng số độ cận thị của cô cũng không nhỏ, những tấm độ, gờ mà rớt cặp kính này thì coi như cô tiểu tùng.

Không biết là do mọi người quá hiếu kì hay do cô chỉ biết lùi lùi đi mà không để ý nhìn quanh, vậy mà chẳng những không thể thoát ra được khỏi đám đông, mà còn bị lấn áp nhích đến gần thành cầu.

"Oa..!" Đồng Mẫn Mẫn ngã phịch ra đất do bị xô đẩy, đau điếng xoa xoa cái mông tội nghiệp của cô.

"Đề tôi chết đi, tôi sống trên đời này còn có ý nghĩa gì nữa!?" Một tràng hét mắng chói tai vang ầm lên từ phía sau Đồng Mẫn Mẫn, cô ngạc nhiên quay lại nhìn.

"Tên khốn kiếp, XXX cả họ nhà anh! Đồ phụ bạc, đồ ngoại tình, đồ có mới nới cũ! Anh chờ đó, tôi làm ma cũng không tha cho anh đâu!"

Đập vào mắt Đồng Mẫn Mẫn là một cô gái trẻ trung xinh đẹp đang say bét nê, hai má ửng đỏ, đúng hơn là cả người đều ửng đỏ, tu rượu còn hơn tu nước lã, nốc hết một chai liền ném luôn vỏ chai xuống sông, bật nắp chai khác ra vừa khóc vừa chửi lại vừa uống (Chí Phèo tái thế ^^), còn vung vẩy chân trên rìa thành cầu vô cùng nguy hiểm.

Đồng Mẫn Mẫn đẩy kính lên, vẻ mặt nghiêm túc nhìn cô, cực lực lên án. Đây cô gì đó ời, không thấy biển cấm xả rác ở đầu cầu à? Cảnh thận Bộ vệ sinh môi trường đến hốt cô đi đó!

Khụ khụ, làm ơn tập trung vào tình huống hiện tại dùm cái.

Làm người vẫn nên có chút nhân nghĩa, có đức một chút để mai này con cháu còn được hưởng. Sau khi suy tính thiệt hơn một hồi, Đồng Mẫn Mẫn quyết định khuyên răn cô nàng.

“Này chị ơi, thất tình có phải chuyện gì to tát đâu. Trên đời này còn thiếu gì đàn ông, đâu phải chỉ có riêng mình gã. Chị lùi lại một bước mà suy nghĩ xem nào, chị trẻ đẹp như vậy còn lo không kiếm được một người tốt hơn để yêu chị sao? Về phần anh ta thì, tốt nhất là chị nên quên đi cho nhẹ lòng.”

Cô gái dường như nghe được lời của Đồng Mẫn Mẫn liền quay lại nhìn cô, cong môi hét văng nước miếng vào mặt xối xả.

“Cô thì biết gì mà nói, đã yêu lần nào chưa hay vẫn còn độc thân? Đừng có đem mấy lời tình cảm cũ rích ra nói với tôi.”

Ồ hay, cái bà chị này! Lâu lâu cô mới thốt ra được mấy lời vàng ngọc hay đến vậy, đã không biết điều cảm ơn thì thôi nỡ lòng nào lại nhẫn tâm chà đạp như thế.

Đồng Mẫn Mẫn cú rồi nha, cũng mặc kệ không thèm quan tâm hay an ủi gì nữa, cao giọng nói.

“Hừ, độc thân thì sao chứ? Vừa tự do muốn làm gì thì làm, không cần phải gò ép bản thân trở nên thật hoàn hảo trong mắt đối phương, không phải lo được lo mất, không phải quần thúc xem chừng, không ghen tuông ăn dấm chua bấy bạ... thế thì có gì là không tốt?” Cô vươn tay đẩy mắt kính lên, tròng kiếng lóe sáng dưới ánh đèn đường nhân nhật, hùng hồn mạnh dạn rút ra kết luận: “Nói tóm lại, chuyện yêu đương vừa tốn tiền, phí thời gian, đau tim, hại não. FA như tôi là tốt nhất, hội FA muôn năm!!!”

(FA: Forever Alone. tạm dịch là Mãi cô đơn.)

Mọi người ngó ra nhìn Đồng Mẫn Mẫn đột nhiên giơ thẳng nắm đấm hét lên khẩu quyết, xoay qua nhìn cô gái đang ngồi ngoài rìa thành cầu cũng một tình trạng tê liệt tương tự, hồi lâu sau cô gái meo meo khóc đến thương tâm.

“Ô ô, đâu phải dễ dàng nói muốn quên là quên được. Cái tên chết tiệt đó, giờ này chắc đang hạnh phúc nằm trong vòng tay của người khác.” Cô bỗng gào lên, khóc càng dữ dội hơn: “Tại sao chứ? Tại sao lại là đàn ông mà không phải là phụ nữ? Hắn có gì tốt hơn tôi? Tại sao? Oa oa oa.....!!!!!!”

Mô phật! Vì chúng sinh trong nhân gian này, xin người mau mau đến đây phủ độ độ trì cho thế giới được an lành, chúng con sắp chịu hết nổi rồi!!

Trong khi lòng người gào thét bất tận, chỉ thấy Đồng Mẫn Mẫn ngồi xuống vỗ lên vai cô gái nước mắt nước mũi tèm lem, vẻ mặt cười vô cùng phúc hậu, nói:

“Đâu phải chỉ có đàn ông mới mang lại hạnh phúc cho nhau, phụ nữ cũng có thể mà. Hắn đã đam mỹ (Gây) rồi, thì chị cứ bách hợp (Less) đi thôi!” Còn nháy mắt như kiểu “Tôi tin chị có thể làm được mà!”

Chúa ơi! Ở đây còn có một người tư tưởng vượt thời đại nữa này!

Cô gái chớp đôi mắt đầm nước, như được khai sáng mà vỗ lấy Đồng Mẫn Mẫn.

“Cô nói đúng, hắn thì có gì tốt chứ. Tôi đây sẽ tìm một người phụ nữ còn tốt hơn hắn gấp cả trăm nghìn lần về đây yêu đương, nhất định phải cho hắn thấy tôi hạnh phúc như thế nào.”

Có thời gian làm từng ấy việc nhắm nhĩ, sao không tìm luôn đàn ông cho nhanh! Mọi người tròn mắt, âm thầm thở dài. Ai cũng nghĩ như hai cô này thì ngày trái đất bị diệt vong không còn bao xa nữa, họ cũng có thể sắp xếp thời gian để ăn mừng lịch tận thế mới rồi!

Cô gái cười, quệt đi nước mắt trên khóe mi, hướng Đồng Mẫn Mẫn nói: “Cô giúp tôi vào với, tôi hứa sẽ không vì một người đàn ông mà làm chuyện ngu ngốc như vậy nữa!”

“Được.” Đồng Mẫn Mẫn cười, kéo tay cô vào.

Sao nhìn thấy một người được cứu sống mà họ không cảm thấy gì hết vậy, cũng chẳng buồn vỗ tay tán thưởng gì luôn. À, chắc là vì thế giới này sắp mất đi thêm một cặp Adam và Eva nữa rồi!

“A!”

“Sao vậy?” Vào được nửa chừng thì cô gái chợt kinh hô, Đồng Mẫn Mẫn nhìn cô thắc mắc hỏi.

“Váy của tôi mắc kẹt rồi!” Cô chỉ vào váy áo của mình, chiếc váy dài quá khổ vướng vào đỉnh kẹt cứng không thể kéo ra.

“Được rồi, tôi ra ngoài đó giúp chị.” Nói rồi Đồng Mẫn Mẫn chồm người leo qua thành cầu, cẩn thận di chuyển giúp cô gái tháo gỡ nếp gấp bị cuốn vào của váy ra.

“Váy là xong!” Đồng Mẫn Mẫn ngẩng lên nhìn cô gái cười, vừa lúc đó có một con muỗi rất không khôn ngoan lượn là lượn lơ trước mặt cô.

Bộp.

Ăn ngay một Giáng Long thập bát chưởng vào giữa trán, Đồng Mẫn Mẫn xây xẩm thấy đất trời chao đảo mông lung, cô mắt đà ngã ra phía sau rơi vào khoảng không, như đầu đó như nghe được giọng cười khanh khách của cô gái.

“Bà đã ra tay thì mày chỉ có chết! Ha ha!”

Không phải lúc cười đầu thím à! Con muỗi chết mà tôi cũng chết luôn đây này!

Lần sau ra đường phải nhớ kĩ lời ông bà dạy, tuyệt không dây dưa vào chuyện thị phi. Ông trời à, con cả đời việc tốt hiếm lắm, việc xấu chưa từng phạm phải. Ông có thể niệm tình suy xét mà cho con thêm một cơ hội nữa được không? Con thề kiếp sau đầu thai nhất định sẽ ăn chay niệm phật, cả đời hành thiện tích đức. Nếu có nửa lời gian dối, ông cứ cho con.. hóa Sói đi!

Dù sao thì sói cũng là con vật yêu thích của cô, trở thành sói xem ra cũng không tệ. Trước khi tiến nhập vào mặt nước lạnh băng tối đen như mực, Đồng Mẫn Mẫn đã nghĩ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là.. Vợ Của Ma Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Đại chiến Tiên Ma

Phía bắc thiên đình rơi xuống một quả cầu lửa dày bụi, đánh sập cả một tòa kiến trúc uy nghi tráng lệ. Từ đằng xa, tiếng trống kèn nổi lên, Thiên giới và Ma giới hai quân giao nhau, bắt đầu màn đại chiến kịch liệt kéo dài suốt ba trăm năm.

“Đã tìm thấy con chưa?”

Một nam nhân giáp phục huy hoàng, vẻ mặt nghiêm nghị nhìn nữ nhân sốt sắng chạy khắp nơi trong trang viện, không nén được nước mắt khóc rồi cả lên.

“Rõ ràng là ở đây, trước khi đi ta đã dặn nó ở đây chờ ta, tại sao bây giờ lại không thấy?” Nàng lớn tiếng hô gọi: “Mẫn nhi! Mẫn nhi! Con ở đâu mau trả lời mẫu thân!”

Bất ngờ, nam nhân đặt tay lên vai kéo nàng lại, vừa kịp xoay người tránh một đao hung hăng bổ xuống của tên hùng yêu đánh lên từ trên mái nhà. Không khách khí nam nhân liền tặng lại cho hắn một thương ngay giữa ngực, hùng yêu treo trên mũi nhọn hét thảm một tiếng trước khi bị nam nhân hất văng ra xa.

Vài mũi tên lạc đạn cắm phập vào trụ cột, lửa từ mũi tên lao ra bùng rực cháy lên, ma quái gần đó đánh hơi được tiên khí liền theo hướng của hai người gào rú tìm đến, mặt mũi đáng sợ gầm gừ đe dọa.

“Nơi này không an toàn, chúng ta mau đi thôi!”

Cảm nhận được cuộc chiến đang dần đến hồi cao trào, nam nhân không do dự ôm lấy eo nữ nhân phi người bay đi thoát khỏi sự truy đuổi gắt gao của đám yêu ma.

“Không!” Nữ nhân thốt lên, không dám tin nhìn nam nhân: “Nó là con của chàng, là cốt nhục tương liên. Lẽ nào chàng định trơ mắt, nhẫn tâm bỏ mặc con ở nơi hiểm nguy này?” Không, nàng không thể làm vậy được.

Nam nhân vẫn dáng vẻ bình đạm như cũ, như thể hắn hoàn toàn không nghe thấy lời nói bức thiết của nữ nhân.

Nữ nhân tức giận đẩy người nam nhân ra muốn thoát khỏi sự kiểm soát của hắn, nhưng sức của một hoa tiên như nàng sao có thể bì được với đại tướng quân lang tộc trăm trận trăm thắng là hắn.

“Chàng mau buông ta ra, để ta tự đi tìm con!” Nữ nhân thấp giọng quát, nàng so không lại với sự cố chấp của hắn.

Nam nhân chém rớt hai tên yêu ma theo đuôi, siết lại vòng tay ngăn nữ nhân vùng vẫy, ở bên tai nàng nói.

“Xin lỗi!” Ta không thể mất luôn cả nàng được.

“..Xin lỗi!” Mẫn nhi, đừng bao giờ tha thứ cho phụ thân.

Viễn mắt nữ nhân lệ dâng tràn, nàng tay nắm tay cầu liên hồi vào người nam nhân, nam nhân im lặng chịu đựng tất cả uất ức của nàng trút xuống, đôi tay ôm nàng siết lại càng thêm chặt. Bà vai bỗng nhói lên một trận đau, hóa ra nữ nhân đã cắn xuống người hắn, nuốt nghẹn từng con nắc không buông hắn cho đến khi máu ứa ra.

Gió đánh quất vào mặt nàng đau rất, nữ nhân ngậm nước mắt nhìn nơi đang dâng lên khói lửa mịt mù, tiếng la hét xô xát như cách xa ngoài tầm tai, cung Thiên Linh một thời yên bình đã chìm vào dĩ vãng.

Trắng đen lẫn lộn, ma tiên như hòa vào nhau, rốt cuộc thì đâu là ngọn nguồn khơi lên cuộc chiến này?

Trên đỉnh núi Nguyệt Sa phủ tuyết trắng ngân sương, sâu trong đáy cốc lam băng huyền ảo tuyệt đẹp, thiếu nữ khoác trên người y phục như nước hồ xuân xanh ôn nhuận, một mái đầu tơ bạc xoắn dài như gắm lụa Hà Đông, nước mắt như pha lê nhỏ giọt rơi xuống mặt hồ phản chiếu hình ảnh hai nam tử đang giao đấu, một tiên một ma, vầng vũ tối đen bầu trời.

“Phi Thiên Duyệt! Uy Minh Vũ!”

Nàng khẽ gọi ra hai cái tên, nước mắt càng không kiềm được, đưa tay muốn chạm vào nét mặt cương nghị của người hiện lên trong hồ.

Đôi tay run rẩy đi được một nửa liền khựng lại, nàng cảm thấy nhật nguyệt tinh quang đang đổi dời vị trí cho nhau, mặt hồ yên ả bỗng rung động dữ dội, cả ngọn núi Nguyệt Sa vẫn luôn đứng vững trường tồn với thiên địa nay dấy lên từng hồi chấn động, nữ tử chao đảo vịnh bờ đá trụ người lại.

Một quang sáng như sao băng cắt ngang qua bầu trời vẫn luôn u tối ở nơi này, nữ tử ngẩng lên đầy ngạc nhiên nhìn điểm sáng ở các nơi quây quần hội tụ, tạo thành luồng kinh phong khuếch tán cực đại đánh bật mọi thứ trong phạm vi gần đó văng ra ngàn trượng.

Chưa lui hết kinh ngạc, tiếp theo sau đó nàng nhìn thấy luồng lốc xoáy vầng vũ như không gian bị xé mở bắn thẳng thành cột dọc ánh sáng nối liền với mặt đất, viên đá màu tím từ khe nứt rơi ra lao đi với tốc độ kinh hoàng hiện ra một sinh mạng, ánh sáng tím bùng lên rồi chợt tắt, quang sáng đỉnh thiên trở nên mờ ảo tan dần vào hư vô, mọi thứ im ắng trở về lại ban đầu giống như chưa từng có chuyện gì.

Nữ tử vội chạy đến Linh Hồ muốn xem chuyện thất thường gì vừa diễn ra, nàng vờn tay đảo ngang qua mặt nước nhưng không có gì hiển hiện, thử lại vài lần vẫn cho ra một kết quả tương tự.

Trận chiến Tiên Ma sắp đến hồi tàn cuộc, nữ tử cũng bình lặng lại tâm tình mình. Nàng ngắt một đoá tuyết liên dùng pháp thuật hóa ra một tiểu tiên đồng, tiểu tiên đồng đứng trên lá sen dần dần trở thành một thanh niên tuấn tú, chấp tay hình chữ thập cúi đầu đợi lệnh nàng.

“Mang viên đá về đây cho ta, nhất định không được để rơi vào tay người khác.”

Viên đá đó ẩn chứa phúc hay họa nàng còn chưa xác định được, bao năm quan sát thiên tinh đây là lần đầu tiên nàng thấy dị tượng này, trước khi làm rõ sự việc, nàng vẫn nên im lặng giữ bí mật về sự tồn tại của viên đá kì lạ.

“Vâng thưa Thiên Nữ!” Thanh niên bái chào nàng rồi biến vào hư ảo.

Nước Linh Hồ trở lại im ắng như mặt gương băng lãnh, nữ tử ngồi xuống cúi người vuốt qua mặt nước lấm bầm điều gì đó, nét buồn tàn mạn làm muôn hoa cũng thất sắc theo.

“Ta nguyện rửa ngoi sẽ sống mãi trong thân xác này không bao giờ lớn lên, chịu mọi sự xa lánh sỉ nhục của người đời. Cho đến khi ngoi chết đi ngoi cũng không thể bước vào vòng luân hồi, vĩnh viễn phiêu tán như cô linh không bao giờ có thể lại làm tiên được.”

Trong khu rừng âm u vắng lặng, từng lời nguyện cay độc bật thốt ra giữa kẽ môi rỉ máu của nam tử thân mang thương tích nặng nề nằm nghiêng một bên cổ giữ hơi tàn. Cách đó không xa là một cô bé ước chừng bảy, tám tuổi toàn thân bạch y nhiễm máu đỏ tươi ngã sấp ra nên không nhìn thấy dung mạo, ánh tím nhàn nhạt phủ quanh người nàng dần lắng đọng vào sâu trong cơ thể, nam tử ở một bên nhìn thấy nghiêng chặt răng cắn hận.

Y dùng tu vi cả đời để đổi lấy sự bất hạnh của nàng, chỉ khi lâm vậy y mới cảm thấy thỏa mãn vì đã trả đũa được hai kẻ vong tình kia, hoàn toàn không bận tâm nàng chỉ là một người vô tội vô cớ bị liên lụy vào tranh chấp của người đời trước.

Người vốn là tiên nay trở thành ma, bị thiên giới rũ bỏ, nhân giới không chứa chấp, ma giới cười nhạo, từ nay ba cõi đất trời nơi nào cũng không dung, sống tựa như đã chết.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là.. Vợ Của Ma Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Xuyên qua ta thành.. Độc Nhãn Lang

Sương trắng phủ mờ lối đi, Đồng Mẫn Mẫn dạo bước giữa chốn hoang vu mây mù, bản thân cô cũng không rõ mình còn sống hay đã chết.

Ngưu đầu mã diện đâu? Hắc bạch vô thường ở nơi nào? Tại sao không có ai đến đón cô hết vậy?

Cô cũng không biết mình đã mắc kẹt ở nơi này được bao lâu, cô cứ đi, đi mãi như người không biết mệt. Ở đây không phân biệt ngày đêm, tất cả chỉ là

một màn sương mờ ảo, trời mới biết cô muốn phát điên đến chừng nào.

Đây rốt cuộc là nơi quý quái gì? Chỗ siêu sinh cực lạc cũng không nhân như nơi này, bộ tính để cô ở đây tu tiên chắc? Người, người đâu hết rồi? Mau ra đây cho cô nhìn mặt một cái!!!

Trong hơn hai mươi năm nhân sinh của Đồng Mẫn Mẫn, đây là lần đầu cô tha thiết mong mỏi gặp con người đến vậy. Trước đây sống đời sống trạch nữ, ngày ngày tối tối ở trong nhà, có quản chi đâu đến thời gian, nhưng lúc ấy có vô số thứ giải trí làm cô mê mết. Còn bây giờ, nếu nói chuyện với đầu gối hay đêm ngón tay cũng tình là một môn giải trí thì.. Vâng, Đồng Mẫn Mẫn đã tự kỉ đến mức hết thuốc chữa rồi!

“Hic hic...!!”

Đồng Mẫn Mẫn vòng tai lên, dường như cô vừa nghe thấy gì. Tiếng sụt sùi nước nỡ nghẹn ngào đó, là có ai đang khóc sao?

Vội đi theo âm thanh đứt quãng truyền đến, Đồng Mẫn Mẫn nhìn quanh tìm kiếm chủ nhân của tiếng khóc. Sương tan ra mở lối cho Đồng Mẫn Mẫn, bây giờ cô mới nhìn thấy tàng cây cổ thụ già vĩ ngạn vươn cành soi bóng nước thành hồ, mà ở dưới gốc cây ấy là một cô bé tóc dài quá nửa lưng, ăn mặc cổ trang giống như người thời xưa, đang chôn mặt giữa hai chân vòng tay ôm lấy khóc nức lên từng hồi.

Đồng Mẫn Mẫn từ từ đi đến, nhẹ chân như sợ làm phiền tới cô bé, nhưng không đợi cô gây ra tiếng động nào thì cô bé như là cảm nhận được mà ngược lên nhìn cô.

“Ch,Chào!” Đồng Mẫn Mẫn cười gương vẫy tay với cô bé, cơ mặt cứng ngắc cử động thì y như máy móc.

Có thể không máy móc được sao, cô chưa lần ra bất tỉnh đã là may mắn lắm rồi! Nhìn tướng tá của cô bé rõ ràng là mảnh mai đáng yêu như thế, có tình trên khuôn mặt trắng trẻo nõn nà lại có một vết chàm vô cùng kinh khủng. Nói là vết chàm thì cũng không chính xác lắm, nó giống những vết nứt hơn, nhếch lên trên thái dương rồi kéo xuống tận sườn mặt, như một cái mạng nhện phủ lên một con mắt đỏ tươi như máu.

Đồng tử dị biệt màu?

Một bạc một đỏ thật đối lập, giống như thiện ác ở trên cùng một con người. Cô bé ngẩng ra nhìn Đồng Mẫn Mẫn, hơi do dự tiến đến gần cô.

Nhìn cô bé trước mắt, Đồng Mẫn Mẫn thấy được sự lo lắng hiện hữu rõ rệt trên nét mặt cô bé. Đồng Mẫn Mẫn cười, nếu nhìn kĩ thì cô bé này cũng dễ thương lắm nha!

Cô bé thấy Đồng Mẫn Mẫn cười thì cũng rộ lên cười, thật lâu rồi chưa có ai đối với nó mỉm cười.

“Em tên Đồng Mẫn Mẫn hả? Thật trùng hợp, tên của chị cũng là Đồng Mẫn Mẫn!” Hai chị em nắm tay nhau ngồi lại dưới gốc cây, thấy cô bé khá trầm lặng nên cô có ý gọi chuyện.

“Em có biết đây là nơi nào không, chị đi mãi mà không tìm được lối ra, ở đây chỗ nào cũng giống hệt nhau, mà sao em lại ở đây?”

“Muội..” Cô bé chần chờ lên tiếng, như là không biết bắt đầu từ đâu.

Đồng Mẫn Mẫn thấy cô bé ậm ờ mãi mà chưa nói được lời nào, tay nhẹ đặt lên đầu cô bé vỗ về.

“Không cần vội, cứ chậm rãi mà nói. Chị sẽ ở yên đây, không chạy đi đâu hết.”

Ngược nhìn gương mặt tươi cười của Đồng Mẫn Mẫn, cô bé như được tiếp thêm sức mạnh, từ từ nói.

“Muội.. vốn cùng phụ mẫu sống yên bình trên thiên giới. Phụ thân muội là Đại tướng quân Lang tộc – Đồng Tàn Hạo, mẫu thân là Trà hoa tiên tử của Vương mẫu nương nương – Lam Uyển Cơ. Ba người bọn muội sống ở Thiên Linh cung thật vui vẻ, ngày qua ngày cho tới khi ngọn lửa của chiến tranh hung tàn kéo đến.”

“Chẳng biết vì duyên cớ gì mà Ma Tôn đập mây đưa quân lên thiên giới, thiên đạo và ma đạo dù trước nay bất đồng chí hướng nhưng vẫn giữ được cái Hiệp ước gọi là duy trì hòa bình Tam giới, nước sông không phạm nước giếng, cố tình chính Ma Tôn lại phá vỡ nó.”

“Sau khi hủy Thiên môn một đường xông vào thánh điện, Ma Tôn và Thiên Tiên dường như đã xảy ra tranh chấp một hồi. Chỉ biết khi đó đất trời âm u mờ mịt, thiên lôi chớp động không ngừng giáng xuống thế gian. Đợi khi Ma Tôn xuất hiện một lần nữa, cũng là lúc ma giới tuyên chiến với thiên giới.”

“Đại chiến Tiên Ma kéo dài suốt ba trăm năm, trong ba trăm năm đó đất trời không một ngày nào yên bình. Yêu ma được dịp hoành hành tác quái tác quái trên nhân giới, phá tung Thiên cung tàn sát không biết bao nhiêu tiên tử, sinh linh đồ thần, khắp nơi oán khí ngập trời.”

“Sau trận chiến đó Thiên Tiên thọ thương nặng, mười hai vị tinh quân phải hợp sức lại với nhau mới chữa trị được cho ngài ấy. Ma Tôn thì chẳng biết đã đi đâu, biệt biệt vô âm tín. Thiên giới và ma giới tổn hại nặng nề, trong một thời gian ngắn khó lòng quay lại được như trước, giữa lúc đó có một người tự xưng là Tàn Ma Tôn – Phượng Dục Huyền – đưa ra một bản nghị ước nhằm lập lại trật tự Tam giới. Thiên giới nào quản y là ai, có thể nhanh chóng chấm dứt tình trạng hỗn loạn này đã là tốt lắm rồi, liền cùng y kí hiệp ước đình chiến, Tam sinh giới từ đó mới có được một ngày yên lành.”

Cô bé hơi cúi đầu, vẻ mặt buồn bã nói tiếp.

“Ngày đó muối cùng mẫu thân ở trong trang viện đợi phụ thân về, nghe thấy tiếng nổ ầm ĩ bên ngoài mẫu thân liền dặn muối ở lại đây chờ người không được đi đâu rồi lao đi. Cảm giác sợ hãi khi chỉ có một mình ủa đến, lại nhớ lời mẫu thân nên muối không đi đâu mà ở yên một chỗ thấp thỏm trông ngóng ra ngoài cửa. Vừa nghe thấy tiếng cửa mở, muối liền hân hoan không thôi, nhưng người xuất hiện lại không phải là phụ thân hay mẫu thân mà là một người vô cùng xa lạ, vẻ mặt như hung thần phần nộ tiến đến bắt muối đi.”

Mặc kệ khi đó cô bé có phản kháng thế nào thì cũng không địch lại được sức của người nọ, bị bạt tai hai cái tàn nhẫn mà lòi đi.

Cô bé kéo tay Đồng Mẫn Mẫn đặt lên một nửa gương mặt bị rạn vỡ của mình, đau khổ nói.

“Muối bị nguyên rửa, bị cái người mà muối không quen biết đó nguyên rửa. Y nguyên muối không bao giờ lớn lên, nguyên muối bị giam giữ trong thân xác này mãi mãi, khi chết đi cũng không thể bước vào vòng luân hồi tái thế, vĩnh viễn như một cô linh phiêu bạt không chốn nương thân. Đây, chính là bằng chứng của lời nguyên đó.”

“Thiên giới bảo muối bị ô uế, là ma vật chứa đầy những điều tàn ác xấu xa. Nhân giới coi muối như quái vật mà đánh đập đuổi giết, nói muối là mầm mống tai ương cần phải bị tiêu trừ. Ma giới cười cợt nhạo báng muối, cho muối là nỗi ô nhục ngàn năm bất lưu. Muối sống còn đau khổ hơn là chết, nơi nào cũng không dung, chốn nào cũng bị chối bỏ. Không có dung khí để tiếp tục sống, muối đã tự đoạn tâm mạch của chính mình, sau khi chết đi thì không hiểu sao lại đi đến nơi này, nói thật đây là đâu muối cũng không biết.”

Cô bé nói xong liền lẩm lũi không chịu ngẩng đầu, im lặng lan tràn. Hai bên má bị nhéo banh ra khiến cô bé ngạc nhiên ngược lên nhìn Đồng Mẫn Mẫn, chỉ thấy Đồng Mẫn Mẫn nhướng mày vẻ không vui, nói.

“Sao muối ngốc thế, hà cớ gì phải chịu khuất nhục để được người khác chấp nhận. Thiên giới nếu như đã rũ bỏ, coi muối là ma vật, vậy thì muối hãy trở thành Ma Tôn đỉnh đỉnh đại danh xem lúc đó họ còn nói gì được không. Chẳng phải kẻ mạnh là kẻ có quyền lên tiếng sao, chỉ cần muối trở nên mạnh mẽ, mặc kệ muối là tiên hay ma, lời nói của muối vẫn có trọng lượng hơn cả.”

Đồng Mẫn Mẫn thả tay ra, xoa xoa mặt cô bé: “Người khác nếu như đã không chấp nhận muối, thì muối hãy đứng trên tất cả để buộc người khác phải nhìn nhận muối. Bị ghét thì ai chẳng bị, thấy Thiên Tiên không, cả ma giới ghét ông luôn chứ có ít đâu. Rồi còn Ma Tôn nữa, thiên giới cũng chọi đá quá trời. Vậy mà hai người họ vẫn sống rất tự tại tại đây thôi, sống trong tín ngưỡng và khiếp sợ của nhân giới.”

Cô bé đâm ra ngây ngốc nhìn Đồng Mẫn Mẫn phì cười, chưa bao giờ cô bé thấy có người thiếu kính trọng hai người quyền lực tối cao đó đến vậy.

“Tỷ thật hài hước, không ngờ sau hơn 1000 năm muối lại có thể cười được.”

Đồng Mẫn Mẫn đang muốn ra về đàn chị vỗ vỗ đầu cô bé thì chết sững, cô có nghe lầm không nha, cô bé này thật đã.. thật đã 1000 tuổi rồi ư?

Giọng Đồng Mẫn Mẫn run run: “Muối nói lại xem nào, năm nay muối bao nhiêu tuổi rồi?”

Cô bé bầm ngón tay, lẩm nhẩm tính toán: “Ừm, nếu đúng như muối tính thì.. khoảng 1028 tuổi.”

“1.. 1028 tuổi?!!” Má ơi, đáng tuổi tổ tổ tổ tông của mình chứ chẳng chơi!

Đồng Mẫn Mẫn choáng váng nhìn cô bé đang ngồi cười trước mặt, cảm thấy thế giới này thật huyền ảo khôn cùng.

Bỗng nhiên cô bé cầm hai tay Đồng Mẫn Mẫn đưa lên trước mặt, mắt ướt mèm cười nhìn cô.

“Tỷ có thể thay ta sống tiếp được không?”

Đồng Mẫn Mẫn trở mặt ra kinh ngạc: “Muối nói vậy là sao? Chẳng phải cả hai chúng ta đều đã chết rồi à? Vậy thì làm sao mà sống lại được?”

Cô bé cười, giải thích: “Trong người muối còn trữ một phần tiên lực trước khi bị phong ấn, muối mới vừa chết nên thân xác hẳn là còn nguyên vẹn, muối sẽ dùng cấm thuật để giúp tỷ trọng sinh vào thân xác muối. Nhưng, xin tỷ hãy hứa giúp muối một điều.”

Đồng Mẫn Mẫn nhìn đôi mắt ánh lên sự quyết tuyệt của cô bé, không do dự liền đáp.

“Muối cứ nói.”

Cô bé cười, bảo Đồng Mẫn Mẫn đứng lên. Khi cô còn chưa hiểu đầu của tai nheo gì thì đã bị cô bé đẩy xuống hồ, trong lúc chìm sâu vào mặt nước Đồng Mẫn Mẫn như nghe thấy tiếng cô bé từ trên nói vọng xuống, thanh âm trong trẻo bức thiết bên tai.

“Xin tỷ hãy sống và đứng trên tất cả mọi người. Nói cho cả thế giới này biết về sự tồn tại của muối. Nói cho họ biết tên của chúng ta là gì. Chúng ta.. là Đồng Mẫn Mẫn!!!!”

“Không ngờ kiếp trước mình có tới bốn mắt kiếp này lại chỉ còn một mắt, đã thế còn phải cosplay* Độc Nhãn Lang nữa chứ!”

*Hóa trang.

Đồng Mẫn Mẫn vừa lau bầu vừa phì cười trên y phục, một nửa gương mặt đã bị bịt kín bằng vải trắng che đi con ngươi màu đỏ cùng ấn nguyên đen sạm. Con ngươi màu bạc hướng lên nhìn trời cao, mắt sắc lại vờn nắm đấm đầy quyết tâm hét lên.

“Người trên thiên giới cứ đợi đó, chờ ngày ta tu thành Ma Tôn rồi sẽ lên đó đòi lại hết thầy công đạo cho mà xem!!!”

Q t Q t Q t ~ ~ ~

Những âm thanh rất không hợp thời từ bụng nàng phát ra cắt ngang bầu không khí oai phong hào hùng, Đồng Mẫn Mẫn cúi xuống xoa xoa cái bụng.

Ày, có thực mới vực được đạo nha!

Koong.. Koong..

Tiếng chuông chùa xa như đánh thức tâm trí nàng, mắt Đồng Mẫn Mẫn lóe lên.

Vừa hay đang buồn ngủ thì gặp chiếu manh, để kiểm coi có cái bát nào không rồi đến đó hóa duyên xem nào! Ha ha!!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là.. Vợ Của Ma Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Sư phụ, đồ nhi xin được bái kiến người

“Thí chủ, người nhất định phải giúp bổn chùa thu thập con yêu quái này!”

Một hòa thượng trên đầu điểm sáu chấm, nước mắt lưng tròng, vô hạn uất ức kể khổ với đạo sĩ để chòm râu dê mặc y phục bắt ma.

Phượng trượng đứng gần đó cũng vén tay áo lau lau mắt, sụt sùi.

“Hic, nó không chỉ bắt kính trộm hoa quả cúng bái dâng lên thần Phật, trêu chọc môn đệ của bổn tự, đã thế còn chiếm luôn phòng của bản tăng. Quá đáng nhất là, nó ngủ ngáy còn to hơn cả sấm, làm tất cả tăng sư trong chùa không ai ngủ nghỉ gì được. Tinh thần sa sút, cơ thể suy kiệt, giờ đọc kinh niệm Phật nào cũng gật gù thiếu điều muốn nằm lăn ra ngủ.”

Hòa thượng trong tự đồng lòng gật đầu liên tục, còn hùng hổ tiến đến vạch ra khuôn mặt tiều tụy của mình để đạo sĩ nhìn cho rõ.

Hắc tuyến rơi dọc đầy đầu, đạo sĩ im lặng nhìn người nói người phụ họa vô cùng sinh động.

Bỗng dưng cả hội hòa thượng xông đến, người ôm tay người ôm chân đạo sĩ, khóc ròng kể lể.

“Thí chủ, cái răng vàng của bản tăng cũng bị nó nhổ trộm mất.”

“Hu hu, hôm nọ nó còn cào móng bản tăng.”

“Thế thì nói gì, miếng đậu hũ thối bản tăng để dành cũng bị nó ăn mất.”

“Nó còn, nó còn..” Vị hòa thượng nọ ấp úng một hồi, vẻ mặt e thẹn mắt tự nhiên thu hút sự chú ý của mọi người, thấy vậy họ liền nôn nóng thúc giục y.

“Nó còn làm gì?”

“Phải đó, nó còn làm gì nữa?”

“Nhị sư huynh, huynh mau nói đi.”

Hòa thượng dưới sự kích động của mọi người, khuôn mặt khô ngô ửng đỏ lên, nói.

“Nó, nó còn.. còn nhìn trộm bản tăng tắm rửa.”

Woa...!! Nhị sư huynh, sự trong trắng của huynh..!!!!

Hội hòa thượng càng kích động hơn, lay đạo sĩ cũng càng dữ dội hơn.

“Thí chủ, bằng mọi giá ngươi phải tiêu diệt con yêu quái đó, đòi lại công đạo cho nhị sư huynh!”

“Đúng vậy, phải đem nó đánh cho hồn phi phách tán, tan thành tro bụi mới thôi!” Đáng chết, sao nó có thể làm thế được chứ, đến ta còn chưa được nhìn nữa là!

Đầu khí đột ngột tăng vọt, toàn thể hòa thượng trong Vân Phong tự gào lên rung chuyển cả một vùng, chim bay tán loạn quấy nhiễu đất trời.

“Nhất định không thể tha cho con yêu quái đó!!!!”

Đồng Mẫn Mẫn tựa người vào tượng Đức Phật to lớn mạ vàng, vừa xoa xoa cái bụng căng tròn, vừa vói tay lấy quả táo trong mâm cần rộp rộp, vô cùng hưởng thụ không khí mát lành thanh tịnh ở nơi này.

Hà.. Ban đầu nàng vốn chỉ định đến đây ăn chùa một bữa, nghỉ lại một đêm rồi đi. Ai ngờ mấy người hòa thượng này không biết tốt xấu, bảo nàng là nữ nhân tục khí nên không cho nàng vào, chứ đừng nói chi là ăn. Cho xin đi, hình dáng hiện tại của nàng nhiều lắm chỉ là một bé gái thôi, nghĩ sao mà lại nói nàng là có chủ ý không đúng đắn với cái nhị sư huynh gì đó chứ. Hừ hừ, ta còn không biết y là ai thì có suy nghĩ lẩn tránh với y bằng niềm tin. Cửa chính đã không thể vào được thì vẫn còn đây lỗ chó đấy thôi, dù sao đồng dạng là mở ra để đi nên lối nào cũng như nhau.

Sau khi vào được Vân Phong tự, việc đầu tiên Đồng Mẫn Mẫn làm là tìm một chỗ ấm áp để ngủ. Mà ở trong chùa thì nơi nào là tốt nhất nha? Nghĩ bằng đầu gối cũng biết, đương nhiên đó là phòng của phương trượng rồi.

Ha Ha, xem ta như thế nào quậy tung cái chùa này!

Dọa ma, đá đất phương trượng độc chiếm phòng. Canh me nhỏ trộm răng vàng của Phó Quản. Rình rập nơi nơi dùng móng gà cào móng tên hòa thượng đáng ghét đã đuổi nàng đi. Vứt cái miếng đậu hũ ôi thiu, bốc mùi vào nhà xí. Còn về phần cái nhị sư huynh kia thì.. Ai bảo họ cứ suốt ngày vu khống nàng là tiểu quỷ háo sắc lắm chi, đã vậy thì nàng sẽ háo sắc cho mà xem.

(Sau khi nhìn xong. Ưc, đáng người thật không tồi nha! Lau lau nước miếng.)

Nói thật thì cuộc sống hiện tại không tệ chút nào, ngoại trừ chẳng quen biết ai ở đây ra thì cũng không có gì to tát lắm. Tùy tâm sở dục, Đồng Mẫn Mẫn thấy mà tu thật sự rất thích hợp với nàng, muốn làm gì thì làm, không cần phải e ngại cái chi. Thanh tâm quả dục ư? Ày, nghe như cái gì đó thật xa vời.

Tuy bây giờ nàng vẫn chưa tìm được phương thức tu luyện, nhưng còn nhớ trước đây khi đọc tiểu thuyết hay xem phim, thường thấy mọi người hay nhắc đến việc hấp thu tinh quang nhật nguyệt của đất trời, nên cứ đến thời điểm trăng treo cao đầu ngọn, Đồng Mẫn Mẫn lại leo lên mái nhà ngồi suốt đêm trên đó.

Rầm!

“Yêu nghiệt to gan! Dám ở nơi linh thiêng thần Phật lộng hành xằng bậy, đã có Sở Hoài Thu ta ở đây, ngươi đừng nghĩ có thể giờ trò qua mắt lừa gạt thế nhân. Còn không mau ra đây khoan tay chịu trời!”

Theo tiếng đại môn bật tung nặng nề là một tiếng quát lớn, một người tay cầm kiếm trừ tà uy phong凛冽 bước vào, tà dương rực sáng đỉnh lên phía sau đầu người nọ, hắt ánh nắng ngược khiến Đồng Mẫn Mẫn neho mắt, nhất thời không nhìn ra dung mạo người đến.

Đồng Mẫn Mẫn “chặc chặc” hai tiếng, không ngờ cũng có ngày nàng nghe được lời thoại cổ điển này. Chợt mắt nàng lóe lên, Đồng Mẫn Mẫn cười ranh ma.

Nghĩ nghĩ rồi nàng vội chui xuống gầm bàn, động tay lắc lư chân bàn rung chuyển, nhấn giữ cổ họng để chất giọng trẻ con non nớt của nàng trở nên thâm trầm.

“Hừ, chỉ là một cái đạo sĩ tầm thường mà dám vọng tưởng thu phục được ta! Thật đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà! Xem ta truyền thiên lời đến đánh nát cái tự này!”

Ặc, cái bàn này nặng thiệt, hơi quá sức với nàng rồi!

Nhìn thấy mặt bàn run lên bần bật, gió từ các hướng lùa vào va đập cửa sổ liên hồi, một số hòa thượng ban nãy còn thề sống thề chết đi theo ủng hộ, sợ quá mà vứt hết cả râu chủy chuối hạt chạy tứ tung bỏ lại một mình Sở Hoài Thu.

Sở Hoài Thu trấn định, lấy ra bùa chú: “Chớ nghĩ dùng những lời xàm ngôn đó đe dọa được ta. Có bản lĩnh thì bước ra đây cùng ta phân tài cao thấp, xem là yêu nghiệt nhà ngươi đạo hạnh cao cường, hay là bản đạo pháp lực cao thâm.” Vừa nói xong câu liền phóng bùa chú tản ra khắp nơi, hắt văng cái bàn Đồng Mẫn Mẫn trốn ở dưới, hét lên: “Xuất hiện đi!”

Bụi bay mịt mù, Đồng Mẫn Mẫn nhanh tay vớ lấy tấm khăn trải bàn phủ quanh người, lui về sau vài bước nâng tay che mặt cười “khắc khặc”.

“Xi, tưởng gì. Hóa ra chỉ là mấy tấm giấy lộn viết chữ ngoằn ngoèo, so với giun bò chẳng khác là bao.”

Đồng Mẫn Mẫn nhặt mấy lá bùa lên, lật tới lật lui cười giễu.

“Ngươi..!?” Bụi tan đi, Sở Hoài Thu rốt cuộc cũng thấy được chân thân của Đồng Mẫn Mẫn, giống như Đồng Mẫn Mẫn nhìn thấy dung mạo y.

“Chỉ là một nhãi ranh?”

“Tên mặt trắng dê râu dê?”

Hai người đồng thời kinh hô.

“Cái gì, nhãi ranh ư?”

“Người nói ai là tên mặt trắng hả?”

Hai người lại đồng thời truy vấn.

“Đừng có bắt chước nói theo ta!!”

Lần này là đồng thanh hét lên.

Sở Hoài Thu khoanh tay, làm ra vẻ mặt khinh thường, nói.

“Ta cứ nghĩ là yêu quái gì ghê gớm lắm, hóa ra chỉ là một nhóc tí lang yêu chưa dứt sữa.”

Đồng Mẫn Mẫn không thua kém, tùy ý đứng, hất mặt.

“Còn ta thì tướng Vân Phong tự mời được cao nhân đắc đạo nào đến, hóa ra chỉ là một tên mặt trắng học đòi ẻo lả.”

“Người!!” Sở Hoài Thu tức điên lên, run tay chỉ vào mặt nàng. Con nhóc này cư nhiên không chỉ một lần gọi y là tên mặt trắng, thật đã muốn phạm tới đại kị của y.

Đồng Mẫn Mẫn đưa mặt ra, thách thức: “Ta? Ta làm sao hà tên mặt trắng?”

“Người dám lặp lại lần nữa?” Giọng Sở Hoài Thu thoáng trầm, mang theo lãnh ý khiến người khác rùng mình.

Sợ gì chứ, ta đây cứ gọi: “Tên mặt trắng! Tên mặt trắng! Lêu lêu!!” Đã thế còn không biết sống chết treo ghẹo Sở Hoài Thu đã muốn nộ khí xung thiên.

“Được lắm!” Sở Hoài Thu phát áo, đưa ngón trỏ lên môi cắn một ngụm, dùng máu vẽ đồ chú lên thân kiếm, miệng lầm bầm niệm ra một đạo tràng.

Chữ trên thân kiếm dần hiện lên, phát ra hào quang rực rỡ, Sở Hoài Thu ngược nhìn Đồng Mẫn Mẫn cười bất thiện.

“Chớ trách ta không niệm tình, cả đời ta hận nhất bị người khác gọi là tên mặt trắng. Người không chỉ năm lần bảy lượt trêu chọc tính nhẫn nại của ta, còn thách thức ta lộ ra bản tính thật sự. Hôm nay ta nếu không thu phục được người, Sở Hoài Thu ta liền theo họ của người!!”

Dứt lời, Sở Hoài Thu giương kiếm hướng Đồng Mẫn Mẫn đánh tới. Đồng Mẫn Mẫn nhanh nhẹn dùng tấm khăn choàng trên người ném vào Sở Hoài Thu, Sở Hoài Thu cười bảo một câu: “Trò vật!” muốn chém rách tấm khăn, nhưng trước đó đã bị..

Bốp!

Che mặt. Oa, thật không ngờ nhìn nha! Đồng Mẫn Mẫn rất chuẩn xác đá ngay vào chỗ hiểm của Sở Hoài Thu, Sở Hoài Thu chết trân cả người, một hồi sau mới thất thanh la lên.

“Aaaaaa...!!! Chết ta rồi..!!!!!!”

Vân Phong tự một lần nữa run lên, đám hòa thượng bên ngoài mừng húng hính, vui vẻ nói với nhau.

“Phen này yêu quái bị Sở đạo sĩ thu phục là cái chắc!”

“Đúng đó, la lớn đến thế cơ mà! Chắc đạo sĩ đã đem nó nhốt vào bình bắt yêu rồi!”

“Sở đạo sĩ uy vũ, ngài là thần tượng của lòng ta!!”

Nếu để họ biết được, người bị thu phục thật sự không phải là Đồng Mẫn Mẫn mà là Sở Hoài Thu họ ngưỡng mộ, không biết bao nhiêu cái cảm sẽ rơi ra.

Sở Hoài Thu đau đến gập người nằm la liệt, nơi yếu ớt nhất của nam nhân bị tàn nhẫn công kích, cho dù là người có pháp lực cao cường họ thể cũng khó lòng mà chịu đựng nổi. Sở Hoài Thu tối tăm mặt mày, mông lung thấy sao trời ẩn hiện, chỉ hận không thể bất tỉnh luôn cho rồi để khỏi phải chứng kiến nụ cười khùng bố của tiểu ác ma nọ.

Đồng Mẫn Mẫn giẫm chân lên người Sở Hoài Thu, trêu tức nói.

“Sở đạo sĩ, à không, giờ phải gọi là Đồng đạo sĩ mới đúng. Không biết đạo sĩ còn lời nào muốn nói với nhãi ranh này không?”

Sai lầm mà Sở Hoài Thu mắc phải chính là quá coi thường kẻ địch, người ta nhỏ nhưng người ta có võ đó nha!

“Đề ta nghĩ xem nên dùng cách gì để trừng trị người.” Đồng Mẫn Mẫn đặt ngón cái giữa môi, suy ngẫm.

Sở Hoài Thu vẫn còn đau đến đặng người, khó khăn nói.

“Đồng đạo, đều là người đồng đạo với nhau xin người thủ hạ lưu tình.” Thân thể y mỏng manh dễ vỡ lắm, không thể chịu thêm đá kích nào nữa đâu.

Đồng Mẫn Mẫn nhưong mày, lời này của Sở Hoài Thu là ý gì?

“Người nói vậy là sao? Người là đạo tu, ta là ma tu. Hà có gì lại nói là người đồng đạo?”

Sở Hoài Thu lắc đầu: “Ta không phải đạo tu, sự thật, ta chính là ma tu.”

Đồng Mẫn Mẫn trừng mắt, truy hỏi: “Vậy tại sao người lại giả danh là đạo sĩ đi khắp nơi thu thập yêu quái?” Điểm này làm nàng có hơi khó hiểu.

Sở Hoài Thu thở dài, đâm lao thì đành theo lao luôn vậy.

“Ta thu thập yêu quái là vì mục đích tu luyện, đem nội đan của chúng chuyển hóa hấp thu vào người, bằng cách đó ma lực của ta sẽ không ngừng tăng tiến.” Y chính là nhờ vậy mới đứng vững trên con đường ma tu này.

“Những yêu quái bị người cướp đi nội đan sau đó sẽ thế nào? Tất cả chúng đều chết à?”

Đồng Mẫn Mẫn không ngốc, nàng đương nhiên biết tầm quan trọng của việc này, một yêu quái có thể làm gì nếu mất đi nội đan chứ, e là sống không bằng chết.

Sở Hoài Thu cười: “Không, chúng không chết. Chúng vẫn đang sống ở bên trong ta đấy thôi.”

Ma đạo quả nhiên là ma đạo, thâm sâu khôn lường.

“Ta muốn người hứa giúp ta làm ba chuyện.” Đồng Mẫn Mẫn nói.

Sở Hoài Thu nhủ mày, hỏi vặn lại: “Tại sao ta phải giúp người?” Y không nghĩ y có nghĩa vụ đó nha, thua trong tay nhãi con này đã đủ mất mặt lắm rồi.

“Thế à.”

Đồng Mẫn Mẫn hơi dòi mắt, theo tầm nhìn của nàng Sở Hoài Thu liền thấy. Không phải chứ, đừng nói với ta là tiểu quỷ này muốn..

Đồng Mẫn Mẫn nhếch mép, tươi cười rạng rỡ chỉ đoid lại một thân lạnh lẽo cho Sở Hoài Thu.

“Ta đột nhiên nghĩ muốn đập thêm vài chục cái vào chỗ “đón đau vạn lần” của người, người sẽ không phiền nếu ta làm thế chứ?”

Chẳng thà giết ta luôn cho rồi!

Sở Hoài Thu tái mặt, sợ nàng sẽ thật sự làm như vậy liền không ngừng gặt đầu thê thốt.

“Ta hứa, ta hứa. Đừng nói là ba việc, một trăm việc ta cũng làm, sẽ làm đến khi người hài lòng mới thôi.” Vậy cho nên người đừng tiếp tục hăm he ta nữa, ta bị yếu tim đó!

Đồng Mẫn Mẫn nhăn răng cười: “Vậy mới được chứ!” Nàng nói: “Chuyện thứ nhất mà ta muốn người làm, là bỏ ngay việc tu luyện bằng sức lực của người khác đi. Người có sinh mạng, người khác thì không à, sao có thể tùy tiện cướp đoạt sống còn của người khác như thế.” Nàng tuy không phải thánh mẫu có lòng thương người, nhưng cực kì ghét cách chiếm đoạt của người khác thành của riêng mình, đặc biệt còn liên quan đến vấn đề sinh mệnh nữa, tự thân vận động vẫn là tốt nhất: “Người làm được không?”

Sở Hoài Thu hơi suy nghĩ, dù gì thì ma lực của y cũng đã ở một cảnh giới nhất định, tiếp tục hấp thụ những yêu quái thấp bé hơn cũng chẳng giúp ích được gì nhiều, càng lên cao thì yêu cầu của ma tu càng khắt khe hơn, chừng ấy yêu lực chỉ như muối bỏ biển, vậy nên rất hào sảng đồng ý.

“Được thôi. Chuyện thứ hai là gì?”

“Chuyện thứ hai.” Đồng Mẫn Mẫn lườm Sở Hoài thu, rất không khách khí nói: “..là cạo ngay cái chòm râu dê của người đi, nhìn sao cũng thấy rất chướng mắt.”

Sở Hoài Thu lập tức phản bác: “Không được. Ta phải để hơn mười năm mới được chùng này râu, sao có thể nói muốn cạo là cạo đi được.”

Bản thân Sở Hoài Thu rất ngưỡng mộ những người có râu, luôn cho rằng như vậy là rất oách, rất có phẩm vị, chính vì thế mới học theo các tiền bối mà để râu. Nhưng trời sinh y có gương mặt nhắn nhui, dù có làm gì thì râu cũng rất khó mọc, phải nhẫn nhịn chịu đựng dừ lắm mới chờ được ngày râu tóc đâm chồi, chỉ đáng tiếc là không nhiều như y mong đợi.

“Thế sao.” Đồng Mẫn Mẫn di chuyển mũi chân, có xu hướng đến gần nơi nào đó.

Sở Hoài Thu xua tay kịch liệt, lắc đầu bầy bầy.

“Không! Ta đồng ý, ta đồng ý! Cạo, phải cạo chứ! Để làm chi thấy ghê!” Mạng sống quan trọng hơn mặt mũi, trước giờ mạng đã rồi tính sau.

“Tốt. Còn một chuyện cuối cùng.”

“Muốn gì thì nói nhanh luôn đi.” Sở Hoài Thu ưỡn ẹo, nghĩ cũng không muốn nghĩ thêm nữa, ngày hôm nay gặp phải tiểu quỷ này là đủ xui xẻo rồi.

Đồng Mẫn Mẫn nhìn Sở Hoài Thu chớp chớp mắt, con ngươi màu bạc tiem nhiễm ánh nước long lanh đáng yêu vô cùng, gương mặt bừng sáng như hoa xuân nở rộ.

“Ta muốn ngươi nhận ta làm đồ đệ, từ nay phải hết lòng chiều cổ ta!”

Phụt máu. Sở Hoài Thu trọng thượng nặng nề, hoài nghi mình có nghe lầm hay không. Tiểu ác ma này muốn y nhận nó làm, làm.

“Sư phụ, đồ nhi Đồng Mẫn Mẫn xin được bái kiến ngài!” Đồng Mẫn Mẫn thay y quyết định luôn, số phận bi thảm của Sở Hoài Thu cũng bắt đầu từ đó.

“Ha ha. Ha ha. Ha ha ha ha!!!!” Sở Hoài Thu không biết vì sao đột nhiên lớn tiếng bật cười, nhưng vẻ mặt thì còn khó coi hơn cả khóc.

Đồng Mẫn Mẫn thấy Sở Hoài Thu cười cũng cười theo, rất khí thế vỗ “bộp bộp” lên vai y cười ngắc ngứ.

Sư đồ hai người nhận nhau trong tình huống dở khóc dở cười như vậy, nhưng sau này họ rất lấy làm may mắn vì điều này, bao nhiêu duyên phận cũng bắt đầu từ đây.

Cũng chính bởi ngày hôm đó, thiên địa tiên ma lại một lần nữa cảm nhận được khí tức Ma Tôn sống dậy.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là.. Vợ Của Ma Tôn* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Tu ma phải đâu chuyện đùa

Sáng sớm chim hót líu lo, ánh ban mai tràn vào ngôi chùa xưa cũ khoác lên vạn vật nắng nhàn nhạt làm tăng thêm phần nào cổ kính.

Vân Phong tự hôm nay ai nấy đều mặt mày rạng rỡ đón ngày mới tốt lành, những khổ cực phải chịu đựng bao ngày qua chỉ vì một tin này tựa như có cánh bay đi không còn gì.

“Ngươi thật sự sẽ rời đi?”

Phượng trọng nhìn Đồng Mẫn Mẫn đứng cạnh Sở Hoài Thu hồ nghi, không dám tin Vân Phong tự sẽ lại có ngày yên bình.

Đồng Mẫn Mẫn nhướn mày, nói: “Đương nhiên! Ta đã nhận y làm sư phụ, sư đi đâu thì tất nhiên đồ phải đi theo đó. Hay là ông thích ta ở lại đây hơn, ta sẽ không phiền nếu ông đưa ra yêu cầu đó đâu.” Chỉ cần có chỗ ẩn nấp, nện ám thì bảo nàng sống ở đâu cũng được.

Phượng trọng vội vã lắc đầu: “Vẫn là nên đi theo Sở đạo trưởng tốt hơn.”

Đùa à! Để gì tổng khứ được con yêu quái chiếm cứ phòng ông bao lâu nay, ông phải chấp mạch dữ lắm mới đưa ra cái yêu cầu ngu ngốc đó. Há há, vĩnh biệt tháng ngày chen chúc với đám đệ tử dùng chung một phòng đi nhà!

Không chỉ có phượng trọng vui mà tất cả đệ tử trong Vân Phong tự đều vui, vui nhất chính là người bị Đồng Mẫn Mẫn dùng móng gà cào móng, từ nay không phải đề phòng sống trong lo sợ nữa rồi.

Tối hôm “thu phục” được Đồng Mẫn Mẫn, người được cả chùa công nhận là ôn thần gây họa, Sở Hoài Thu được mọi người tiếp đãi linh đình, một bàn dài đồ ăn toàn là rượu và thịt, có vị sư tăng còn đứng lên hát góp vui nguyên bản tình ca mây gió dài dang đặc hơn cả tiếng đồng hồ, phượng trọng cũng được dịp mặc áo cà sa giáp vàng ra khoe.

Mặc dù nhậu nhẹt thâu đêm suốt sáng nhưng về mặt người nào cũng hồng hào phấn khởi, tặng cho Sở Hoài Thu và Đồng Mẫn Mẫn rất nhiều quà khiến hai người phải gồng lưng lên mang vác. Một vị sư chuyên quản chuyện bếp núc trong chùa mắt ngẩn lẹ, trao cho hai người bọc vải đựng gà nướng và vài chục cái bánh bao y đã nặng đêm qua, dặn dò hai người lên đường cẩn thận liền che mặt lẹ roi chạy đi.

Sở Hoài Thu và Đồng Mẫn Mẫn nhìn theo thăm thẳm lau mồ hôi, cái chùa này có vấn đề không nhỏ nha!

“Đi đường bảo trọng!”

Nhị sư huynh tiến lên nói với nàng, Đồng Mẫn Mẫn nhìn người ôn hòa chính trực trước mặt, khí chất thản nhiên ung dung tự tại, ý cười như gió xuân, thật

khiến người khác dễ sinh lòng yêu mến.

Dung mạo tuấn tú thoát tục so với cái chùa xập xệ này đúng là “bông hoa lài cấm bãi phân trâu”, chưa kể nơi đây toàn là bóng ả bóng hiện, để ý ở đây chẳng khác nào cừ non giữa bầy sói đói, tứ bề thọ địch. Đồng Mẫn Mẫn nghĩ nghĩ một lát liền thấy thương y vô cùng, đi tới nắm tay y, hứa hẹn.

“Chờ ta, ta nhất định sẽ mang huynh ra khỏi đây. Trong thời gian đó, huynh phải nhớ kỹ tuyệt không được để ai dụ dỗ huynh sa vào con đường trần tục, đợi ta hoàn thành bá nghiệp rồi sẽ thu huynh vào hậu cung.”

Khuôn mặt nghiêm túc, mắt sắc lại kiên định quyết tuyệt, thật khó mà hình dung những lời này lại phát ra từ miệng của một cô bé nhỏ nhắn.

Nhị sư huynh kinh ngạc, chốc sau liền mỉm cười, chân thành nắm lại tay nàng, dịu dàng đáp ứng.

“Được, ta chờ nàng!”

“Không! Không được đâu nhị sư huynh à!!”

Đám người Vân Phong tự đồng thanh hét lên, mau chóng tiến đến dùng chiêu phân tách uyên ương, đem nhị sư huynh mà bọn hắn tối kính trọng ra phía sau bảo hộ, trùng mắt cảnh giác nhìn Đồng Mẫn Mẫn.

Sở Hoài Thu tóm được gáy áo Đồng Mẫn Mẫn liền kéo nàng lùi về sau một bước, chấp tay nói lời cáo biệt.

“Cũng không còn sớm nữa, bọn ta phải lên đường kéo trẻ giờ xuất phát thì không tốt. Ngần dậm tiến người cũng đến lúc nói lời tạ từ, các vị, có duyên sẽ gặp lại.” Nói rồi mang theo Đồng Mẫn Mẫn trong cái nhìn đầy xúc cảm của mọi người rời đi.

Phương trượng vẫy khăn tay chấm nước mắt, buồn bã xoay người muốn trở về phòng tịnh tu, khi đi ngang qua tiểu hòa thượng thì nói.

“Bảo Tiểu Thiện mang bát chè hạt sen đến phòng ta, cả Tiểu Phúc nữa, nói với hắn trên mặt ta vừa xuất hiện hai nếp nhăn mới, bảo hắn làm gì thì làm cũng phải mau nghĩ cách để da dẻ ta trở lại căng mịn như xưa. Tuần sau có lịch tiếp đón mấy vị phu nhân đến cúng dường, bảo mọi người phải tập được cho kỹ mỉm cười thật niềm nở vào. À chưa hết, nhớ nói Tiểu Hậu đi lên đục thùng mấy cái nóc nhà, đục càng nhiều thì mấy vị phu nhân sẽ càng thêm thương tình mà mạnh tay cúng bái. Đã nghe rõ chưa?”

Tiểu hòa thượng nghe xong liền tục gật đầu, vội vàng nói: “Con rõ rồi phương trượng!”

Phương trượng cộc lốc nhắc: “Rõ rồi sao còn không nhanh chân chạy đi làm, muốn đợi ta thành người nữa chắc.”

Tiểu hòa thượng gật đầu vàng, dạ hót hải chạy đi.

“Trẻ nhỏ dễ dạy!” Phương trượng cười tùm tùm, phe phẩy mõng hương phật đường thẳng tiến.

“Ế, vậy còn cái răng vàng của ta thì sao? Chẳng nhẽ từ nay ta phải chịu cảnh sún răng hả?”

Quản phòng bắt mắt la lên, mấy đồng môn quanh đó vỗ vỗ vai hắn cảm thông.

“Người cứ coi như “của đi thay người” thì sẽ bớt đau răng hơn.”

“Còn miếng đậu hũ thối của ta thì sao?”

Mọi người liếc mắt khinh thường, cũng chẳng ai thèm quan tâm đến miếng đậu hũ lên men này.

“Sớm thôi, chúng ta sẽ gặp nhau!”

Chỉ còn một mình nhị sư huynh đứng đó trông theo phương hướng hai người rời đi, lời nói ẩn ý khiến người ta khó đoán, khuôn mặt đạo mạo chột câu lên nụ cười yêu nghiệt, màu hổ phách trong đáy mắt thoáng dạt lên.

Ánh trăng sáng tỏ giữa trời cao, nghiêng bóng soi mình dưới mặt hồ phẳng lặng, phản chiếu muôn vàn ánh sáng mờ lung huyền ảo, trong những bụi rậm cây cỏ còn trùng trùng tiếng kêu vang, hòa vào lời ca của sông núi mây trời.

Đồng Mẫn Mẫn nhắm mắt khoanh chân ngồi thiền trên bờ đá, im lặng tiếp nhận thứ ánh sáng tinh khiết từ mặt trăng đang chảy cuộn vào cơ thể nàng.

Một cảm giác thật kì lạ, giống như nàng đang được thanh tẩy vậy. Thần thức mở rộng, tầm nhìn cũng không còn giới hạn như trước đây, phẳng phất như nàng có thể tường tỏ tất cả mọi chuyện trên thế gian này.

Sở Hoài Thu đưa Đồng Mẫn Mẫn đến đây để thuận tiện cho việc hấp thu tinh hoa nhật nguyệt, đây là ẩn cốc nằm sâu bên trong lòng núi, người bình thường khó mà tìm được đến đây, bởi nó đã được phủ một tầng trường lực ngăn cách với thế giới bên ngoài, không phải người tu đạo chắc chắn sẽ không thể nào nhận ra lực lượng vô hình đang bao trùm nơi đây.

Sở Hoài Thu khá là tự tin với kết giới y đã giăng ra, bảo nàng cứ yên tâm chiếu theo cách chỉ dẫn của y mà tu luyện. Kể từ ngày đặt chân đến đây, nàng đã ngồi như vậy được mấy tháng rồi.

Hic! Thịt bò, sườn nướng, sò hấp,... Thèm chết đi được! Đến thầy tu còn có lúc trốn đi ăn thịt dăm đôi bữa, thì người trần mắt thịt như nàng làm sao mà chịu nổi. Không ngờ tu luyện cũng giống hết như tập Yo-ga, chỉ hít khí trời ăn không khí rồi sống. Má ơi, con nhớ món má nấu!

“Có muốn xuống núi cùng ta không?”

Sở Hoài Thu nhìn Đồng Mẫn Mẫn nước mắt chảy dài mà mở lòng từ bi, dù sao thì ma tu bọn hắn đều là tùy dục sở cầu, nếu cứ tiếp tục áp chế bản thân sẽ không tốt cho việc tu luyện.

“Thật? Sư phụ thật sẽ dẫn con xuống núi?” Đồng Mẫn Mẫn mở to mắt, có chút không dám tin vào tai mình.

Sở Hoài Thu hừ một tiếng: “Nếu không muốn thì cứ ở lại đây.” Rồi phát tay đi ra cửa động.

“Ai nói không muốn đi chứ! Sư phụ, đợi con một chút, đừng đi nhanh như vậy!”

Đồng Mẫn Mẫn nảy người lên nhanh chân đuổi theo, nàng không muốn tiếp tục ăn trái cây dại sống qua ngày nữa đâu. Trước đây lúc còn ở Vân Phong tự cũng không khổ như thế này, ít ra còn có phòng của phượng trượng an ủi, giờ thì phải sống cảnh màn trời chiếu đất, muỗi đốt thấy thương luôn.

Thị trấn dưới núi ồn ào náo nhiệt, dòng người ngược xuôi buôn bán tấp nập đông vui, Đồng Mẫn Mẫn nhìn mà mắt sáng cả lên.

Oa, thật thích nha! Không ngờ có thể tận mắt nhìn thấy phố chợ thời cổ đại, trước kia thì chỉ có thể xem trong Ti-vi thôi!

Đồng Mẫn Mẫn phá lệ vui vẻ hơn ngày thường, tung ta tung tãng hét chạy đến gian hàng này lại đến gian hàng kia, mua được cả khối đồ kì lạ mà Sở Hoài Thu buộc phải nhìn nhận lại con mắt thẩm mỹ của nàng.

Dọc đường đi có rất nhiều cô nương e lệ lên nhìn hai người, trực giác mách bảo vấn đề không nằm trên người nàng, bởi Sở Hoài Thu đã hóa phép để nàng trông như người bình thường, chứ nếu để yên thì nàng trông quá mức bắt mắt, chưa nói đến một đầu tóc trắng như tơ, chỉ riêng miếng vải quần chéo che đi hơn nửa gương mặt, cùng con mắt bạc của nàng đã đủ gây chú ý rồi.

Đồng Mẫn Mẫn liếm cây hồ lô ngào đường liếc nhìn Sở Hoài Thu đi kế bên, nhờ nàng bảo y cạo chòm râu dê đó mà trông y sáng sủa hơn hẳn. Bản thân Sở Hoài Thu vốn đã rất tuấn tú, nếu chỉ im lặng không nói càng dễ khiến người khác bị thu hút bởi khí chất thanh lãnh của y.

Đồng Mẫn Mẫn vuốt cằm. Chắc, không uổng công nàng nhận y làm sư phụ nha! Quá bảnh!

“Áy, xin lỗi!”

Một người va vào Sở Hoài Thu, mặt cũng không ngẩng, nói xin lỗi rồi đi. Sở Hoài Thu nhú mày, rất lấy làm không vui, y không thích bị người khác động chạm. Đồng Mẫn Mẫn thì hơi suy tư, tính huống này có điểm trông quen thuộc, dường như nàng đã từng thấy ở đâu rồi thì phải, quay sang hỏi Sở Hoài Thu.

“Sư phụ, người không mất gì chứ?”

Sở Hoài Thu nhìn nàng khó hiểu, nhưng vẫn đưa tay kiểm tra người, nói: “Đương nhiên là không rồi, con nghĩ ta là ai.. chứ?!” Túi tiền đâu mất tiêu rồi, không lẽ..

Sở Hoài Thu quay phắt qua nhìn nàng, liền thấy vẻ mặt “Biết ngay mà!” của nàng.

“Giờ phải làm sao đây, ta còn chưa ăn gì nữa đó.” Sở Hoài Thu nói, vừa vội vừa tức nhìn quanh tìm tên trời đánh thánh vật kia.

Đồng Mẫn Mẫn thân nhiên ăn tiếp cây hồ lô ngào đường khác, khi nãy nàng mua có hơi nhiều.

“Sao con biết được, đó là việc của sư phụ mà.” Nàng chỉ điểm: “Cứ tìm một cục đá rồi hóa nó thành vàng là xong.” Tiên nhân nào chả làm thế.

“Ta chưa học phép đó.” Sở Hoài Thu cũng không ngại nói ra.

“Gi cơ? Vậy mấy ngày tiếp theo phải làm sao?” Thầy cô bên ma nhân làm ăn gì mà tất trắc thế không biết, không muốn cho học trò mình sống dễ dàng à, phải đưa vào chương trình dạy đi chứ.

Sở Hoài Thu nhún vai, thấy nàng hoảng lên như thế y cũng bình tĩnh hơn.

“Thì đành tiếp tục hít khí trời trừ cơm thôi!”

Đồng Mẫn Mẫn vừa nghe tới hai chữ “hít khí” thì hét lớn, ôm mặt như trời sắp sập.

“Không muốn! Con còn chưa ăn gì ra trò mà!” Mấy cây hồ lô này nhét cũng không đủ kê bụng của nàng.

“Đó không phải việc của ta!” Sở Hoài Thu đáp trả.

Hừ hừ! Hay lắm, dám ăn miếng trả miếng nàng! Không hổ là Sở nhỏ mọn!

Đồng Mẫn Mẫn liếc nhìn qua bên đường, mắt nàng lóe lên, cười gian.

“Đây là đại ca của ta, huynh ấy trước giờ chỉ ru rú trong nhà khiến cha mẹ ta rất phiền lòng, nhiều khi còn lo huynh ấy tự kỉ như thế sẽ không có ai dám lấy làm chồng, hương hỏa mười bảy đời Sở gia chắc sẽ kết thúc ở đời huynh ấy mất thôi.”

“Cha bảo huynh trưởng nên ra ngoài nương trãi để hiểu khó nhọc của cuộc sống, nhưng vì chứng sợ tiếp xúc với người lạ nên huynh ấy chưa bao giờ đi đâu. Nay phụ thân tuổi già sức yếu, trụ cột trong gia đình bị lung lay, mẫu thân vì chăm sóc cho phụ thân lâm trọng bệnh mà gầy đi một vòng, dung nhan tiêu tụy.”

“Thương cha mẹ đã không quản khó nhọc dưỡng dục chúng ta một đời, ta và đại ca liền quyết định ra ngoài làm việc để đỡ đần gia đình. Đại ca ta tuy không có kinh nghiệm nhưng được cái siêng năng, xin các thúc cứ coi huynh ấy trong nhà mà tận tình chỉ bảo, đừng thấy huynh ấy gầy gò mà làm tưởng yếu ớt, thật ra huynh ấy rất mạnh đó.”

Đồng Mẫn Mẫn đưa Sở Hoài Thu đến chỗ xây nhà đang tuyển người, ni non kể lể chuyện gia đình khiến vô số người cảm động, chỉ ước con cái mình cũng được như nàng biết suy nghĩ cho cha mẹ, đối với Sở Hoài Thu quảng vai bá cổ vỗ ngực cam đoan.

“Cháu cứ yên tâm, bọn thúc nhất định sẽ giúp đỡ đại ca cháu để y nhanh chóng quen việc. Rồi cha mẹ cháu sẽ sớm khỏe lên thôi, cháu ngoan đừng khóc nhé!”

Một đại thúc tốt bụng còn xoa đầu nàng, cho nàng vài đồng tiền, nói.

“Cháu cầm lấy tiền rồi ra kia ăn bánh, uống trà chờ đại ca nhé! Đại ca cháu sẽ xong việc ngay thôi!”

Trời mới biết khóc môi Sở Hoài Thu đang co giật liên hồi, mắt tròn to không thể tin nhìn Đồng Mẫn Mẫn được mọi người quan tâm cho đủ thứ.

Này, mắt mấy người bị nhặm ăn hết rồi hả? Nhìn kĩ đi, trên mặt nó có giọt nước mắt nào mới ghê! Mà tại sao y phải làm việc cực khổ trong khi nàng được ngồi chơi xơi bánh chứ? Không công bằng, y muốn kháng nghị, quyền bình đẳng ở đâu rồi, đây chính là trọng nữ khinh nam nha!

Sở Hoài Thu gào thét trong lòng, nhìn Đồng Mẫn Mẫn cùng mấy vị đại thúc nhiệt tình nói cười vui vẻ kể bên, cho đến khi đốc công hỏi thúc thì họ mới chịu dừng lại mà quay về làm việc. Đương nhiên là dù Sở Hoài Thu có không tình nguyện đến mấy cũng bị kéo đi, y thật khốc không ra nước mắt nhìn tiểu ác ma đang vẫy vẫy tay với y, lần thứ chục ngàn hối hận vì đã lầm đường lỡ bước đến Văn Phong tự rước cái đại tổ tông này đi, đây đúng là trời cao đang trừng phạt y mà.

Đồng Mẫn Mẫn nhìn Sở Hoài Thu bị lôi đi sên sệt, mỉm cười nhấp một ngụm trà. Vì cái ăn cái mặc của chúng ta, sự phụ người phải cố gắng nha! Mẫn Mẫn sẽ ngồi ở đây ăn bánh cầu phúc cho người! He he!!

Sở Hoài Thu khóc thét. Ác ma, đúng là ác ma mà!!!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là.. Vợ Của Ma Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Một cái thị phi chuyên đi gây tai họa

“Nhẹ, nhẹ một chút.. A, đừng động nơi đó! Ừm, thật thoải mái! Ha.. Ha...!”

“Sư phụ, người làm ơn đừng phát ra những âm thanh dễ gây hiểu lầm như vậy nữa được không? Ai không biết nghe được, còn làm tưởng thầy trò ta đang làm chuyện gì mờ ám!”

Mặt Đồng Mẫn Mẫn đen sì như gan heo, không kiên nhẫn nói.

Sở Hoài Thu tức giận, quay sang hét lên: “Còn không phải là tại ngươi? Nếu không phải tại ngươi vút ta vào chỗ đó đi khiêng cát khiêng đá, thì ta nào đã phải chịu đau nhức như bây giờ.” Toàn bộ thất lực và xương bả vai y đều muốn sụn xuống rồi nè!

Đồng Mẫn Mẫn nhấn nhấn huyết vị trên lưng Sở Hoài Thu, thần nhiên nói: “Thì con đang chuộc lỗi bằng cách giúp sư phụ đầm bóp đó thôi, còn la lối gì nữa.”

Sở Hoài Thu hừ hừ không vui, nhưng vẫn để Đồng Mẫn Mẫn tiếp tục làm công việc của mình.

“Sư phụ, người thật là không còn ngân lượng?” Đồng Mẫn Mẫn nhìn sắc mặt Sở Hoài Thu dò hỏi.

“Tất nhiên. Chứ nếu không con nghĩ, ta cực khổ giả dạng làm đạo sĩ chỉ vì muốn đi thu hồi mớ yêu lực còn con đó thôi chắc? Ngân lượng cũng là thứ

không kém phần quan trọng.” Chưa nghe qua câu, một đồng tiền cũng làm khó bước chân anh hùng hào hán à!

Đồng Mẫn Mẫn dừng tay, nắm cằm hơi suy nghĩ:”Sư phụ, chúng ta là người xấu đúng không?” Nàng đột nhiên hỏi.

“Ta thì thường thôi, còn con thì xấu hung tàn.” Sở Hoài Thu lựa lời mà đáp.

Đồng Mẫn Mẫn vỗ xuống tấm lưng y một cái, dám bẻ cong lời của nàng.

“Ý con không phải vậy. Sư phụ, người mang con đi chơi được không?” Mắt long la long lạnh trông mong nhìn y.

Sở Hoài Thu nhú mày:”Trời đã tối rồi, còn muốn đi đâu nữa?” Con bé này thật là, không lo chuyên tâm tu luyện mà suốt ngày chỉ nghĩ đi chơi.

Đồng Mẫn Mẫn cười, nụ cười khiến Sở Hoài Thu lạnh sống lưng, y linh cảm thấy có điều không lành, tiểu ác ma này lại nghĩ ra trò gì nữa đây?

Môi Đồng Mẫn Mẫn kéo ra, bí ẩn nói:”Sư phụ người không biết, có một số nơi chỉ khi trời tối mới thích hợp ghé thăm.” Còn phát ra một tràng cười rùng rợn, dọa Sở Hoài Thu run lấy bầy.

“Là nơi nào con mau nói, đừng làm vi sư sợ!”

Đồng Mẫn Mẫn “Ha ha” vỗ vai y:”Đến đó rồi sư phụ sẽ biết, đó là nơi rất thú vị nha!”

Không đi có được không? Sở Hoài Thu không tiếng động phản bác.

“Đây là nơi thú vị mà con nhắc đến sao?”

Sở Hoài Thu thật muốn hét lên, nơi này một chút cũng không thú vị!

Y đang ở Khải Thanh phái, môn phái tu tiên đỉnh đỉnh đại danh giang hồ, cũng là cấm địa đối với những ma tu như bọn hắn.

Số là trong lúc ngồi đợi Sở Hoài Thu ở quán trà phía đối diện, thím Từ - Bà chủ tiệm trà – Thấy Đồng Mẫn Mẫn nhàn chán ngồi một mình nên đến trò chuyện cùng nàng, nói được một lúc thì thím ấy có nhắc đến Khải Thanh phái, nơi quy tụ vô số anh tài trong thiên hạ.

Khải Thanh phái không luận gia cảnh xuất thân của môn đệ, cho dù là thân vương quý tộc hay kẻ ăn xin đầu đường xó chợ, đều hưởng chung một cung cách đối xử như nhau, nơi đây chỉ tôn vinh những người có thực lực, những thứ khác xin được miễn bàn đến.

Vốn Đồng Mẫn Mẫn cũng không hứng thú gì với môn phái đó, vì suy cho cùng nàng là tu ma còn họ là tu tiên, chí hướng bất đồng, nói tiếp nữa thì chỉ có đánh nhau mới giải quyết được vấn đề. Nhưng phần quan trọng là ở sau đó, cả thiên hạ này đều biết rằng, từ thuở khai thiên lập địa, từ trên trời bỗng rơi xuống một thanh kiếm như tia chớp giáng thẳng vào chính địa Khải Thanh phái như hiện giờ. Xanh như nước xuân tháng ba, lạnh như hồ đông tháng mười. Họ gọi nó, là Bích Hàn kiếm.

Bích Hàn kiếm ngự ở Khải Thanh phái trấn trụ yêu ma quỷ quái tứ phương, là thần vật mà giới tu đạo tôn sùng, các đời trưởng môn Khải Thanh phái đều có nhiệm vụ trông giữ nó. Trời có thể sập, đất có thể lở, chỉ duy Bích Hàn kiếm là không bao giờ được ngã, sừng sững như tôn nghiêm của Khải Thanh phái. Ấy thế mà có hai tên ngốc không biết sống chết, muốn lên vào thánh địa linh thiêng này.

Sở Hoài Thu cố gắng triệt tiêu ma khí trong cơ thể hai người, y không muốn giữa chừng bị phát hiện ra lại phải trở thành bia tập bắn cho đám đệ tử Khải Thanh phái, bọn họ mà xúm lại đánh hội đồng thì y chỉ có nước chết, Sở Hoài Thu lo lắng không thôi. Cố tình cái người xúi bẩy y đến đây vẫn cứ nhón nhơ như không, tung tăng dạo bước như chốn không người qua lại, đã vậy còn hỏi một câu khiến y hận không thể lập tức đá bay nàng.

Người nào đó hồn nhiên vô số tội, điểm ngón tay giữa môi nghiêng đầu đáng yêu, nói.

“Không biết phòng bếp nằm ở đâu ấy nhỉ? Sư phụ người đói bụng không, con đói bụng quá, chiều giờ vẫn chưa ăn gì. Sao sư phụ đồ mỡ hôi ghê thế, bộ trời có nóng lắm à?”

Ta nóng máu với người thì có, nhà người không thể nhỏ giọng hơn một chút được sao? Nếu để người ở đây phát hiện không cần phải tìm phòng bếp chỉ cho xa, hai người chúng ta liền lập tức bị “làm thịt” đến không ra hình hài.

“Khá khen cho hai tên ma đạo các người, lại dám to gan mò tới tận Khải Thanh phái này. Xem ra là muốn ta giúp các người sớm độ kiếp chăng?”

Một giọng nói trầm trầm uy nghiêm chọt vang lên từ phía sau, trong đêm tối càng thêm lạnh lẽo khiến Đồng Mẫn Mẫn và Sở Hoài Thu giật thót người, không biết đối phương đã đến từ bao giờ.

Tà áo bay phát phới, nam nhân diện mạo nghiêm nghị nhàn nhạt nhìn hai người, thu về mặt sột sắng của Sở Hoài Thu vào mắt, không nhanh không chậm, nói.

“Lần trước không giết người quả thật là sai sót của ta, người vẫn chứng nào tật nấy đi làm điều xằng bậy, đã vậy còn xúi giục người khác làm bậy theo người. Ta nếu vẫn cứ để yên nhìn người làm càn, thì ta sẽ không gọi là Cổ Ngạc Thiên Vũ nữa.” Nói rồi liền vận khí tạo ra quả cầu năng lượng màu bạc, nhưng giống lốc mạnh mẽ cuốn phẳng mọi thứ xung quanh.

Trời ơi, tai họa ập đến rồi! Sao ta lại nghe theo ranh con này mà chạy đến đây cơ chứ, có khác gì là đi nộp mạng đâu. Đúng là làm phúc phải tội mà!

Đang lúc Sở Hoài Thu hoảng loạn không biết nên làm gì, thì một bàn tay nhỏ bé nắm lấy tay y kéo đi.

“Còn đứng đó làm gì, không mau chạy đi thôi!”

Đồng Mẫn Mẫn thấy Sở Hoài Thu chờ người ra không phản bác được câu nào thì có hơi tức giận, khí thế đồng dạng bình thường lúc mắng nài chạy đi đâu hết rồi, dù có dưới cơ người khác cũng đừng biểu hiện rõ ràng vậy chứ, có yếu thì cũng phải cố mà tỏ ra nguy hiểm vào.

Mây khê động, Cổ Ngạc Thiên Vũ trầm giọng.

“Muốn chạy? Không dễ vậy đâu.”

Hắn hất quả cầu năng lượng lên cao, quả cầu dần phình to ra rồi nổ tung thành tấm lưới bán vòng phủ chụp xuống hai người, nhốt Đồng Mẫn Mẫn và Sở Hoài Thu bên trong.

“Nguy rồi! Mẫn Mẫn, cẩn thận đừng động vào kết giới!”

Sở Hoài Thu hét lên, kéo giật tay Đồng Mẫn Mẫn đang muốn tiếp tục chạy.

Đây không phải là kết giới bình thường, nó ẩn chứa nguồn pháp lực cường đại mà không gì có thể phá hủy được. Đừng nói là tiên nhân, ngay đến cả Thượng Tiên cũng phải chật vật trước một chiêu này của Cổ Ngạc Thiên Vũ, đây là chiêu sát mạnh nhất của hắn.

Ngay lúc đó, tám kết giới bắt đầu thu hẹp lại.

Sở Hoài Thu quay phắt người trừng Cổ Ngạc Thiên Vũ đang lạnh nhạt nhìn hai người bọn họ, tức giận nói.

“Thả nàng ra, ta đồng ý đi theo ngươi nhận tội!”

Y không thể làm gì hơn, đây không đơn thuần là việc thỏa hiệp hay không thỏa hiệp. Ma tu cấp cao nếu gặp phải thứ này còn khó lòng mà kháng cự, đừng nói chỉ đến một ma tu bình thường, chạm phải nó đồng nghĩa với việc sẽ hồn phi phách tán. Sở Hoài Thu không thể trơ mắt nhìn Đồng Mẫn Mẫn khó khăn lắm mới luyện thành căn cơ, lại dễ dàng bị hủy đi như vậy được.

Cổ Ngạc Thiên Vũ đạm khinh, lạnh giọng nói: “Ngươi nghĩ ngươi có quyền đưa ra điều kiện sao? Sống chết của các ngươi đều nằm trong tay ta, thả hay không thả không đến phiên ngươi lên tiếng. Ngươi ít ra vẫn còn phần người trong khi nó đã hóa ma, không sớm thì muộn cũng sẽ trở thành yêu nghiệt đi gây hại đến chúng sinh. Mà đã là yêu nghiệt thì căn phải bị tiêu trừ, sống trên thế gian này chính là sai lầm lớn nhất mà nó phạm phải.”

“Ai cho ngươi tùy tiện quyết định sự tồn vong của ta?” Đồng Mẫn Mẫn nhướn mày, khí phách đáp trả: “Ở đâu ra cái luật, chỉ cho phép tiên mà không cho phép ma tồn tại? Chính ngươi mới không có quyền xen vào sống còn của ta!”

“Sắp chết đến nơi rồi mà còn mạnh miệng.” Cổ Ngạc Thiên Vũ từ từ gấp lại những đốt ngón tay, kết giới theo đó thu hẹp càng nhanh: “Để ta xem yêu nghiệt nhà ngươi có bản lĩnh gì thoát ra.”

“Hừ, tưởng ta sợ ngươi chặc! Chết thì chết, dù sao cũng không phải là chưa từng chết qua!” Nàng cười giễu: “Tu tiên mà như ngươi, thả ta tu mà còn sượng hơn. Trái tim của tiên nhân nếu như đã hóa đá không còn cảm xúc, ta tình nguyện nhập ma ít ra còn giữ được một chút lòng nhân nghĩa.” Nói rồi nàng quay sang nhìn Sở Hoài Thu cười, nắm tay y lao vào hào quang sáng rực phía trước.

Sở Hoài Thu nhìn bóng lưng nhỏ bé nắm tay y kiên định không quay đầu lại, khoe môi vô thanh vô tức cong lên, ánh mắt chậm rãi hiện lên tia ấm áp. Được, ta bồi con cùng chết!

Điều kì diệu xảy ra, ngay khi gần va vào lớp màn kết giới hai người đồng thời nhắm chặt mắt.. đi xuyên qua!?

Đồng Mẫn Mẫn và Sở Hoài Thu kinh ngạc nhìn nhau một lúc, không dám tin là mình vẫn còn sống. Kiểm tra trên dưới. Ồ, không bị xây xát gì luôn, tay chân vẫn toàn vẹn không hề sứt mẻ gì.

Đồng Mẫn Mẫn đưa tay sang véo đùi Sở Hoài Thu, Sở Hoài Thu “Éc!!!” một tiếng căm hận quay lại trừng nàng, không thua kém tiến đến kéo banh hai bên má nàng ra.

Đau chết đi được! Kiểm tra hoàn tất, đã có chứng thực hai người vẫn còn sống. Đồng Mẫn Mẫn xoa xoa hai má, Sở Hoài Thu xoa xoa bên đùi, nhìn nhau đầy oán hận, nếu không phải kiêng kị Cổ Ngạc Thiên Vũ ở đây, hai người thật muốn đồng thanh gào lên.

Cố cần phải mạnh tay vậy không? Khuôn mặt/Cái đùi của ta bị ngươi phá hỏng mất rồi!

Cả hai ăn ý không tiếp tục truy cứu vấn đề làm sao mình vẫn còn sống nữa, trước nhanh chân tìm nơi ẩn trốn trước khi đám người Khai Thanh phái kéo đến.

Người ngạc nhiên nhất có lẽ vẫn là Cổ Ngạc Thiên Vũ, hắn không thể tin nhìn vào kết giới còn nguyên vẹn trước mặt. Đây là thứ mà hắn đã dồn bao tâm huyết luyện nên, Cổ Ngạc Thiên Vũ tự tin cho rằng, dù có là Thiên Tiên đại nhân thì cũng phải mất một lúc mới hóa giải được nó. Vậy mà không ngờ có

ngày nó bại trong tay hai kẻ tầm thường, lại còn là người của ma đạo.

Không, nhất định là nhầm lẫn ở đâu đó! Kết giới của ta không thể có sai sót gì được!

Cổ Ngạc Thiên Vũ mò mẫm tấm màn kết giới, mắt thấp thoáng chứa đựng một tia điên cuồng, muốn từ đó truy ra nguyên nhân cho sự vô lý mà hắn không thể hiểu, không quan tâm Đồng Mẫn Mẫn và Sở Hoài Thu hai người đã chuẩn bị mất.

“Ma khí?!”

Trưởng môn Khai Thanh phái – Tiểu Mặc Phùng – mở bật mắt ra, hắn vừa cảm nhận được khí tức của hai kẻ xâm nhập vào thánh địa, vội từ trên đài tu nhảy xuống, truyền lệnh cho hai người đứng gác lập tức triệu tập toàn bộ đệ tử Khai Thanh phái khẩn trương đến cấm địa xem xét tình hình.

“Sư phụ, đây là đâu, sao yên tĩnh quá vậy?”

Đồng Mẫn Mẫn nhìn những tòa kiến trúc xung quanh, không thể lý giải được vị trí mà chúng được dựng nên, y như một cái bát quái mê hoặc nhân tâm nằm xen kẽ nhau, không thể phân biệt được đâu là đâu. Trước mắt là bốn bệ đá nhân sư được đặt ở bốn góc, mở ra con đường âm u dẫn vào tòa thành sừng sững nghiêm trang, hai người đứng trước cổng vòm, không do dự nhiều lắm bước vào.

“Làm như ta sống ở đây ấy!” Ngụ ý, sao mà ta biết được.

Đồng Mẫn Mẫn liếc mắt khinh thường: “Hỏi người cũng như không.”

“Vậy thì đừng hỏi.” Sở Hoài Thu thờ ơ.

“Ta mà còn hỏi người gì nữa, thì ta là con chó nhỏ.”

Ngươi vốn đã là con chó nhỏ rồi còn gì! “Ngươi nhớ mặt ngươi đó?”

“Mặt của con con không nhớ chẳng lẽ đi nhớ cái mặt xấu hoắc của sư phụ.” Toàn nói chuyện hiển nhiên không à!

“Đẹp hơn ngươi là được, chung vô diễm.”

“Chung vô diễm so với cái tên mặt trắng nào đó thì hãy còn tốt chán.”

“Ngươi bảo ai mặt trắng?”

“Ai vừa trả lời thì là người đó.”

“Ngươi...!!”

Hai người chỉ lo cãi vã không biết sống chết tiếp tục đi vào trong. Cũng khó trách Sở Hoài Thu không biết đây là đâu, nơi này là cấm địa mà ngay cả người của Khai Thanh phái cũng vô phương biết chính xác vị trí của nó, nó không nằm cố định ở một nơi mà liên tục di chuyển trong không gian, có thể hôm nay nó nằm ở đây nhưng ngày mai thì chưa chắc, không biết là may mắn hay xui rủi kiểu gì mà hai người đi lạc này lại có cơ hội được diện kiến.

Bốn con sư tử đá trấn thủ đại môn từ lúc hai người bước vào liền động đậy, nhảy xuống khỏi bệ đá, như vũ bão lao đến tấn công hai kẻ đột nhập.

Cảm nhận được sát khí hội tụ phía sau, Sở Hoài Thu liền nhanh tay vung tay lập kết giới bảo hộ hai người. Sở Hoài Thu còn đang định ninh vì sao hai người lại thuận lợi tiến sâu vào đây mà không có gì cản trở, hóa ra là y vui mừng quá sớm, đã biết là không có chuyện dễ dàng vậy mà.

Một cú tát nặng ngàn cân giáng xuống, lực đạo mạnh đến mức kết giới lún hẳn xuống một tầng mặt đất nứt ra, Sở Hoài Thu phải gồng mình lên mới bảo trụ được kết giới trước sức mạnh phi thường dữ tợn của sư tử đá. Chưa hết con này thì những con khác đã vồn vã tấn công, vậy khốn hai người không một khe hở, tình thế vô cùng hiểm ác.

Cứ tiếp tục như vậy thì không ổn, y không thể cầm cự lâu hơn được nữa, phải mau nghĩ cách gì đó thu hút sự chú ý của chúng, nếu không hai người chỉ còn nước chờ chúng tiến đến đánh cho ra bã.

Trong một giây đồng hồ Sở Hoài Thu nghĩ ra vô vàn cách, nhưng không có cách nào là khả thi, muốn thoát ra cũng không phải là không thể, chỉ cần y.. Sở Hoài Thu liếc nhìn Đồng Mẫn Mẫn im lặng đứng kế bên, chỉ cần y bỏ con nhóc này lại là được, không bị vướng bận, y có thể dễ dàng thi triển phép thuật hơn.

Sở Hoài Thu cắn mạnh xuống môi mình đến bật máu, y đang nghĩ đi đâu vậy chứ, nhớ đến bàn tay đã nắm chặt tay y không buông lúc đối mặt với Cổ Ngạc Thiên Vũ, Sở Hoài Thu cắn răng gia tăng nội lực phòng ngự, mồ hôi không ngừng chảy dọc hai bên trán. Bằng mọi giá y sẽ không bỏ mặc nàng.

Trong lúc Sở Hoài Thu đấu tranh nội tâm kịch liệt, Đồng Mẫn Mẫn không hề hay biết mà đứng một bên nhủ mảy suy nghĩ. Nơi có người canh giữ thường ẩn chứa huyền cơ, nói không chừng bên trong tòa thành này cất giấu Bích Hàn kiếm trong truyền thuyết.

Đồng Mẫn Mẫn thò tay tháo chiếc hài dưới chân nén ra ngoài kết giới, “xùy xùy”.

“Ê, mau nhặt hài đem về cho tao!”

Sở Hoài Thu dờ người ra như tượng, lát sau hét văng nước miếng vào mặt Đồng Mẫn Mẫn.

“Nhà người ơi! tại nó là chó chác, thêm vào chiếc hài của người!” Ủa, sao im ắng vậy ta?

Sở Hoài Thu quay đầu, kinh ngạc há hốc mồm nhìn bốn con sư tử đá nằm lẫn ra vật lộn tranh nhau chiếc hài của Đồng Mẫn Mẫn.

“Sư phụ, nhanh chạy.” Đồng Mẫn Mẫn chớp thời cơ vọt lẹ.

Sở Hoài Thu mơ hồ chạy theo, nghĩ. Quá ảo, chỉ vậy thôi mà giải quyết được rắc rối to đùng, trên đời này còn thiên lý không nha. Sở Hoài Thu lần thứ hai cảm khái, đúng là thế sự biến ảo không lường. Hầy..

Bốn con sư tử đá đánh nhau đến hăng say, hoàn toàn quên mất nhiệm vụ cùng hai đối tượng đã lên đi biệt tăm, lâu rồi chúng nó mới được dịp chơi vui như vậy.

Tiểu kịch trường.

Trưởng môn Khai Thanh phái quát lớn: “Bảo chúng mày canh nhà cũng như không, trộm nó lên vô lý đồ rồi phui mông đi hỏi nào cũng không hay.”

Sư tử đá A gãi đầu: “Tại thằng B chơi xấu đá vào chỗ “con cháu” của ta!”

Sư tử đá B cãi lại: “Đã bảo là do thằng C nó đề đầu làm ta không đứng lên được chứ bộ!”

Sư tử đá C biện hộ: “Lúc đó ta thấy trên đầu người có con bọ chết nên muốn bắt ra dùm!”

Trưởng môn, A và B đồng thanh la lên: “Láo toét! Làm gì có con nào!”

Sư tử đá D hờ hững: “Tụi mày làm gì thì làm, tao đi ngủ đây!”

Trưởng môn sùi bọt mép, ngất.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là.. Vợ Của Ma Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Đại họa, đại họa rồi!

Bước ra khỏi huyền trận, Đồng Mẫn Mẫn và Sở Hoài Thu liền tiến nhập vào một tòa thành rộng lớn được dựng nên bằng thủy tinh thạch. Thấp sáng lên không gian là một loại thực vật đặc biệt mọc ven hai bên thành tường, lung linh lấp lánh như hàng ngàn giọt nước phản chiếu phát quang, bắt giác mê hoặc tâm mắt của người đến trong khung cảnh huyền ảo mỹ lệ này.

Lần theo ánh sáng dẫn bước, Sở Hoài Thu cảm thấy không khí ngày một khó chịu, ngay cả hít thở cũng trở nên khó khăn hơn, trước mắt một trận choáng, Sở Hoài Thu chống tay khụy xuống.

“Sư phụ, người làm sao vậy?” Đồng Mẫn Mẫn đi trước nghe thấy tiếng động thì quay lại, lo lắng chạy đến đỡ Sở Hoài Thu đang khọt khạc hít thở không thông.

Sở Hoài Thu chật vật ngước lên, thấy Đồng Mẫn Mẫn không có triệu chứng gì, không khỏi nghi ngờ hỏi.

“Con không thấy khó chịu trong người à?”

Càng tiến gần đến Bích Hân kiếm thì linh khí thanh tẩy càng dày đặc, đáng lý ra Đồng Mẫn Mẫn đã bị nó đánh bay từ lúc bước vào cửa rồi mới đứng, chứ đừng nói là vào sâu được từng này, có thể như Sở Hoài Thu chịu đựng được đến giờ đã là tốt.

Đồng Mẫn Mẫn nhướn mày, khó hiểu: “Không có, con thấy bình thường mà! Bộ có gì không đúng sao?”

Quá không đúng ấy chứ! Người rốt cuộc là thần thánh phương nào giả dạng, không chỉ phá vỡ kết giới bắt bại của Cổ Ngạc Thiên Vũ, mà đối với linh giới ở đây cũng thần nhiên không. Đồng Mẫn Mẫn ơi là Đồng Mẫn Mẫn, người thật sự là ai?

“Sư phụ? Sư phụ, người sao rồi?” Sao tự dưng im re vậy?

Đồng Mẫn Mẫn thấy Sở Hoài Thu không nói gì chỉ chăm chăm nhìn nàng, ánh mắt có chút thất thần mê muội, không khỏi đưa tay vỗ vỗ vào mặt hấn, lay tỉnh tâm trí.

Sở Hoài Thu lắc đầu, chống bờ tường đứng dậy.

“Không có gì, chúng ta đi tiếp thôi!” Sở Hoài Thu đã xác định được việc mà y nên làm nếu còn sống sót trở ra, đó là điều tra thân thế thật của Đồng Mẫn Mẫn.

“Được.”

Càng vào sâu trong tòa thành càng thấy nơi đây đúng là kiệt tác của tạo hóa, hoa thơm cỏ lạ đua sắc khoe hương, thấp thoáng như nghe được tiếng nước chảy “Róc rách” bên tai, không gian im ắng tĩnh lặng càng như kích động lòng người.

Đồng Mẫn Mẫn như bị mê hoặc mà đi về phía trước, không để ý thấy Sở Hoài Thu phía sau đã ôm ngực, phải vịn tường mà đi, hơi thở ngày một nặng nhọc. Linh khí nơi đây quả thật không thể xem thường, ngay cả một ma tu đương trời như y cũng khó lòng chống đỡ, vậy mà Đồng Mẫn Mẫn vẫn thản nhiên như không, một đường này hoàn toàn không hề bị ảnh hưởng bởi khí tức của nó.

Nước theo các khe rãnh đi nuôi sống thực vật đều chảy về thượng nguồn, đổ vào lòng hồ lam ngọc ánh xanh tuyệt đẹp. Trên đỉnh động có một lỗ hồng ước chừng hơn 20 mét, giống như miệng của một ngọn núi rồng tặc khoét sâu vào trong. Có vẻ như truyền thuyết Bích Hân kiếm rơi từ trời cao xuống là thật, bởi theo ánh trăng nhàn nhạt chiếu sáng, là một trụ đá cắm thẳng thanh kiếm được xanh như bầu trời.

“Oa, đẹp quá! Sư phụ, sư phụ, người mau nhìn!” Đồng Mẫn Mẫn tán thưởng, không hổ là kì kiếm trong thiên hạ, quả nhiên danh bất hư truyền.

Đồng Mẫn Mẫn vui vẻ chạy lại nắm tay áo Sở Hoài Thu lay lay, nói.

“Sư phụ, Bích Hân kiếm này rất hợp với dáng người nha!” Bảo kiếm phải đi với mỹ nam thì mới tương xứng, Đồng Mẫn Mẫn nghĩ vậy.

Sở Hoài Thu vỗ ngực bình bịch, lời muốn nói ra ứ nghẹn vào trong. Ta còn chưa muốn chết đến thế đâu, ma tu mà chạm vào nó là phỏng tay đó cô nương à!

Từ cửa động truyền đến tiếng bước chân dồn dập, Sở Hoài Thu thấy sự chẳng lành liền kéo Đồng Mẫn Mẫn ra sau bảo hộ, không đến một khắc đã thấy cả đoàn người tiến vào, tản ra xung quanh bao vây hai người, rút kiếm chia vào Sở Hoài Thu và Đồng Mẫn Mẫn.

“Hai tên ma đạo các ngươi đứng là gan tày trời, mới dám xông vào tận thánh địa của Khai Thanh phái. Bốn trưởng môn nếu như để các ngươi bình an rời khỏi đây, thì cái tên Tiêu Mặc Phùng ta sẽ viết ngược.”

Theo giọng nói âm trầm hùng hậu, đệ tử Khai Thanh phái dàn hàng ra nhường đường cho Tiêu trưởng môn uy vũ bước vào. Người nọ xấp xỉ tuổi trung niên, tướng mạo đường hoàng chính trực, trên người toát ra loại khí thế uy nghiêm khiến người khác kính phục.

Đồng Mẫn Mẫn nhìn Tiêu mặc Phùng một chút, kéo tay áo Sở Hoài Thu nhỏ giọng.

“Ban này thì là một người không chịu nhận tên, giờ lại có thêm một người đòi viết ngược tên mình. Cái môn phái này rốt cuộc là bị làm sao vậy không biết.” Nhắc mới nhớ, hồi mới gặp Sở Hoài Thu y cũng xin theo họ nàng. Bộ đây là một mới của người cổ đại hả ta? (*Là bắt đắ đĩ, bắt đắ đĩ biết chưa!!!* Sở Hoài Thu gào lên.)

Sở Hoài Thu néo mặt nàng, nghe nàng thấp giọng kêu đau, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Ranh con, đừng có đổ thêm dầu vào lửa nữa, ngại chết không đủ thảm hả?”

Lần này thì toi thật rồi, ngay cả trưởng môn Khai Thanh phái cũng ra mặt. Sở Hoài Thu y mà còn sống trở về, nhất định sẽ cúng bái tạ ơn lão tổ tông Sở gia một con heo quay sữa hoành tráng luôn, tiện thể làm lễ tiễn luôn cái đại ôn thần chuyên rước họa này.

Đồng Mẫn Mẫn vỗ vai Sở Hoài Thu, khí phách nói: “Sư phụ đừng lo, người nếu có chết thật đã có con ở lại lo ma chay cho người. Thầy trò ta tuy biết nhau chưa được bao lâu nhưng con rất quý mến người, chuyện hậu sự của người con đương nhiên sẽ an bài ổn thỏa.”

“Sở Hoài Thu trở mặt!” Sao chỉ có mình ta chết thôi vậy? Còn người thì sao?”

Đồng Mẫn Mẫn cười tươi như hoa, nghiêng nhiên trả lời: “Con còn quá trẻ để chết sư phụ à, nên.” Đồng Mẫn Mẫn đẩy Sở Hoài Thu về phía trước, lệ nóng quanh tròn quay móng bỏ chạy, hét lên: “Sư phụ, Mẫn Mẫn sẽ không bao giờ quên hành động cao cả của người, đã liều mình hi sinh mạng sống thay con cân trủy binh. Sư phụ, mộ của người con sẽ không quên khắc ba chữ CHẾT VÌ GÁI đầu!!”

Á à, cái con nha đầu vô lương tâm! Dám để ta ở lại một mình chạy thoát thân, mi nghĩ chỉ có mình mi biết chạy thôi chắc, xem ta bút phá đây!

Sở Hoài Thu phi người bay lên chụp lấy hai chân Đồng Mẫn Mẫn, Đồng Mẫn Mẫn đang chạy ngon trớn thì bị cản bước ngã dập mặt, “Ê a” xoa xoa cái mũi tội nghiệp đỏ bừng, bầu đất gồng mình trườn về phía trước, tức giận quay lại mắng kẻ sống chết giữ giữ khư khư hai chân nàng.

“Sư phụ, mau buông tay! Niu kéo không có hạnh phúc đâu!” Đồng Mẫn Mẫn đưa tay đẩy đầu Sở Hoài Thu ra, Sở Hoài Thu kiên trì ôm chặt chân nàng, gân cổ lên nói.

“Ta không có hạnh phúc thì mi phải chịu chung bất hạnh với ta!” Muốn thoát, đừng có mơ!

Đồng Mẫn Mẫn đau đớn, nhìn y thương tâm nói: “Sư phụ, người hà tất phải tự làm khổ mình khổ người như vậy! Buông tay ra, mỗi người chúng ta hãy tìm một lối thoát!” Nàng bấu, nàng cào, vùng vẫy nhích người nhưng chẳng ăn thua gì, lại bị Sở Hoài Thu kéo tuột về phía sau, để lại những đường móng tay quần quện trên mặt đất, quay lại đã thấy vẻ mặt tà ác của Sở Hoài Thu.

“Trời đã định, người kiếp này chỉ có thể ở bên cạnh vì sư!”

“Không.!!!” Đồng Mẫn Mẫn tê tâm phế liệt gào lên, mắt trắng dã chuyển động chậm ngả xuống.

Đứng một bên nhìn hai kẻ dở người diễn trò, Khải Thanh phải môn đệ đồng loạt lau mồ hôi. Cái thể loại thầy trò gì mà đeo nhau cùng chết vậy nè? Lại nghĩ đến mấy vị sư phụ hung tợn nhà mình, tất cả đều âm thầm cảm thán, số mình vẫn còn tốt chán!

“Đi lên bắt cả hai người về đây!” Tiêu Mặc Phùng cũng đau đầu, day day thái dương.

Đám đệ tử hô “Vâng!” một tiếng rồi bước đến chỗ hai người, vừa tính đưa tay giữ Sở Hoài Thu thì bị một trường lực hất văng ra, đập mạnh người vào thành đá.

Biến cố bất ngờ khiến người của Khải Thanh phải đều không kịp đề phòng, chỉ trong tích tắc Sở Hoài Thu đã bật người dậy, ánh mắt sắc lại nghiêm túc, bên môi còn vờn một đường chỉ đỏ thẫm, đầu ngón tay trong không trung vẽ ra chú thuật bằng máu, ẩn hiện vô số kim vân rực sáng.

Nhận ra ý đồ của Sở Hoài Thu muốn lập kết giới phong tỏa, Tiêu Mặc Phùng vận công hướng y đánh đến. Sở Hoài Thu hét lên một tiếng, đạo phù chú liền lao ra, cán phá thành công một đòn của Tiêu Mặc Phùng, đồng thời bức bọn họ phải lùi về sau mấy bước, đem Đồng Mẫn Mẫn và Sở Hoài Thu cô lập phía bên trong kết giới.

Sở Hoài Thu khụy gối phun ra một ngụm máu, thân thể vô lực ngã sấp xuống. Y đã dồn toàn lực vào chiêu thức vừa rồi, hi vọng nó sẽ giúp họ cầm cự đủ lâu để y tìm được cách đưa Đồng Mẫn Mẫn rời khỏi đây.

Đồng Mẫn Mẫn nhanh chóng dìu Sở Hoài Thu, tay chân quỳnh quáng cả lên liên tục hỏi: “Sư phụ, người ổn không? Máu chảy nhiều quá, người sẽ không bị sao chứ?” Đồng Mẫn Mẫn tự trách, chỉ vì một phút nông nổi ham chơi mà nàng hại đến Sở Hoài Thu, nếu y không may xảy ra chuyện gì thì nàng sẽ ân hận suốt đời.

Sở Hoài Thu kéo ra môi mỏng cười nhợt nhạt, đùa: “Giờ mới biết quan tâm đến sư phụ sao? Khi nãy còn bảo ta ở lại thay con cản địch mà?”

“Không có.” Đồng Mẫn Mẫn lắc đầu, vành mắt ửng đỏ phiếm lệ: “Xin lỗi sư phụ, con sai rồi! Là con không nên tự tung tự tác, biết rõ đây là đâu mà còn kéo người đến.”

Mặc dù thường xuyên cãi vã, nhưng y là người quan tâm nàng nhất khi nàng đặt chân đến thế giới xa lạ này. Nếu không có Sở Hoài Thu, thì Đồng Mẫn Mẫn nàng sẽ lại sống cô độc như trước đây.

Sở Hoài Thu cười nhẹ, xoa đầu nàng: “Thật là, sao lại mít ướt vậy chứ! Đã xấu rồi mà còn ham khóc nhè, tính ở đây dọa quỷ chắc! Thay vì khóc lóc ỉ ôi, chi bằng con cùng ta nghĩ cách thoát khỏi đây có phải hay hơn không?” Y không nghĩ sẽ bỏ cuộc sớm như vậy, hướng chỉ đồ đệ cung của y vẫn còn rất cần y.

Đồng Mẫn Mẫn quệt mắt: “Sư phụ nói đúng, đây không phải là lúc để than khóc.” Đồng Mẫn Mẫn quyết tâm đứng lên, bằng mọi giá nàng phải nghĩ cách đưa hai người toàn vẹn rời đi nơi này.

Ánh xanh của Bích Hân kiếm lấp lóe phản chiếu xuống mặt hồ dao động, Đồng Mẫn Mẫn quay lại nhìn, chột nghĩ. Nếu nàng đã may mắn phá được kết giới không bỏ của Cô Ngạc Thiên Vũ, thì biết đâu cũng có một cơ may để nàng lấy được Bích Hân kiếm, đến lúc đó không chừng sư phụ sẽ có cách sử dụng nó để ra khỏi đây cũng nên.

Nghĩ liền làm, Đồng Mẫn Mẫn lao vút xuống mặt hồ, trèo lên trục đá nhằm lấy kiếm.

“Mẫn Mẫn, con định làm gì?” Nhận ra ý định điên rồ của Đồng Mẫn Mẫn, Sở Hoài Thu không khỏi lớn tiếng can ngăn nàng, thân thể vì quá sức mà tạm thời chưa cử động được: “Đừng động vào nó, Bích Hân kiếm sẽ thanh trừ con!” Đó là thánh vật mà tất cả ma tu hay yêu đạo đều cố kị.

Đồng Mẫn Mẫn đã leo lên được bên trên, ánh mắt kiên quyết không dè dặt nhìn thẳng vào Sở Hoài Thu, quyết tuyệt nói.

“Sư phụ, đây là cơ hội cuối cùng của chúng ta. Con dù có hồn phi phách tán, hóa ra tro bụi nhất định cũng sẽ cứu người.”

Đồng Mẫn Mẫn và Sở Hoài Thu không chú ý đến dị trạng của Bích Hân kiếm, hàn khí đậm đặc không ngừng tỏa ra, ánh xanh đượm lóe chạy dọc sông kiếm, bích ngọc nối liền với tay cầm dao động rung chuyển. Đồng Mẫn Mẫn vươn tay rút kiếm.

“Không ổn, kết giới của Khải Thanh phải dường như muốn sụp đổ. Rốt cuộc là chuyện gì đang diễn ra bên trong?”

Ở bên ngoài Tiêu Mặc Phùng đứng ngồi không yên, nóng nảy đẩy các đệ tử đang niệm chú bài trừ kết giới ra, vận nguồn nội lực kinh người xuất chương.

Kết giới của Sở Hoài Thu bị phá vỡ cùng lúc với Đồng Mẫn Mẫn rút được Bích Hân kiếm, thanh kiếm trong tay nàng tự động giương lên cao, phát ra ánh sáng chói mắt bắn thẳng lên bầu trời, va chạm mạnh mẽ vào kết giới bao bọc toàn Khải Thanh phái. Trong phút chốc trên bầu trời Khải Thanh phái

xuất hiện những vết nứt, chỉ trong nháy mắt ba tầng bảo hộ lần lượt bị đánh vỡ, yêu ma bị chế ngự bao năm dưới lòng đất vùng nổi dậy.

Nhận thấy sự việc đã vượt quá tầm kiểm soát, Tiêu Mặc Phùng khẩn trương vung tay cấp bách ra lệnh.

“Thiết lập kết giới nhốt bọn chúng vào trong cho ta, tuyệt không được để lũ yêu ma dạo hạnh ngàn năm đó có cơ hội thoát li khỏi đây, chúng nếu thoát ra ngoài sẽ gieo không ít tai ương cho nhân thế.”

Vì có Bích Hàn kiểm chế ngự nên ma quỷ từng một thời gây song gió trong thiên hạ mới an phận bị phong ấn ở đây, nay Bích Hàn kiểm đã bị rút, phong ấn quan trọng nhất bị tiêu trừ, ma quỷ nhân cơ hội mà chạy thoát thân, số lượng lớn và không lồ đến mức Khai Thanh phái nổi tiếng là đông môn đệ trong một lúc cũng không tài nào bắt hết được, chưa kể những yêu ma dạo hạnh cao cường thì càng khó lòng át chế được chúng.

Ma quái và u linh bay đầy ngọn núi, một cảnh tượng ghê rợn và bất mắt diễn ra trên ngọn núi bao năm thanh tịnh, người và yêu đánh nhau quyết liệt gây ra không ít thương vong, chúng mỗi lúc một mạnh dần khi rời xa thần khí trấn trụ, cũng mỗi lúc một điên cuồng hơn.

Àm. Âm. Âm.

Mặt đất chấn động dữ dội, xung chấn lan ra phá vỡ tầng tầng kết cấu đại đường Khai Thanh phái, đất đá long lên rách toạc tạo thành trũng hồ sâu không đáy.

Tiêu Mặc Phùng linh cảm không lành, chúng đệ tử quanh đó cũng sợ đến quên cử động, mưa bắt đầu nhiều hạt. Một tiếng thét chói tai vang lên, những người tu vi thấp không chịu nổi trường âm thanh kinh khủng đó trực tiếp ôm đầu gục xuống, số ít khác tuy trụ lại được nhưng thân thể không tránh khỏi lung lay kịch liệt.

Từ đây vực thăm thẳm u tối, bốn mãnh thú lao thẳng lên trời kích động hết dài một tiếng. Trong màn mưa, đôi mắt vàng nhạt của Bạch Hổ khinh thường liếc nhìn đám người phạm trần đã giam giữ chúng nó bao năm, đồng tử trong trẻo nhiễm một tia điên cuồng thị huyết, ngay lập tức phóng ra một quả cầu lửa thiêu rụi Khai Thanh phái.

Lắng nghe tiếng kêu la thảm thiết của nhân loại, Bạch Hổ cao đầu ngoảnh mặt hướng phía đông bay đi. Bạch Hổ đã đi, Mị Hồ, Báo Tuyết và Xích Ngưu cũng không ở lại, chia ra ba hướng bắc, nam, tây mà đi.

Tiêu Mặc Phùng tuyệt vọng nhìn theo bốn đốm sáng biến mất, đầu gối nặng trĩu rơi xuống đất, ngã quỵ.

Trời hồi, hán đã gây nên nghiệt chướng gì thế này? Cự nhiên lại để thoát tứ đại yêu quái thời thượng cổ, có chết ngàn lần cũng không thể bù lại sai lầm của hán ngày hôm nay.

Khai Thanh phái gặp đại họa ngàn năm, trường môn Tiêu Mặc Phùng vì làm mất thần vật và để thoát không ít yêu ma nguy hiểm mà bị cách chức, bản thân phải nhận hết trách nhiệm truy bắt chúng về, đồng thời thu hồi Bích Hàn kiểm, một ngày chưa làm xong thì ngày đó tiên cách vẫn còn ngàn cân treo sợi tóc, thanh danh một đời cũng bị hủy từ đây. Mà người gây ra đại họa này, từ lâu đã cùng sự phụ nhân hoạn loạn chạy mất dép.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là.. Vợ Của Ma Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Sư phụ, mời người ăn đào!

Mưa rơi tí tách bên hiên nhà, mới đầu tháng năm mà trời đã nổi cơn giông tố.

Một nam nhân đứng bên rìa vực, ngẩng cao đầu vọng nhìn trời cao, trên người còn khoác một lớp áo tăng tu, mỉm cười. Từ cái đầu bóng lờng chậm rãi mọc ra vô số tóc, xõa tung trong màn mưa ướt nước, dung nhan yêu nghiệt khuyên đảo chúng sinh dần hiện ra.

Người nam nhân chỉ đứng thôi cũng đủ khiến đất trời cúi mình quy phục, khí tức trang nghiêm như thần thánh, lại ẩn chứa sự tà lệ của yêu ma, đẹp đến kinh tâm động

phách, chỉ sợ một cái quay đầu nhìn lại cũng sẽ rơi vào vạn kiếp bất phục.

Khóe môi câu lên một nụ cười, đồng tử màu hổ phách sáng rực giữa màn mưa, nam nhân ngạo nghễ vung tay bắn ra một tia chớp, khẽ cười ra tiếng, vuốt môi.

“Không phải tiên cũng chẳng phải yêu. Là tiên cũng chính là yêu. Ta đã chờ đợi vạn năm chỉ để gặp được nàng, người mang chung vận mệnh với ta.”

Ngước nhìn bốn tia sáng chớp lóe cuối đường chân trời, mắt nam nhân trở nên thâm thúy, tứ đại yêu quái thượng cổ đã xuất hiện trước mặt y.

Bạch Hổ cao ngạo là người đầu tiên hiện trở về nguyên hình, thân hổ dài chạy dọc những vân đen trên màu lông trắng muốt, từ không trung nhảy xuống mặt đất đi đến bên cạnh nam nhân, cạo đầu vào lòng bàn tay y. Nam nhân cong môi, vỗ đầu nó khen thưởng.

Ba người còn lại cũng hiện nguyên hình. Nữ nhân kiều diễm hóa thân thành Mị Hồ, hai nam nhân một trở thành Báo Gấm, một trở thành Xích Ngưu. Và tất cả đều có chung một đặc điểm, đó là to lớn một cách dị thường.

Cả ba tiến đến gần nam nhân, gập người xuống như thể hành lễ, hô một tiếng.

“Chủ nhân!”

Trời mỗi lúc một mưa to, sấm chớp “Đoàng đoàng” nghe như tiếng pháo nổ, nhưng tất thấy điều đó dường như không làm ảnh hưởng đến cuộc hội ngộ sau hơn vạn năm. Nam nhân khẽ vẫy tay, hắc khí dần hội tụ thành một đốm đen nhỏ rồi cất cánh bay đi. Nam nhân cười.

“Thật nóng lòng muốn biết phản ứng của tân nương tử đối với món quà này!”

Thiên giới.

Rầm..!!

Một tia sáng chớp lóe cắt ngang qua bầu trời kèm theo tiếng động ầm ỹ, mây đen phủ mịt mù giăng kín trời xanh, mưa như thác đổ không ngừng trút xuống nhân giới, muốn nhấn chìm tất cả trong biển nước thịnh nộ.

Ngọc hoàng đại đế Hiền Viên Cẩn Duệ tức giận ném phăng tấu sớ đi, bên dưới quần thần tiên nhân không một ai dám ngẩng đầu lên, nghiêm cẩn đứng chấp tay cung kính. Lúc này họ không nên mở miệng nói gì, bởi bất cứ lời nào cũng có thể đả động đến nghịch lân của vị quân chủ cao cao tại thượng bên trên.

Hiền Viên Cẩn Duệ thở ra một hơi bình ổn khí tức, nét mặt như cũ âm lãnh khó dò, ngữ điệu cũng theo đó trầm trầm dọa người.

“Ai có thể nói cho ta biết. Chuyện ở Khai Thanh phái rốt cuộc là sao? Vì duyên cớ gì mà kết giới toàn Khai Thanh phái lại sụp đổ, dẫn đến tình trạng hỗn loạn như hiện nay, người ma không thể phân biệt.”

Đại biến cố trong đêm, thần khí mất đi, tứ đại yêu quái phá vỡ phong ấn không rõ tông tích, đó là chưa kể đến số lượng yêu ma khổng lồ tràn ra bên ngoài, cho dù người của Khai Thanh phái có giỏi giang đến đâu thì cũng phải mất hơn mấy trăm năm mới gom đủ chúng về.

Thái Bạch kim tinh tiến ra giữa điện, cúi đầu khời tấu.

“Muôn tâu Ngọc Hoàng. Thần đã cho người đến Khai Thanh phái điều tra, biết được người gây ra đại họa lần này là một tiểu yêu và một nhân giới ma tu. Theo đó cũng tra được, tiểu yêu kia không hề xa lạ với tiên giới, chính là người năm xưa đã bị trục xuất khỏi thiên đình, trưởng nữ của Đại Tể tướng Quân lang tộc Đồng Tàn Hạo – kẻ mang trên mặt ấn chú nguyên rủa – Đồng Mẫn Mẫn.”

Lời của Thái Bạch kim tinh dẫn tới một trận xôn xao, sắc mặt Hiền Viên Cẩn Duệ càng thêm âm trầm.

Đồng Tàn Hạo bước ra khỏi hàng ngũ, đường đường chính chính chấp tay thỉnh cầu.

“Ngọc Hoàng, xin ngài cho phép hạ thần đến nhân giới bắt nghịch nữ trở về phục tội.”

Hiền Viên Cẩn Duệ nheo mắt, nhìn xuống nam nhân uy nghiêm đỉnh đặc bao năm vẫn tận trung cương vị, giọng điệu không khỏi nhẹ đi, nói.

“Người có chắc sẽ làm được không? Dù gì thì nàng vẫn là nhi tử của người, người thật sự có thể hạ thủ?”

Đồng Tàn Hạo ngược lên nhìn Hiền Viên Cẩn Duệ, ánh mắt sắc lại, giọng nói thập phần kiên định.

“Luật bất vị thân tình. Một ngàn năm trước là vậy, một ngàn năm sau, vẫn là vậy.”

Hiền Viên Cẩn Duệ dò xét nhìn nam nhân vẻ mặt không đổi, ngẫm nghĩ. Luận về sự trung thành mấy ai bì được với lang tộc, huống chi Đồng Tàn Hạo trước nay chưa từng trái ý y, ngay cả năm đó khi y hạ lệnh trục xuất Đồng Mẫn Mẫn, hắn cũng không một lời dị nghị ra vào, im lặng ở một bên giữ chặt Lam Uyên Cơ đã khóc đến khản giọng vùng vẫy trong lòng ngực, nhìn Đồng Mẫn Mẫn từ tru tiên đài nhảy xuống nhân gian, dọa đầy vào ma giới, đem một nhà ba người từ đây cửu biệt phân ly.

Lam Uyên Cơ ngắt, hai hàng nước mắt chảy ròng. Đồng Tàn Hạo hôn lên khóe mi nàng, nuốt giọt nước mắt vào sâu trong tim, bế nàng lên, ôm nàng một đường không quay đầu trở về Thiên Linh cung.

Đối với Đồng Tàn Hạo, Hiền Viên Cẩn Duệ chưa bao giờ hoài nghi về lòng trung thành của hắn, đương nhiên lần này cũng vậy.

Hiền Viên Cẩn Duệ gõ ngón tay xuống mặt bàn, không nhanh không chậm, nói.

“Được rồi, vậy nhiệm vụ truy bắt Đồng Mẫn Mẫn sẽ giao cho..”

“Ngọc Hoàng, thần xin được lĩnh nhiệm vụ đó!”

Lời còn chưa dứt, một giọng nói lạnh nhạt đã xen vào tiếp câu. Tất cả quần thần đều kinh ngạc nhìn về nơi phát ra âm thanh, Hiên Viên Cẩn Duệ cũng không ngoại lệ, đặc biệt là khi biết người đưa ra đề nghị là ai, càng khiến y ngạc nhiên hơn.

Lãnh Vô Tâm – một trong mười hai Thiên Quân ưu tú nhất của thiên giới – nổi tiếng là người lạnh lùng vô tình, ngoài việc tu luyện ra những thứ khác đều không quan tâm, thế sự nổi trôi chỉ như nước chảy mây bay ngoài mắt ngoài tai, chưa bao giờ là người nhân rồi thích can thiệp vào chuyện thị phi. Ấy thế mà..

“Ta không có nghe lầm đi, Lãnh Thiên Quân, là khanh vừa lên tiếng đó sao?” Hiên Viên Cẩn Duệ nổi lên hứng thú, có hơi bất ngờ trước sự nhiệt tình hiếm hoi của Lãnh Vô Tâm.

“Phải. Là thần.” Lãnh Vô Tâm như cũ kiệm lời.

Chuyện này hay ho rồi đây? Ta nghe qua lí do của khanh được chứ? Vì có gì mà khanh lại muốn nhận nhiệm vụ này?”

“Chỉ đơn thuần là muốn làm. Không có ý khác.” Lãnh Vô Tâm nhận nhạt đáp, hoàn toàn không nghĩ sẽ thừa lời giải thích.

Người bình thường có lẽ sẽ không nhận ra, nhưng đúng thật là khỏe mắt Hiên Viên Cẩn Duệ đang co giật. Cái tên băng sơn chết tiệt, người nói nhiều hơn một chút thì sẽ mất vàng à? Có còn coi Ngọc Hoàng đại đế như ta ra gì không?

“Đồng Tướng Quân, ý khanh thế nào?” Hiên Viên Cẩn Duệ buông tha không truy cứu Lãnh Vô Tâm nữa, quay sang hỏi Đồng Tàn Hạo, dù sao thì người muốn đi ban đầu vẫn là hắn.

Đồng Tàn Hạo không nói gì chỉ đưa mắt nhìn Lãnh Vô Tâm một chút, lát sau hướng y chấp tay nói.

“Vậy mọi sự đều trông cậy vào ngài, Lãnh Thiên Quân.”

Lãnh Vô Tâm có lẽ gật đầu: “Được.”

Hiên Viên Cẩn Duệ thấy sự đã đạt thành, hai bên đều thỏa hiệp, cũng không chần chờ thêm nữa, lập tức đưa ra quyết định cuối cùng.

“Người nhận trọng trách truy bắt Đồng Mẫn Mẫn, là Thiên Quân Lãnh Vô Tâm.”

Rầm..!!!!

Trong khi Khai Thanh phái truy tung Bích Hân Kiếm để lập lại phong ấn, hai người gây nên đại họa lần này lại đang thảnh thơi trú ở nơi sóng yên biển lặng chờ ngày giông bão qua đi. Người xưa có câu, kẻ thù của kẻ thù chính là bạn, vậy nên Đồng Mẫn Mẫn và Sở Hoài Thu liền chọn Nhạc Lâm phái – môn phái tu tiên đối địch với Khai Thanh phái – sống những tháng ngày nhàn tản ở nơi đây.

Người của Khai Thanh phái có chết cũng không ngờ được họ lại cách mình gần đến thế, cứ tưởng đã cao chạy xa bay đến nơi chân trời góc biển nào rồi, ai ngờ chỉ cần vượt qua một ngọn núi là thấy ngay. Tựa như hàng xóm hai nhà cách nhau một bờ rào, nhà mất gạo thì chạy đôn chạy đáo đi tìm, đầu đường cúi hém đều lật tung, vậy mà lại chữa ra nhà kẻ bên, chỉ vì hai nhà thường xuyên cãi lộn, vô tình tạo cơ hội cho người đi trộm lấy nốt luôn con gà của nhà nọ.

Đồng Mẫn Mẫn gác chân nằm phe phỡn trên đệm rom ăn đào, trước chưa nói đến trái đào thơm ngon ra sao, làm nàng ăn đến mê mẩn thế nào, chỉ riêng việc nàng là từ chỗ trưởng môn Nhạc Lâm phái tho được đã biết nó là đồ tốt. Quả nhiên không phụ sự kì vọng của nàng, đào này ăn thật ngon nha!

Cạch!

Sở Hoài Thu nhanh nhẹn bước vào khép lại cửa phòng cui, đây là nơi hai thầy trò trú ẩn mấy ngày qua. Xuyên qua màn cửa mỏng manh có thể nhìn thấy môn đồ Nhạc Lâm phái đang chạy hốt hải, mặt ai cũng căng như dây đàn, làm Sở Hoài Thu cứ thấp thỏm lo lắng việc hai người ở đây đã bại lộ.

Thấy Sở Hoài Thu về thì Đồng Mẫn Mẫn vui mừng, kéo tay y đến ngồi đưa đào sang.

Nàng thật là đồ nhi hiếu kính mà, đĩa đào có hai trái, nàng ăn một dành lại một cho y. Tuy rằng từng có ý nghĩ muốn vụng trộm ăn hết, nhưng xét thấy cơ thể Sở Hoài Thu vẫn còn chịu nội thương, cần phải được bồi bổ, nàng đành ngâm ngùi nuốt nước miếng mà chia sẻ cho y.

“Sư phụ, mời người ăn đào!”

Nhìn thấy tươi cười ngọt ngào của Đồng Mẫn Mẫn, Sở Hoài Thu liền vứt ngay lo lắng sang bên, cảm động. Ra đồ nhi của y rất quan tâm y, ngay cả miếng ăn cũng không quên đề phần.

Sở Hoài Thu đưa tay nhận lấy, khen một câu: “Thật thảo mà!”

Đồng Mẫn Mẫn nhìn Sở Hoài Thu ăn ngon lành, hỏi: “Ngon không sư phụ?” Ưc ực! Kiềm chế, kiềm chế đi Đồng Mẫn Mẫn! Có thèm cũng phải nhẫn, trái đào đó đã dính nước miếng của Sở Hoài Thu rồi, ăn chung thế nào cũng bị si đa! Đồng Mẫn Mẫn tự thuyết phục mình.

Sở Hoài Thu trái lại không biết suy nghĩ thật của nàng, còn vui vẻ: “Ngon ~” một tiếng thật to. Sao có thể không ngon được chứ, trong đây còn có tấm lòng của đồ nhi cơ mà!

Đồng Mẫn Mẫn gật đầu chắc nịch, phán:”Quả nhiên đồ đi chôm vẫn là đồ ngon nhất!”

“Phụt...ttt!!!” Chết, chết, ta rồi! Hột, hột đào bị mắc kẹt trong cổ họng. Cứu...!!!!!!

Đồng Mẫn Mẫn khó hiểu nhìn Sở Hoài Thu cào cào cổ họng, mắt trợn ngược thò lò nước mũi.

Iu, kinh quá! Đồng Mẫn Mẫn thâm nghĩ muốn tránh xa, nhưng Sở Hoài Thu đã chụp được tay nàng, vung vẩy tay ra hiệu loạn xạ. Đến tận khi Sở Hoài Thu sắp tắt thở thì Đồng Mẫn Mẫn mới hiểu được ý y, đi ra đằng sau chuẩn bị ra tay hành hiệp cứu người.

Một cái cù chỏ chuẩn ngay đầu Sở Hoài Thu giáng xuống, Sở Hoài Thu chẳng những không phun ra được hột đào mà còn một phát nuốt trọn luôn, mắt trắng dã trợn to từ từ ngã xuống.

Đồng Mẫn Mẫn gãi gãi đầu, hình như nàng có hơi nặng tay rồi!

Sở Hoài Thu chật vật từ trong lực hấp dẫn của mặt đất thoát ra, ngóc đầu, run run hỏi Đồng Mẫn Mẫn.

“Con.. Đào này là từ đâu mà có?” Lay trời, đừng để những gì y nghĩ là thật.

Đồng Mẫn Mẫn cười rạng rỡ, thật thà nói:”Là từ chỗ trưởng môn Nhạc Lâm phái mà lấy được.” Nàng nghĩ nghĩ”Sư phụ muốn ăn thêm hả? Tiếc quá nhưng không còn đâu, con một trái người một trái là hết rồi!” Nàng cũng muốn ăn thêm lắm chứ, đào ở đâu nhập khẩu mà ngon thế không biết.

Rắc.

Sở Hoài Thu hóa đá, Đồng Mẫn Mẫn ngây thơ chuyên chú nhìn y.

“Ngươi..” Sở Hoài Thu kiểm chế ý nghĩ muốn bóp cổ nàng, gằn giọng nói:”Ngươi có biết đây là gì không hả? Đây là đào tiên, là đào tiên đó! Phải mất mấy trăm năm mới đơm hoa kết trái một lần, ăn một quả trường thọ tới mấy ngàn năm.”

Đồng Mẫn Mẫn vo vo bụng, chép miệng:”Thảo nào mà ăn ngon như vậy!” Nàng cũng có lộc ăn quá đi, cư nhiên vớ được đào tiên là cớ nào may mắn.

Sở Hoài Thu đập ngực bình bịch dần xuống con tấc, thấy nội thương trong cơ thể chẳng những không thuyên giảm, ngược lại còn có xu hướng ngày một gia tăng trầm trọng.

Đồng Mẫn Mẫn thấy Sở Hoài Thu đột nhiên nổi máu tinh tinh thì khó hiểu, nhú mảy hỏi.

“Sư phụ, ngươi có cao hứng thì cũng nên giữ hình tượng một chút. Thật khó coi!”

Cao hứng cái khi gì! Ta sắp bị ngươi làm tức đến gãy đành đạch thoi thóp chết đây này!

Sở Hoài Thu ứ ẹn một bụng, không biết làm sao để đã thông tư duy cho cái người hết thuốc chữa này, nén chịu một thân nội thương giải thích.

“Ngươi có biết, trưởng môn Nhạc Lâm phái vì hai quả đào này mà sắp phát điên rồi không? Người ở bên ngoài muốn bắt hai ta chỉ sợ không dưới một vạn, nếu để họ tìm được, thì hậu quả là gì ngươi đã nghĩ đến chưa?” E là hai người bọn họ sẽ bị lăng trì ngàn đao cho đến chết, chết rồi lại bị lôi đầu dây và cho mấy bạt tay rồi hành hung tiếp.

Hết Bích Hàn kiểm rồi lại đến đào tiên, cái tiểu quý không biết sống chết này toàn chọn tổ ong mà chọc vào. Bình thường đã có không ít người muốn bắt y, nay lại gây thêm thù với hai đại môn phái danh tiếng. Trời hời, còn muốn để cho ai sống nữa không vậy!

Sở Hoài Thu lớn tiếng một hồi thì thấy Đồng Mẫn Mẫn cúi đầu im thong thốc, cho là mình đã nặng lời dọa đến nàng khiến Sở Hoài Thu hơi hối hận, tự trách bản thân có chút không kiềm chế. Bầu không khí nhất thời trùng xuống, một hồi lâu sau Đồng Mẫn Mẫn mới khe khẽ lên tiếng.

“Con xin lỗi! Lúc đó con chỉ nghĩ, sư phụ mà ăn trái đào này thì bệnh tình dù nặng cách mấy cũng sẽ nhanh khỏi. Không nghĩ đến sự việc lại thành ra nghiêm trọng như vậy.”

“Mẫn Mẫn!” Sở Hoài Thu cảm động không thôi. Hóa ra tiểu quý này là vì nghĩ cho y, vậy là y đã trách lầm nàng.

Sở Hoài Thu xoa đầu Đồng Mẫn Mẫn, nói:”Là lỗi của sư phụ, sư phụ không nên lớn tiếng mắng con. Mẫn Mẫn, con tha lỗi cho sư phụ nha?”

“Dạ.” Đồng Mẫn Mẫn ngoan ngoãn gật đầu. Sở Hoài Thu cười, thâm nghĩ. Thật ngoan!

Hầy, nếu để Sở Hoài Thu biết được suy nghĩ thật sự của Đồng Mẫn Mẫn, chỉ sợ là sẽ thổ huyết lẫn đùng ra mà chết. Đồng Mẫn Mẫn nghĩ, biết vậy lúc đó ăn hết luôn cho rồi

Bạn đang đọc truyện *Ta Là.. Vợ Của Ma Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 9: Thiên hạ bao la

Đại sảnh Nhạc Lâm phái.

Rầm!

Một tiếng vỗ mạnh xuống mặt bàn khiến các môn hạ Nhạc Lâm phái giật người tái mặt, không dám hé miệng dù chỉ một lời, dè dặt nhìn sắc mặt âm trầm của trưởng môn đại nhân Trần Lữ. Trần Lữ sắc mặt phải nói là kém tới cực điểm, toàn thân trên dưới đều phát ra khí tức lạnh lẽo khiến người khác vừa nhìn đã tránh xa. Hừ, thật chỉ muốn một chưởng đánh chết mấy tên này!

“Các ngươi rút cuộc là canh gác kiểu gì mà lại để mất đĩa bàn đào quý giá? Ngay cả đối phương là người như thế nào, dùng cách thức gì để ra tay cũng đều không biết. Các ngươi nghĩ các ngươi còn xứng đáng để đứng ở đây sao? Nhạc Lâm phái không nhân rồi đến mức đi nuôi mấy tên vô dụng các ngươi.”

Theo một tiếng quát giận dữ, môn hạ nhận nhiệm vụ canh gác tay chân liền bủn rủn, lật đật quỳ xuống dập đầu liên hồi, cầu tình.

“Trưởng môn tha tội, trưởng môn tha tội! Xin người bớt giận! Chúng ta là thế là sẽ bắt cho được kẻ đã trộm đào tiên, mang về đây trừng trị!” Nhất định phải lấy công chuộc tội thì mới mong thoát được.

“Cái đó còn đợi các ngươi nói sao?” Trần Lữ càng thêm tức giận, không khống chế âm thanh nạt bọn hắn: “Ngay cả mặt mũi đối phương tròn méo ra sao còn không biết, thì bắt bằng cách nào? Chẳng lẽ phải lôi tất cả người trong thiên hạ này ra thẩm vấn?”

Trần Lữ sau khi quát tháo một hồi thì thở phì phò, tâm tình nhất thời khó lòng mà ổn định, thô bạo giật lấy ly trà mà thị nữ dâng lên uống một hơi, dần xuống nộ khí đang chực chờ bộc phát.

Để có được hai trái đào tiên đó là biết bao công sức hắn đã đổ vào, hao tâm tổn huyết, châu chực mãi mới có được. Hắn luyện tiếu ăn chúng, định sẽ dành đến ngày phi thiên thì ăn để bổ sung công lực, nên đã cất giữ cho người canh gác cẩn mật. Vậy mà, không ngờ lại có kẻ đi trước một bước phồng tay trên hắn, không chỉ ăn đào mà còn cuồn luôn cái đĩa quý, hỏi có tức giận không chứ?

Vốn tâm tình còn đang vui sướng vì hay tin Tiêu Mặc Phùng bị cách chức trưởng môn, bản thân vì đánh mất Bích Hân Kiếm mà vô tình giải trừ phong ấn cho tứ đại yêu quái thượng cổ, không những thế yếu ma quỷ cũng nhân cơ hội đó lọt vào dương gian. Trong thoáng chốc, từ một đại trưởng môn uy danh lừng lẫy, chỉ trong một đêm đã trở thành kẻ thân mang trọng tội, liên lụy đến toàn sư môn, tiền cách bị hạ cấp thảm hại.

Dân gian có câu: “Cười người hôm trước, hôm sau người cười.” Hắn quả thật chỉ mới khoái trá được một lúc, không ngờ chỉ một lúc sau liền không tài nào mở miệng cười được nữa. Vậy mới nói, đời người lắm lúc vui quá hóa buồn.

Trần Lữ nhìn năm người run rẩy quỳ dưới đất, đầu ngẩng cũng không dám ngẩng, hắn học nói.

“Nhắc mấy cái môn hạ của các ngươi lên rồi rút đi tìm người cho ta. Tìm không được thì không cần trở về nữa.” Đây đã là giới hạn nhẫn nhịn của hắn rồi.

Đám người “Vâng, dạ” dập đầu, nháo nhào xô đẩy nhau tông ra cửa, chạy loạn cả lên lùng tìm dấu vết hung phạm.

Rầm!

Lại một cái vỗ mạnh xuống bàn, mắt Trần Lữ lóe lên tia cay độc, nghiêng răng kèn kẹt.

Kẻ trộm đào cứ đợi đấy! Tốt nhất là hãy cầu nguyện đừng để ta bắt được ngươi! Nếu không, ta sẽ khiến ngươi muốn sống không được muốn chết cũng không xong!

Đồng Mẫn Mẫn ngoáy ngoáy lỗ tai. Tự dưng ngứa tai ghê á, bộ có ai đang nói xấu nàng sao?

“Sư phụ, người đang chửi thầm con trong bụng hả?” Đồng Mẫn Mẫn quay sang hỏi Sở Hoài Thu. Đưa mắt nhìn khắp nơi cũng chỉ thấy y là người có khả năng nhất.

“Không có. Ta đâu có dư hơi đến vậy.” Chửi con gà, con vịt còn tốt hơn là chửi cái mặt dày siêu cấp này.

Sợ đêm dài lắm mộng, Sở Hoài Thu đưa Đồng Mẫn Mẫn rời đi Nhạc Lâm phái. Trước khi đi, hai thầy trò còn thuận tay vớ thêm một đồng “lương thực cứu đói”. (Cùng lúc đó ở nhà bếp Nhạc Lâm phái, đầu bếp hoảng loạn la lên: “Trời ơi, mấy con gà mới nướng mọc chân chạy đi đâu hết rồi?”)

Đồng Mẫn Mẫn nghĩ nghĩ một chút, gật gù: “Xem ra là có ai đó ái mộ con cuồng nhiệt quá đây mà! Hầy! Cũng khó trách, đẹp cũng là một cái tội!” Ai bảo ba má sinh ta ra đẹp quá làm chi.

Sở Hoài Thu nường mày. Thấy chưa, đã bảo là mặt dày rồi mà!

“Theo ta thấy thì, chắc cũng phải hơn một nửa người của Khai Thanh phái đang thầm gọi tên con. Người của Nhạc Lâm phái cũng không kém cạnh, hẳn là đang hô hào tha thiết lắm. Nhất là cái trưởng môn Trần Lưu đó, ta cam đoan hẳn là một trong số những người hâm mộ con cuồng nhiệt nhất, chỉ hận không thể ăn tươi nuốt sống con luôn ấy chứ. À mà quên mất, còn có trưởng môn Tiêu Mặc Phùng nữa. Hẳn phải cũng ngày đêm thương nhớ con dừ lắm, bởi nhờ phúc của con mà hắn mới thân bại danh liệt được như vậy. Nghe đâu người của Thiên giới cũng kè một chân góp vui, đứng đầu nhận nhiệm vụ truy bắt con là Thiên Quân Lãnh Vô Tâm, người này có tiếng là lạnh lùng vô tình, nếu để y bắt được thì cơ hội vào bình ngâm rượu an hưởng tuổi già của con là rất lớn.” (Bình bắt yêu i)

Sở Hoài Thu nói một lèo xong liền cười, vô cùng vui vẻ hưởng thụ cái mặt của ai đó đã thành màu gan lợn, không có lương tâm trên trời.

“Chúc mừng, chúc mừng nha! Không ngờ đồ đệ cưng của ta được nhiều người ái mộ như vậy!”

Đồng Mẫn Mẫn nháy lên bám người Sở Hoài Thu, ra sức ăn năn (Nhân tiện ăn luôn đậu hũ), mắt tròn xoe đáng thương nhìn y.

“Sư phụ, con biết sai rồi! Người nhất định phải bảo vệ con, tuyệt đối đừng để con rơi vào tay mấy người bọn họ. Xui xẻo bị tóm được thì kết cục coi như xác định, họ chắc chắn sẽ đem con ra làm cây tơ bầy món mất thôi.” Ai bảo nàng xuyên vào đâu không xuyên lại xuyên vào thân lang sói cơ chứ, này là cùng nhà cậu có quan hệ bà con anh em nha! T.T

“Phụt!!” Sở Hoài Thu che miệng, phá lên cười: “Ha ha, không ngờ con lại có suy nghĩ đó! Cây tơ bầy món cơ đấy, trời ạ!! Ha ha ha!” Vậy mà cũng nghĩ ra được, thật là bái phục cái tiểu quý này!

Sở Hoài Thu cười đã rồi, quay lại liền thấy hai má trợn phồng của Đồng Mẫn Mẫn. Biết mình có hơi quá trớn bèn giả vờ ho khan, đằng hắng giọng, xoa đầu nàng cười nói.

“Thật là, không biết kiếp trước ta có mắc nợ gì con không nữa, vậy nên kiếp này mới phải làm thân trâu bò ra trả nợ cho con. Vì sư hứa, cho dù có phải hi sinh cái mạng giả này, nhất định cũng sẽ bảo vệ cho được cái tiểu quý đáng ghét là con. Đã được chưa?” Nói rồi liền mắt nhắm mắt mở, đưa ngón út ra.

Đồng Mẫn Mẫn cười tủm tỉm, cũng giơ ra ngón út móc nghéo với Sở Hoài Thu.

“Hi hi. Sư phụ hứa rồi đó nha, không được nuốt lời đâu đó!”

“Ừ. Hứa rồi!” Sở Hoài Thu nheo mắt cười, đưa tay捏ó cái mũi nhỏ nhắn của nàng.

“Sư phụ, vậy bây giờ chúng ta đi đâu?”

“Thiên hạ bao la, chúng ta cứ từ từ mà đi.”

“Sư phụ, vậy bây giờ chúng ta lấy gì mà sống?”

“Thiên hạ bao la, không lo không kiếm được sinh cơ.”

“Sư phụ nói chí lí. Đường này mà làm sơn tặc cũng phải cướp được mấy người.”

“..Ý ta không phải vậy.”

“Ồ, thế ý của sư phụ là chúng ta đi làm đạo chích hả? Cũng tốt, cướp của người giàu chia cho người nghèo cũng là một lẽ sống nha!”

“..Con không suy nghĩ bình thường hơn được à? Nhìn kĩ mặt ta coi, xem có chỗ nào giống với phường đạo chích?”

“Xin lỗi, là con hiểu lầm ý sư phụ. Chắc sư phụ thích làm hái hoa tặc hơn, vừa cướp tiền vừa cướp tình. Nhưng mà sư phụ à, hành nghề đó dễ bị bệnh lắm đó, người phải suy nghĩ thật kĩ nha!”

“...”

Hai thầy trò hướng phía bắc mà đi, nắng chiều tà ửng đỏ soi xuống hai bóng người kề cận. Gió như mũi tên thẳng bay lao vút về bầu trời

Bạn đang đọc truyện *Ta Là.. Vợ Của Ma Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Đấu với rất tinh. Thắng hay thua đều chỉ muốn khóc

Hai thầy trò Đồng Mẫn Mẫn phiêu bạt được mấy ngày thì đến thôn Yên Cố, vừa vào đầu thôn đã nghe thấy âm thanh như khóc tang náo nê, thấy mọi người tụ tập đông đúc chúm tụm, Đồng Mẫn Mẫn và Sở Hoài Thu cũng cố chen chân lách vào xem.

Một thiếu nữ phủ khăn che đầu, được người dìu dắt ngồi vào cỗ kiệu hoa bốn người khiêng, ngay khi cỗ kiệu sắp được nâng lên thì lão bà từ bên trong nhà xông ra, hai mắt đầm lệ sưng vù, bất chấp tất cả níu lấy tay áo người đàn ông mập mạp, khàn giọng van xin. Đồng Mẫn Mẫn đoán người đàn ông nọ là trưởng thôn ở đây, bởi vì mọi người có vẻ khá kính trọng ông ta, thấy người đàn ông lắc đầu, bà lão càng thêm khóc lóc thảm thiết. Đồng Mẫn Mẫn vẫn chưa hiểu ra sao, đã chợt nghe mọi người xung quanh to nhỏ bàn luận.

Một người lắc đầu, ra vẻ đồng cảm: “Chắc chắc, lần này là tới nhà của Châu quá phụ. Tội nghiệp cụ bà, cũng đã lớn tuổi rồi, đơn thân đơn chiếc có độc nhất một cô con gái mà cũng không giữ được.”

“Thì đó!” Người bên cạnh nói, có vẻ căm phẫn: “Nếu không vì con yêu quá đó thì thôn ta đâu có khổ như thế này, cứ ba tháng độ trăng tròn lại phải hiến tế một trinh nữ.”

“Suyt, người nói khê thôi!” Một người có vẻ sợ hãi nhìn quanh như đề phòng gì đó, nhỏ giọng: “Người không sợ nó lại đến thôn ta nhiều loạn như lần trước à?”

Người kia tái mặt, nói chuyện cũng giữ kẽ hơn: “Người nói đúng, ta thật sợ xuất.” Không ai nói với ai thêm câu nào, đám đông từ từ giải tán.

Sở Hoài Thu và Đồng Mẫn Mẫn nhìn nhau, hai thầy trò vô lương mất rạng lên. Cơ hội đến rồi!

“Hai vị thật là đạo sĩ trừ yêu?”

Đúng như Đồng Mẫn Mẫn đoán, người đàn ông mập mạp ban nãy quả thật là trưởng thôn Yên Cổ. Đợi cho mọi chuyện được sắp xếp xong xuôi ổn thỏa, ai về nhà nấy, Sở Hoài Thu và Đồng Mẫn Mẫn liền xuất hiện trước mặt trưởng thôn (chặn đường), hi vọng ông có thể bớt chút thời gian để trò chuyện đôi lát. Qua trao đổi (ép buộc), trưởng thôn được biết hai người là đạo sĩ đi khắp nơi trừ yêu diệt quái, ngộ ý muốn giúp thôn ông thu thập con yêu nghiệt này. Trưởng thôn hết sức vui mừng, liền cho mời hai người về để tiếp đãi tận tình chu đáo hơn.

Sở Hoài Thu nhân nhả lượt nước trà, bộ dáng vô cùng phong thái lịch thiệp.

“Ông nếu đã không tin, vậy còn bảo hai người chúng ta đến đây để là gì?”

Trưởng thôn vội xua tay, sợ làm phật lòng vị đạo sĩ khó khăn lắm mới kiếm được, nói.

“Ý của ta không phải vậy, Sở đạo trưởng chớ nên hiểu lầm. Chẳng là nhìn ngài còn trẻ như vậy mà đã có thể làm đạo sĩ, đạo hạnh ắt hẳn phải rất cao cường.”

Sở Hoài Thu đã quen được người vượt mộng ngựa nên thấy cũng bình thường, nhưng Đồng Mẫn Mẫn Mẫn Mẫn thì khác, đây là lần đầu tiên nàng thấy Sở Hoài Thu được người ca ngợi, kính trọng như thế, nghĩ. Hiếm có dịp sư phụ được người ta khen, ta vẫn là nên giúp y nở mày nở mặt một chút.

Nàng đặt mạnh tô mì đang hút “Rột rột” xuống bàn, vỗ ngực tự tin nói.

“Điều đó là đương nhiên. Sư phụ ta từ trước tới nay là tinh anh trong tinh anh, là nhân tài trong nhân tài, chẳng có chuyện gì có thể làm khó được người. Đạo hạnh của người cao như núi Thái Sơn, rộng như biển cả bao la vỗ sóng, bản lĩnh thông thiên trên trời dưới đất có ai mà không biết. Người có thể lên trời làm tiên lâu rồi, nhưng vì nghĩ cho chúng sinh cơ cực nên đã tâu với Ngọc Hoàng đại đế cho được ở lại đây tiếp tục cứu giúp lê dân bá tánh lầm than. Tấm lòng người rực sáng tựa như vòng kim cô niệm chú của Tề Thiên đại thánh, Đường Tăng thấy mà cũng rơi nước mắt cảm động vì người. Người..”

Sở Hoài Thu nhanh tay bịt mồm Đồng Mẫn Mẫn lại không để cho nàng nói tiếp, còn nói nữa y thật sự sẽ hoài nghi về mười mấy năm tu ma của mình, y thật sự là người cao cả đến thế sao? Còn nữa, Tề Thiên đại thánh là ai? Đường Tăng là ai?

Trưởng thôn và Sở Hoài Thu đồng thời vượt mồm hỏi, âm thầm bật ngón cái. Chém gió kinh thật! Trưởng thôn cũng sợ nhớ ra chủ đề chính của câu chuyện, nói.

“Vậy.. Trăm sự nhờ vào hai vị!”

Hai người cười, ăn ý đồng thanh: “Cứ giao cho bọn ta, còn tiền thưởng thì..” Mắt sắc bén liếc trưởng thôn.

Trưởng thôn vội vã đáp: “Đương nhiên cũng giao cho hai vị rồi!”

“Ha ha! Vậy mới được chứ!”

Cả ba người cười to.

“Sư phụ, muỗi chích con đau quá! Còn phải chờ thêm bao lâu nữa?” Đồng Mẫn Mẫn gãi gãi cái chân đã sưng cục của nàng.

“Ráng chịu chút đi, nghe nói là phải làm lễ gì đó rước nó ra nữa!” Sở Hoài Thu phiền chán lặp lại, chính y cũng không biết đã nói câu này với nàng bao nhiêu lần. Hồi hoài hà!

“Sư phụ, trước khi trừ yêu, người có thể trừ đám muỗi đang đu đeo quanh người con được không?” Làm như máu nàng thom lấm hay sao, mà muỗi chỉ dè mỗi mình nàng ra chích.

Sở Hoài Thu liếc mắt khinh thường, tăng lò nằng. Làm như pháp lực của y còn có thêm công dụng là nhang diệt muỗi vậy!

Đồng Mẫn Mẫn và Sở Hoài Thu đi theo đoàn người thôn Yên Cổ, hộ tống cỗ kiệu đến ngọn núi đằng sau thôn, thì dừng trước một cửa hang động lớn. Kiệu vừa được hạ, một người ăn mặc giống như thầy bà được khiêng đi theo cùng nhảy xuống, ném cái gì đó quanh kiệu, rồi lăm bằm như đọc thần chú mà Đồng Mẫn Mẫn và Sở Hoài Thu đều ù ù cạc cạc chẳng hiểu ra sao, chỉ thấy dân chúng quanh đó đều đồng loạt quỳ xuống trước cửa hang như cung phụng nghiêm đốn. Tiếp đó thầy bà liền hét lên một tiếng, cho người kéo nữ nhân mặc y phục đỏ thắm trong kiệu ra, giờ cao vòng hoa được kết tỉ mỉ đeo vào đầu nằng.

Sở Hoài Thu và Đồng Mẫn Mẫn theo lời trưởng thôn núp trong bụi rậm gần đó lánh mặt, khi đi còn mang cả đồng đồ ăn vặt dùng cho việc dã ngoại bày ra ăn uống linh đình. Lúc mặt trời chưa lặn thì không sao, đợi khi mặt trời lặn rồi thì tới phiên Đồng Mẫn Mẫn làm thức ăn ngon cho muỗi.

Đồng Mẫn Mẫn cảm thán. Nàng nhất định phải tu luyện thật tốt để có thể được như Sở Hoài Thu, tỏa ra khí chất khiến ruồi muỗi không dám đến gần.

Reetttt...

Một tiếng kêu đinh tai nhức óc vang lên inh ỏi. Nhận biết đó là dấu hiệu nó sắp xuất hiện, dân chúng liền hoảng sợ bỏ chạy, chỉ để lại nữ nhân bị trùm mặt, trói chặt tay chân ở đó.

“Đến lúc rồi!” Sở Hoài Thu nói, kéo Đồng Mẫn Mẫn đi.

Từ bên trong hang truyền ra tiếng kêu rợn người, một con rết dài gần 20 mét, thân hình to lớn đồ sộ, kéo theo những cái chân góm chiếc bò ra.

Thầy trò hai người chạy được nửa đường thì phanh gấp, vòng đầu nhảy vào phía sau tảng đá ẩn nấp. Đồng Mẫn Mẫn chụp áo Sở Hoài Thu, cao giọng giận dữ.

“Sao người không nói trước với ta, yêu quái cần thu phục là rết tinh chứ? Ta chịu, ta không chơi với mấy con này đâu!” Nàng từ nhỏ đã dị ứng các loài côn trùng, bò sát rồi.

Sở Hoài Thu hoảng loạn: “Làm như ta ham hố nó lắm vậy! Ta cũng chịu, trước giờ ta cũng ớn ớn tụi nó lắm!” Tên trưởng thôn đáng chết, dám lừa phỉnh y! Gì mà con yêu quái cũng “bình thường” thôi chứ, biết vậy đã xách tên mập ú đó đi theo làm mồi nhử rồi!

“Vậy tính sao đây? Đã lỡ nhận lời người ta rồi, không thể không giúp được!” Đồng Mẫn Mẫn lay lay áo y.

Sở Hoài Thu bịt tai, lắc đầu nguầy nguậy: “Ta không nghe, ta không thấy, ta không biết gì hết!”

Tồng.. Tồng..

Một vệt nước dài rơi xuống, Đồng Mẫn Mẫn và Sở Hoài Thu đồng thời đứng hình, da gà nổi đầy người, tổ giác có chuyện không hay. Đưa mắt nhìn lên, quả nhiên con rết tinh đang ở trên tảng đá, hé miệng mở hết tất cả hàm răng sắc nhọn trừng hai người.

“Á á á.....!!!!!!”

Cả hai liều mạng chạy khỏi bờ đá trước khi con rết lao xuống, Đồng Mẫn Mẫn và Sở Hoài Thu vừa chạy vừa khóc thét.

Đồng Mẫn Mẫn la lên: “Sư phụ, người mau mau làm gì đi chứ!” Nói gì thì nói y cũng là ma tu thượng đẳng cơ mà, không lẽ không đối phó được với nó.

“Không muốn, không muốn đâu! Con tự đi mà xử lí!” Sở Hoài Thu lắc đầu, khóc ròng rã.

“Người có còn là nam nhân không vậy? Cứ nhiên lại đi giao việc nặng nhọc này cho nữ nhân làm là sao?” Đồng Mẫn Mẫn tức giận mắng, hi vọng có thể đã động được phần chí khí nam nhi trong y.

“Việc gì cũng đùn đẩy hết cho nam nhân làm là thế nào? Con cứ coi ta như con là được rồi!”

“Sư phụ chết tiệt! Đồ mặt trắng éo lá!”

“Người nói ai mặt trắng hả? Đồ ranh con mê ăn ham ngủ!”

“Đồ bạch diện thư sinh!”

“Đồ thùng com di động!”

Reetttt...

Con rết lao đến tấn công hai người còn đang cãi vã. Đồng Mẫn Mẫn phi người chạy vọt lên trên Sở Hoài Thu, nhắm mắt hét.

“Mày đừng có đuổi theo tao nữa! Sư phụ tao sẽ ở lại thay tao tiếp đãi mày!” Rồi quay sang nói với Sở Hoài Thu: “Sư phụ, người nhớ cầm chân nó lâu lâu một chút! Con chạy đi gọi tiếp viện rồi sẽ về ngay!”

Sở Hoài Thu hét lại: “Có ngu mới tin nguoi! Nguoi cái đồ khi sư diệt tổ này, tính để ta ở lại cho con rết ăn thịt rồi một mình chạy thoát thân chứ gì? Đừng nghĩ là qua mặt được ta nhá!” Sở Hoài Thu nhanh chân đuổi theo.

Đồng Mẫn Mẫn thấy Sở Hoài Thu sắp vượt mặt mình, liền dứt khoát phi người bám lên đùi y.

“Nguoi làm gì?” Sở Hoài Thu đẩy đầu con đĩa bám trên chân y ra. Đồng Mẫn Mẫn sống chết đeo theo, nói.

“Sư phụ, chân con ngắn quá, trước sau gì cũng bị nó đuổi kịp làm thịt đầu tiên. Vẫn là đi theo sư phụ tốt nhất, có gì nó ăn sư phụ no rồi sẽ để con lại cũng nên.”

“Nguoi.. Woaahhhh!!”

Sở Hoài Thu còn chưa kịp nổi giận thì con rết đã phóng tới một bãi mật xanh, nhưng không phải bãi mật bình thường, mà là..

“Trời ơi, nó ăn mòn cả đá kia! Mẫn Mẫn, con phải cẩn thận, không được chạm vào nó!”

“Con biết rồi, sư phụ!” Có cho tiền nạng cũng không dám chạm vào.

Một cái chân cứng cáp bén nhọn của con rết tình chém xuống, Sở Hoài Thu ôm Đồng Mẫn Mẫn lộn người qua tránh đi, đặt nạng sang bên vội thủ thế làm phép.

Bóng đen lảng lạng dưới mặt đất như bị cái gì đó tác động, mà lao vút lên giữ chặt lấy con rết. Sở Hoài Thu ném cho Đồng Mẫn Mẫn thanh kiếm, nói.

“Con mau đến đó đâm vào người nó, thanh kiếm này sẽ giữ nó trước khi ta niệm chú xong. Nhanh lên, nó sắp thoát ra rồi.” Sở Hoài Thu giục nạng, thời gian cấp bách y không tiện giải thích thêm.

Đồng Mẫn Mẫn cầm lấy thanh kiếm, gật đầu: “Được, con hiểu rồi! Sư phụ cứ yên tâm giao cho con!” Nói rồi vùng lao đi.

“Oái, má ơi!” Đồng Mẫn Mẫn vội quá không nhìn đường mà vấp cục đá dưới chân ngã lăn quay, thanh kiếm bay vòng vòng trong không trung rồi cắm vào tường đá.

Đồng Mẫn Mẫn bình tĩnh đứng lên phủi bụi, quay đầu lại cười nói với Sở Hoài Thu: “Sư phụ yên tâm, con không sao hết.”

“Ai lo cho nhà nguoi, con rết sắp thoát khỏi không chế rồi kia! Chạy lẹ tới đâm nó dùm đi cô hai!” Sở Hoài Thu tức giận hét lên, mắng tung tóe văng nước miếng vèo vèo. Đồng Mẫn Mẫn mới gấp gấp lo chạy đi rút kiếm.

Đồng Mẫn Mẫn chống chân lên bờ đá làm điểm tựa để rút kiếm, cố sức kéo ra tới đỏ mặt tái tai.

“1, 2, 1, 2.. 3 nè!”

Thanh kiếm cắm quá sâu, dù Đồng Mẫn Mẫn đã dùng hết sức vẫn chẳng ăn thua gì. Thử cách này cách nọ đều không được, Đồng Mẫn Mẫn tức điên lên.

Hừ, rút thẳng không được thì rút ngang vậy!

Đồng Mẫn Mẫn bẻ cong cây kiếm sang bên, tưởng làm vậy là sẽ nói lỏng được khoảng cách để rút dễ dàng hơn, trên lý thuyết thì là vậy nhưng trên thực tế thì..

Keeng!!

..Ôi, âm thanh kiếm gãy mới thanh thúy làm sao!

Đồng Mẫn Mẫn bĩu môi, cầm phân nửa thanh kiếm còn lại nhìn Sở Hoài Thu, bất mãn nói: “Đúng là hàng thừa kém chất lượng, đừng nhẹ xú đã gãy! Sư phụ, còn cây nào không, đưa con cây khác đi!”

Thánh thần thiên địa ơi! Ác mộng, đây đúng là ác mộng! Tin tưởng nó chẳng khác gì đi bán lúa giống hàu con ma cò bạc mà trời!

Reeeetttt...

Con rết tình mạnh mẽ xé tan ma pháp bóng đêm của Sở Hoài Thu, đưa mắt nhìn hai người đầy hận ý. Trong phút chốc, cả hai đồng thời nghĩ.

Đừng nói là tu ma, xem ra lần này phải vào bụng rết làm ma rồi!

Con rết tình gầm lên dữ tợn, liên tiếp công kích trực diện vào hai người, chỉ lo né đòn của nó thôi đã mệt chết đi được, còn đâu thời gian nghĩ cách phản đòn.

Đồng Mẫn Mẫn và Sở Hoài Thu tản ra hai hướng chạy chối chết. Bất ngờ Đồng Mẫn Mẫn “A!” một tiếng, vấp ngay đúng cục đá ban nãy ngã sà về phía

trước. Con rết tinh chop được thời cơ lao đến muốn bắt nàng, nhưng có người không cho nó như nguyện.

Sở Hoài Thu trong lúc rết tinh phân tâm quay lại tính bắt Đồng Mẫn Mẫn, đã tung ra chưởng lực muốn bộc phá xuyên qua cơ thể nó, chỉ là không ngờ lớp vỏ ngoài bao bọc lại y như giáp sắt, phòng hộ vô cùng kiên cố. Một chưởng này tuy không làm gì được nó, nhưng đủ để khơi lên con giận dữ mà quay sang tóm lấy Sở Hoài Thu.

“Thà sư phụ của tao ra!” Đồng Mẫn Mẫn cầm lấy cục đá ném vào người nó, nhưng chút sức còn con này chẳng ăn nhằm gì với rết tinh. Đồng Mẫn Mẫn trừng to mắt, con rết tinh giương cao Sở Hoài Thu lên, ý đồ muốn ăn thịt Sở Hoài Thu đã hiện rõ mồn một trong bộ răng lưỡi của đang từ từ mở to ra của nó.

“Thà. Sư. Phụ. Của. Tao. Ra.....!!!!!!!”

Đồng Mẫn Mẫn hét lên, lòng bàn tay phải ẩn hiện một quang sáng xanh nhàn nhạt. Bích Hàn Kiếm từ trong hư vô hiện ra. Đồng Mẫn Mẫn nghĩ cũng không nghĩ, ném thẳng xoáy vòng vào người con rết đang chuẩn bị bỏ Sở Hoài Thu vào cái mồm gớm chiếc của nó.

Con rết sắp thưởng được món ngon, thì bất ngờ phát giác một luồng linh khí cực mạnh đang nhắm nó hướng đến, liền vội vã dùng những cái chân cứng cáp khoanh lại, đan vào nhau bảo vệ cơ thể. Bích Hàn kiếm giống như không hề tâm đắc đến sự chống cự của nó, một đường xuyên qua cắt rớt những cái chân của rết tinh, đâm thủng người nó vun vút lao đi.

Reetttttttt.....!!!!!!

Con rết tinh điên cuồng ngửa đầu kêu lên một tiếng đau đớn, đánh rớt cả Sở Hoài Thu, Đồng Mẫn Mẫn vội chạy đến nâng y dậy.

“Sư phụ, người không sao chứ?”

Sở Hoài Thu ôm một bên vai, lắc đầu nói: “Ta không sao. Nhưng con làm thế nào mà có được Bích Hàn kiếm?”

Đây mới là điều quan trọng. Ngày đó lúc ở Khai Thanh phái, lúc Đồng Mẫn Mẫn rút được Bích Hàn kiếm thì nó liền biến mất, hai người chỉ lo nghĩ sớm rời khỏi Khai Thanh phái nên cũng không quan tâm lắm. Không ngờ ngày hôm nay nó lại xuất hiện ở đây, ngay trong tay Đồng Mẫn Mẫn. Sở Hoài Thu thật tình rất hiếu kì về năng lực của bé con này nha!

“Con có biết đâu! Thấy có gì trong tay thì ném đại thôi, ai mà biết nó là Bích Hàn kiếm chứ!” Đồng Mẫn Mẫn thành thật trả lời.

Khóe môi Sở Hoài Thu co giật. Vẫn là y quá kì vọng vào nàng rồi!

“Vậy làm sao để thu hồi Bích Hàn kiếm đây?” Con rết vẫn chưa chết mà!

Đồng Mẫn Mẫn cười sáng lạn: “Con chưa tính đến đường bay về của nó!”

Má ơi! Vậy thì chết chắc rồi!

Rầm rầm!

Đúng như Sở Hoài Thu nghĩ, con rết ăn đau thì càng trở nên thô bạo điên cuồng hơn. Những cái chân còn cứng hơn cả sắt thép đá cuội, vồ liên tiếp xuống chỗ hai thầy trò ngồi, xới tung mặt đất lên.

Đồng Mẫn Mẫn và Sở Hoài Thu vội lẫn người tránh cú đánh đòi mạng đó, vừa nhìn nó vừa lui ra sau, cho đến khi đụng phải một tảng đá lớn chắn ngang đường.

Con rết “Rét!” một tiếng xông đến như vũ bão. Thấy nó càng ngày càng đến gần, Sở Hoài Thu liền nhanh tay ôm lấy Đồng Mẫn Mẫn vào người bảo hộ. Mắt thấy con rết giương càng nhọn muốn chọc thủng người Sở Hoài Thu, Đồng Mẫn Mẫn nhắm chặt mắt, hét.

“Bích Hàn kiếm! Quay về đây!!!!”

Bích Hàn kiếm nhận mệnh. Ánh xanh như tia chớp lại lần nữa xuyên qua người con rết cản trở để quay về trong tay Đồng Mẫn Mẫn. Lợi dụng con rết còn đang phân thần, Đồng Mẫn Mẫn đẩy người Sở Hoài Thu ra, chém ngang người nó.

Tiếng gầm như phá thiên vô cùng kinh khủng. Đồng Mẫn Mẫn nắm tay Sở Hoài Thu còn đang ngơ ngác chạy ra khỏi vòng chiến địa này.

“Sư phụ, con cần một điểm bật!” Đồng Mẫn Mẫn nói.

Sở Hoài Thu gật đầu: “Ta hiểu rồi!”

Sở Hoài Thu chống gối xuống, mở ra hai lòng bàn tay đan vào nhau chờ Đồng Mẫn Mẫn bắt đà từ đằng xa chạy đến. Con rết bằng tốc độ nguy hiểm cũng nhanh chóng bò đến chỗ hai người.

Ngay khi Đồng Mẫn Mẫn vừa đặt chân lên tay Sở Hoài Thu, Sở Hoài Thu liền vận lực hất tung nàng lên bằng độ cao ngang tầm mắt của con rết. Con người bạc lóe lên, dưới ánh trắng tà lệ phản chiếu quang mang rực sáng, Đồng Mẫn Mẫn xoay người bổ đôi con rết tinh. Nhát chém ngọt đến mức trông

con rết giống như không xảy ra chuyện gì, vẫn toàn toàn vẹn vẹn như xưa, chỉ có trời mới biết nó đã đứng chết sững.

Đồng Mẫn Mẫn rơi xuống được Sở Hoài Thu tiếp lấy, thầy trò thờ hồng học ngẩng lên nhìn con rết im re bất động. Bỗng, xác thịt của nó bọc phá vỡ ra, chất nhầy xanh ròn từ trong cơ thể văng ra bắn đầy vào người Sở Hoài Thu và Đồng Mẫn Mẫn, hai nửa của nó tách ra ngã về hai bên.

“Oe, kinh tởm quá! Cái quái gì thế này?” Đồng Mẫn Mẫn thật muốn nôn, cái mùi kinh dị của con rết quả thật không thể xem thường.

“Ừa ủa, ta không biết!” Sở Hoài Thu chống tay nghiêng người sang bên, muốn nôn mà nôn không được.

“Oe oe! Sư phụ, con thật muốn khóc! Con hối hận vì đã đi đến thôn này để diệt rết!”

“Ừa! Vì sư cũng vậy! Ừa ủa!!”

“Nôn! Sư phụ, con muốn hoàn lương! Sau này sẽ không giả thành đạo sĩ đi lừa tiền thiên hạ nữa! Oe oe oe!!!”

“Oe ủa ủa! Vì sư tán thành!!”

Hai thầy trò Đồng Mẫn Mẫn nôn thốc nôn tháo cả ra, không ai còn hơi đâu mà quan tâm đến nữ nhân bị hiến tế đã chạy đi từ bao giờ, nhanh chân trở về tổ giác cho cả thôn biết hai người chỉ là đạo sĩ giả. Trưởng thôn tức giận bèn đem tiền thưởng của hai người quy ra bánh bao hết, nên khi trở về thôn chờ đợi hai thầy trò không phải là kèn hoa pháo trống tung hô vui mừng của dân làng, mà chỉ là một bọc vải lớn chứa đầy bánh bao. Đồng Mẫn Mẫn và Sở Hoài Thu cầm bánh bao ngược nhìn trời, lần thứ hai khóc không ra nước mắt vì nghẹn bánh.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là.. Vợ Của Ma Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Ta là chú sâu con

Đốc cao binh trút xuống giọt nước cuối cùng, Đồng Mẫn Mẫn và Sở Hoài Thu thè ra hai cái lưỡi tranh nhau nước. Lắc lắc lắc, hết nước rồi!?

Ném cái binh trong tay đi, Đồng Mẫn Mẫn nằm vật ra ven đường. Tay chân duỗi thẳng tạo thành hình chữ đại, không có một chút nào hình tượng yếu điệu thực nữ, thay vào đó là phong cách bụi đời của cái bang vô hiệp. Đây trời là mừng, đất là chiếu, bốn bề đều là nhà của ta!

“Sư phụ, rốt cuộc là chúng ta đang đi đâu?” Đồng Mẫn Mẫn uể oải rên rỉ, đi nữa chắc nàng chết mất.

Sở Hoài Thu liếc xéo nàng. Con gái con đưa gì mà chẳng ý tứ gì hết, cứ bạ đâu cũng nằm.

Nói vậy chứ, Sở Hoài Thu cũng đặt mông ngồi bệt xuống đất.

“Ta không biết. Là con đòi đi đường núi ngắm cảnh mà, quên rồi sao? Còn than vãn gì nữa.”

Cái gì!?

Đồng Mẫn Mẫn không dám tin ngồi bật dậy, oán thanh: “Trời, sao sư phụ không chịu nói sớm! Làm bữa giờ con cứ nghĩ là sư phụ dẫn con đi du lịch không à!” Báo hại nàng còn tưởng, là y sẽ đưa nàng đến chỗ có bí kíp truyền thừa nào nữa chứ. Nàng là muốn một bước lên mây nha!

Quen biết nàng bao lâu nay, Sở Hoài Thu dự đoán được trong đầu nàng là đang nghĩ gì. Cũng lười phản bác, tỏ thái độ rành rành như ném vào mặt Đồng Mẫn Mẫn một câu: “Cứ ở đó mà mơ tiếp đi!” Lâm nàng tức ói máu.

Từ ngày rời thôn Yên Cổ cũng gần cả tháng nay rồi, lương thực dự trữ trong túi vải đều đã dùng hết. Tuy không cần như người thường bữa nào cũng phải ăn, nhưng ăn quen rồi bỏ bữa lại là một chuyện khác, bụng lúc nào cũng thấy trống trải.

Sở Hoài Thu đắm chiêu nhìn Đồng Mẫn Mẫn tiu nghỉu, râu rĩ vỗ vỗ bụng. Y có chuyện cần phải làm cho rõ.

“Mẫn Mẫn, con còn nhớ làm thế nào mà có được Bích Hân kiếm không?” Sở Hoài Thu hỏi.

Đem giết được rết tinh, hai thầy trò đã mệt phờ râu, còn hơi sức đâu mà quán chuyện Bích Hân kiếm là như thế nào xuất hiện, đến khi nhìn lại thì nó đã biến mất, tìm kiếm xung quanh cũng chẳng thấy đâu. Nếu như không phải xác của rết tinh bị xé đôi vẫn còn nằm ở đó, Sở Hoài Thu và Đồng Mẫn Mẫn thật hoài nghi hai người phải chăng là đang nằm mộng, một giấc mộng kinh khủng và nhóp nhép. (Do bị chất nhầy của rết tinh bám vào người lúc chém chết nó. Đây là hai người đưa nguyên bản mặt ra hứng luôn ^^)

Nghe Sở Hoài Thu nhắc, Đồng Mẫn Mẫn mới nhớ ra việc này. Đúng ha, làm sao mà nàng có được nó vậy ta?

Đồng Mẫn Mẫn nghĩ nghĩ, nhớ lại tình huống khẩn cấp khi đó. Lúc tận mắt nhìn thấy Sở Hoài Thu có nguy cơ bị rết tinh ăn thịt thì nàng đã rất tức giận,

cảm giác bất lực không thể làm gì khiến nàng tự cảm hận chính bản thân mình. Phải chăng là tiềm thức của nàng đã kêu gọi nó, kêu gọi thứ sức mạnh có thể giúp nàng chiến đấu chống lại rất tinh.

“Con cũng không biết nữa.” Đồng Mẫn Mẫn nói: “Chỉ là khi đó, con rất sợ phải mất đi sự phụ.”

“Mẫn Mẫn.” Sở Hoài Thu nhẹ gọi. Biết được nàng thật sự quan tâm y khiến y rất vui, cũng bỏ qua không làm khó nàng nữa.

Sở Hoài Thu vỗ đầu Đồng Mẫn Mẫn rồi đứng lên, ngược nhìn đường chân trời sẫm màu quay lại nói với nàng.

“Cũng không còn sớm nữa, chúng ta nhanh đi. Biết đâu may mắn gặp được nhà dân nào đó, cũng có thể xin vào tá túc một đêm.”

“Lại phải đi nữa à?” Đồng Mẫn Mẫn la lên oai oái. Thật muốn nằm ăn vạ ở chỗ này!

Sở Hoài Thu kéo tay Đồng Mẫn Mẫn dậy, giúp nàng phui bụi quanh người, nói: “Đi thôi, tiểu quý lười biếng!”

“Dạ.” Đồng Mẫn Mẫn xiu xiu đáp, vẻ mặt rất chi là không tình nguyện. Đợi Sở Hoài Thu đi cách nàng vài bước, Đồng Mẫn Mẫn liền che miệng cười gian, lấy đà nhảy cẫng lên lưng y. Sở Hoài Thu theo bản năng đưa tay chụp người phía sau lại, vừa muốn mở miệng mắng, liền thấy nàng vòng tay ôm lấy cổ y, cười hi hi: “Sự phụ, người công con đi nha!”

Công hay không công người cũng trào lên rồi, còn nói gì nữa! Nghĩ vậy nhưng Sở Hoài Thu cũng không bảo nàng đi xuống hay đại loại, chỉ nói: “Bám cho chắc!” rồi đi.

Đồng Mẫn Mẫn vui vẻ cọ cọ vào gáy y, cười meo meo như mèo trộm được mỡ, nói: “Sự phụ là tốt nhất!” rồi thì ngủ lúc nào không hay.

Liếc nhìn bé con say ngủ trên lưng, Sở Hoài Thu hơi xốc nàng lên, giữ vững người tránh làm phiền mộng đẹp của ai đó. Cuộc bộ thông dong từ tốn, bên mỗi nhẹ kéo ra nụ cười.

Quả thật như lời Sở Hoài Thu nói, trời rất nhanh đã tối, trăng treo cao đầu ngọn. Đồng Mẫn Mẫn chấp chòn tỉnh dậy.

Kì quái! Sao cứ có cảm giác máu đang dồn lên não vậy ta? Đây là đâu, sao mọi thứ đều tối đen như mực? Ta vẫn còn tại thế, hay đã thăng thiên bay về miền đất hứa?

Hàng loạt câu hỏi đồ độn, Đồng Mẫn Mẫn lắc đầu muốn tìm về tỉnh táo. Cảm giác đung đưa, lắc lư này thật khiến nàng buồn nôn. Khoan đã, đung đưa lắc lư???

Mất dần thích nghi với bóng tối, trăng mờ sáng ngoài khung cửa chiếu vào căn phòng có vẻ hơi cũ kĩ, loáng thoáng còn nghe được tiếng “Cọt kẹt” bên tai. Đồng Mẫn Mẫn bấy giờ đã định hình được mọi thứ xung quanh, cũng thấy rất rõ tình thế hiện tại của mình.

Trời à! Chỉ ngủ có một giấc thôi, làm sao mà lại bị trói như đòn bánh tét treo ngược lên trần nhà thế này? Không phải là Sở Hoài Thu nhân lúc nàng ngủ say mà trả thù đấy chứ?

Nghĩ đến sự thật là vậy, Đồng Mẫn Mẫn tức giận rửa xả trong bụng không ngớt. Nào là mắng Sở Hoài Thu tuyệt tình tuyệt nghĩa, bỏ con giữa chợ, đã vậy còn trói lại mới đau. Nàng mà thoát được thì y chết chắc, nhất định sẽ bắt y về đây hung hăng trừng trị.

Bất quá, Đồng Mẫn Mẫn rất nhanh bác bỏ suy nghĩ đó. Bởi vì, kẻ nằm trong diện tình nghi. cũng bị treo ngay bên cạnh nàng.

Sở Hoài Thu thấy Đồng Mẫn Mẫn tỉnh không có mấy ngạc nhiên, ngược lại trong tình huống này mà còn ngủ được thì mới gọi là thiên tài đấy.

“Dậy rồi? Vừa kịp lúc để xem kẻ bắt thầy trò ta là ai? .” Sở Hoài Thu tỉnh cũng đã được một lúc lâu, ban đầu y cũng hết như nàng, đều là bị làm cho hôn mê rồi đem bắt về đây.

Đồng Mẫn Mẫn nhú mày, còn chưa kịp lên tiếng thắc mắc thì cửa phòng thỉnh linh bật mở. Một thiếu phụ mặc áo đen vấn cao tóc bước vào, thấy Đồng Mẫn Mẫn và Sở Hoài Thu đưa mắt tập trung nhìn về phía nàng thì có hơi ngạc nhiên, nói.

“Ồ, cả hai đều tỉnh rồi à! Ta còn đang băn khoăn không biết khi nào thì nên đánh thức hai người!”

Nếu như gặp mặt trong tình huống khác, Đồng Mẫn Mẫn khẳng định là sẽ rất cảm động vì lời quan tâm hữu ái này. Nhưng với người đã trói gô cổ nàng thì không, đặc biệt khi người nọ còn tính xin nàng ít huyết.

Quay về thời điểm trước khi hai người bị bắt. Lúc Sở Hoài Thu công Đồng Mẫn Mẫn băng qua đường núi để tìm nhà dân, thì bị lạc vào một khu rừng sương trắng, bốn phía lượn lờ mây bay mờ mịt, không phân rõ phương hướng. Vì đề phòng bất trắc, Sở Hoài Thu liền lập trường kết giới bảo vệ hai người, nhưng đám sương lại giống như có ý thức, lần la tìm cách xâm nhập vào kết giới của y. Biết sự chẳng lành, chắc chắn là có người đang ở đâu đó thao túng đám sương này, tuy không rõ mục đích là gì, nhưng rõ mười phần không phải là ý tốt.

Sở Hoài Thu định phá thiên không để mở lối đi, y hiện tại rơi vào mê hồn trận người khác giăng sẵn, không trước thì sau cũng sẽ bị người tóm gọn vào tay, thiên la địa võng không lối thoát, vậy thì ta lên trời mà đi. Nhưng trước khi Sở Hoài Thu kịp làm điều đó, chỉ thấy một màn sương đen tựa như móng vuốt bổ xuống kết giới của y, tiếp theo sau đó ý thức dần chìm vào hôn ám.

“Các con, mọi người đều tỉnh hết rồi! Mau vào đi thôi!” Thiếu phụ nhẹ giọng gọi, đẩy cửa ra cho đám trẻ ủa vào.

Hơn một chục bé gái trắng trẻo, mặc quần là áo lụa trông thật xinh xắn chạy vòng quanh căn phòng. Hón hờ, xúm xít, hết sờ đồng rồi lại sờ tây, lay lay những cái bọc vải đen bị treo móc trên trần nhà.

Đồng Mẫn Mẫn kinh ngạc, giờ thì nàng đã hiểu vì sao lại gọi là “mọi người” rồi. Những tấm vải đen lần lượt bị kéo xuống, mà bên trong đó chính là.. người?!!!

Đám trẻ phát ra tiếng “Xi xi” ghê rợn, từ sau lưng chúng, những cái chân dính đầy lông tơ nhon hoắc tủa ra vổ “lộp bộp” xuống sàn, tham lam hít lấy hít để da thịt ngon lành của nhân loại xui xẻo bị chúng bắt được, không thể kiềm chế nuốt nước miếng dục đã. Yêu nhèn nhện??

Không phải chứ! Vừa mới đánh với rết tỉnh xong thì đã đụng độ ngay yêu nhèn nhện, xui đến thế là cùng! Số khổ, đúng là số khổ mà! Ai cũng được, cứu..!!!!!!

Nội tâm kịch liệt gào thét, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra như không. Chỉ có trời mới biết, quần của Đồng Mẫn Mẫn có nguy cơ nước tràn bờ đê. (Thận yếu quá ^.^)

Yêu nhện bỗng chuyển bước đi đến trước mặt Đồng Mẫn Mẫn, đối diện với tầm mắt nàng ngồi xuống, vuốt dọc má nàng, dịu dàng nói.

“Chính ngươi là người đã phá vỡ kết giới ở Khải Thanh phá, đúng không? Tỉnh ra thì ta chịu ơn ngươi, bởi nhờ có ngươi mà ta mới thoát khỏi nơi tẻ nhạt đó, còn sinh được mấy hài nhi đáng yêu này nữa. Thật là công đức vô lượng!”

Tức là ngươi sẽ tha ta, không ăn thịt ta nữa hả? Tạ ơn trời phật, Đồng Mẫn Mẫn con cuối cùng cũng làm được một việc tốt, đó là cứu sống cái mạng nhỏ bé của con. (*Còn ta thì ngươi để cho nó ăn thịt hả?* Sở Hoài Thu trừng mắt. Đồng Mẫn Mẫn bịt tai *Là là la, ta không nghe thấy gì hết!*)

“Ngươi muốn luyện đan?” Sở Hoài Thu chợt hỏi.

Yêu nhện đánh mắt sang nhìn y, đôi môi tiên điểm cong lên.

“Phải. Đêm nay là ngày rằm trăng tròn, mà khí hưng thịnh, là thời điểm rất thích hợp để luyện máu của nhân loại thành đan dược trân quý.” Mặt sáng được lóe trong đôi mắt quý dị, đồng tử co rút thành một đường hẹp dài, rất nhanh yêu nhện đã vươn tay chạm vào mặt Sở Hoài Thu, cười nói.

“Sở dĩ bắt ngươi, là vì vừa nhìn ta đã thấy thích ngươi. Dáng người hao gầy, ánh mắt lạnh lùng trong trẻo, hết như các tướng công của ta trước đó.” Mụ vươn lưỡi liếm môi, ánh mắt không che giấu dục niệm nồng đậm”..đều rất ngon lành!”

Cuối cùng thì Đồng Mẫn Mẫn đã hiểu, vì sao nhện cái lại bị gọi bằng cái tên thân thiện là “Góa phụ áo đen”. Nhìn đi nhìn đi, ngay cả tính nhân của mình mà cũng “quất” luôn thì còn nói gì nữa. Đáng sợ, người phụ nữ này thật đáng sợ!

Đồng Mẫn Mẫn thành tâm mặc niệm. Sư phụ, số trời đã định, việc người phải chết trong tay nữ nhân là lẽ hiển nhiên không thể chối cãi. (Sở Hoài Thu nước mắt lưng tròng *Đề nghị đòi nữ chính. Ngày tháng còn dài, cứ tiếp tục thế này, ta sẽ nhập viện vì tăng xông máu mắt.* TvT)

Yêu nhện vùng tay, tơ nhện trời Đồng Mẫn Mẫn đứt ra, làm nàng rớt “Bịch” như trứng nhộng, “Ai ai” kêu đau. Trước mắt xuất hiện hàng loạt đôi hài trẻ con, Đồng Mẫn Mẫn khó khăn ngẩng đầu lên, chỉ thấy trên mặt lũ trẻ dính đầy vệt máu, cúi xuống nhìn nàng ngoác miệng cười kinh dị. Bên kia yêu nhện đã vác Sở Hoài Thu lên vai, quay lại cười nói với nàng.

“Ngươi biết không, tộc nhân nhèn nhện của chúng ta có một phong tục rất đặc biệt. Hễ yêu thương ai là sẽ không kiềm lòng được muốn ăn người đó, đem da thịt người đó khắc sâu vào trong cơ thể mình. Ngươi nên cảm thấy may mắn vì đã được chúng ta yêu thương, ăn người chính là cách bày tỏ lòng tri kỉ nhớ đến người mãi mãi.” Nói rồi vụt lao đi, trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi.

Lạy thánh! Nói tới nói lui vẫn là muốn ăn ta, còn lí do lí trấu cho lắm vào làm người ta mừng hựt. Cái phong tục tập quán gì mà biến thái thế không biết, cứ phải ăn người thì mới chịu được. Híc, ta đây phải là ba đời làm việc ác, quên đốt nhang khấn vái mới xui xẻo bị mụ ấy nhìn chúng.

Tí tách.

Âm thanh gì thế, sao nghe quen quen vậy ta? Hình như lúc rết tỉnh muốn ăn thịt nàng, cũng phát ra loại âm thanh này. Sẽ không phải là..

Mồ hôi, mồ hôi tuôn như suối. Đồng Mẫn Mẫn bất an nhìn lên, quả nhiên là hận không thể tông cửa chạy đi cho rồi.

Đám yêu nhèn nhện con nhìn nàng thèm thuồng chảy dãi, một trong số chúng còn kích động muốn chạm vào nàng, ngay lập tức liền bị những đứa khác hất ra. Mắt chúng đỏ lên, gầm nhẹ một tiếng rồi lao vào nhau xô xát.

Khiếp! Nhìn mặt thì nhi đồng, ai ngờ tâm hồn là dã thú. Đồng Mẫn Mẫn cũng không ngu ngốc mà ở lại, đợi chúng đánh nhau xong tìm được người chiến thắng sẽ xoi nàng. Ba mươi sáu kế, chạy vẫn là thượng sách.

Đồng Mẫn Mẫn. Ta bò, ta bò. Hây hây, ta là chú sâu con, miệt mài và chăm chỉ. Cong mông lên rồi hạ mông xuống. Ta bò, ta bò. Hây hây, chỉ ăn thịt, không ăn rau xanh.

Lau mồ hôi. Sặc, giờ này mà còn ca với chả hát, lửa sắp bén đến mông rồi kìa!!

Đồng Mẫn Mẫn hơi khựng lại, cảm nhận được những tầm mắt nóng bỏng dán chặt vào người nàng, không khỏi “Ừ” một tiếng, quay đầu nhìn ra sau.

Đồng Mẫn Mẫn có loại ảo giác như đang xuyên qua không gian, vượt qua thời gian mà nhìn thấy những người thổ dân da đen, hai tay cầm dao nĩa, chờ mặt ra ngơ ngác không biết nên phan nháng từ đâu. Dưới móng như gấn hỏa tiễn, Đồng Mẫn Mẫn đẩy nhanh tốc độ cặm cũi bò mất tích.

Đám yêu nhèn nhện con ngây người sững sờ, phải mất một lúc lâu sau mới vực tỉnh, vội vã chạy theo đuổi bắt nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là.. Vợ Của Ma Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Băng sơn huynh đài, xin dừng bước

Cách đó khá xa, bạch y nam nhân như cảm nhận được gì đó mà hơi ngắc đầu. Dung nhan trong trẻo lạnh nhạt, đầu vẫn ngân quan, trên người toát ra loại khí chất thanh lãnh khó gần, một mình lạc bước trong đêm trăng tĩnh mịch.

Thình lình một con quạ bay ra từ rừng cây, mây thoáng chốc che mờ trăng sáng. Thân ảnh người nọ tựa như u linh, chỉ trong nháy mắt đã phiêu tán tựa như chưa từng tồn tại.

Quay về với Đồng Mẫn Mẫn, sau khi thoát khỏi đám nhèn nhện con háu đói, liền tìm cách tháo gỡ mớ tơ nhện quấn chặt quanh người nàng, nhưng nói thì vẫn dễ hơn là làm. Đồng Mẫn Mẫn vùng vẫy một hồi vẫn chưa thoát được, ngược lại còn bị siết chặt hơn, cảm phần cúi đầu gặm cắn lõi kéo dây tơ trắng trước ngực, thảm oán.

Không phải chứ, có cần phải trói chặt đến vậy không? Làm nàng đau hết cả răng. Hừ hừ, ta không tin là không cắn đứt người được!

Đồng Mẫn Mẫn quá mức tập trung nên không chú ý đến xung quanh, không biết từ bao giờ mà trước mặt nàng đã có nhiều thêm một đôi giày nam tử, mãi đến khi vực tỉnh ra mới kinh ngạc ngược lên nhìn.

Lãnh! Đó là ấn tượng đầu tiên của nàng đối với nam tử này. Người nọ đẹp thì đẹp thiệt, nhưng trên gương mặt lại không có một chút biểu cảm sức sống, hệt như một tòa băng sơn di động, đi đến đâu là đông chết cả tôm đến đó. Cậu một chút âm áp tình người ~

Nam tử chỉ nhìn nàng một chút, không nói không rằng liền bỏ đi. Đồng Mẫn Mẫn mất chữ O mồm chữ A, không thể tin được trọn to mắt đến lờ lờ.

Hề, chỉ vậy thôi hả? Ngó cái cho vui rồi phui mông đi mất dép. Không lẽ thế giới này đã tuyệt tình đến mức, nửa đêm thấy có người bị trói nằm lăn quay lộ thiên, sẽ còn cho rằng người ta đang nằm chơi ngắm sao trời à? Ngay cả một câu ừ hừ hỏi thăm cũng không thêm nói, người gì đâu mà vô tình quá đi!

Đội đã, đội đã! Quay lại giúp em một vé đi anh ~ Nằm như vậy khó nói chuyện quá ~ ~

Người trước mắt chính là cộng rom cứu mạng, nếu để y đi thì không biết đến rằm năm nào mới thoát được thứ này. Nghĩ vậy, Đồng Mẫn Mẫn liền vận toàn lực bình sinh, từ thời còn bú sữa mẹ tới giờ mà hết lên, âm lượng vận to đến mức chỉ sợ cả khu rừng này không ai không nghe thấy.

“Băng sơn huynh đài, xin dừng bước! Cứu một mạng người còn hơn xây bảy cái tháp chùa, hành thiện tích đức, ăn chay niệm phật! Làm ơn cời trói dùm ta với! Ta vẫn còn cha già đang chờ ta về cứu, nếu chậm trễ, e là trình tiết của cha ta sẽ khó mà bảo toàn.”

Nam tử hơi khựng bước quay lại nhìn nàng, ánh mắt có vẻ như đang trách móc nàng là quá lớn làm đau tai y. Đồng Mẫn Mẫn ngượng ngịu cười, hiểu sai tín hiệu người nọ truyền đi, còn tự cho rằng giọng oanh vàng thánh thót của nàng đã đánh thức lương tri của người nọ.

Nam tử vung tay, Đồng Mẫn Mẫn chỉ cảm thấy một trận gió ập tới, tiếp đó tơ nhện trên người đã nói lỏng ra, mềm mại rũ rượi bao quanh nàng.

Người tới không phải người bình thường!

Đồng Mẫn Mẫn cảnh giác nghĩ. Dù là tiên hay là yêu, đối với nàng đều không có lợi. Tiên nhân sẽ muốn bắt nàng về phục tội, còn ma nhân sẽ muốn ăn nàng để tăng cường công lực. Trước cũng chết, sau cũng chết. Ông trời ơi, ông cho ta một đao chết thống khoái đi!

Nam tử xoay người cất bước, Đồng Mẫn Mẫn.. đương nhiên là nhanh chân chạy tới cản. Nàng nắm lấy tay áo y, vẻ mặt giống như mười năm chưa đi ngoài, đau khổ bứt rứt không thôi, tha thiết nói.

“Băng sơn huynh! Giúp người thì giúp cho chót, đưa phật thì đưa đến Tây Thiên. Không dám giấu gì huynh, nhà ta vừa bị một con yêu nhèn nhện chiếm cứ. Nó thấy mẹ ngoài của cha ta tuần tú nên sinh lòng tà tâm, muốn hưởng dụng người trước khi ăn thịt, chề ta ngứa mắt nên quăng ta cho bầy con đáng sợ của nó. Khó khăn lắm ta mới đột phá từ vòng hiểm nguy trùng trùng mà thoát ra, may mắn gặp được băng sơn huynh.”

Không còn nhiều thời gian nữa, trăng sắp lên tới ngọn đỉnh, tính mạng của Sở Hoài Thu ngày một nguy cấp, nếu không nhanh chân đến đó chỉ e là..

Đồng Mẫn Mẫn gấp gáp, đã muốn bắt chấp kéo y đi: “Băng sơn huynh, cầu xin huynh hãy cứu cha ta. Chỉ cần có thể cứu được cha ta, ta đây nguyện sẽ.. nguyện sẽ..” Nàng ngập ngừng, dùng một chút nhìn nam tử, rồi như quyết tâm nói: “Nguyện sẽ tặng cho huynh cuốn bí kíp “Mười ba tư thế nên thử khi lên giường”, đảm bảo xem một phát là cứng ngay tại chỗ, không cứng không lấy tiền.” Nàng thần bí tiến lại gần nam tử, dùng tay kéo kéo áo y, nghiêng đầu chần tay ngang miệng nói như sợ bị người khác nghe được: “Cái này là hàng hiếm đó nha, là bảo vật lót gối của Nhạc Lân trưởng môn Trần Lưu. Tin ta đi, đây là hàng chất lượng, tuyệt đối không sợ làm đau.”

Đồng Mẫn Mẫn phát huy hết kĩ năng phần mềm của nàng, nói đến vô cùng lưu loát trơn tru, nếu đem so với các cô các bác bán hàng ngoài chợ, miệng lưỡi còn muốn mê hoặc hơn vài phần. Ày, xem như mười mấy năm mài mòn trên ghế nhà trường thật không uổng phí chút nào!

So với cuốn bí kíp gì đó của nàng, nam tử thấy có hứng thú với giọng điệu nửa chừng chột chuyển biến của nàng hơn. Không biết là ma xui quỷ khiến gì, nam tử lại để mặc nàng tùy ý muốn đưa đi đâu thì đi. Đây, là điều trước nay chưa từng xảy ra.

Trong gian phòng tối đen như mực, nệm chiếu bị giầy vò đến rồi tình rồi mù không chịu nổi, thấp thoáng như nghe được âm thanh ma sát, ả ả còn có tiếng rên rỉ động tình của nữ nhân.

“Ha.. hah.. Mạnh một chút.. Phải rồi, lại dùng lực ở nơi đó.. Ah..”

“Là nơi này sao?” Một giọng nam trầm thấp vang lên, âm thanh kiềm chế đầy áp lực, không lưu tình thả tay.

Chát!

Một đạo roi hồng nhạt lưu lại trên tấm lưng trắng nõn của nữ nhân, nữ nhân kích động hét lên ra sức vặn vẹo thân thể, giọng nam nhân cũng lạc hẳn đi.

“Còn phải tiếp tục đến khi nào? Ta chịu hết nổi rồi, ngươi làm ơn tha cho ta đi!”

“Không được. Ta khó khăn lắm mới vui vẻ được một chút, sao có thể dừng. Ngươi phải ra sức cho ta, làm không tốt, ta liền ăn thịt ngươi.”

“Thôi, ngươi ăn quách thịt ta luôn cho rồi. Ta mệt quá, một đầu ngón tay cũng không nghĩ muốn động.”

“Không được, không được. Cảm nó lên và tiếp tục ra trận đi, ta không tin chỉ mới có mấy lần mà ngươi đã từ bỏ.”

Tiếp theo.. Không có tiếp theo nào hết, còn nghe nữa tai sẽ mọc ra nấm.

Đồng Mẫn Mẫn đứng chết sững trước cửa phòng, không thể tin vào những gì nàng vừa nghe thấy. Từ lúc bị bắt tới giờ mới chỉ có hai tiếng chứ mấy, không ngờ Sở Hoài Thu lại buông hạ khí giới sớm như vậy, tuy chưa đạt đến cảnh giới thần thánh trong truyền thuyết “Một đêm bảy lần”, nhưng ít ra cũng phải cầm cự lâu hơn một chút chứ. Là tại kĩ thuật chẳng? Số lần nhiều ít không quan trọng, đánh dài không bằng đánh ngắn, quan trọng nhất chính là kĩ thuật, kĩ thuật làm cho kết cấu hạ tầng trông vĩ đại hơn.

Giường chiếu là một loại nghệ thuật, nghệ thuật giường chiếu Cầm binh khí lên phải có một nửa sự liều mạng của người lính xông pha nơi trận mạc, một nửa cái đầu của tướng lĩnh biết nhìn xa trông rộng, phải tính đến chiến thuật lâu dài, đánh giáp lá cà chỉ hao binh tổn tướng, dù có thắng thì cũng phải mất một thời gian kiến thiết đất nước. Quốc khố dầu có nhiều cũng không thể nuôi binh mãi được, phải vận dụng đúng thời gian, địa điểm, hoàn cảnh thì mới triển khai hết lực lượng tìm ẩn của quân ta, đánh một trận thành danh anh hùng, phát cao cờ giường oai giễu võ, từ đây đất nước an bình, nhà nhà yên vui (Ta chém ^.^~)

Nghe qua giọng nói mềm mại bên trong của nữ nhân, có vẻ như chưa được thỏa mãn cho lắm, Đồng Mẫn Mẫn không khỏi hoài nghi về phương diện nam nhân của Sở Hoài Thu. Phen này về nhất định phải tìm nhân sâm, mật gấu tẩm bổ cho y mới được. Không thể để chuyện như ngày hôm nay lại phát sinh, thật mất mặt đáng mấy râu má. May mắn ta chỉ cho băng sơn huynh cuốn “Mười ba tư thế nên thử”, vẫn còn giữ lại cuốn “Là đàn ông thì không nên bỏ qua”. Tư liệu và hình ảnh sống động như vậy, chỉ cần tìm thêm vài ba mỹ nhân chuyên chuyện chăn gối, đảm bảo Sở Hoài Thu sẽ có ngày làm rạng danh tổ tông, trở thành một cái tình trường lão luyện.

Nam tử nhìn Đồng Mẫn Mẫn từ lúc biết vào liền trầm mặc, đăm chiêu suy tư không biết là đang nghĩ gì, còn cho là nàng bị dọa sợ bởi một màn nhi đồng không nên nhìn, mấy bắt giác hơi nhú lại.

Kéo tay Đồng Mẫn Mẫn ra sau, khi nàng còn đang ngờ ngác thì thình lình xuất ra một chưởng. Cánh cửa hết như một tờ giấy mỏng vô lực bay đi, tùy ý người đánh văng đập mạnh vào khung tường.

Đồng Mẫn Mẫn che miệng ho khan, vẩy vẩy tay cho bụi tán đi, chờ khi nhìn thấy một màn bên trong liền ngậy người ra.

Sở Hoài Thu ăn mặc thiếu vải, hở hang vô cùng, chỉ đủ che những gì cần che, và phô ra những gì cần phô. Ghế góm hơn nửa chính là, trên tay y đang cầm một cái roi da, tay kia cũng không nhân rồi, cầm cây đèn cây nhỏ giọt xuống người nữ nhân đang rên rỉ bên dưới, ánh nến chập chờn soi lên da thịt ửng đỏ của nữ nhân, càng tăng thêm mấy phần mị hoặc hương diễm.

S – M. Đây tuyệt đối là S – M. Không ngờ nó lại sớm xuất hiện ở cổ đại như vậy, hơn nữa toàn là những dụng cụ nàng lần đầu tiên thấy qua, so với hiện đại còn muốn tân thời hơn.

Phản ứng đầu tiên của Đồng Mẫn Mẫn sau khi phục hồi từ trạng thái hóa đá, là đưa nắm tay lên miệng ho “Khụ” một tiếng, kéo tay nam tử muốn rời đi.

“Con xin lỗi sư phụ, đã quấy rầy nhã hứng của người! Sư phụ cứ tiếp tục đi ạ, con sẽ đi ngay đây!” Tưởng đâu là quân tử chi giao, ngờ đâu là phường

biến thái nguy trang trá hình. Sau này ta phải nhìn y bằng con mắt khác rồi! Đồng Mẫn Mẫn nghĩ.

“Đừng đi mà!” Sở Hoài Thu thật khóc không ra nước mắt. Bỗng vào cái ánh mắt vừa rồi của nàng, Sở Hoài Thu có thể khẳng định, hơn nữa còn là phi thường khẳng định, nàng chắc chắn là đã hiểu lầm y, đã vậy còn vô cùng trầm trọng.

Sở Hoài Thu vừa tỉnh đi đến chỗ Đồng Mẫn Mẫn, nháy mắt chân bị giật mạnh về phía sau. Sở Hoài Thu ngã xuống, quay lại đã thấy yêu nhện nhện khoác hồ áo, về mặt xuân tình thờ gấp cầm đầu dây.

“Chưa được, vẫn chưa được.” Mụ nói: “Thịt của ngươi ta còn chưa ăn, sao có thể cho ngươi chạy.” Yêu nhện liếc mắt nhìn Đồng Mẫn Mẫn, giống như đang hỏi: “Vẫn chưa chết à?” Làm nàng tức xì khói.

“Mẫn Mẫn, đứng yên đó, không được bước vào phòng này.” Sở Hoài Thu lạnh giọng, Đồng Mẫn Mẫn liền nhận ra ngay là có chuyện gì đó không ổn.

Sư phụ bình thường rất hiếm khi dùng vẻ mặt nghiêm túc này, trong phòng nhất định là có gì đó rất nguy hiểm.

Đồng Mẫn Mẫn đoán không lầm, bên trong phòng quả thật ẩn chứa nguy hiểm mười phần. Yêu nhện trong lúc Sở Hoài Thu vùng chạy, chỉ trong tích tắc đã phóng ra tơ nhện bao quanh căn phòng. Những sợi tơ mỏng manh dường như vô hình trong đêm tối, nhờ ánh trăng soi chiếu mà sáng lên kì dị, phẳng phát như muốn ăn mòn sinh mệnh của người khác.

May mắn là Sở Hoài Thu kịp thời cảnh báo Đồng Mẫn Mẫn, không thì hậu quả khó mà đoán trước được. Tơ nhện này thoát nhìn thì tưởng đâu vô hại, nhưng kì thật lại nguy hiểm hơn bất cứ thứ bình khí nào, so với đao kiếm còn muốn sắc bén hơn, chỉ cần lơ là chạm phải thì mệnh có thể sẽ không còn. Yêu nhện căn bản là muốn lấy mạng hai thầy trò nàng, quyết không để một trong hai người thoát đi.

Yêu nhện cười, nhẹ nhẹ kéo tơ nhện quấn quanh chân Sở Hoài Thu lôi về, đối với Đồng Mẫn Mẫn nói.

“Xem ra mấy đứa con của ta cần phải tu luyện thêm, có mỗi một con mồi mà cũng không trông chừng được, để nó chạy loạn khắp nơi.” Mặt đỏ yêu dị lóe lên trong mắt mụ, khuôn mặt xinh đẹp mỹ miều dần xuất hiện vết rạn nứt, nhanh chóng lan ra theo đôi môi cong vút ghê rợn: “Nhưng không sao, nhanh thôi, sẽ không còn chạy được nữa.”

Yêu nhện phá thân xác nhân loại, những cái chân lông lá từ phía sau lưng mọc ra giờ lên đầy đe dọa, móng tay dài ngoằng sắc nhọn, trên mặt năm sáu con mắt bật mở ra, đầu tóc xõa tung phá lên cười điên cuồng. Đây chính là chân thân của yêu nhện nhện.

Đồng Mẫn Mẫn.. Đồng Mẫn Mẫn? Xin đừng gọi tên em! Trời hỡi, hai chữ “Exit” nằm đâu rồi?

Đồng Mẫn Mẫn mém tè ra quần, đời này nàng chưa từng thấy thứ gì kinh khủng hơn thế. Ta sẽ không bao giờ coi phim ma nữa! Phim ảnh chỉ là kĩ xảo dàn dựng, đây mới thật sự là kinh dị nè!!

Cộp cộp. Cộp cộp.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là.. Vợ Của Ma Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Có một thứ tình yêu, gọi là điên cuồng và tuyệt vọng

Cộp cộp. Cộp cộp.

Tiếng gõ vách tường ngày một gần hơn, Đồng Mẫn Mẫn phản xạ nhanh kéo tay nam tử lùi về một bước, vừa kịp thời tránh được tơ nhện phóng tới. Đồng Mẫn Mẫn ngược mắt nhìn lên.

Những đứa con của yêu nhện nhện cũng đã trở về nguyên hình, chân chính là một con nhện, chỉ là kích thước so với một con nhện bình thường còn muốn to lớn hơn gấp vài chục lần, treo ngược mình trên các nóc tường động phóng ra vô số tơ nhện bịt kín các lối thoát, rỉ nước bọt từng Đồng Mẫn Mẫn.

Giời ạ! Nàng đáng ra không nên đi tới nơi này, giờ thì có mà chạy đằng trời!

Đồng Mẫn Mẫn thật muốn thét lên. Chết chắc rồi! Phên này chết chắc rồi!!

“Hi hi! Ta nên ăn từ đâu trước đây?”

Ở bên kia, yêu nhện đã tóm được Sở Hoài Thu, nâng lên cầm y sẫm soi qua lại. Đồng Mẫn Mẫn chỉ ước bây giờ nàng có Bích Hân kiếm trong tay, vậy thì sẽ không rơi vào tình cảnh mặc người chém giết này. Khoan đã, Bích Hân kiếm..?!!

“Yêu nghiệt to gan, thấy bản quân sao không quỳ xuống!”

Một giọng nói thanh linh vang lên chặt đứt suy nghĩ của Đồng Mẫn Mẫn, nam tử bên cạnh đã tiến lên một bước chắn trước mặt nàng. Yêu nhện hơi liếc mắt sang, khinh thường nói.

“Người nghĩ người là ai mà muốn ta phải quỳ, người..”

Trai đẹp!! Yêu nhện bây giờ mới nhìn rõ dung mạo của người tới. Một thân ngọc thụ lâm phong, khuôn mặt tuấn dật phi phàm, khí chất cao quý thoát tục, chẳng tìm đâu ra một điểm tầm thường. Chỉ cần.. Yêu nhện nghĩ, nước miếng thiếu điều chảy ròng. Chỉ cần được người này tát cho vài tát, đập cho vài đập, mục tâm tâm tình nguyện chết không hối tiếc. (M. Quả thật là M rồi! ^^)

Yêu nhện cười, chỉ nghĩ đến thôi mà tâm tình đã nhộn nhạo, bất giác thu hồi sát khí với nam tử.

“Hôm nay ra cửa thật may mắn, gặp được cả hai con mồi thượng đẳng.” Nói rồi lia mắt sang nhìn Đồng Mẫn Mẫn, mục đang vui vẻ nên đối với nàng cũng không chấp nhất: “Nể tình người có ân với ta, ta đây liền tha cho người một mạng. Các con, hãy để nàng ta đi.”

Đám nhện nhện “Xi xỉ” tỏ vẻ phản kháng. Một con từ đâu chạy đến hội họp cùng chúng, tiếp đó chúm tùm đầu vào nhau như đang bàn luận, chỉ một lát sau liền đồng loạt quay ra nhìn yêu nhện, ánh mắt không che giấu sát ý. Một con lao qua phá mạng nhện mà mẹ nó đã dựng nên, những con khác nhanh chân bỏ vào, vây lấy chiếm ngự các góc tường, ý đồ rõ rệt.

Mục yêu nhện ngửa đầu cười khẩy một tiếng, nói.

“Khá lắm, dám cả gan tạo phản. Xem ra nếu không cho các người một bài học, các người sẽ không biết điều mà an phận.”

Vừa dứt lời, hai con nhện nhện đang chân xông tới chỗ mục, mục vung tay một cái hất văng cả hai. Như đã chờ sẵn điều đó, một con bò ra phía sau tung to quần chặt lấy cổ mục, những con khác cũng nhanh chóng chế trụ tay và chân.

Yêu nhện kinh đảm, không ngờ đám con này lại quỷ quyết đến vậy. Nhưng rốt cuộc là tại sao chúng lại hành động như thế, chẳng phải trước nay cái gì chúng cũng đều nghe theo lời mục sao, thế nào mà giờ lại trở mặt thành thù?

“Mẫu thân người đừng sợ!” Một giọng nói lạnh lạnh cất lên, thiếu niên từ ngoài cửa bước vào.

Tóc dài vàng nhạt xõa ngang hông, làn da bạch ngọc không bị gò bó bởi bất cứ mảnh vải nào, phô bày toàn bộ vẻ đẹp kinh diễm của thiếu niên. Hắn chính là đứa con trai độc nhất trong vô số đứa con mà yêu nhện đã sinh ra, thừa hưởng dòng máu chính thống hung tàn của tộc nhện – Tường Viễn Ninh.

Hắn vuốt đầu mấy con nhện nhện bò đến bên chân: “Sẽ sớm thôi, người sẽ trở thành một phần của ta..” ánh mắt lóe lên sự tàn độc, hắn âm trầm mỉm cười: “..hệt như trưởng tộc vậy!”

Yêu nhện mở to mắt không thể tin được, giọng nói run rẩy đến lợi hại.

“Người.. Người đã giết trưởng tộc?”

Trên gương mặt đáng yêu như thiên thần lộ ra nụ cười thỏa mãn, nhưng nó chỉ khiến cho sống lưng yêu nhện càng thêm lạnh lẽo.

“Mẫu thân, đừng tỏ ra ngạc nhiên quá như vậy, đó chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi. Mạnh được yếu thua, đây là thế giới thuộc về cường giả, chỉ có kẻ mạnh mới được quyền tồn tại.”

Vừa nói, hắn vừa tiến đến gần yêu nhện, nâng mặt mục lên, cười dịu dàng.

“Mẫu thân! Con sẽ nhớ kỷ đôi mắt này của người, cả đôi môi đã từng thủ thi vô số lời mật ngọt bên tai. Ninh nhi, mẫu thân yêu con!”

“Mẫu thân! Con sẽ nhớ kỷ tấm lòng của người, thứ mà ngay cả ánh trăng tuyệt đẹp kia cũng không thể sánh bằng, bên trong đó, chỉ chứa duy nhất một mình con. Ninh nhi, con là tất cả của ta!”

“Mẫu thân! Con cũng yêu người! Vô cùng yêu người!!”

Lời thốt ra ôn nhu tựa như đang thì thầm tâm tình, nhưng hành động thì chỉ có thể dùng hai từ “Đáng sợ” để hình dung. Mỗi lời hắn nói, tay lại hạ xuống một đạo ngân quang. Này mắt, này môi, này thân thể.. Tất cả đều bị hắn xé nát. Chỉ trong phút chốc, yêu nhện đã không còn hình hài.

Đồng Mẫn Mẫn nhìn đám nhện nhện con bao quanh xâu xé yêu nhện, dạ dày dâng lên một trận buồn nôn, đối với cảnh huyết nhục tương tàn trước mắt thật không dám nhìn. Đối với người muốn giết nàng như yêu nhện, Đồng Mẫn Mẫn quả thật không có mấy đồng cảm, nhưng cách xuống tay này quả thật là rất tàn bạo vô nhân tính, đến người đứng như nàng nhìn vào mà còn thấy thương xót, huống chi người xuống tay là con ruột của mục. Ấy vậy mà tên kia chỉ thản nhiên cúi người nhặt lên một vật.. Là trái tim của yêu nhện nhện?!?

Hắn cười quỷ dị, khuôn mặt xinh đẹp trở nên vặn vẹo, mở miệng nuốt trái tim trên tay. Đầu lưỡi quét qua khóe môi, một giọt nước mắt chảy xuống, hắn giống như bị điên mà lâm bầm.

“Mẫu thân, con yêu người! Ninh nhi yêu người, mẫu thân!!”

Phong tục của tộc nhân nhện nhện bắt nguồn từ một truyền thuyết xa xưa, truyền thuyết kể rằng.

Thuở ấy, trong một thôn bản nhỏ, có một đôi vợ chồng rất yêu nhau. Không nguyện làm thần tiên chỉ nguyện làm yên ương, cùng nắm tay nhau đi đến thiên trường địa cửu, đời đời kiếp kiếp đều ở bên nhau.

Vợ hoài thai khiến người chồng vô cùng vui mừng, bởi cuối cùng thì tình yêu của họ cũng đơm bông kết trái, đó là minh chứng cho ái tình của hai người, là kết tinh đẹp đẽ nhất. Nhưng vui mừng chưa được bao lâu thì biên thủy đưa về một tin xấu, chiến tranh tràn về.

Bái biệt vợ, hẹn đến ngày nước nhà bình yên sẽ lại quay về đoàn tụ bên nàng, người chồng cùng những thanh niên trai tráng trong làng lên đường đi tòng quân. Nhờ trí tuệ và tài năng phi phàm, người chồng ở trong doanh trại lập được rất nhiều chiến công hiển hách, hệt như điều gặp gió, chẳng mấy chốc thanh danh đã lan xa, được đề bạt lên làm chức chủ soái thống lĩnh ba vạn đại quân, đi đánh kẻ thù xâm lược nước nhà.

Chồng ở ngoài chiến trường ác liệt đánh giặc, vợ mỗi ngày đều đứng trên đỉnh Vọng Phu chờ chồng. Bụng mỗi lúc một lớn khiến nàng đi đứng ngày càng khó khăn, nhưng tình yêu đã giúp nàng vượt lên tất cả. Chín tháng hoài thai, hai trăm bảy mươi lăm ngày mong nhớ. Bao giờ chàng mới về với mẹ con thiếp, phu quân?

Thế trận ngả nghiêng, người chồng gặp được thiên thời địa lợi mà đánh đâu thắng đó, tin rằng không bao lâu sẽ đại thắng trở về. Nhưng trời há có thể dễ người như ý, yên ương tương phùng cũng chính là thời khắc phân ly.

Biết được gia cảnh của người chồng, quân sư tướng giặc bèn bày mưu hiểm kế. Cho quân đi bắt người vợ về, giữa chiến trường, đem người vợ đặt trước vó ngựa của người chồng.

Giang sơn hay mỹ nhân, người hãy chọn đi? – Chủ soái địch nói.

Giang sơn hay mỹ nhân, ta đều không cần, ta chỉ muốn vợ ta được bình an. – Người chồng trả lời.

Trận đó người chồng thảm bại, chẳng những thế còn liên lụy đến ba quân, bị bắt làm tù binh, bị chém, bị giết, bị phân thây, mặc cho người bài bố, máu nhuộm đỏ sa trường.

Đêm đó tướng giặc không ngủ mà trần trố ở binh doanh, xem nên giữ hay nên giết người chồng. Bởi dù thế nào thì người chồng cũng là nhân tài, mặc dù là địch nhân nhưng y rất kính phục hần, giết hần đi rồi không khỏi có điểm nuối tiếc. Vào lúc đó, quân sư lại ri bên tai tướng giặc.

Ngài xem, hần ngang bướng và cứng đầu như thế, thả hần đi chẳng khác gì thả hổ về rừng. Nay mai đây hần ôm thù ghi hận mà dẫn quân sang đánh, nước mất nhà tan, ngài có chịu nổi trách nhiệm không?

Vì thế trong đêm đó, người chồng bị phán hành quyết để diệt trừ hậu họa. Ngũ mã phanh thây, đến chết thân thể cũng không được vẹn toàn. Bị người đời chê cười, thế nhân phi nhô. Người vợ bị bắt đến chứng kiến cảnh tượng đó, hai hàng nước mắt chảy dài, như có cái gì đó sắp phá xích thoát ra. Người vợ hóa thành yêu quái.

Đừng!! Ai cho các ngươi động vào người chàng!!! Mắt này, môi này, thân thể này đều là của ta! Trả lại hết cho ta..!!!!

Người vợ sau khi hóa yêu liền giết hết tất cả những người ở đó, không phân địch ta, tàn sát toàn bộ. Nhưng nàng nhanh chóng nhận ra một điều, lũ kèn kèn chuyên ăn xác người kia như đánh hơi được mà bay đến, kì lạ là bao nhiêu người chết chúng đều không ăn, chỉ nhắm vào da thịt của người chồng mà xâu xé.

Người vợ lại lần nữa hóa điên, chỉ hận không có đủ tay để giành hết thân thể của người chồng, chỉ hận không có đủ mắt để tìm kiếm những phần còn thất lạc. Cứ thế, cứ thế. Hình dáng xinh đẹp của nàng dần biến đổi, trở nên vô cùng kinh khủng, nhưng người vợ lại mỉm cười hạnh phúc.

Cuối cùng, chàng cũng quay về bên thiếp rồi! Nhưng, làm sao để chúng ta có thể mãi mãi bên nhau bây giờ? Phải rồi! Chỉ cần thiếp ăn chàng vào bụng là được! Trở thành máu thịt của thiếp, trở thành toàn bộ của thiếp, chúng ta sẽ mãi mãi bên nhau, không gì có thể chia cắt đôi ta được nữa!! Ha ha ha!!!!

Đó là lần đầu tiên Đồng Mẫn Mẫn biết đến, lại có thứ tình yêu điên cuồng và tuyệt vọng như thế. Chỉ hận không thể nhanh chóng sát nhập cơ thể người mình yêu vào sâu trong cơ thể mình, tất cả chỉ vì không chịu nổi đau mất đi. Đồng thời cũng đem cái tên Tưởng Viễn Ninh khắc sâu vào tâm mình.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là.. Vợ Của Ma Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Trời ơi đất hỡi

Đồng Mẫn Mẫn còn đang ngây ngơ, bất chợt, một đạo ánh sáng hướng nàng đánh tới rồi bị hắt văng. Nam tử đã đứng chắn trước mặt nàng.

“Phản xạ thật nhanh!” Tưởng Viễn Ninh cười khế, neho mắt nguy hiểm nhìn nam tử.

Đám nhện nhện sau khi ăn xong mẹ chúng thì tản ra, mở một vòng cung lớn vây lấy ba người Đồng Mẫn Mẫn bên trong. Sở Hoài Thu đã thoát được trời

buộc mau chóng chạy đến chỗ Đồng Mẫn Mẫn, và tất nhiên là.. sau lưng nam tử.

Đồng Mẫn Mẫn liếc mắt khinh thường:”Sư phụ đứng đây làm gì, muốn đứng thì lên đằng trước mà đứng.”

“Ta đâu có ngốc đến vậy, đã có vị huynh đài đây ra mặt trợ giúp, ta cũng không dại gì mà đi tranh đoạt hào quang.” Sở Hoài Thu nghiêm túc nhìn nam tử, nói:”Huynh đài, ngay cả tiểu quý đáng ghét này mà ngươi còn rộng lòng bảo vệ được, thế thì người thiện lương phúc hậu như ta, ngươi chắc chắn sẽ không bỏ mặc làm ngơ đâu ha?”

Đồng Mẫn Mẫn tặc lưỡi:”Sư phụ, da mặt của người càng lúc càng dày.” Vậy nên mới có thể dễ dàng nói ra những lời này mà không biết xấu hổ.

“Quá khen! Đều là học ở con mà ra!” Ngụ ý, ta phải mặt dày thì mới sống với ngươi được.

Đồng Mẫn Mẫn không cho là đúng:”Hừ, ta mặt dày vẫn hơn ai đó mặt trắng.”

“Ngươi nói ai mặt trắng hả? Đồ ranh con không phân biệt phải trái!”

“Phải trái con không phân biệt được, nhưng ít ra thì con biết, người có thể mặc bộ đồ tình thú này tung ta tung tăng chạy khắp nơi, xem ra thần kinh cũng không được bình thường cho mấy.”

“Ngươi tưởng ta thích mặt nó lắm hả? Ta đây là bị ép buộc, là bị ép buộc đó hiểu chưa?”

“Thôi thôi! Đừng có ngụy biện che đậy bản chất thật của mình làm gì, nó đã phơi bày rành rành trước mắt ra rồi!”

“Ngươi..”

Nam tử xoa xoa thái dương, đầu đầu liếc nhìn hai thầy trò vẫn còn cãi nhau chỉ chóc đằng sau lưng. Thật giống như đang ôm lấy phiền toái vào người.

“Ha! Ha haa hahh..!!!” Tưởng Viễn Ninh đột nhiên ôm bụng cười lớn. Hai thầy trò Đồng Mẫn Mẫn và Sở Hoài Thu nghi hoặc quay sang nhìn hắn, riêng nam tử thì hơi khép mắt cảnh giác.

“Thú vị, thật thú vị!” Tưởng Viễn Ninh cười, một đôi mắt hoa đào chăm chú nhìn nàng:”Tên của ngươi là gì?”

Hỏi ai vậy? Đồng Mẫn Mẫn nhìn quanh. Ở đây ngoại trừ nàng, Sở Hoài Thu và nam tử ra, còn có rất nhiều con nhện nhện đang bò lung tung giăng lưới, nhưng ánh mắt hắn rõ ràng là hướng về phía nàng, vậy chắc là hỏi nàng rồi. Đồng Mẫn Mẫn dùng một phần ba tư duy của người bình thường nghĩ.

Đồng Mẫn Mẫn gãi đầu, nhếch miệng cười ngó:”Thật chẳng dám giấu gì các hạ, tên của tiểu nữ cũng tầm thường thôi, nói ra chỉ sợ bị chê cười.”

“Thì cứ nói thử xem nào!” Tưởng Viễn Ninh bắt đầu thấy hứng thú với bé con này rồi.

“Nha, này là ngươi muốn nghe đó nha! Ta đây chỉ là liêu minh bồi quân tử thôi.” Nàng nói, sắc mặt dị thường nghiêm túc, chậm rãi phun ra từng lời:”Tên của ta là..” Chỉ tay lên trời:”Trên có Ngọc Hoàng đại đế” hướng tay xuống đất:”Dưới có Diêm Vương lão gia” phát mạnh tay ngang người:”Đầu làng cưới xóm bà con ai ai cũng biết, luận về độ ăn hại không ai bì được ta.” Chồng eo tạo dáng, tự tin móc ngón cái hướng mình giới thiệu, cao giọng nói:”Tên của ta chính là, Trời Oi Đất Hời!!!!”

Sở Hoài thu bật ngã ngửa. Nam tử triệt để ngốc lảng. Tưởng Viễn Ninh chết đứng như trời chồng.

Hay! Hay cho một cái Trời Oi Đất Hời! Đù hại nào!!

“Phụt!! Ha ha haahh!!!!” Lần này Tưởng Viễn Ninh còn cười thái quá hơn lần trước, vô cùng mất hình tượng vỗ đùi “Bộp bộp”, cười đến chảy cả nước mắt.

Không ngờ bé con này lại đáng yêu như vậy, thật muốn đem nàng theo cùng, chỉ ít trong thời gian sắp tới cũng không lo sẽ nhàm chán. Đáng tiếc, tình huống hiện tại không cho phép hắn làm như vậy.

Tưởng Viễn Ninh thu lại ý cười, môi mông con lên, một đôi con ngươi chưa từng rời đi nàng.

“Bé con, ta sẽ nhớ ngươi! Nhất định sẽ có một ngày, ngươi trở thành của ta!”

Trước ánh mắt rực sáng của Tưởng Viễn Ninh, Đồng Mẫn Mẫn rung mình. Nàng chưa có quen phong tục của tộc nhện nhện là gì đâu nha! Ôi, hết mẹ rồi lại đến con! Ai cũng hăm he ăn thịt nàng là thế nào?

Đồng Mẫn Mẫn vội xua tay:”Ta gầy lắm, chỉ có da bọc xương. Ngươi thích thì có thể tìm sư phụ ta, vừa trắng trẻo lại vừa mập mạp, đem đi hầm canh hầm bổ thì hết xẩy.”

Sở Hoài Thu tròn mắt. Tiểu quý chết tiệt, lại chuyển bóng hiềm cho y nữa rồi!

“Ngươi nghĩ, ngươi có thể dễ dàng đi như vậy sao?”

Thanh âm trầm ấm từ tính chợt vang lên, một luồng kinh phong nhắm thẳng hướng Tường Viễn Ninh đánh tới. Nam tử nâng mắt, bạch y phiêu dật phối với gương mặt tao nhã lạnh lùng, dưới ánh trăng mỏng lung huyền ảo càng tăng thêm mấy phần trong trẻo thánh khiết.

Tường Viễn Ninh nhảy giật lùi về phía sau, cười nhạt. Hắn đương nhiên biết, lấy tu vi hiện tại của hắn vẫn chưa thể nào là đối thủ của người trước mặt, nhưng điều đó không có nghĩa là hắn sẽ ngoan ngoãn khoanh tay chịu trói.

Trong miệng lẩm bẩm một tràng đạo chú, đám nhện nhện đang bò tứ tán bỗng nhiên dừng lại, đứng cố định ở một điểm, thân sau nổi lên một chấm vàng nhỏ rồi từ từ lan rộng ra khắp cơ thể, kéo dài xuống dưới chân, tiếp tục truyền đi kết nối với những con nhện khác. Chẳng mấy chốc, căn phòng rực sáng lên.

Tường Viễn Ninh hài lòng nhìn phù đồ mà hắn đã cho đám nhện nhện tạo ra nhân lúc mọi người phân tâm, mị mị mắt nhìn nam tử, cười quý dị.

“Đường ta muốn đi, ai cũng không thể cản bước, ngay cả ngươi cũng không thể.”

Đám nhện nhện điên cuồng rít lên một tiếng, trông mắt đục ngầu dần tan rã, toàn thân như bị đục khoét hàng ngàn cái lỗ phát ra tia sáng chói mắt, cơ thể hóa thành bụi cát hòa vào ánh sáng.

Tầng tầng trận pháp lơ lửng trong không trung, Tường Viễn Ninh vươn tay du nhập chúng lại thành một, ánh mắt vì cái gì đó chợt động nhưng ngay lập tức liền lắng xuống, không chút do dự, hắn vươn tay đánh về phía nam tử.

Cuồng phong gió lốc nổi lên, nam tử đưa tay về phía trước cản nó, về mặt như cũ lạnh nhạt, chỉ có đôi mày hơi nhíu lại tiếc lộ ý đối với thứ này cũng không phải là thần nhiên.

Còn về hai thầy trò Đồng Mẫn Mẫn thì. Nói ra thì thật xấu hổ! Trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết. Công lực không đủ, sức chống chịu va chạm không cao, bị gió lốc cuồng bay đi, khó khăn lắm mới chụp được vào cạnh cửa mà bám trụ lại, thân thể như hai miếng vải bay phất phật trong gió. (Khi được phỏng vấn về những kỉ niệm khó quên nhất, hai thầy trò đều đồng ý chọn đây làm tiêu biểu. Hỏi về tâm trạng của hai người lúc đó sao? Ha ha, chỉ một câu thôi. Thật là khóc không ra nước mắt mà! TvT--)

Trận pháp đột ngột biến đổi, từ vòng tròn di quang, những tia sáng thoát nhìn như những sợi dây leo vươn ra, lao về phía nam tử quấn chặt y lại. Bị thứ này đeo bám, cho dù là người có công lực cường đại, cũng nhất thời khó lòng mà thoát được. Nó không chỉ có tác dụng phong ấn linh lực, đồng thời còn hút cạn sinh khí của đối phương, bảo toàn thân thể của người đó cho đến khi chỉ còn là một bộ xương khô.

Tường Viễn Ninh nhếch miệng, nhìn nam tử bó tay thúc thủ cười đến vạn phần âm trầm. Thật không uống công hắn hi sinh tộc nhân của mình, nếu làm vậy mà có thể đổi được mạng của nam tử, thì cho dù có bắt hắn hi sinh nhiều hơn nữa, hắn cũng cảm thấy xứng đáng.

Những chiếc gai nhọn từ bên trong sợi dây leo trồi lên, cắm phập vào cơ thể của nam tử, bắt đầu siết chặt lại, tham lam đói khát hút lấy máu y, không chừa một đường sống nào. Nam tử nhíu mày, vẫn lặng im như không, có vẻ như đang suy tính gì đó. Bên kia Tường Viễn Ninh đã tiến đến gần Đồng Mẫn Mẫn, cúi xuống nâng cằm nàng lên.

Đồng Mẫn Mẫn ngờ ngác, phong ba chợt nổi rồi chợt tan, đến nhanh đi nhanh khiến nàng không tài nào thích ứng kịp. Sở Hoài Thu thì đã bị thổi bay dính vào vách tường đằng xa, chỉ duy nàng là bám trụ được đến cuối cùng. Còn chưa hiểu đầu của tai nheo ra sao, trước mặt liền hình ảnh xuất hiện một bóng người.

Tía má ơi! Tà đã thắng chánh, băng sơn huynh đài đã thua rồi sao? Vậy tiếp theo, là đến lượt nàng bị mần gỏi hả?

Tường Viễn Ninh mỉm cười, thu hết một màn run như cây sậy của Đồng Mẫn Mẫn vào mắt, ngón tay băng lãnh khẽ chạm vào má nàng, dọc theo sườn mặt vẽ lại những đường nét tinh tế. Đây là mây liễu, mềm mại như chiếc quạt xếp khẽ uốn cong, con ngươi như ánh trăng màu bạc hút hồn, ẩn chứa thứ ma lực khiến người ta mê đắm. Vuốt dọc xuống sống mũi, chạm vào đôi môi đầy đặn mọng nước... chạm rai như đang phác họa một bức tranh trong tâm mình, cho đến khi chạm vào mảnh vải che đi một nửa gương mặt của nàng thì dừng lại.

Sở Hoài Thu thấy tình hình không ổn, liền nhanh chóng đứng dậy vung một roi, muốn mượn lực của nó kéo Đồng Mẫn Mẫn về. Nhưng roi chưa chạm vào người nàng thì đã bị bàn tay khác nắm chặt, ánh mắt tà tà lóe lên quang sáng lạnh. Tường Viễn Ninh không chút do dự vận lực phá nát trường tiên, đánh văng Sở Hoài Thu.

Hắc khí tụ tập trong bàn tay hắn nảy động, sát niệm nổi lên khó lòng thu hồi, bản chất hung tàn thích giết chóc đã ăn sâu trong máu thịt của hắn, môi mỏng cong lên quý dị. Giết!!!

“Ngươi nếu dám làm hại sư phụ ta, ta nhất định sẽ không tha cho ngươi!!”

Cổ tay đột ngột bị nắm chặt, nghe thấy giọng nói sắc bén của nàng, Tường Viễn Ninh liếc mắt nhìn xuống. Ánh mắt bé con đã thay đổi, trở nên phi thường mạnh mẽ cho thấy nàng có bao nhiêu nghiêm túc với lời vừa rồi. Không sai, nếu Sở Hoài Thu thật sự xảy ra bất trắc gì, nàng thế là sẽ khiến hắn phải trả giá thật đắt.

Tường Viễn Ninh cười, đưa tay chạm vào băng vải của nàng, thấp giọng ôn nhu thì thầm bên tai, tay cũng không ngần ngại chạm rai tháo từng vòng vải ra.

“Bé con, từ lúc ta được sinh ra đến giờ, ngươi là nữ nhân đầu tiên sau mẫu thân mà ta từng chạm qua. Nghe nói, mẫu thân có thể hoàn hảo sinh ra ta, tất cả đều là nhờ vào công lao của ngươi.” Tường Viễn Ninh khẽ cười, môi chạm vào vành tai khéo léo của Đồng Mẫn Mẫn, ngữ điệu trầm thấp đầy mê hoặc: “Ngươi thật đặc biệt. Ta có thể tồn tại đều là nhờ ngươi. Ngươi là duy nhất. Là người duy nhất mà ta muốn nuốt trọn không bỏ sót phần nào.”

Mảnh vải rơi xuống, giọng điệu ám ảnh không che giấu sự nguy hiểm vốn có của nó. Đồng Mẫn Mẫn cứng đờ như tượng đá. Biết ngay mà, nói câu trước câu sau một hồi lại quay vòng về vấn đề, nên xào hay nên hấp nằng. Đúng là không thể dùng lí lẽ thông thường nói với mấy tên biến thái được mà. OTL

“Thật xinh đẹp!” Tường Viễn Ninh tán thưởng, say mê vuốt lên vết chàm nửa bên gương mặt ngày thường bị che đi của nàng.

Những đường vân đen kéo dài từ mang tai nối với thái dương, phủ trùm chồng chéo lên nhau hệt như một cái mạng nhện tinh xảo, bao quanh con mắt như hồng ngọc của Đồng Mẫn Mẫn. Mà bên kia, con ngươi màu bạc không ngừng chớp động, thủy quang luân chuyển trong ánh mắt vô ngần.

Cực điểm yêu mị, cực điểm thanh khiết. Hai thái cực đối lập khiến lòng người điên cuồng. Tường Viễn Ninh không thể nghĩ ra bất kì từ nào để diễn tả nội tâm kích động của hắn. Muốn! Hắn muốn bé con này thuộc về riêng hắn!!

Phụt phụt.

Tường Viễn Ninh sức tỉnh từ si mê, thoáng chốc đã lấy lại tinh táo. Nếu hắn không làm thì tiếng động vừa rồi.

Dây leo quấn quanh người nam tử nổ tung, mảnh vụn rơi lả tả trên nạng sần, một thân bạch y sạch sẽ ban đầu nhiễm thương máu, loang lổ vết rách. Ngược nhìn cánh tay còn giữ khuôn mặt Đồng Mẫn Mẫn của Tường viễn Ninh, nam tử phát tay tung chưởng. Tường Viễn Ninh phi người tránh đi chưởng lực, thoát một cái đã đứng bên cạnh cửa sổ, cười nói.

“Lấy tình trạng hiện tại của ngươi, không thể làm gì được ta. Hôm nay chúng ta dừng ở đây, thời điểm gặp lại, ta cam đoan sẽ đem ngươi phân thành trăm mảnh.”

Thế giới này chỉ tôn sùng kẻ mạnh, thứ hắn theo đuổi là sức mạnh tối thượng không ai có thể so bì. Nhất định sẽ có một ngày, hắn đem đôi mắt lạnh lùng ngạo nghễ của nam tử, giấu nấp dưới lòng bàn chân.

Ánh mắt khê đảo sang Đồng Mẫn Mẫn đang chạy đến nâng Sở Hoài Thu dậy, khóe miệng câu lên, Tường Viễn Ninh vô thanh vô tức biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là.. Vợ Của Ma Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Tên của ta, đừng quên

Sư phụ, đừng giả chết nữa, hắn đi rồi!"

Đồng Mẫn Mẫn bĩu môi, ngắt hông Sở Hoài Thu một cái. Tường nàng không biết y đang giả vờ chắc? Bình thường thì hệt như gián đánh hoài không chết, vậy mà chỉ bị tên kia hất có một cái đã lăn ra nằm bất động. Hừ, cách này chỉ áp dụng với gấu thôi! (Đừng tin những gì mõ sói nói ~ Xài là chết toi với gấu ^^)

Sở Hoài Thu mém học máu:"Ta là bị thương, bị thương đó được chưa? Làm như thằng nhãi ấy chịu đánh nhẹ cho nhờ, đau chết đi được!"

Đồng Mẫn Mẫn kéo y dậy:"Được rồi, được rồi. Là con sai, con xin lỗi được chưa? Không còn vấn đề gì nữa chứ?"

Có. Cái thái độ của ngươi chính là vấn đề lớn nhất. Xin lỗi gì mà cứ như vạ vào mặt người ta không bằng.

Sở Hoài Thu nghiêng răng nghiêng lợi, nhin xuống một bụng đầy hỏa. Hắn hiện tại không nên cùng nàng đôi co, tránh cho bị cái miệng đó của nàng chọc tức mà chết.

"Đi thôi." Nam tử ngẩng đầu, ánh mắt hơi trầm xuống:"Nơi này sắp hủy."

Đồng Mẫn Mẫn thắc mắc đang muốn lên tiếng hỏi, chợt dưới chân truyền đến một trận rung chuyển. Căn phòng kiên cố chịu qua một đòn cực mạnh của Tường Viễn Ninh vẫn chẳng hề hấn gì, nay bỗng lung lay kịch liệt.

Đây vốn là sào huyệt của yêu nhện nhện, được mục dùng yêu lực tạo nên. Yêu nhện chết đi, lẽ dĩ nhiên mật động này cũng theo đó sụp đổ.

Đồng Mẫn Mẫn và Sở Hoài Thu vắt giò lên cổ mà chạy, đá hai bên lở ra rơi xuống như mưa bụi dày đặc, phía trước đã là cửa hang.

Ầm Ầm Ầm

Một mảng đá lớn trên trần động vỡ nứt ra, nếu rơi xuống thì không cần nghi ngờ cửa hang sẽ bị chặn. Đồng Mẫn Mẫn cái khó ló cái máu dê, nghĩ nhớ đầu có chết cũng phải chết cùng với mỹ nam băng sơn mặt lạnh, liền vươn trảo thủ ra muốn ôm eo người ta.

Chỉ đáng tiếc nàng tính sai một bước, nam tử trước mắt thoát một cái chợt biến mất tăm, khiến nàng vô hựu vào khoảng không. Lão đảo định thân lại, đã

thấy nam tử đứng ngoài mặt động rồi.

Đồng Mẫn Mẫn trở mặt. Sở Hoài Thu chạy bên cạnh cười "Khử khử", bảo một câu: "Đáng đời sắc quỷ nhà ngươi!"

Đồng Mẫn Mẫn hai hàng nước mắt lăn tăn như mì sợi. Hic, quá phũ ~ ~ ~

Tầng đá trên tường động không chờ hai người thoát ra đã vỡ rơi, tình huống xấu nhất chính là cả hai có thể bị mắc kẹt ở lại đây mãi mãi. Đối mặt với viễn cảnh không bao giờ nhìn thấy mặt trời mọc, Đồng Mẫn Mẫn và Sở Hoài Thu phát huy tối đa tìm năng ẩn chứa trong mỗi con người. "Xoạt" một phát, phi người lao ngay ra ra ngoài động, vừa kịp lúc tảng đá nặng ngàn cân rơi xuống, bụi bay mù mù, hai thầy trò an toàn cán đích.

Đồng Mẫn Mẫn "ai ai" vài tiếng, chủ yếu là muốn bày tỏ đau nhức trên người nàng. Đồng Mẫn Mẫn khóc. Thật sự là không đau vì quá đau!!!

"Đứng dậy được không?"

Từ đỉnh đầu truyền xuống giọng nói trầm thấp, như cũ lạnh nhạt, như cũ xa cách. Chỉ có bàn tay đưa ra trước mặt nàng, nói lên người này cũng không thật sự lạnh lùng như mọi người vẫn nghĩ.

Đồng Mẫn Mẫn dỗi, quay mặt đi chỗ khác. Hừ, đừng tưởng là mỹ nam thì sẽ được tha thứ nhá! Ta vẫn chưa quên ban nãy huynh đào ngũ, bỏ mặc anh em một mình chạy trước đầu.

"A!?" Đột nhiên bị nhắc bỗng khỏi mặt đất, khiến Đồng Mẫn Mẫn không khỏi kinh hô một tiếng. Nam tử đã đem nàng ôm trên tay.

Dung không được mỹ nam thương nhớ nâng niu, Đồng Mẫn Mẫn có chút không tin tưởng người trước mặt. Đây là đang làm gì nha?

Nam tử cẩn thận vươn tay vuốt lên gò má nàng, không biết là vô tình hay hữu tình, mà lại rơi vào đúng nửa bên mặt cằm đen của nàng.

Mây ngày mặt phượng, ngũ quan anh tuấn đoan trang, khí chất lạnh nhạt càng tôn lên vẻ đẹp hoàn mỹ của người nọ. Đặc biệt là sự trầm tĩnh yên ắng đó, hết như người từ trong tranh bước ra.

Không biết có phải bị ma lực của ánh trăng tác động hay không, Đồng Mẫn Mẫn thật sự rất muốn cất tiếng hú dài, thét lên một câu: "Đẹp trai quá xá bà con ơi..!!!!"

"Ui da!" Sau đầu bỗng nhiên nhói lên một cái, Đồng Mẫn Mẫn đưa tay xuyết xoa, cảm phần quay lại nhìn. Là tên bất lương nào dám cản trở sự nghiệp ngắm trai của ta?

Đồ trọng sắc khinh sư, thấy trai đẹp là quên thầy. Ngươi không thấy ta còn đang bò lẩn, bò lết đây hả? Mau mau chạy đến đỡ vì sư dậy!!

Sở Hoài Thu bắn tia sáng điện qua cho nàng, hai thầy trò ăn ý nên dù không mở miệng cũng hiểu được đối phương muốn nói gì. Đồng Mẫn Mẫn cười gượng gãi gãi đầu, tụt xuống khỏi người nam tử đi đến đỡ Sở Hoài Thu, thấp giọng trách cứ.

"Sư phụ thật là, không thấy tụi con đang tiến đến giai đoạn tình chàng ý thiếp mặn nồng sao? Khung cảnh lãng mạn, trái tim bay ngập trời đều bị sư phụ phá hỏng hết cả rồi!"

Trẻ con mấy người được như nó? Lợi dụng thân hình nhi đồng, sàm sỡ thanh niên không e ngại. Này này, mau đem con dê nhà ngươi nuôi dất về, đừng để nó đi loạn hại thanh niên trai tráng gần xa!!

Sở Hoài Thu không buồn phản bác, hoạ chăng y phải nào tàn lăm mới ngời nói lí cùng nàng. Hơi ngược lên, Sở Hoài Thu kinh ngạc nhìn nam tử vẫn chưa rời đi, huých huých vai Đồng Mẫn Mẫn, nhắc nhở sự hiện diện của người trước mặt.

Đồng Mẫn Mẫn sực nhớ ra, nàng vẫn còn nợ nam tử một lời cảm ơn chưa nói. Dù gì thì cũng là do nàng lôi kéo mà liên lụy y bị thương, liền tới chỗ nam tử, cười nói.

"Cảm ơn huynh đã giúp ta, thầy trò ta nhất định sẽ ghi lòng tạc dạ ơn này của huynh!"

Chưa nói trước đó Đồng Mẫn Mẫn lừa y, nói Sở Hoài Thu là cha nàng. Nam tử thế nhưng chẳng để tâm truy cứu, chỉ nhìn nàng, không nói gì mà vươn tay chạm nhẹ vào dải tai nàng. Tia sáng chớp loé, đầu ngón tay theo tai nàng vuốt thẳng xuống, nháy mắt trên tai Đồng Mẫn Mẫn đã có nhiều hơn một dây đeo tai.

Màu bạc lấp lánh, đính kèm với ba sợi lông vũ nhỏ trắng muốt xinh xinh, phối với con người bạch kim của nàng, thật không còn gì đẹp bằng. Ánh mắt nam tử hiện lên tia hải long, khuôn mặt vô cảm cũng trở nên nhu hoà không ít.

"Lãnh Vô Tâm."

"Gì cơ?" Đồng Mẫn Mẫn còn chưa hết bất ngờ sờ vào bên tai mình, chợt nghe nam tử nói. Không biết vì sao nhưng nàng cảm thấy, cái tên này dường như có điểm nghe quen quen.

"Tên của ta, đừng quên." Y nói, ánh mắt chưa từng rời đi nàng, môi khẽ cong, gọi một tiếng: "Đồng Mẫn Mẫn."

Đồng Mẫn Mẫn kinh ngạc mở to mắt. Kì quái! Từ đầu chí cuối rõ ràng là nàng chưa từng nói tên mình cho y biết, y làm sao mà gọi chính xác được như vậy?

Đồng Mẫn Mẫn không hỏi, đứng hơn là không kịp hỏi. Chỉ vừa thất thần một chút, nam tử trước mắt đã chẳng thấy đâu. Quay lại nhìn Sở Hoài Thu, liền thấy sắc mặt y trắng bệch.

Nếu là bình thường Đồng Mẫn Mẫn đã lên tiếng trừu trục y, nhưng đây không phải là thời điểm tốt để hoạch hoạc nhau. Bởi vì nàng vừa mới nhớ ra, cái tên "Lãnh Vô Tâm" đó là đã nghe được ở nơi nào.

Sẽ không phải là Thiên Quân Lãnh Vô Tâm đi? Ôi giờ! Chọn ai cứu chứ không chọn, lại đi chọn đúng ngay cái người muốn bắt nàng nhất. Trên đời còn chuyện gì éo le hơn nữa!!

Đồng Mẫn Mẫn chạy đến ôm chân Sở Hoài Thu, gào lên.

"Sư phụ, trên đời này chỉ có mỗi mình người là tốt với con nhất!!" Dịch đã tìm đến tận cửa rồi, ngày nàng lên mâm cần tảo không còn bao xa. Ô dù ời, mau phát huy công dụng đi thôi!

"Đáng ghét, chỉ có những lúc này thì mới nhớ đến ta!!"

Sở Hoài Thu đẩy đẩy đầu, vẩy vẩy chân, tách không được cái cục nợ đang đeo bám y, la hét âm ỉ.

Ở bên này, hai thầy trò nháo thành một đoàn. Trên ngọn cây đằng xa, xuyên qua khe hở của những vạt lá, bóng dáng như có như không thấp thoáng ẩn hiện, bạch y theo gió nhẹ phiêu bay.

Lãnh Vô Tâm ngồi tựa vào cây nhìn Đồng Mẫn Mẫn khóc ròng, hai tay sổng chết ôm chặt chân Sở Hoài Thu không buông. Khoé miệng chột động, môi mòng đã giương lên tự bao giờ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là.. Vợ Của Ma Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Ở đây có coi bói

Đô thành Ngộ Xảo tháng bảy hoa thơm, hai bên bờ cỏ cây xanh mát trái dài khắp mặt đất, liễu rũ bóng nghiêng mình soi xuống lòng hồ nhạt nguyệt, vài chiếc thuyền hoa nhàn nhả lướt nước trôi.

Tầng tầng hoa đăng treo rực đỏ phở phùng, lớp lớp người qua lại nhộn nhịp đông vui. Nam thanh nữ tú dập dờn như hoa bướm, trên khuôn mặt ai cũng rạng rỡ ý cười.

Hôm nay sẽ diễn ra đêm Thất Tịch được mong đợi nhất trong năm. Ở ngã tư đường, một cái bàn được bày ra với hai cái ghế đầu. Ngồi bên trong là thầy coi bói đang vuốt hai hàng ria mép vênh lên, hầu hết gương mặt bị che đi bởi hai tròng kính đen sì sì. Đứng bên cạnh là một thư đồng với ngoại hình tương tự, cầm theo manh trúc gắp mảnh vải trắng để mây dòng chữ đủ để chơi lỗ đầu.

Có thể chừng mặt ra mà treo cái biển này, ngoài hai nhân vật chính của chúng ta còn có thể là ai vào đây. Vâng, họ chính là Sở Hoài Thu và Đồng Mẫn Mẫn.

Trước đã từng nói qua, Sở Hoài Thu học việc không thạo, học phép không thông, chưa học được thuật hoá đá thành vàng, phải còng lưng ra mà đi cày miếng com manh áo. Là một trong những ma tu nhỏ nhất trong giới ma tu, có số phận hẩm hiu thường xuyên phải chịu cảnh làm bia đỡ đạn, vv và vv.. Nói tóm lại, tiếp thu bài học diệt rết lần trước ở thôn Yên Cổ, cả lần bị yêu nhện bắt treo trên trần nhà. Hai thầy trò nhận ra núi rừng quả là nơi cất giữ hiểm hoạ vô biên, vì vậy nên lần này cách mặt đường núi mà đi đường sông, cũng chọn một nghề tương đối nhẹ nhàng.. Xem bói!

Xem tình duyên, xem công danh sự nghiệp, xem bất cứ thứ gì có thể xem, miễn là được trả tiền đầy đủ. Ngày thì, con chó nhà bà sẽ đẻ một vàng hai trắng ba đen thui. Kia thì, tốt nhất là hôm nay nay ông đừng về nhà, bà vợ chán tình của ông đã tìm được tình nhân ông lên nuôi rồi. Sau thì, cô muốn lấy chồng á, ừ ừ, đợi kiếp sau đi nhé. Ấn ngay một bạt tai vào mặt.

Không đánh, không đâm, không chạy nhảy. Không làm những chuyện nguy hiểm đến tính mạng, chỉ ngồi một chỗ khua môi múa mép tự khắc có người đến dâng miếng ăn cho. Tuy vẫn không thoát khỏi cái danh là Giang Hồ lừa đảo, nhưng thế thì sao chứ, miễn không làm hại đến ai là được rồi. (Cái cơ bao biện muôn đời được tin dùng ^^)

Tiến bước vị khách cuối cùng xong, Sở Hoài Thu thở ra một hơi ngã người về phía sau, dùng tay quạt quạt cho mát. Một chết đi được! Là ai nói nghề coi bói dễ làm? Y phải thường xuyên vận động cái lưỡi không xương, lắt léo làm sao cho vừa hợp thời hợp chuyện, đó là chưa kể y phải hao tổn biết bao nhiêu tài nguyên nước miếng, nói đến miệng đắng lưỡi khô mới được trả cho vài đồng.

Làm nghề này coi vậy mà nguy hiểm, tính mạng thường xuyên bị đe dọa bởi đại đa số khách hàng. Nói đúng, nói hay, nói nghe êm tai thì không sao. Nói

mà không vừa lòng phải ý, nói xấu một chút là bị hành hung ngay tại chỗ. Hảy a ~ Phải làm thì mới biết, mỗi nghề một cái khó!!

Sở Hoài Thu ngừng than vãn, quay sang nhìn Đồng Mẫn Mẫn đang hí hụi đếm tiền kể bên, mắt sáng như sao, tay nhanh nhẹn đếm đồng nào ra đồng nấy.

Y thở dài. Tiểu quỷ này trừ phóng hỏa giết người ra, cái gì cũng dám làm, tật xấu nào cũng phạm phải. Vừa háo sắc lại vừa mê chơi, vừa tham ăn lại ư ngủ ngày. Rõ ràng là sói nhưng so với heo lại càng muốn giống hơn, đặc biệt là cái nếp sống chây lười biếng nhác đó. Ghê gớm nhất phải kể đến cái miệng của nó, gì cũng nói được, chém gió thành văn.

Đồng Mẫn Mẫn nào để tâm đến cái nhìn bói móc của Sở Hoài Thu, cong miệng cười toe toét, nói.

"Sư phụ, hôm nay chúng ta kiếm được bọn tiền nha!" Nàng ôm tay Sở Hoài Thu, kéo y đứng dậy, hào phóng vỗ ngực: "Đi nào. Cả ngày hôm nay người đã vất vả nhiều rồi, chúng ta hãy đến tửu lâu nổi tiếng nhất của thành này xơi một bữa ra trò rồi đi tiếp. Có chừng này tiền làm lộ phí, không lo sẽ bị chết đói như lần trước."

Sở Hoài Thu tròn mắt: "Người giỏi quá ha! Sư phụ thì vất vả kiếm tiền, trong khi người thì tiêu xài phung phí như thế!" Chợt nghĩ ra gì đó, sắc mặt Sở Hoài Thu hơi trầm xuống, nhưng rất nhanh đã được thay bằng nụ cười che giấu.

"Mẫn Mẫn, vì sư có ý này. Thay vì đi tửu lâu dùng bữa cơm nhạt nhẽo, sao chúng ta không ghé vào Di Hồng viện kể bên? Này nhé, chẳng những được phục vụ thức ăn ngon, mà còn được thỏa mãn các nhu cầu khác. Thái độ đón tiếp thì khỏi phải bàn, vô cùng ăn cần chu đáo, muốn loại hình nào thì có ngay loại hình đó. Con thấy sao?" Sở Hoài Thu cười lưu manh, thúc thúc khuỷu tay vào người nàng.

Đồng Mẫn Mẫn trừng to mắt há hốc mồm, kinh ngạc đến đơ cả hàm.

Chuyện gì vừa xảy ra với Thanh-niên-gương-mẫu điển hình thời cổ đại vậy nè? Chẳng lẽ sự kiện chơi S-M với yêu nhện nhện đã để lại di chứng tâm lý cho y sao? Sư phụ, người tính vào đó tìm lạc thú khi bị đánh hả? (Chưa chi đã nhận diện anh là M ^^~)

Không thể tin được, lại có một ngày Sở Hoài Thu cùng nàng bàn bạc chuyện dặt dề đi dạo. Đồng Mẫn Mẫn đột nhiên có loại xúc động muốn khóc không thôi. Sư phụ, người trưởng thành rồi!!

Bởi vì thân hình nhỏ bé nên nàng không thể trực tiếp quàng vai bá cổ với Sở Hoài Thu, nhưng quàng eo ôm hông thì dư sức.

Đồng Mẫn Mẫn cười nắc nẻ: "Được được. Hôm nay nhất định phải chơi cho tới bến, nhất định không say không về."

Sở Hoài Thu cặp nách nàng, cười lớn: "Không hổ là đồ đệ cưng của ta, phải vậy mới được chứ!"

Hai thầy trò tí ta tí tởn, chân bước chân sáo tung tăng mà đi, mục tiêu là Di Hồng viện thắng tiến.

"Á ha ha hahh...!!! Rất tốt, rất tốt. Tỷ tỷ, tỷ thua rồi, phải đưa mông chịu phạt nha!" Nói rồi đưa tay vỗ một cái vào mông thiếu nữ áo hồng. Nàng ta "Ah!" một tiếng, ngượng ngùng che mông lại. Đám nữ nhân quanh đó đều cười rộ lên.

Hai gò má Đồng Mẫn Mẫn ửng đỏ, con ngươi màu bạc trong trẻo ngày thường vì men rượu mà phủ mờ hơi sương, trái ôm phải ấp cười đến điên long đảo phượng.

Hình dáng hiện tại của nàng trong mắt người khác, sau khi được Sở Hoài Thu phù phép là một thiếu niên mười lăm tuổi, vậy cho nên mới có thể đường hoàng đĩnh đạc mà bước chân vào nơi cấm nhi đồng này. Ha ha, vào rồi mới biết, nơi này đúng là thiên đường trần thế nha!

Ba bốn cái mỹ nhân mềm mại tựa vào ngồi sát rạt Đồng Mẫn Mẫn, cùng nàng chơi trò "Oẳn tù tì - Cởi áo hay bị dê." Lễ dĩ nhiên người thắng sẽ có quyền ra lệnh cho người thua, còn người thua đương nhiên là phải phục tùng dù có muốn hay là không, đã tham gia vào thì phải chấp nhận có chơi có chịu.

Phù, hú hồn! Cũng may là nàng đầu thai vào thân nữ nhân mà không phải thân nam nhi, nếu không thì trên thế giới này lại có thêm một tên dê cụ sát gái rồi!

Không biết là Đồng Mẫn Mẫn quá may mắn hay nàng là cao thủ giấu mặt, mà từ đầu buổi đến cuối buổi vẫn chưa thua bàn nào. Tỷ muội Di Hồng viện thì còn cái này thiếu cái kia, riêng Sở Hoài Thu thì chỉ còn độc nhất mỗi cái quần đùi. (Số anh trời định là nhọ cả đời, chẳng những không có bóng hồng nào kề cận mà suốt ngày còn phải lo trình tiết gặp nguy ^^)

"Không chơi, không chơi nữa." Sở Hoài Thu giờ tỉnh cáu bẳn, ngã người ra sau nốc rượu.

Đồng Mẫn Mẫn thấy Sở Hoài Thu uống cũng khá nhiều, so với hai ông mặt trời bé con trên má nàng, thì h phải gọi là "Hoàng hôn trên thung lũng cầu vồng". Cả cơ thể cứ như phát sốt mà ửng đỏ xung huyết, ý thức thanh tỉnh cũng mờ mịt mông lung.

Thấy thời cơ thích hợp, mắt Đồng Mẫn Mẫn liền loé lên, làm như lơ đãng hỏi.

"Sư phụ đang có chuyện phiền não gì à? Nãy giờ thấy người im ắng quá!"

Sở Hoài Thu nhú mày, không kiên nhẫn nói: "Ta thì có chuyện gì chứ, con đừng suy nghĩ lung tung."

Đồng Mẫn Mẫn "Xì" dài một hơi: "Làm như con không biết vậy. Nói sư phụ nghe, chuyện đó chả là gì hết, so với hạt gạo còn muốn nhỏ hơn."

Sở Hoài Thu tức giận, quát: "Mạng sống của ta mà lại không bằng một hạt gạo ư? Con có biết lần độ kiếp này quan trọng ra sao không? Nếu thành công, ta có thể một bước vững vàng tiến vào ma đạo, ngược lại, nếu như thất bại, đừng nghĩ đến thân xác vẹn toàn, ngay cả hồn phách cũng bị đánh ra tro." Nhìn ánh mắt chột lơ của Đồng Mẫn Mẫn, Sở Hoài Thu hận không thể tự cho mình một tát. Sập hố rồi!!

Đây cũng là lí do cho sự phóng túng của Sở Hoài Thu ngày hôm nay, y nghĩ mình có thể sẽ chết, nên muốn một lần thử làm những việc mà mình chưa bao giờ làm, vậy thì khi chết đi mới không có hối tiếc. Vốn định giữ bí mật chuyện này, sợ nói ra sẽ khiến Đồng Mẫn Mẫn vì y mà lo lắng không yên, nhưng tiểu quỷ tinh ranh này há có thể để y sống dễ dàng như thế.

"Ra là vậy sao." Vậy là đã có câu trả lời hợp lí cho mấy ngày nay rồi.

Gần đây cứ thấy Sở Hoài Thu kì quái sao sao ấy, tâm trạng cứ lên xuống thất thường, nàng còn tưởng đâu là y đã đến giai đoạn đầu của thời kì tiền mãn kinh nữa chứ.

"Sư phụ đừng lo lắng. Bình tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn. Rồi sẽ có cách thôi mà."

Sở Hoài Thu trùng kế dẫn binh của nàng lơ lửng nói ra tất cả, cũng không thèm quan tâm nữa, cầu nhàu nhấp rượu: "Không dễ như con nói đâu, trừ khi là có được vẩy rồng của Thần Long."

"Vẩy rồng của Thần Long?" Nàng cao giọng hỏi, Sở Hoài Thu gật đầu lặp lại.

"Phải, vẩy rồng của Thần Long." Y nói: "Chỉ cần có được nó trong tay, khi thiên kiếp giáng xuống, tự khắc nó sẽ hút hết thiên lôi vào trong, bảo hộ cho ta có thể bình an vượt qua cửa ải sinh tử lần này." Không nói thì thôi, nói đến lại khiến y phiền lòng: "Nhưng, Thần Long kia chỉ là truyền thuyết được giới tu đạo lưu truyền, ai biết nó có thật hay không chứ. Vả lại, tìm được rồi thì sao? Nói cho cùng chúng ta vẫn là ma đạo, cùng tiên đạo vốn không thể dung hoà. Muốn có được vẩy rồng của Thần Long kia, còn khó hơn là lên trời."

Sở Hoài Thu nói xong thì im lặng, nhưng Đồng Mẫn Mẫn có cảm giác như y vừa thở dài một tiếng. Đồng Mẫn Mẫn nghiêng người, đối với các nữ nhân bên cạnh thì thào vào tai. Chỉ thấy các nàng nhẹ gật đầu, mỉm cười đứng lên đi tới chỗ Sở Hoài Thu, ngã vào lòng y phục rượu.

Rất nhanh, không khí âm trầm bao trùm căn phòng liền biến mất, thay vào đó là tiếng cười thanh thúy của nữ nhân. Sở Hoài Thu hoà vào cuộc vui nên không nhận ra, Đồng Mẫn Mẫn đã biến mất từ lúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là.. Vợ Của Ma Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Thách đấu Thần Long

"Sư phụ, sư phụ!! Xem con đem gì về cho người này!!!"

Được một lúc lâu sau đó, liền thấy Đồng Mẫn Mẫn từ ngoài cửa chạy xộc vào, chống tay xuống chân thờ hồng học không ra hơi, thế nhưng trên gương mặt nhỏ nhắn lấm tấm mồ hôi lại là nụ cười rạng rỡ.

Sở Hoài Thu nghi hoặc nhìn về phía nàng, lúc này trên người y chỉ còn đứng một cái tiết khô. (Anh định sàm sỡ các tỷ nhưng bất thành, chẳng những không dễ được mà còn bị dè lại.)

"Người nhìn xem, có đoán được đây là gì không?" Đồng Mẫn Mẫn vừa nói vừa hào hứng giơ lên vật trong tay mình.

Ánh nắng xuyên qua khung cửa chiếu vào, đọng lại trên mảnh bạch ngân là vô số hạt sáng kết tinh như lưu ly lấp lánh. Sở Hoài Thu căng mắt ra nhìn, ngay cả miệng cũng không thua kém khép mở.

"Đây, đây.." Không, không đâu. Chỉ là y tưởng tượng mà thôi, đây chắc chắn không thể nào là vẩy rồng được.

Sở Hoài Thu một bên tự ki ám thị, tự huỷ hoại bản thân mình chỉ nên tin vào những gì mắt thấy tai nghe. Nay, mới chỉ mắt thấy, còn tai thì.. Tội nghiệp Sở Hoài Thu, từ lúc ở chung với Đồng Mẫn Mẫn tới giờ thì đâm ra mắc chứng luôn không tin vào thực tại. Vì vậy, Đồng Mẫn Mẫn rất tốt bụng giúp y đã thông mạng nhĩ, hết toáng vào mặt y.

"Sư phụ, đây chính là vẩy rồng của Thần Long đó nha!!!"

Cứ sống cùng với Đồng Mẫn Mẫn thêm ít lâu nữa, không thể nghi ngờ Sở Hoài Thu sẽ có cơ hội sở hữu cặp mắt cá lồi cùng đôi tai cá diếc.

Đồng Mẫn Mẫn xưa nay lại vô tư, nhân sinh nhiều lắm cũng chỉ trải qua hai mươi mấy năm nhân rồi, đối với thế thái nhân tình đều là tận lực trốn tránh thu mình vào ốc đảo, nào quan tâm đến ánh mắt dò xét của Sở Hoài Thu. Đồng Mẫn Mẫn đi đến kéo tay Sở Hoài Thu, đặt mảnh vẩy rồng vào đó, cảm tay

y tươi cười.

"Sư phụ, người nhất định phải giữ cho thật kỹ, tuyệt không được làm mất nó, nó sẽ là lá bùa vững chắc giúp người vượt qua Thiên kiếp lần này."

Sở Hoài Thu nhìn vật trong tay mình, lại ngược lên nhìn Đồng Mẫn Mẫn, muốn từ trên mặt nàng tìm ra một chút sợ hãi, để có thể khẳng định là nàng đang lừa gạt y, thứ kia thật chất không phải là vậy rỗng gì hết mà chỉ là đồ mua ngoài chợ trời. (Tội nghiệp anh, quá mất lòng tin vào con người.)

Đồng Mẫn Mẫn thấy Sở Hoài Thu cứ nhìn tới nhìn lui, mắt sắp lác cả rồi mà vẫn không từ bỏ chăm chăm nhìn vào nàng, hơi khó hiểu, hỏi.

"Có vấn đề gì sao sư phụ?" Chẳng lẽ bây giờ y mới phát hiện ra vẻ đẹp tiềm ẩn của ta?

Sở Hoài Thu nghẹn lời. Có thì có đó, nhưng. Y lắc đầu: "Không. Không có gì hết." ..Nhưng không sao mở miệng nói được.

Đồng Mẫn Mẫn gạt đầu, lấy ra tờ chi phiếu nàng dùng tiền lẻ đổi thành trước khi đến đây, đưa cho tỷ muội Di Hồng viện Thanh toán tiền rượu thịt của hai thầy trò. Xong, nàng kéo Sở Hoài Thu đứng dậy, tiện thể giúp y nhặt luôn quần áo quanh đó, nhanh chân bước ra ngoài, gấp gáp hết như có người sắp đuổi tới.

"Vậy thì tốt, chúng ta đi thôi, nơi này không thể ở lâu được."

"Tại sao?" Sở Hoài Thu hỏi.

Đồng Mẫn Mẫn dòm ngó xung quanh, lời Sở Hoài Thu trốn vào gần chậu cây cảnh trên lầu, đảo mắt để phòng nhìn tứ phía, sau mới đưa ngón trỏ lên miệng "Suyt" một tiếng, nhỏ giọng giải thích.

"Thì tại cái này nè!" Nàng chỉ vào mảnh vải rỗng trên tay Sở Hoài Thu, nói: "Thần Long sắp đuổi tới nơi rồi!"

Sở Hoài Thu không nén được cao giọng ngạc nhiên: "Là sao? Sao Thần Long lại đuổi tới đây?" Tiểu quỷ này không phải lại làm ra chuyện tày trời gì nữa chứ?

Đồng Mẫn Mẫn nhanh tay bịt miệng y, lại "Suyt" dài một tiếng: "Con hỏi sư phụ, vậy rỗng này là từ đâu mà có? Đương nhiên là từ trên người của rỗng mà lấy ra rồi!" Nàng cười khúc khích, nhớ lại chuyện ban nãy: "Nói sư phụ nghe, trong lúc người ngồi đây tận tình hưởng lạc, thì Đồng Mẫn Mẫn con đây phải bôn ba đến tất cả các hồ nước trong thành này.."

Vận khí của Đồng Mẫn Mẫn coi như không tệ, tuy không phải thật như lời nàng là đã đi hết tất cả các hồ nước trong thành Ngộ Xảo, nhưng chí ít cũng được

Bạn đang đọc truyện *Ta Là.. Vợ Của Ma Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Thần Long nổi giận, bắt mất sư phụ nàng

Đồng Mẫn Mẫn nhìn Thần Long, sắc mặt nghiêm túc phun ra từng lời.

"Chúng ta sẽ đấu, Oản tù tì!!"

Ngươi suy nghĩ bằng cả năm người cộng lại chỉ để cho ra loại kết quả này? Thần Long á khẩu, hiếm khi cảm nín nói không thành lời, không khỏi tự hỏi. Trí tuệ của ma giới từ khi nào thì rớt cấp thảm hại như vậy?

Đồng Mẫn Mẫn trái lại không biết chỉ vì nàng mà khiến cho toàn thể ma giới bị xem thường một phen, đã vậy còn giương giương tự đắc nói.

"Sao? Rốt cuộc là có đấu hay không? Không đấu là ngươi chịu thua ta đó nha!" Mau mau xì vậy rỗng ra đi cho lẹ.

Thần Long có thể nói không đồng ý sao, thua trong tay tiểu yêu này có khác gì là vũ nhục nó, đã vậy còn là bằng loại phương thức vô cùng trẻ con này nữa. Vậy nên, dù rằng rất khinh bỉ nó vẫn phải cắn răng đáp ứng.

"Được, chúng ta đấu."

Và vì lẽ đó, chúng ta sắp được chứng kiến một màn quyết chiến kịch liệt giữa sói và rỗng.

Gió vù vù thổi, Đồng Mẫn Mẫn và Thần Long đứng trên bờ giáp mặt đối diện nhau. Đồng Mẫn Mẫn nhếch môi, nói.

"Chúng ta tù xì ba cái, ai thắng cả ba thì mới được tính."

Thần Long nâng mắt, "Phi" một hơi khinh thường:"Hừ, ngươi cứ chuẩn bị thua đi là vừa." Thật cũng chẳng phải khoe khoang gì, nhưng nó đây chính là cao thủ trong trò này.

Mắt Đồng Mẫn Mẫn sáng lên, cười nói:"Tốt. Vậy chúng ta bắt đầu."

Vừa dứt lời, hai người đánh hai cái thủ thế hăm he lờm nhau, một con chim xui xẻo vô tình bay ngang qua bị khí thế của hai người dọa cho bị thấp khớp rơi xuống. Thời cơ đã đến, Đồng Mẫn Mẫn và Thần Long mở to mắt, đồng thanh hét lên.

"Oản tù tì ra cái gì ra cái này!!"

Thần Long ra bao, Đồng Mẫn Mẫn ra bao. Kết quả: Hoà!

Cả hai thấp giọng mắng một tiếng:"Chết tiệt!" Tiếp theo sau đó là trận chiến tốc độ mà mắt thường không thể thấy.

"Bao. Bao. Kéo. Búa.."

"Grừ, lại hoà."

"Ha ha, giờ thì ta thắng ngươi một."

"Chớ có vội mừng, xem ta gỡ ghề.. í lộn, gỡ gạc đây."

"Thắng một. Thắng hai. Thua một. Đáng ghét, sao hoà hoài vậy trời."

Đấu đấu đấu. Không chỉ sứt mẻ hơi mà còn văng nước miếng, vô cùng hao tổn tinh lực và trí não. Đấu đến cả hai đều thở hổn hển không ra hơi, Đồng Mẫn Mẫn mới vuốt trán nói.

"Ta với ngươi xem như bất phân thắng bại, đấu tiếp chắc phải đến Tết năm sau mới phân được kết quả. Chi bằng thế này, ta và ngươi oán tù tì một cái cuối cùng, ai thắng thì người đó thắng hết. Chịu không?"

Thần Long hất mặt, tán thành:"Được thôi." Nó mới không thua nàng đâu.

Gió lại lần nữa nổi lên, Đồng Mẫn Mẫn và Thần Long hai người giấu tay sang bên, úp úp mở mở không cho đối phương nhìn đến, giương mắt trừng nhau đầy căng thẳng.

Đồng Mẫn Mẫn mồ hôi rơi rớt. Đây là cái tù xì quyết định vận mệnh của sư phụ, thành hay bại chỉ bởi một khoảng khắc này mà thôi. Sư phụ, con nhất định sẽ không để người bị đem đi hấp bánh.

Thần Long cắn cắn môi. Đây là cái tù xì quyết định thanh danh của nó, thành hay bại chỉ bởi một khoảng khắc này mà thôi. Nó nhất định sẽ không để trôi danh hiệu "Trùm tù xì" lọt vào tay tiểu quỷ đáng ghét này!!

Không khí nhất thời ngưng trọng, ai cũng ôm quyết tâm chìm xuống - ngươi không chết ta cũng nhẫn cho ngươi chết - để đấu với nhau. Tay hai người giơ lên rồi từ từ hạ xuống, giống như một pha quay chậm tạo thành một trăm lẻ bảy đạo bóng kéo, búa, bao liên tục xuất ra, chưa tới không không một giây nữa là thắng bại sẽ được phân định.

Vào đúng thời điểm nhạy cảm đó, Đồng Mẫn Mẫn đột nhiên hét lên, kinh ngạc mở to mắt nhìn về Thần Long giống như có cái gì khủng khiếp lắm vậy.

"Trời ơi, cái quái gì thế kia?!!"

Thần Long thấy vậy cũng hét:"Cái quái gì là cái quái gì?" Rồi nhanh chóng quay đầu nhìn ra sau..

..Là con chim bị chuột rút ban nãy, đang lê lét cánh chuẩn bị bay đi thì bất thình lình bị tiếng hét thất thanh của Đồng Mẫn Mẫn làm cho hoảng hồn rơi xuống, bệnh tim tái phát. Con chim xui xẻo khóc rống, hướng bầu trời xanh run rẩy vờn cánh. Vợ ơi, hôm nay chắc anh sẽ không về được rồi!

Thần Long đen mặt. Có vậy thôi mà cũng la lên cho cổ. Nó quay lại, đập vào mắt là khuôn mặt gian trá của Đồng Mẫn Mẫn khiến nó rùng mình, trực giác mách bảo đây chắc chắn không phải là điều tốt lành. Quả nhiên, nó nghe được Đồng Mẫn Mẫn nói.

"Ngươi thua rồi. Ta kéo, ngươi bao. Thắng bại đã rõ."

Thần Long không thể tin được nhìn xuống tay mình, đúng như Đồng Mẫn Mẫn nói. Nó ra bao, còn nàng ra kéo. Nhưng, nhưng..

Không thèm nhìn tới Thần Long đứng chết sững nhìn vào tay mình, Đồng Mẫn Mẫn cười tủm tỉm đi vòng ra sau người nó ngồi xuống, sấm soi một hồi liền vươn tay đến.. móng của nó rút ra một cái vẩy rồng.

Cuối cùng cũng có được rồi! Đồng Mẫn Mẫn vui mừng hô hoán trong lòng.

Nàng dùng đỉnh đi ra trước mặt Thần Long, đem hai tay xoắn xít giấu đằng sau lưng, lúc la lúc lác cười tươi rói.

"Ngượng ngùng, đa tạ đã giúp đỡ. Khi khác gặp lại, ta đi đây." Nói rồi phóng người chạy mất tăm, so với gió còn muốn nhanh hơn.

Thần Long vẫn thật lâu chết lặng ở đó, đến khi hoàn hồn thì cảnh còn người mất. Nộ khí dâng tràn, hai mắt Thần Long toé lửa, nó ngửa đầu lên trời bạo rống.

"Tiểu quỷ đáng ghét!! Ta nhất định sẽ không tha cho ngươi đâu!!!"

Dám chơi xỏ ăn gian nó, đã vậy còn nhằm mông nó mà lấy vẩy rồng, hại mông nó bị lõm hết một chỗ. Được lắm, cứ chạy đi, chạy càng xa càng tốt. Nếu để nó bắt được, nó chắc chắn sẽ đem cả hai thầy trò tiểu quỷ xảo trá đó đi hấp bánh.

Thần Long hét lên một tiếng rồi tung người bay lên trời.

Người đã đi hết, ở lại, chỉ còn mỗi con chim xui xẻo nằm vật ra, thở phì phò hấp hối. Vợ à, kiếp này chúng ta hữu duyên vô phận, thôi thì vẫy tay chào em vậy!!

Nghèo. Một phút mặc niệm cho con chim bất đầu.

"Ngươi.. Ngươi.." Nghe Đồng Mẫn Mẫn tường thuật xong, Sở Hoài Thu cứng họng không nói nên lời.

Biết bao nhiêu chỗ đẹp để sao ngươi không lấy, lại nhe ngay mông người ta mà lấy là thế nào? Đừng nói là rồng, ngay cả y cũng đang muốn điên lên mà bạo phát đây nè. Trời ạ, hiện tại đó không phải là vấn đề chính, vấn đề cấp thiết nhất hiện nay, là Thần Long sắp đuổi tới nơi rồi!!

Tiểu quỷ chết tiệt, mới chỉ lơ là một chút là lại xổng ra đi gây tai họa, chắc phải đem nhốt vào chuồng thì mới mong được ngày yên thân.

"Á á á..!! Rồng! Là rồng thiệt kia bà con ơi!!!"

Bên ngoài Di Hồng viện bỗng rộ lên từng tràng la hét chói tai, chỉ thấy mọi người xô đẩy nhau chạy nháo nhào cả lên, vừa chạy vừa hô hoán inh ỏi.

Đến rồi, đến rồi! Ôi gọi ơi!!

Chân Sở Hoài Thu muốn nhũn ra, thấp thỏm nhìn xuống quang cảnh hỗn loạn bên dưới.

Đồng Mẫn Mẫn trái lại cười vô tư, rất tự tin với chỗ trốn mà nàng đã chọn. Thần Long kia phải là Thánh thì may ra mới tìm được chỗ này, dù gì thì đây cũng là thanh lâu cơ mà. Thấy Sở Hoài Thu cứ nép mình như là hận không thể sát nhập luôn với chậu kiếng, Đồng Mẫn Mẫn liền đưa tay vỗ vỗ vai y trấn an.

"Sư phụ đừng lo, có cho vàng nó cũng không tìm ra được chỗ này đâu."

"Thế á?"

Phía sau thỉnh thoảng vang lên một giọng nói âm trầm, kèm theo đó là hơi thở cực nóng phun tại đằng sau gáy. Đồng Mẫn Mẫn giật bắn người, mồ hôi tuôn như suối, nghĩ cũng không nghĩ dám quay lại, nội tâm kịch liệt gào thét.

Má ơi, sao nó tìm được chỗ này hay vậy?

Thần Long dĩ nhiên sẽ không nghe thấy mà trả lời nàng, ánh mắt nó bị thu hút bởi một thứ khác.. là Sở Hoài Thu?!!

Quả nhiên, có thể dạy ra một đồ đệ tinh ranh xảo quyết như vậy không phải là người tầm thường. Nhìn xem, đều cùng một giuộc biến thái như nhau.

Không thể trách vì sao Thần Long lại nghĩ như vậy, có trách thì trách Sở Hoài Thu vì sao vẫn chưa chòng đồ vào, mà khư khư ôm một bên ngòai khoe thân. Thần Long nghĩ nghĩ một hồi, bỗng nhiên nó vuron vuốt chộp lấy người Sở Hoài Thu bay lên không trung, đối với Đồng Mẫn Mẫn nói.

"Tiểu yêu, là ngươi chơi xấu ta trước, vậy nên, ta sẽ bắt y để bù lại. Ta là Phụng Song Anh, từ nay, y chính là của ta."

Mạnh mẽ cất giọng tuyên bố quyền sở hữu, Thần Long xoay người vút bay về bầu trời. Đồng Mẫn Mẫn loáng thoáng nghe thấy từ trên cao truyền xuống từng trận âm thanh rì rạc, hình như là tiếng ai đó gào khan cả cổ.

"Đồng.. Mẫn.. Mẫn.. Ngu.. Ngốc.. Cái.. Đồ.. Tiểu.. Quỷ.. Đáng.. Ghét.. Nhà.. Ngươi.."

Nhận ra là giọng của Sở Hoài Thu, Đồng Mẫn Mẫn đứng sau chậu cây hét lên.

"Sư phụ đừng lo, con nhất định sẽ cứu người!!!"

"Tự cứu mình trước đi."

Phía sau truyền đến một giọng hần học của nữ nhân, Đồng Mẫn Mẫn hét hồn giật người, nghĩ. Sao đạo này ai cũng thích đứng sau lưng hủ ta hết vậy, em bị yếu tim nha! Quay lại liền thấy, khuôn mặt hầm hầm âm u của tú bà, và vô số những khuôn mặt khác cũng không đẹp để dễ chịu gì cho cam. Tỷ muội Di Hồng viện có, khách làng chơi cũng không vắng mặt.

Đồng Mẫn Mẫn bị dọa sợ, hoảng hồn lùi lùi về phía sau, lắp bắp.

"Mọi, mọi người làm sao vậy?" Ô nàng kia, xăng tay áo lên để làm gì thế? Cả anh chàng này nữa, cầm dây thừng là tính trói ai nha?

Tú bà khoanh tay, một khuôn mặt tô son trát phấn hết như quỷ dạ xoa khi giận lên càng thêm đáng sợ, nói.

"Giới cho tên tiểu tử thôi nhà ngươi, không chỉ đến đây chơi bời mà còn dẫn rông đến kéo sập viện nhà ta. Bao nhiêu tổn thất thiệt hại, ngươi định tính thế nào đây?"

Nhìn hai người cầm hai bên đầu dây tiến đến gần nàng, Đồng Mẫn Mẫn gào lên.

"Trời ơi, oan uổng quá! Ta nào có dẫn nó đến đây, là nó tự tìm đến đây chứ!"

"Ta mặc kệ rốt cuộc là ngươi dẫn nó hay là nó đi theo ngươi, tóm lại đều là tại ngươi mà ra. Ngươi phải trả hết chi phí sửa sang với bồi thường tổn thất tinh thần cho tỷ muội trong viện, nếu không, thì đừng nghĩ đến việc rời đi đâu." Mụ hất đầu, ra lệnh cho đám người đằng sau tiến lên bắt nàng.

Ác, không phải chứ? Tự dung đồ hết tội lên đầu nàng là sao? Mà quan trọng hơn, nàng còn tiền đâu mà trả. Chẳng lẽ phải làm thân cu li bồi bàn, rửa chén đến khi chuộc được thân sao? Không, nàng không muốn, vậy thì chỉ còn cách.

Đồng Mẫn Mẫn xoay người đặt chân lên lan can định nhảy xuống, dù sao thì đây cũng chỉ là lầu một, không quá khó khăn đối với nàng. Nói thật bây giờ có là lầu mười thì nàng cũng nhảy, thả nhảy quyền sinh vẫn đỡ hơn là ở lại ôm nợ.

Dường như nhận ra ý định muốn tẩu thoát của nàng, tú bà vội nhào đến chụp lấy cổ áo nàng kéo người lại, hô một tiếng: "Muốn trốn? Không dễ vậy đâu."

Đồng Mẫn Mẫn cũng dự sẵn cả rồi, này thì một chiêu "Ve sầu thoát xác". Bà thích cái áo của ta chứ gì? Thích thì cứ giữ lại mà xài đi, giẻ lau nhà hay giẻ lau nồi đều được tất.

Đồng Mẫn Mẫn tung người bay như chim, vừa đúng lúc có một tên ăn chuối bỏ vỏ vút ngay vào chỗ nàng định đáp xuống. Đồng Mẫn Mẫn đáng thương trượt vỏ chuối, hai cái bàn tọa tiếp đất nặng nề.

"Áyy dôô...!!!" Ta nhớ mặt ngươi rồi nha, cái tên ăn chuối kia. Ngày khác gặp lại, ngươi nhất định sẽ biết tay ta. Nàng hung hăng trừng mắt, đau chết mắt!! Hu hu...!!!

"Mau đi xuống bắt hắn lại cho ta." Tú bà gân cổ gào lên, tháo chiếc hài dưới chân ra, chọi một phát trúng ngay đầu Đồng Mẫn Mẫn. Này thì chạy này!!

"Ui da!" Đáng chết! Hôm nay ra cửa nhất định là bước sai chân, vậy nên bao nhiêu xui xẻo mới đổ dồn hết lên đầu như này. Xui bà nội luôn!!

Bê cái mông trọng thương cùng cái đầu sưng vù vì dế bay, Đồng Mẫn Mẫn nước mắt chảy ròng, cong chân lên mà chạy khỏi đám người như muốn ăn thịt nàng kia.

"Uh.. Ha ha hahhh!!!" Nam tử che miệng run run người, cuối cùng cũng không chịu nổi mà phá lên cười to, hoàn toàn mất đi phong phạm nhã nhặn của bậc quân tử.

Hắn chính là cái người cố tình vút vỏ chuối khiến Đồng Mẫn Mẫn trượt té, đã vậy còn rất không phúc hậu lấy đó làm trò vui, cười đến vô cùng không nề tình.

Hai tên thuộc hạ gần đó thúc vai nhau, đều rất khó tin nhìn chủ nhân nhà mình. Chủ nhân ngày thường là người ổn định trầm tĩnh, có khi nào lại luống cuống như bây giờ? Không khỏi đưa mắt nhìn về hướng Đồng Mẫn Mẫn bị đuổi đi, rất muốn biết nàng rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Nam nhân cười đã liền nghiêng người nhìn hai tên thuộc hạ, vẫy tay cho cả hai lui đi. Hiểu ý, hai người đồng thời gạt đầu rồi lui xuống.

Ngước nhìn bóng dáng Đồng Mẫn Mẫn từ lâu đã biến mất, nam nhân tùy ý đứng khoanh tay tựa người vào đình cột phía sau, khoé miệng cong cong đầy thích chí.

Nha! Xem ra quyết định đến Di Hồng viện giải khuây là đúng đắn, không ngờ lại gặp được chuyện thú vị như vậy. Thật hi vọng, có thể gặp lại tiểu quý đó một lần nữa!

Hắn cười, đẩy mắt chột loé.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là.. Vợ Của Ma Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Lặn đầu gặp mặt, gọi mẹ đi con

Nước theo khe suối chảy róc rách thật êm tai, gió dịu nhẹ đưa những tia nắng vàng buông lơi trên cành lá ngọc diệp. Đi sâu vào trong, mở ra tầng tầng lớp lớp lá non xanh mơn mơn, cảnh tượng tuyệt mỹ của núi rừng bao la hùng vĩ dần hiện ra, đẹp đến mức khiến lòng người choáng ngợp.

Thác nước cao sừng sững trải dài từ bắc sang nam đổ mạnh vào lòng hồ, giữa hồ lại là vô vàn những kì quan mà thiên nhiên đã dùng chất liệu đá để tạo nên. Vòng cung nổi liền quanh bờ hồ là những tảng đảo trăm năm tuổi tuyệt đẹp, quả thật chỉ dùng một lời tán thưởng "Tiên cảnh chốn nhân gian" thôi là chưa đủ.

Từ đằng xa thấp thoáng một bóng người đi tới, bước chân có hơi lảo đảo xiêu vẹo. Soi ống kính lại gần một chút. À, thì ra đó là nữ chính nhà chúng ta.

Đồng Mẫn Mẫn thất tha thất thiểu, cả người đầy bụi bẩn, vừa đi vừa xoa xoa mấy cục u trên đầu, phần nộ nghĩ. Mụ tú bà đáng ghét, nhảm cũng thật chuẩn, chọi phát nào là trúng phát đó, không sinh vào thời đại của nàng đi thi Olympic toàn năng thật quá uổng.

Càng nghĩ càng thấy tức, nàng rớt cuộc là đã làm nên tội tình gì mà để bị người ta đuổi chạy bán sống bán chết như vậy? Sư phụ thì bị con rỗng hạp hòi đó bắt, tuy không biết có thật như lời nó nói là sẽ đem y đi hấp bánh bao hay không, nhưng an nguy quả thật không thể xem thường. Mà giờ là lúc để lo lắng cho người khác sao? Tự nhìn bản thân mình một chút, hình như, nàng cũng không khá hơn là bao, cũng đang phải chạy nợ đây nè.

Một đường cảm đầu cảm cổ chạy, bất tri bất giác lại lạc tới nơi này. Đồng Mẫn Mẫn ngược nhìn bầu trời cao rộng trong xanh, không khỏi thở ra một hơi. Sư phụ ơi, người đi rồi lấy ai nuôi con bây giờ? (Sở Hoài Thu khóc: "Đồ đệ thật có hiếu dễ sợ!" T^T--)

Đồng Mẫn Mẫn bĩu môi, đi đến gần hồ ngồi xuống. Sóng gợn lăn tăn lấp lánh những tia nắng óng ả, đào hoa theo gió nhẹ phiêu bay, Đồng Mẫn Mẫn nhìn có điểm ngây người, bây giờ mới chú ý tới nơi này có bao nhiêu tuyệt hảo. Nàng chồm người nhìn xuống, nước có vẻ hơi sâu nhưng được cái trong xanh, vừa nhìn qua đã biết có bao nhiêu mát lành.

Đồng Mẫn Mẫn. Cá ở đây có lẽ cũng sẽ ngon không kém phần!! (Nước miếng chảy dài.)

Lại một câu, có thực mới vực được đạo. Bây giờ bị dí chạy khiến nàng đói là người, trước lấp đầy cái bụng đã rồi mới nghĩ cách cứu sư phụ sau. (Đưa tay quẹt quẹt nước miếng.)

Đồng Mẫn Mẫn leo lên bờ đá ngóng xuống, vừa thấy mặt nước động một cái là nhanh tay chọi đá xuống liền, chỉ tiếc là chưa thấy có con cá nào nổi lên. Nàng nghĩ nghĩ, có lẽ phải tìm tảng đá khác bự hơn mới được, chứ mấy cục đá còn con này không ăn thua gì với bọn cá ranh ma đó.

Nghĩ là làm, nàng đi xuống khiêng hòn đá bằng với kích cỡ hòn đã làm Thần Long u đầu ban nãy, đi lên tiếp tục canh mē lũ cá.

Kì này mặt nước động còn mạnh hơn mấy lần trước cộng lại, Đồng Mẫn Mẫn vui mừng thầm nghĩ. Con cá này chắc phải lớn dữ lắm, đủ để cho nàng đánh chén no căng bụng chứ chẳng đùa. Không do dự, nàng thẳng tay ném hòn đá xuống mặt nước đang dao động, hơn hờ tung hô.

"Mày hà buồi, chết chưa con!!!"

Ừ thì chết thật, nhưng không phải là cá đâu nàng ơi!

Đồng Mẫn Mẫn chăm chú nhìn xuống mặt nước, chờ đợi bữa ăn xé tự động nổi lên. Không phụ sự kì vọng của nàng, chưa đến một phút sau đó một vật liền trôi lên, chỉ có điều..

Mắt Đồng Mẫn Mẫn từ từ mở căng ra, miệng há hốc đủ để nhét cả một quả trứng ngỗng vào, ngạc nhiên đến đơ người. Bên dưới hồ, bóng đen dần hiện ra, một đầu tóc như tơ tan mẩn trong mặt nước. Đồng Mẫn Mẫn..

"Hà.. Má ơi hà bá hiện thân!!!"

Đồng Mẫn Mẫn kinh đảm khóc thét, nhảy tán loạn nhanh chân phóng ra khỏi tảng đá vụt lao đi, vừa chạy vừa oán. Số nàng rớt cuộc là đen đui kiểu gì, câu cá lại câu ra hà bá. Má ơi, cứu con với!!!

Chạy được một hồi thấy đằng sau im ắng lạ thường, Đồng Mẫn Mẫn không khỏi thắc mắc quay đầu nhìn lại. Phía sau không có ai đuổi theo nàng, mọi thứ vẫn hệt như khi nàng đến trừ việc nàng bỏ chạy trốn chết.

Rầm!!

Sao bay đầy mặt, Đồng Mẫn Mẫn đâm sầm vào thân cây, nằm thẳng cẳng trên đất. Ác, hôm nay đúng là bị sao quả tạ chiếu thật rồi!

Đồng Mẫn Mẫn khóc không ra nước mắt ngồi dậy, xoa xoa cái đầu sưng vù của nàng. Hức, vậy là đủ hai cái sừng bò!

Tạm thời đặt nỗi đau sang bên, trước suy xét tình hình cấp bách này đi đã. Vừa rồi là nàng nhìn lầm sao, nếu không thì tại sao hà bá lại không đuổi theo nàng? Hay là do nàng đói quá nên mắt bị quáng gà chẳng?

Ai biết được chứ! Đồng Mẫn Mẫn gãi gãi đầu. Bản chất hiếu kì và tò mò vốn là thiên tính của con người, Đồng Mẫn Mẫn do dự đôi lát nhưng vẫn cất bước đi đến gần hồ, muốn xem xem thứ kia thực chất là gì?

Lại gần mới thấy, hoá ra đó không phải là hà bá gì hết mà là con người, chẳng những thế lại còn là một nam nhân bán khóa thân đang nằm úp sấp lênh bênh trôi trên sông, trên đầu hình như.. còn bị u một cục to tướng.

Đồng Mẫn Mẫn. Ngượng ngùng, nơi anh tắm cũng là nơi em bắt cá, em tưởng anh là tiên cá nên nhờ tay chọi vờ đầu anh.

Khụ khụ, trước đi ra nói đã rồi nói tiếp.

Đồng Mẫn Mẫn không tháo y phục mà trực tiếp nhảy "Ùm" xuống hồ, nhướng người lên, dùng kiêu bơi duy nhất mà nàng học được ở kiếp trước, bơi chó, đi ra nắm quần người lồi vào bờ.

"U...!"

Đầu hơi đau khiến nam nhân nhú mày, khẽ rên một tiếng, từ từ mở mắt ra. Không mở mắt thì thôi, vừa mở mắt đã muốn nhảy dựng người lên, nhìn thấy khuôn mặt phóng đại của ai đó đang chuyên chú sẫm soi từng kẻ lông chân tơ hần.

Đồng Mẫn Mẫn về mặt nghiên cứu, tỉ mỉ xem xét dung mạo của nam nhân. Đồng điệu lạnh nhạt như Thiên Quân Lãnh Vô Tâm, ba phần tà tứ bảy phần kinh diễm, so với Tường Viễn Ninh thì mỗi người một vẻ, Tường Viễn Ninh là mỹ hoặc còn hần là lãnh khốc, còn so với Sở Hoài Thu thì.. ăn đứt đuôi con nòng nọc. (Sở Hoài Thu đặt tay lên vai Thần Long, nói giống như là biết ơn dừ lắm:"Cám ơn người đã đem ta đi! Còn sống với nó ngày nào, ta sẽ còn lên tăng xông ngày đó!" Thần Long ra về am hiểu, đặt tay lên vai Sở Hoài Thu đồng cảm:"Cực khổ cho người quá!")

Thấy nam nhân tỉnh lại, Đồng Mẫn Mẫn nở nụ cười thiện ý trấn an, nhưng rơi vào mắt nam nhân lại chẳng khác gì là đang nhe nanh múa vuốt. Nam nhân bật dậy đẩy người Đồng Mẫn Mẫn ra, hơi nhích người giật lùi về sau, cảnh giác trừng mắt nhìn nàng.

"Người là ai?"

Đùng một phát đang yên đang lành lại bị người ta xô ngã, Đồng Mẫn Mẫn tức tối định nhảy lên mắng hần, nhưng chưa kịp làm gì thì lại nghe nam nhân nói, giống như đang tự hỏi mà lẩm bẩm trong miệng.

"Ta.. là ai?"

Mất trí nhớ?!!

Trong đầu Đồng Mẫn Mẫn đột nhiên nhảy bật ra ý nghĩ đó. Không phải chứ, tưởng đây là phim thần tượng sao, chỉ bị chọi có một cục đá thôi mà cũng bị mất trí nhớ cho được. (Sở Hoài Thu thấy Thần Long nhật lên hòn đá ven đường,nhè ngay chỗ Đồng Mẫn Mẫn đứng mà ngấm bẩn, vội chạy tới cản. Sở Hoài Thu hét lên:"Người tính làm gì?" Thần Long trừng mắt, nói:"Ta phải cho tiểu quý chết tiết đó biết, rốt cuộc thì hòn đá này có bao nhiêu uy lực." Sở Hoài Thu sực tỉnh đại ngộ, "À" một tiếng, đứng sang bên làm tư thế mời:"Xin cứ tự nhiên đi ạ!" Thần Long nhướng mày:"Hai người các người thật sự là thầy trò?" Sở Hoài Thu gãi gãi đầu, cười gượng:"Chúng ta quả thật là thầy trò, là đôi thầy trò chuyên hãm hại lẫn nhau." Thần Long tròn mắt, có vụ đó nữa hả?)

Mày nam nhân càng thêm nhăn chặt, Đồng Mẫn Mẫn không chắc lắm nhưng có vẻ như hần đang cố gắng để nhớ lại, nhưng vì không nhớ được nên sắc mặt cứ thế sa sầm, lần thứ hai mang theo lãnh ý trừng nàng.

Quác, nàng đã làm gì? Sao tự đứng lại nhìn nàng như thể muốn ăn tươi nuốt sống nàng luôn vậy? Á à cái tên vô ơn này, đã không cảm tạ người ta cứu mạng cho thì thôi, đã vậy còn làm ra thái độ chết tiết này nữa, thật là uổng công nàng liều mình bơi chó cứu hần mà. (Không biết là do ai hại, đi tắm mà cũng không được yên thân, xoi ngay hòn đá vào đầu lẩn ra bất tỉnh nhân sự ^^~)

Mất Đồng Mẫn Mẫn loé lên, định bụng thầm nghĩ muốn trêu chọc nam nhân. Nàng đôi mắt, trưng ra một vẻ thương tâm gần chết, nước mắt lưng tròng nhào tới ôm nam nhân gào lên.

"Trời hời! Con bỏ nhà đi bụi còn chưa đủ hay sao, giờ đến ta là ai mà con cũng không nhận ra nữa!!!"

Nam nhân sững sờ, nghe nàng khóc lóc i ôi bên tai, cảm thấy thế giới này có chút không chân thật.

Đồng Mẫn Mẫn ngoài mặt thì khóc, trong bụng thì nghĩ muốn cười đến đảo điên, càng thêm ra sức diễn xuất, chỉ hận không thể đoạt luôn giải Oscar ấy chứ.

Nàng đưa tay lau khoé mắt, hơi kéo giãn khoảng cách ra nhìn nam nhân, lệ thủy ngân quang trong ánh mắt, nàng mỉm cười hiền hậu.

"Là ta đây, gọi mẹ đi con!"

Bùm bùm!!

Đầu nam nhân thật muốn nổ tung, miệng mở ra nhất thời khó mà khép lại được.

Môi Đồng Mẫn Mẫn run run, áp chế ý nghĩ muốn ôm bụng lẩn ra đất cười vật vã, nhưng vẻ mặt của nam nhân thật sự là rất chọc người khác muốn cười không dừng được.

"Người.. " Sau khi kinh ngạc qua đi nam nhân dần lấy lại tinh trí, khẽ nhủ mảy, giọng nói âm trầm xuống thấp tới cực điểm"..Người cho ta là đồ ngốc, già trẻ lớn bé đều không phân biệt được?"

Đồng Mẫn Mẫn trái lại không hề có cảm giác tội lỗi khi lừa người, đã vậy còn làm ra bộ đáng buồn nôn, nói y như thật.

"Ôi, con nhớ lại rồi sao? Con quả thật là đồ ngốc, là A Ngốc đáng yêu của mẹ!"

Trán nam nhân đã muốn bạo gân xanh, không kiên nhẫn nói:"Người cho là người bao nhiêu tuổi, ta bao nhiêu tuổi?" Ý tứ, nàng đủ tuổi để làm mẹ hắn sao?

Đồng Mẫn Mẫn cao giọng nói:"Đừng nhìn mẹ nhỏ con như vậy mà lầm, mẹ năm nay đã 1028 cái xuân xanh rồi đó con à!" Ừm, hình như là vậy!

"Người nghĩ, ta sẽ tin người sao?"

"Con hiện tại mất trí nhớ, đương nhiên là sẽ không tin mẹ rồi. Sở dĩ mẹ thành ra như vậy, đều là do mụ phù thủy xấu-xa-độc-ác-ghen-ăn-tức-ờ với nhan sắc của mẹ nên buông lời nguyên rủa, khiến cho mẹ trở thành cô bé xấu xí. Đợi đến khi mẹ giải được lời nguyên này rồi, mẹ sẽ cho con thấy thế nào là vị hoá thiên nga."

Nam nhân nói một, nàng trả lời một. Bất cứ câu hỏi nào của nam nhân đều được nàng đối đáp rất tài tình, hoàn toàn không tìm ra sơ hở nào. Xem ra Sở Hoài Thu đã đứng về cái lưỡi ba tấc của nàng. Nói gì cũng được, chém gió thành văn.

"Vậy, ta tên gì?"

Nam nhân bất chợt hỏi, ánh mắt đăm đăm nhìn nàng, không nguyện bỏ cho bất cứ biểu tình nào. Đồng Mẫn Mẫn bị nhìn đến mất tự nhiên, nhưng đã đi đến bước đường này rồi thì không thể quay lại được nữa. Giờ mà nói:"Người huynh đệ, từ này giờ ta chỉ là đùa người thôi, người sẽ không phải tin là thật đi?" Thì thế nào cũng bị dằn một trận như từ ra trò, rồi bị treo lên làm mỗi câu cá cho xem.

Để coi nào! Động não, Động não đi Đồng Mẫn Mẫn ơi! A, đúng rồi!!

Đồng Mẫn Mẫn vui vẻ nhìn nam nhân, nói:"Tên của con là Đồng Du nha!"

"Đồng Du?" Nam nhân nhủ mảy lặp lại, hắn một chút cũng không có ấn tượng với cái tên này. Trái lại Đồng Mẫn Mẫn nghe hắn gọi thì mỉm cười vui vẻ, gật đầu liên tục.

"Đúng vậy, đúng vậy! Là Đồng Du!" Nàng chỉ tay vào hắn rồi chỉ tay vào nàng:"Con là Đồng Du, ta là Đồng Mẫn Mẫn. Và ta là mẹ của con!"

Hồ hô, dung không có được một đứa con là mỹ nam tử kẻ cũng không tệ, ra đường cũng được sang lây vì con cái.

"Đồng Mẫn Mẫn?"

"Phải rồi, phải rồi! Mau gọi mẹ đi con!" Gọi một tiếng nghe chơi nào!!

"Đồng Mẫn Mẫn!!" Khác xa với những gì nàng mong đợi, nam nhân nghiêng răng gọi tên nàng giống như hận không thể cắn chết nàng luôn vậy. Trong một khoảng khắc Đồng Mẫn Mẫn đã nghĩ, có khi nào nàng đã chọc đến người không nên chọc vào rồi không?

"Tốt nhất những gì người nói là thật, bằng không, ta nhất định sẽ làm cho người phải hối hận vì đã lừa gạt ta." Hắn nói.

Khô! Mất trí nhớ rồi mà còn hung hăng như vậy, không biết khi bình thường sẽ lại còn thế nào? Đồng Mẫn Mẫn đâm lao liền theo lao, đưa tay lên trời thề thốt.

"Nếu mẹ có nửa lời gian dối, thì mẹ sẽ là con chó nhỏ." Lời này nếu như để Sở Hoài Thu nghe được, nhất định y sẽ trợn mắt nói. Người vốn đã là con chó nhỏ sẵn rồi!

"Được, ta tạm tin người." Nam nhân nói, hơi nghiêng mặt nhìn về phía thác:"Ta khát, đi lấy nước về cho ta."

Cái gì? Nàng có nghe lầm không nha? Nàng nhận hắn là con đề về làm ô-sin phục vụ cho hắn hả trời?!!!

Dù rất rất rất không tình nguyện, nhưng trước ánh mắt băng lãnh của nam nhân, nàng đành phải ngậm ngùi đi đường vòng hơn hai cây số đến thác lấy nước về cho hắn. Đồng Mẫn Mẫn vừa đi vừa khóc. Sư phụ, Mẫn Mẫn thật sự rất nhớ người!! (Sở Hoài Thu khoa trương khoanh tay:"Hừ, bây giờ mới nhận ra tầm quan trọng của ta!")

Vốn nam nhân cũng không thật khát nước, chỉ là tìm cớ đuổi nàng đi để được yên tĩnh một lúc. Hiện tại, đầu hắn thật đau, cảm thấy trong người thật khó chịu, vô vàn âm thanh xa lạ cứ không ngừng đập vào tai. Trong đó, rõ ràng nhất là tiếng khóc của một người, một nữ nhân tóc trắng..

Bạn đang đọc truyện *Ta Là.. Vợ Của Ma Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19-2: Ngoại truyện 1: Nghi án oan tình

Mẫn Mẫn ném một hòn đá xuống hồ nước, chốc sau ông bọt đầu u một cục dần hiện lên, hỏi.

"Vì sao con khóc?"

Mẫn Mẫn:"Dạ, con đánh rơi một vật bên dưới hồ nước này."

Ông bọt gạt đầu, ra vẻ am hiểu, vỗ tay một cái, xác của nam chính liền trôi lên. Ông nói.

"Cái xác bằng vàng, cái xác bằng bạc hay cái xác bằng đồng này của nam chính, cái xác nào là của con?"

Mẫn Mẫn thật thà đáp:"Dạ, con không có phi tang nhiều xác người như vậy. Cái con đánh rơi, là bữa ăn trưa."

Ông bọt gạt đầu:"Vậy sao? Ta không biết là của con nên đã lỡ miệng ăn hết rồi. Để bù đắp, ta sẽ tặng cho con cái xác bằng vàng, bạc và đồng của nam chính. Thôi, ta đi đây!"

Nháy mắt một cái, ông bọt biến mất, để lại ba cái xác người cho Mẫn Mẫn.

Lạy hồn! Bữa trưa thì thánh ăn mất, để lại ba cái xác người cho ta!

Đang lúc nữ chính không biết xử trí ra sao, định bụng khiêng xác của nam chính ném trở vào hồ. Bất chợt, quan sai từ đâu ập đến, nữ chính vô tội bị còng đầu.

"Cô có quyền giữ im lặng, bởi những gì cô nói sẽ là bằng chứng chống lại cô trước toà. Chúng tôi đã mời Bao đại nhân của phủ Khai Phong đến xét xử, cô đừng mong chạy tội, nhất định phải đòi lại công đạo cho nam chính." Một anh lính cương trực nói.

Sở Hoài Thu bị giữ bên ngoài khóc sụt sùi, liều mình xông vào đám đông gào lên giống như thể nàng sắp xuống lỗ tới nơi. Phụng Song Anh phải tiến tới ôm lấy y, vỗ vỗ lưng y giúp y hết nấc nghẹn.

Nhị sư huynh, Trương Viễn Ninh và võ chuối huynh dài đứng một bên âm thầm lắc đầu tiếc nuối, than một tiếng:"Tuổi xuân phai tàn trong nhà đá!"

Cố Ngạc Thiên Vũ, Tiêu Mặc Phùng và Trần Lựu thì cười hà hà, bảo một câu:"Đúng người đúng tội."

Riêng Lãnh Vô Tâm vì quen biết nên được đặc cách cho vào, giữ lấy đầu vai nàng, khẳng định chắc nịch:"Đừng sợ, ta sẽ mời người cãi giồi nhất kinh thành này tới chạy tội cho nàng."

Hội đồng thầy tu của Vân Phong tự cũng đến, ai cũng nhiệt tình nói:"Chuyện ma chay đã có chúng ta lo, quan tài và hai tá đất ngươì nằm, đợi đến khi ngươì động thổ rồi chúng ta sẽ thu lại bằng tiền cúng dường."

Không biết Ngọc Hoàng đại đế Hiền Viên Cẩn Duệ hóng chuyện ở đâu mà cũng đến:"Ta thấy đám ma của ngươì có hơi đơn điệu, không được sôi động cho mấy. Thôi thì thế này đi, để ta tài trợ cho ngươì dân âm ly sáu số cùng với nhóm vũ công thiên đình - Thất tiên nữ - đến hát góp vui vậy."

Tứ đại yêu quái thời thượng cổ đứng chờ cũng đã lâu, đợi mọi người nói xong hết mới ra mặt. Bạch hổ cao ngạo bước nhìn Mẫn Mẫn, hơi hất đầu, nói:"Tuy chúng ta chưa chính thức giáp mặt nhau, nhưng ngươì có cái ơn lớn là đã cứu thoát bọn ta. Quan tài của ngươì, bốn người chúng ta sẽ khiêng."

Mọi người tốt với ta quá, chưa chi mà đã lo hết cả chuyện mồ yên mả đẹp luôn rồi! Đồng Mẫn Mẫn hai mắt trắng dã, trước khi bị áp giải lên xe phạm nhân đã nghĩ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là.. Vợ Của Ma Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Đồng Du

Thiên giới một ngàn năm trước - Đại chiến Tiên Ma.

Giữa chiến trường khốc liệt, hai nam nhân ngao nghể đứng đối diện nhau. Một trắng một đen, một tiên một ma. Mũi kiếm khẽ chạm đất, hơi nghiêng một chút phản chiếu tia sáng lạnh lên mặt loan đao. Gió phát khởi, khơi dậy vị oi nồng của bầu không khí đầy ngột ngạt.

Một đầu tóc đen nhẹ tung bay, giọng của nam nhân trở nên thâm trầm khó lường.

"Người rót cuộc vẫn không biết cái gì là yêu, vẫn luôn không ngừng làm tổn thương nàng."

Trước mặt hắn là nam tử được toàn tiên giới tôn sùng kính phục, tay y phủng bốn mảnh loan đao, lưỡi đao bán nguyệt dạ sáng như vàng trắng trên trời, khe nhấp nháy kéo một đường chớp bạc vòng cung. Ba ngàn sợi ngân ti ẩn ẩn phiêu động, sắc mặt nam tử như cũ không có gì thay đổi, lạnh nhạt mà nhìn hắn.

"Người nghĩ, người có tư cách để chất vấn ta sao? Đừng quên, chính người là người đã từ bỏ nàng trước." Một dòng chỉ đỏ theo khoé môi chảy dọc xuống, nam tử bình thản đưa tay vuốt nhẹ môi mình, lau đi vệt máu.

Trận chiến này kéo dài cũng gần ba trăm năm rồi, hai người đánh tới đánh lui, không ai chiếm được tiện nghi của ai, lưỡng bại câu thương, tổn hại nặng nề. Nam tử hít vào một hơi, đã đến lúc nên đặt dấu kết cho trận chiến phi nghĩa này.

Quang ba trong đáy mắt chợt loé, nam tử hết như cuồng phong bão táp lao thẳng vào hắn. Ánh kiếm nhảy lên những đường cong sáng lạnh, hắn híp mắt, nghênh đón từng trận đòn mãnh lực của y.

Đôi mắt liễm sáng, từng lời y nói so với thần khí trên tay còn muốn sắc bén hơn vài phần. Bình khí chỉ có thể đã thương trên thân thể, nhưng những lời của y thì bén nhọn tựa như cửa vào tận sâu trong thâm tâm.

"Phi Thiên Duyệt, là người phụ nàng!"

"..Du nhi? Du nhi? Người tỉnh chưa hả?"

Bên tai truyền tới từng tiếng gọi dồn dập, hai má cũng cảm thấy đau ran rát, hắn hơi nhúu mày, không tình nguyện mở mắt ra.

Bầu trời buông những tia nắng cuối cùng trong ngày, rơi xuống người nàng, tạo thành quần sáng đẹp để chói mắt. Hắn nhất thời không nhìn rõ mặt nàng, nâng tay che mắt, bóng dáng nhỏ nhắn với nụ cười trên môi dần hiện ra.

Thấy hắn tỉnh, Đồng Mẫn Mẫn vui vẻ nói:"Người rót cuộc cũng tỉnh rồi, làm ta thật lo, đừng không lại lăn đùng ra ngất, kêu thế nào cũng không chịu tỉnh."

Vắt và lấm mới đem được nước về cho hắn, vừa tới nơi thì thấy hắn ôm đầu ngã ra nằm ngay đơ. Nàng hốt hoảng vội chạy tới đỡ lấy hắn, kêu gọi cả niệng vẫn chẳng đổi lấy được một phản ứng nào. Trong lúc bán loạn nàng liền cho hắn vài bạt tai, nghĩ dùng vũ lực là có thể giải quyết được vấn đề, ai ngờ hắn vẫn nằm im re không nhúc nhích, chỉ có hai má là sưng phồng cả lên. (Đây gọi là nhân hoạn mà ra tay đánh người ^.^)

Đưa tay đỡ lấy đầu mình, mày hắn nhúu chặt, có hơi khó khăn hồi tưởng lại những gì hắn vừa thấy trong mộng, nhưng chưa kịp nghĩ thì đã bị giọng nói sang sảng của Đồng Mẫn Mẫn đánh cho tan tành.

Nhìn thấy sắc mặt hơi tái của hắn, Đồng Mẫn Mẫn quan tâm lo lắng hỏi.

"Du nhi, người không bị làm sao chứ? Nói cái gì đi cho mẹ an tâm nào, sao cứ thờ mặt ra như người sắp chết thế kia? Ngoan, mở miệng. Ba hay má đều được, gọi một tiếng cho mẹ biết là con vẫn ổn xem nào!"

"Im miệng." Nam nhân trừng nàng, đang đau đầu mà gặp cái miệng liên thanh của nàng thì chắc là điên mất.

Đồng Mẫn Mẫn rộ lên:"Ồ, vẫn còn sức để tức giận tức chứng tỏ là con không sao, mẹ đã thấy yên tâm hơn rồi."

Nàng vuốt ngực. May quá, còn tưởng là cục đá ban nãy nàng chọi hắn đến vừa mất trí vừa mất luôn cả ngôn ngữ luôn chứ.

"Con tỉnh rồi thì chúng ta cũng nên đi thôi." Đồng Mẫn Mẫn tự mình đứng dậy, phui phui bụi quanh người.

"Đi đâu?" Hắn đạm nhạt hỏi.

"Đi cứu sư tổ con chứ còn đi đâu nữa." Nhìn vẻ mặt nghi hoặc của hắn, nàng nói:"Mẹ con ta xa cách đã lâu, có rất nhiều chuyện xảy ra trong lúc con vắng mặt, nhưng vì dài dòng quá nên ta chỉ nói vắn tắt vài câu. Số là trong lúc ta và sư tổ trên đường đi tìm con, thì không may có đụng độ với một con rồng. Nó thấy sư tổ con trắng trẻo mập mập nên đâm ra lại thêm bánh bao, ché thân mình ta ôm o gầy gò, ăn vào chỉ tổ mắc xương dính răng, thế là tha cho ta mà đem sư tổ con đi mất."

Tuy sự thật qua lời kể của Đồng Mẫn Mẫn đã bị bóp méo không ít, nhưng theo nội dung tình tiết thì vẫn có điểm đúng, ít ra thì Sở Hoài Thu thật sự là bị Thần Long bắt đi.

"Đi thôi Du nhi! Sư tổ mặc dù không có ơn sinh thành nhưng vẫn là có công dưỡng dục con, chúng ta không thể cứ thế trở mặt nhìn y bị đem đi hấp bánh được." Để tìm kiếm đồng minh, nàng không ngại nói dối thêm vài lời.

Ai ai, chỉ có thể trách sức người có hạn, một mình nàng không thể địch lại với cả con rồng to tướng như thế, nó chỉ nhưn người dè nàng thôi thì nàng cũng chết chứ đừng nói chi là. Dem tên này theo, để phòng khi không cứu được người cũng có thể mang hắn ra làm điều kiện trao đổi. Hắn tuần tú như vậy, nhất định Thần Long sẽ thấy hợp nhãn quang hơn là Sở Hoài Thu. (Sở Hoài Thu:"Không biết vì sao nhưng được cứu mà ta lại chẳng thấy vui vì tí nào!")

Đồng Mẫn Mẫn xấu xa nghĩ, đan tâm mưu tính thân thể của nam nhân. Nhìn tới nhìn lui, hần quả là cực phẩm trong cực phẩm. Ke ke ke, phen này sự phụ có cơ hội được cứu rồi!

"Du nhi? Ai chuẩn cho người gọi ta như vậy?"

Đồng Mẫn Mẫn đang tí ta tí tởn, thì thình lình nghe nam nhân nói như vậy. Ngược lên nhìn hần, ngay lập tức bắt gặp một khuôn mặt âm trầm dễ sợ.

Không gọi Du nhi thì gọi là gì? Đồng Mẫn Mẫn gãi đầu, có hơi băn khoăn nói: "Nhưng từ trước tới nay mẹ vẫn gọi con là Du nhi mà, hay con thích mẹ gọi tên thân mật là A Ngốc hơn?"

Gân xanh trên trán nam nhân nảy lên: "Cứ gọi nếu như người thật sự muốn chết."

Người gì đầu mà hung hăng quá chừng! Đồng Mẫn Mẫn bĩu môi, thỏa hiệp: "Thôi được rồi, thế gọi con là A Du được không?"

"Không." Hần một lời dứt khoát.

Đồng Mẫn Mẫn không từ bỏ: "Vậy còn Tiểu Du thì sao?" Nghe cũng dễ thương đó chứ.

"Không." Hần đã quá tuổi để được gọi là "Tiểu" từ lâu rồi.

"Du Du nhé?" Đồng Mẫn Mẫn thấy khó không từ, tiếp tục kì kèo.

"Không." Nam nhân một lời như cũ.

Giờ thì không chỉ có mỗi nam nhân bạo gân xanh mà Đồng Mẫn Mẫn cũng muốn bạo phát, nghiêng răng kèn kẹt.

"Rốt cuộc con muốn ta gọi con là gì thì cứ nói thẳng ra luôn đi." Toàn là chỉ biết bác bỏ nàng mà thôi, hừ!

Nam nhân nhú mày, suy nghĩ một chút rồi nói: "Du. Gọi Du thôi là được."

Du Du Du cái đầu nhà người! Rốt cuộc thì cũng chỉ nghĩ được có vậy, hừ hừ!!

Chợt nghĩ đến sau này còn phải trông cậy vào hần để cứu thầy, tức giận trong lòng không đánh mà xep xuống, thái độ đối với nam nhân cũng trở nên hoà nhã hơn.

Đồng Mẫn Mẫn cười, vẻ mặt mơn mọt là muốn lấy lòng nam nhân: "Được rồi, Du, chúng ta đi được chưa?"

"Có thể." Hần nhàn nhạt gật đầu, tự mình đi trước một bước, để lại Đồng Mẫn Mẫn tức đến đấm ngực dậm chân phía sau.

Trời ơi, con rốt cuộc là đã tạo nghiệt gì mà vớ phải cái tên này? Ở cùng với hần, chắc là con sẽ lên tăng xông máu mà chết sớm quá! (Sở Hoài Thu: "Từ từ rồi người cũng sẽ hiểu cảm giác của ta thôi!")

Nam nhân đi trước không quay đầu nhìn lại, cũng không quan tâm nàng có đuổi kịp hay không, cứ một đường mà đi.

Tạm thời hần sẽ không truy cứu thực hư trong lời nói của nàng, hần muốn tận hưởng thời gian này một lúc, nhìn vẻ mặt kiêu ché đến méo mó của nàng khi nghe theo sai sử của hần, cảm thấy thành tựu hơn bất cứ thứ gì so với quá khứ đã mất đi.

Nàng nói dối, hần biết. Nàng muốn chơi, hần sẽ bồi. Đồng Du thì Đồng Du, dù sao chỉ là một cái tên gọi, hần cũng không ngại để nàng kêu thêm vài tiếng.

Từ giờ, hần là Đồng Du.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là.. Vợ Của Ma Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Đêm thất tịch ngắm ánh trăng rơi

Ánh trăng lạnh lạnh toả ra muôn ngàn tia sáng bạc, giữa toà cung điện nguy nga tráng lệ, gieo xuống quảng sáng lung linh rạng ngời thánh khiết.

Lướt qua dãy hành lang u tịch, thấp thoáng như nghe thấy tiếng lá cây xì xào vọng động. Gió đùa nghịch cuốn đèn lồng rực đỏ xuôi về một hướng, đi hết con đường, mái đình dần hiện ra.

Băng qua cây cầu độc nhất quanh quanh uốn lượn trên mặt hồ, chuồn chuồn dẫn lối đưa bước chân dạo chơi đến đình viện, mà ở đó, một bóng người đã đứng tự bao giờ. Bạch y tao nhã theo gió nhẹ phiêu động, nam tử ngẩng đầu, bóng lưng cô tịch như hoà vào sắc trắng ánh trăng.

Bao quanh đình viện bốn bề đều là nước, lá sen bông trắng linh diệu toả sáng nở trong đêm. Vài chú đom đóm nhấp nháy ánh đèn bay lượn trên mặt nước, điểm lên ánh sáng vàng nho nhỏ không ngừng chớp động, đẹp khôn sao tả.

Cảnh đêm tuyệt mỹ, người như mộng.

Nâng ly rượu nồng, đêm nay say cùng trăng.

"Minh Đức ca!"

Nữ nhân khẽ kêu một tiếng, như sợ quấy nhiễu đến nam tử mà hạ thấp giọng gọi y. Nghe thấy, nam tử hơi nghiêng người nhìn lại, một khắc đó, tim của nữ nhân tưởng như ngừng đập.

Lọn tóc mềm nhẹ buông lơ lửng trước vạt áo, ba ngàn sợi ngân ti được buộc gọn gàng bằng dây lụa quá nửa mái đầu. Ánh trăng trong vắt yên bình rơi xuống gương mặt tuấn mỹ ưu nhã của người nọ, bao bọc trong vô hạn ôn nhu.

Nâng lên khoé môi, Uy Minh Đức mỉm cười nhìn nữ nhân thất thần.

"Hiên Viên công chúa, nàng đến tìm ta là có việc?"

Nghe thấy y hỏi, nữ nhân mới giật mình sức tỉnh, hai gò má ửng đỏ, bối rối nói.

"Nha, cũng không phải việc gì quan trọng. Chẳng qua ta chỉ muốn, chỉ muốn.." rú ca xuống nhân giới chơi lễ hội hoa đăng cùng ta!

Lời đã đến miệng, nhưng không sao nói ra được cứ ứ nghẹn vào trong. Nữ nhân túng quẫn, bức bách không biết phải làm thế nào cho phải.

Nàng đường đường là Tam công chúa thiên giới - Con gái của Ngọc Hoàng đại đế - Hiên Viên Như Mộng. Nổi tiếng mạnh mẽ, nổi tiếng ngỗ ngược, hô mây gọi gió có xá chi. Ngoại trừ mẫu hậu nương nương ra, ai nàng cũng không sợ, liền ngay cả phụ hoàng thống lĩnh tam vạn đại quân của tiên giới, cũng không. Đến Thái Thượng lão quân và Thái Ất chân nhân, nàng còn dám nhỏ râu trọc trọc nữa là.

Nhưng không biết vì cớ gì, hễ cứ đứng trước mặt người này là nàng lại không sao vực dậy nổi uy thế ngày thường được, trong mắt người nọ nàng cảm thấy mình thật nhỏ bé, vô cùng nhỏ bé đến đáng thương.

Cũng phải thôi, dù gì thì người ta cũng là Thiên Tiên đại nhân cơ mà. Quyền cao chức trọng, được mọi người tôn kính, so với một người chỉ biết gây chuyện quậy phá như nàng, thân phận và địa vị hoàn toàn khác biệt.

"Chỉ muốn làm gì cơ, Hiên Viên công chúa?" Uy Minh Đức thấy nàng ấp úng một hồi rồi im bất, liền nhẹ giọng hỏi lại nàng.

Nàng ngẩng đầu, hơi nhú mày, vẻ mặt không vui.

"Minh Đức ca, muội đã nói huynh đừng gọi muội là Hiên Viên công chúa, nghe thật xa cách. Bảo muội là Như Mộng, Như Mộng thôi được không huynh?" Nàng uyển chuyển nói, gần giống như là làm nũng mà cầu xin y.

Uy Minh Đức cũng tùy ý nàng, cười nói: "Được rồi, Như Mộng, nàng rốt cuộc là muốn ta làm gì?"

Nghe y gọi tên mình, lại còn dùng chất giọng mê người đó mà gọi, mặt của Hiên Viên Như Mộng không khỏi phát sốt một trận. Nàng đảo mắt, không dám trực diện nhìn y, lắp bắp nói không trọn vẹn câu từ.

"Ta.. Chi là ta.. Ta muốn.." Cô lên, mình làm được mà. Chi là lên tiếng mở miệng mời huynh ấy đi hội thôi, có gì khó đâu chứ. Hiên Viên Như Mộng ơ là Hiên Viên Như Mộng, mau nói, mau nói đi..

"Bẩm Thiên Tiên đại nhân, có phu nhân của đại tướng quân lang tộc - Lam Uyển Cơ - đến xin cầu kiến, đang chờ ở bên ngoài."

Một giọng nam trầm trầm thanh linh vang lên, cắt đứt mọi sự nỗ lực của Hiên Viên Như Mộng. Uy Minh Đức nhìn người đến nghiêm cẩn cúi đầu, suy nghĩ một chút rồi quay lại nói với nàng.

"Hiên Viên công chúa.. à, Như Mộng. Ta muốn đi xem phu nhân của Đồng tướng quân một chút, nàng không phiền chứ?"

"Không phiền, không phiền." Nàng xua tay, cười cười: "Huynh mau đi đi, đừng quan tâm ta."

Uy Minh Đức không do dự lâu, chậm rãi gật đầu cười với nàng, nói: "Được rồi, vậy ta đi trước, Như Mộng." Dứt lời liền cùng nam nhân nọ rời đi.

Đôi mắt nhìn theo bước chân y dần khuất xa, nói không hụt hẫng là nói dối. Nàng say mê y, nguyện ý vì y mà đánh đổi tất cả, chỉ mong ánh mắt y có thể dừng lại nơi nàng lâu hơn một chút, cho dù có phải trả đại giá, nàng cũng không từ.

Ánh mắt chợt loé lên tia cay độc, chợt nghĩ tới nữ nhân ở Nguyệt Sa thánh sơn, sắc mặt Hiên Viên Như Mộng không khỏi âm trầm.

Thiên Nữ, ta nhất định sẽ không để ngươi được toại nguyện. Minh Đức ca, chỉ có thể thuộc về ta.

Đêm nay không khí tung bừng hứng khởi bao trùm cả thành Ngô Xảo, đèn đã lên ngời sáng cả kinh đô, phồn hoa thịnh thế, vạn phần náo nhiệt.

Người, người, người.. Nhiều người quá! Vừa đông lại vừa vui, không biết hai nhân vật chính của chúng ta là đang ở nơi nào? A, tìm thấy rồi!

Một lớn một bé, một nam một.. tiểu nữ, đang đứng dưới giàn hoa tử đằng. Lá dày che phủ tạo thành một bức tường non xanh, từng chùm hoa giăng kết về nên khung cảnh mỹ lệ đầy sắc tình. Gần đó, liễu rũ bóng nghiêng mình nơi thành hồ, trắng rơi trong nước toả ra bạt ngàn ánh sáng lấp lánh lung linh.

Không phải nói chứ, hai người thật rất biết chọn chỗ, đứng ngay địa điểm lãng mạn nổi tiếng chuyên giành cho các cặp tình nhân nguyện thề sống chết ở bên nhau. Chỉ có điều, sao vẻ mặt của nam chính lại nhăn như khi mắc phong thổ kia?

Đồng Du nhìn bé con trước mặt, nếu như hỏi bây giờ hán muốn làm gì nhất? Hán sẽ không do dự mà trả lời, hán muốn đập cho nàng một phát.

Kiểm chế con bạo động đang xung lên thần kinh trên mặt, Đồng Du không kiên nhẫn nhìn người đang thất thất buột buột tắm khăn trên đầu, hỏi.

"Ngươi rốt cuộc là đang làm gì?" Dừng không lời kéo hán đến đây, đã vậy còn bắt hán đứng canh chừng dùm nàng.

Đồng Mẫn Mẫn buột xong cái nút thắt cuối cùng, trong lòng hô một tiếng "Hoàn hảo!" rồi mới ngược lên trả lời Đồng Du.

"Con nhìn mà không biết sao? Ta là đang cải trang nha!"

Day day cái trán nổi gân xanh của mình, Đồng Du thật muốn biết trong đầu bé con này rốt cuộc là chứa cái gì?

Bộ dạng hiện tại của Đồng Mẫn Mẫn, thật chỉ có thể dùng hai từ "Quái dị" để hình dung. Nàng dùng tấm khăn màu đen phủ lên đầu rồi cột lại, thả dài mái che đi hơn phân nửa gương mặt dưới giấu dưới lớp vải trắng, tóc búi lên rồi dùng trăm cái cố định lại, trông nàng rất ra dáng một.. tiểu bà bà!

Mọi người có ai là chưa đọc qua "Cô bé quàng khăn đỏ" không? Trong truyện có bốn tuyến nhân vật chốt yếu: Cô bé quàng khăn đỏ, người bà, con sói và bác thợ săn. Đồng Mẫn Mẫn nàng đây, chính là cosplay con sói giả bà ngoại trong câu chuyện cổ tích đó.

"Ngươi cải trang như vậy là để làm chi?" Dù không muốn nhưng hán vẫn phải hỏi một lần cho xong.

Đồng Mẫn Mẫn nhún vai, lắc lắc đầu đưa lên hai tay thay Đồng Du giải thích, về mặt thì thật thiếu đánh, nói.

"Hãy, con thật là thiên cận quá đi, chuyện như vậy mà cũng nhất quyết muốn mẹ phải nói nữa." Nàng nâng hai tay ôm lấy gương mặt bầu bĩnh của mình, hơi nghiêng đầu tỏ vẻ đáng yêu, mắt long lanh long lanh lay lay sóng nước:"Mẹ đẹp gái quá con à, không hoá trang cho xấu đi một chút, lỡ đâu ra đường trai theo dẫn đến bạo loạn đánh nhau vì mẹ thì lại khổ. Ôi, đẹp cũng là một cái tội!" Đồng Mẫn Mẫn hơi nghiêng tay che trán, về mặt thì phiêu phiêu bay bay.

Ủ, tự kỉ cũng là một cái tội lớn không kém phần!

Đồng Du có loại xúc động muốn xông về phía trước đem nàng ném xuống nước, để nàng uống vài ngụm rồi tỉnh táo lại một chút. Nếu như đẹp là một cái tội, vậy thì đừng lo, ngươi được tha thứ vì có dung nhan giống như Chung Vô Diệm.

Không muốn cùng nàng tranh cãi thêm gì nữa, tuy chỉ mới ở cùng nhau vài ba tiếng ngắn ngủi, nhưng Đồng Du thật đã muốn hiểu thấu con người nàng. Đối với nàng, chỉ có thể động thủ không nên động khẩu, cùng nàng nói lí chỉ ăn thiệt vào thân.

Bùm bùm bùm..!!

Pháo hoa sáng rực cả nền trời u tối, tủa ra kéo dài những vệt sáng hệt như mưa sao băng rơi xuống lòng hồ. Đồng Mẫn Mẫn và Đồng Du đưa mắt dõi theo, bất giác hoà cùng mọi người trong không khí ồn ào náo nhiệt.

Đồng Mẫn Mẫn hào hứng lôi kéo tay áo Đồng Du, khuôn mặt nhỏ nhắn ngập tràn tươi vui hơn hờ.

"Tiểu Du.. À không, Du. Chúng ta cùng đi thả hoa đăng đi."

Đồng Du một vẻ không tình nguyện, dù thế vẫn bị Đồng Mẫn Mẫn lôi đi.

Hai người mua một cái hoa đăng, thật ra Đồng Mẫn Mẫn muốn mua cả hai cái, nhưng vì Đồng Du bảo nhảm chán nên thôi. Đồng Mẫn Mẫn xin được mời lửa rồi, thấy hoa đăng sáng rực, cả khuôn mặt nhỏ nhắn phấn chấn cũng bừng sáng theo, lại lôi kéo Đồng Du đi tìm chỗ thả hoa đăng.

Dòng sông sáng rực ánh hoa đăng, sáng cả bầu trời đầy gió mát. Hoa đăng bồng bênh trôi trên nước, toả ra ánh sáng bay lên trời, mang theo mơ ước cùng những lời cầu nguyện, an lành thịnh vượng ngự ở nơi nơi. Thất tịch năm nay so với mọi năm, càng thêm tươi đẹp động lòng người.

Đồng Mẫn Mẫn len lén nhìn quanh, đại gia đình có, tiểu gia đình có.. So với nam thanh nữ tú thích thả hoa đăng trên sông tìm kiếm tri kỷ, thì nàng lại thích mang hoa đăng thả lên trời cao hơn. Đưa mắt nhìn Đồng Du kề bên, lại bất gặp hán cũng nhử mày nhìn nàng, giống như đang trách nàng:"Còn muốn đòi đến khi nào?" Đồng Mẫn Mẫn cong môi mỉm cười.

Nàng thả tay, hoa đăng xinh đẹp khắc chữ "Phúc" phồng thổi, mang theo ánh lửa chậm rãi bay vút lên trời. Đồng Mẫn Mẫn và Đồng Du đứng nhìn theo, thật lâu vẫn không dời mắt đi.

Uy Minh Đức tựa người vào thành cột, ngồi trong đình viện lơ lửng trên mây bay, nhìn xuống nhân giới tung bừng ánh sáng bên dưới, đem hoa đăng thả lên trời cao.

Một cái hoa đăng bay cao thật cao, xuyên qua màn mây chạm đến vàng trắng sáng. Uy Minh Đức vẫy tay, hoa đăng kia liền bay đến chỗ y, trên đó có khắc một chữ "Phúc".

Bạn đang đọc truyện *Ta Là.. Vợ Của Ma Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Ba mắt huynh đài

Lọc cọc, lọc cọc.

Rạng đông nắng sớm kéo dài đường chân trời, một cậu thanh niên cho con trâu kéo xe đi về phía trước, mà phía sau đó, còn có chõ thêm hai người.

Đồng Mẫn Mẫn nằm thù lù trên đồng rom rạ, cả người bành trướng giang rộng tứ chi úp sấp mặt xuống, thỉnh thoảng sau mông còn phát ra vài tiếng pháo hoa đi kèm với một mùi không được thơm tho cho mấy, phải nói là nét ngủ vô cùng khó coi. Đồng Du thì khoanh tay ngồi gần đó, mắt dù đã nhắm nhưng đôi mày lại nhíu chặt, đồng dạng là ngủ nhưng không hề an ổn.

Bóng tối vây trùm mọi ngõ ngách, nữ nhân tóc trắng không rõ mặt thồn thức giữa lòng hồ, hai hàng nước mắt thi nhau rơi rớt, hẩn thoảng thấy được nàng mờ mịt.

"Mây hà buồi! Ke ke ke!!!"

Đồng Du bị Đồng Mẫn Mẫn ngủ lật người đá văng khỏi xe, cũng may con trâu kéo xe đi chậm nên hẩn ngã không nặng lắm, chỉ là thân mật trao cho đất mẹ hiền từ một nụ hôn nồng thắm chào ngày mới.

Cho dù là ai, buổi sáng mà bị gọi dậy khỏi giường kiểu đó, thể nào cũng sẽ tức giận, hơn nữa còn là phi thường tức giận, cái giọng cười ngây ngô bán nước đó, nghe làm sao cũng thấy giống như đang chọc tức hẩn.

Bị đá như thế, có là heo nó cũng tỉnh. Đồng Du dĩ nhiên không phải heo, hẩn tại thời điểm tiếp đất thì đã tỉnh hẩn rồi, vậy nên Đồng Mẫn Mẫn chết chắc.

Đồng Du về mặt như hung thần phóng lên chụp lấy vật áo Đồng Mẫn Mẫn, nhìn thấy nụ cười ngu ngơ treo trên môi nàng càng thêm khiến hẩn điên tiết. Mặc kệ nàng có ngủ thật hay không, nhưng thương tích trên người hẩn thì không phải giả. Đang suy nghĩ nên dùng cách gì để ăn miếng trả miếng nàng, thì đột nhiên thấy đầu của Đồng Mẫn Mẫn ngo ngoe động đậy, thỉnh linh nàng bật người, dùng tốc độ của tia chớp tông thẳng vào trán hẩn.

"Thiết đầuuuu cônggggg.!!! Con rồng kia, đã biết sự lợi hại của bốn cô nương chưa? Há há há!!!"

Đồng Mẫn Mẫn trong mơ hét lên tung ra đòn sát thủ, đứng chống tay bật cười sang sảng, vô cùng cao hứng vì đã hạ gục được Thần Long, giải cứu sư phụ bị nhốt ở trong tháp. Mà ở ngoài đời, Đồng Du cũng một phát bị nàng hạ gục triệt để.

Lần sau, ta sẽ không đại đột mà đến gần con bé này khi nó đang ngủ.

Đó là những gì Đồng Du tâm tâm niệm niệm trước khi bất tỉnh.

"Cám ơn tiểu ca đã cho chúng ta quá giang, tạm biệt!"

Đồng Mẫn Mẫn vui vẻ vẫy vẫy tay với cậu thanh niên, nhìn cậu ta vẫy tay lại rồi đánh xe rẽ vào một lối khác. Bản thân hai người phải đi về phía trước nên đành phải xuống ở đây, Đồng Mẫn Mẫn quay sang tươi cười nói với Đồng Du.

"Thiệt là một người tốt.." Sặc, làm gì mà trùng nàng ghê vậy?

Đồng Du hai mắt sặc như hai viên đạn, hung ác trùng nàng như thể muốn đục vài cái lỗ trên người, lãnh khí phát ra khiến Đồng Mẫn Mẫn run rẩy như cây sậy.

Quác, nàng rút cuộc đã gây nên tội tình gì? Í, mà sao đầu của hẩn lại bị sưng lên nữa rồi?

Đồng Mẫn Mẫn ngây thơ vô số tội, không biết trong lúc mê ngủ đã đắc tội với Đồng Du, còn cho rằng hẩn ngủ chưa đã nên mới khó chịu như vậy, tiến tới vỗ vai an ủi.

"Thôi, kiểm gốc cây nào mẹ con ta lại ngủ tiếp. Nói thật thì mẹ cũng đang thèm ngủ đây." Hầy, nàng thật là người bao dung mà, vậy nên mới có thể đi theo mà bồi hấn ngủ cho tròn giấc. Chắc chắn, không cần phải cảm động mà cảm ơn nàng đâu, nàng làm người tốt quen rồi!

Chóc!

Trên trán bị búng một cái thật đau, Đồng Mẫn Mẫn "Ai nha!" đưa tay che trán lại, mắt phần nước kịch liệt lên án nhìn Đồng Du. Mắc gì lại đánh nàng?

Ta cứ thích đánh thế đấy! Đồng Du tròn mắt nhìn lại rồi bỏ đi.

Trông theo bóng lưng hiền ngang của Đồng Du, Đồng Mẫn Mẫn tức tối dậm dậm chân liên hồi. Cái tên xấu tính chết tiệt, uống công nàng quan tâm lo lắng hần. Hừ hừ, biết vậy lúc ở sông đề hà bá dất hần đi luôn cho rồi.

Tiết trời buổi sáng trong lành mát mẻ, Đồng Mẫn Mẫn và Đồng Du nhàn tản thả bước chân. Hai bên đường gió thổi cây reo vui, vài chiếc lá phong ửng đỏ theo gió nhẹ phiêu bồng. Đôi mắt ra xa là bạt ngàn cánh đồng bất tận, nắng trải đều căng màu sức sống trên bông lúa vàng.

Đồng Mẫn Mẫn thở dài một hơi thích ý, tận hưởng bầu không khí tươi mát ở nơi đây. Quả nhiên thời cổ đại có khác, so với bầu không khí nhiễm đầy khói bụi ở hiện đại thì ăn xa.

Đang lúc Đồng Mẫn Mẫn vi vu cảm thán, mắt khẽ đảo chợt vô tình trông thấy một bóng người từ phía trước tiến lại, bên cạnh còn mang theo một con vật nuôi. Đồng Mẫn Mẫn vuốt cằm, tặc lưỡi.

Hô, thời này mà đã có cái thú vui tao nhã là dắt chó đi dạo rồi sao? Bữa nào ta cũng phải mua một con mới được! (Bữa nào đó chỉ có ở trong mơ.)

Càng lại gần, Đồng Mẫn Mẫn càng nhìn rõ dung mạo của người tới. Đó là một nam nhân khôi ngô tuấn tú, cao to vạm vỡ, tay cầm sợi dây xích dắt con chó mực to đùng nhìn có vẻ dữ dằn.

Đồng Mẫn Mẫn thấy mà toát mồ hôi hột, chỉ cầu cho nam nhân giữ chặt sợi dây xích, ngàn vạn lần đừng để nó xổng ra đi cắn người.

"Đứng lại!" Lúc hai người đi qua nhau, nam nhân liền trầm giọng: "Người cho là người có thể qua mặt được ta sao?" Nam nhân nói, chậm rãi xoay người lại, con chó kể bên cũng nhe nanh gầm gừ.

Đồng Mẫn Mẫn ngược lên hỏi Đồng Du: "Bạn của con hả Du?"

"Không phải." Hần lạnh nhạt đáp.

"Không phải bạn của con, đương nhiên cũng không phải bạn của mẹ. Chắc, chả biết y là ai, đi tiếp thôi!"

Đồng Mẫn Mẫn lựa chọn bỏ qua vấn đề phức tạp cho nhẹ đầu, cùng Đồng Du hai người te te đi tiếp, để lại nam nhân tức đến run cả người phía sau. Chả nhẽ lại thả chó ra cắn hai tên này thiệt ấy chứ!

"Đồng Mẫn Mẫn." Nam nhân nghiêng răng gọi từng từ, thành công khiến cho Đồng Mẫn Mẫn đứng sựng.

Sắc mặt nam nhân âm trầm, lời nói ra cũng kèm theo khí tức không thể khinh nhờn.

"Dù người có qua mặt được cả thiên hạ, nhưng với con mắt thứ ba của ta thì không."

Y nói, trên vầng trán cao ngời ngời hiện ra một khe nứt ngay tại mi tâm, con mắt thứ ba bật mở. Con chó y mang theo cũng xuất ra nguyên hình, trở nên to lớn hung tợn gấp đôi ban nãy. Là Nhị Lang chân quân và Hao Thiên Khuyển.

"Đồng Mẫn Mẫn, biết điều thì ngoan ngoãn chịu trời theo ta về tiên giới nhận tội. Đừng trách ra không cảnh báo người, hôm nay dù cho người sống hay là chết, ta đều sẽ mang người đi."

Nhị. Đây chính là Nhị Lang thần trong truyền thuyết?! Má ơi, teo rồi! Đánh với ai chứ sao đánh nổi với ông thần nổi tiếng là ngoan cường này!

"Người biết y sao?" Đồng Du đột nhiên hỏi, nhờ vậy mà Đồng Mẫn Mẫn sức tỉnh, đầu óc luân chuyển tìm kiếm kế sách ứng phó.

Nàng lác đầu, nói y như thật: "Không, ngoại trừ cha con ra mẹ chưa từng qua lại với bất kì người đàn ông nào, sao có thể biết y là ai." Nói rồi nàng quay lại, dùng thái độ từ tốn khiêm nhường nhất từ trước tới nay để giải thích với Dương Tiễn: "Ba mắt huynh đài, tuy ta không biết làm sao mà huynh biết được tên ta, nhưng cam đoan một trăm phần trăm là huynh tìm lầm người rồi."

"Vậy sao?" Dương Tiễn nhếch môi, mỉa mai: "Người nghĩ, người có thể lừa gạt được ta chỉ bằng vài ba lời nói vô nghĩa đó?"

Đồng Mẫn Mẫn "Chặc chặc", thần nhiên nói: "Nếu như huynh không tin thì ta có thể chứng minh, ta thật sự không phải là Đồng Mẫn Mẫn gì đó mà huynh đang tìm"

"Được thôi, người nói." Để xem người có thể chối cãi được tới đâu.

Nàng nghe răng cười: "Vây trước mong huynh nói sơ qua về Đồng Mẫn Mẫn - người mà huynh đang tìm kiếm."

Đồng Du đứng cạnh nghe nàng phân bua, cũng bắt đầu cảm thấy hiếu kì, để xem nàng sẽ nói những gì. Đồng dạng có cùng suy nghĩ như Đồng Du, Dương Tiễn hiếm khi kiên nhẫn cùng người trò chuyện.

"Tóc bạch kim, hai mắt dị biệt màu. Mang dáng dấp của một cô bé bảy tám tuổi, đang cùng sư phụ là Sở Hoài Thu trên đường lần trốn." Nói rồi lia mắt sang nhìn phản ứng của nàng.

Đồng Mẫn Mẫn hồn nhiên vô tư, mặc kệ cho Dương Tiễn xét nét, nói.

"Này nha, không biết ba mắt huynh đã nghe chuyện "Một đêm thương tâm, tóc bạc trắng xoá" rồi chưa? Ta đây là vì cực độ tưởng nhớ tướng công quá cố của mình, mà trong một đêm một đầu tóc đen chuyển thành màu tóc bạc. Này chỉ có thể trách ta là người si tình hiếm có trong thiên hạ, mới có thể vì tướng công của mình mà thành ra thế này." Nói đến đây nàng lấy tay lau nước mắt, lại tiếp: "Nếu như không phải vì trước khi ra đi, tướng công dặn ta ở lại chiếu cố cho tên nghịch tử, thì giờ phút này ta đang cùng chàng bầu bạn ở nơi chín suối, có đâu mà ở đây để cho huynh hiểu lầm." Nàng chỉ vào mắt mình: "Sở dĩ ta có màu mắt này, đó là do ba đời của cha ta truyền xuống. Cụ cố mắt đen, ông nội mắt trắng, cha ta mắt trắng đen, đến đời của ta thì bị biến dị tổ hợp thành ra mắt so le. Này sao có thể trách ta được chứ?" Nàng nhìn xuống thân hình mình: "Còn về dáng dấp thì, tất cả đều là do cái tên nghịch tử kẻ bên không biết thương mẹ, giành hết khẩu phần ăn của ta nên ta mới teo tóp nhưong này, muốn lớn cũng lớn không nổi. Bí mật nói cho ba mắt huynh biết, cha của hấn cũng vì thế mà ra đi." (Ý của chị là Đồng Du tham ăn ăn hết cả phần của hai người, khiến cho người chồng tưởng tượng kia chết vì đói ^^~)

Lời nào nói ra cũng đường hoàng chính trực, chỉ có trời mới biết nàng là đang hát kịch. Không thể nghi ngờ, đây chính là đỉnh cao của nghệ thuật lừa tình.

Đồng Du quả thật rất thần phục sự nhẫn nại của bản thân, nếu hấn kiên chế kềm đi một chút, nghi là hấn đã quay sang bóp cổ chết bé con này. Nói tới nói lui, nói đến một tai gai óc, cuối cùng vẫn là đem trách nhiệm đổ hết lên đầu hấn.

"Người nói xong chưa?" Dương Tiễn hỏi.

Đồng Mẫn Mẫn gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Nếu huynh muốn, ta có thể bổ sung thêm một chút về tiểu sử gia đình ta."

"Thôi đủ, người không cần phải nói thêm gì nữa." Một thân y phải đứng nghe nàng nói, chém gió kinh hồn. (Đồng Mẫn Mẫn: "Ta mà lì!")

Nàng cười: "Vây giờ chúng ta đi được rồi chứ? Thôi, tạm biệt ba mắt huynh nhé!" Dứt lời, nàng kéo tay Đồng Du tính rời đi.

Một chết nàng, may mà y tha cho đi sớm, chứ nếu còn phải đứng nói nữa, chắc là nàng lăn đùng ra nằm ngáp ngáp quá! (Do thiếu ô-xi và thiếu nước.)

"Khoan đã." Đồng Mẫn Mẫn đang vui mừng vì sắp thoát được, thì chợt nghe thấy Dương Tiễn gọi giật lại. Nàng thót tim, thấp thòm quay ra sau nhìn.

Dương Tiễn sắc mặt nghiêm nghị, phất tay một cái, cả miếng khăn che đầu và băng bịt mắt của nàng đều bị hất tung. Đồng Mẫn Mẫn đưa tay lên chắn cuồng phong gió đánh rất cay xè, lần nữa mở mắt ra, đã thấy khuôn mặt không mấy thân thiện của Dương Tiễn.

"Vây người nói thử xem, ấn chú trên mặt người là gì?"

Đồng Mẫn Mẫn bị nguyên rủa, đó là chuyện cả Tam giới đều biết. Ấn kí chạm khắc trên mặt nàng, đó là bằng chứng cả đời cũng không thể chối bỏ.

Đồng Mẫn Mẫn siết chặt tay. Quả nhiên, vẫn là không thể lừa được Nhị Lang thần!

Tiểu kịch trường.

Mẫn Mẫn siết chặt tay: Rốt cuộc, thì cũng không cần phải đứng chém gió nữa.

Đồng Du liếc mắt khinh bỉ: Rốt cuộc, thì cũng không cần phải đứng làm kiểng nữa.

Nhị Lang thần vẫy vẫy: Đạo diễn, cho ba li nước mía, không là ta thả chó cắn hết cả dàn ê-kíp đó nha.

Hao Thiên khuyến thờ dài: Rốt cuộc thì cũng xong được chương này.

Mỗ sói bật ngón cái: Câu nói hay nhất trong năm.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là.. Vợ Của Ma Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Cứu tinh hay tai tinh

Băng vải rơi xuống, khuôn mặt thật của Đồng Mẫn Mẫn lộ ra. Án nguyên đen sạm nối kết nhau, như một cái mạng nhện phủ chụp lên con người màu đỏ hồng.

Thật yêu dị!

Đồng Du nghiêng mặt nhìn nàng, bây giờ thì hẳn đã tường tận lý do vì sao nàng cải trang thành như thế, bề ngoài của nàng thật sự là quá bất mắt. Đồng Du nhếch môi, đáy mắt xẹt qua một tia thâm trầm. Xem nào, tiếp theo sẽ là gì đây, thật mong chờ!

Nếu để Đồng Mẫn Mẫn biết được suy nghĩ thật của Đồng Du, nhất định nàng sẽ hét văng nước miếng vào mặt hắn. Mong chờ cái đầu nhà người, ta thì ta sẽ khai người là chủ mưu nếu như ta bị bắt.

Bất quá, tình hình hiện tại thật không cho phép nàng có những suy nghĩ vẩn vơ. Nhị Lang thân đã tháo khoá xích, Hao Thiên khuyến cứ thể nhẹ nhàng gầm gừ dữ tợn tiến lên, buộc Đồng Mẫn Mẫn phải lùi bước.

Đồng Mẫn Mẫn đưa tay về phía trước, chân đi giạt lùi về phía sau, biết phen này chạy trời không khỏi nắng, dù thế vẫn lấp bắp ra sức thuyết phục Nhị Lang thân.

"Bình.. Bình, Bình, Bình tĩnh. Ba, ba mắt huynh, quân tử động khẩu không động thủ, đều là người lớn cả rồi, chúng ta cứ ngồi xuống từ từ mà nói chuyện, vấn đề gì cũng có thể được giải quyết."

"Không cần, ta nghe đủ rồi." Y cắt ngang lời nàng, nâng mắt lên trừng, nói tiếp: "Đúng là không thể xem thường tài ăn nói của người, nếu như không nhờ con mắt thần này nhìn thấy ẩn kín trên mặt người, chỉ bằng lời người nói, ta xác thực sẽ tin rằng, người quả thật không phải là Đồng Mẫn Mẫn mà cả Thiên giới đang truy lùng. Thật không may, người người gặp lại là Dương Tiễn ta."

Y liếc mắt sang Hao Thiên khuyến, lệnh cho nó: "Tiến lên bắt lấy trọng phạm của thiên giới về đây."

"Gấu gấu!!" Hao Thiên khuyến ứng lại hai tiếng rõ to, phóng lên thực thi mệnh lệnh của chủ nhân, bắt lấy Đồng Mẫn Mẫn.

Ngu mới ở lại cho nó bắt!

Đồng Mẫn Mẫn xoay người co giò bỏ chạy, còn không quên kéo theo Đồng Du. Vừa chạy nàng vừa quay đầu nhìn Hao Thiên khuyến đang đuổi theo sau, chỉ thấy bộ răng sắc bén nhọn hoác của nó đã khiến nàng không ngừng tủa ra mồ hôi lạnh, Đồng Mẫn Mẫn bán loạn hét lên thảm thiết.

"Trời ơi là trời! Hết bị rết dí, nhện dí, người dí.. giờ đến chó nó cũng muốn dí. Ta có phải là vận động viên môn điền kinh đâu mà bắt chạy vậy hoài trời!"

Đồng Mẫn Mẫn dù có ba chân bốn cẳng chạy, nhưng sức người làm sao so được với sức khuyến, nhất là khi đây còn là khuyến thân. Chỉ một thoáng chớp, Hao Thiên khuyến đã rút ngắn khoảng cách với hai người, áp sát vào gần Đồng Mẫn Mẫn. Trông thấy nguy cơ mong nàng có thể sẽ thiếu mất một mảnh vải (vị bị tấp), Đồng Mẫn Mẫn không do dự la lên.

"Này này này, người là cậu, ta là lang, chúng ta là anh em cùng cha khác bà nội nha! Một giọt máu đào hơn ao nước lã, mẹ người sẽ nghĩ ra sao nếu thấy người đối xử với đồng loại như vậy hả?" Sao nó chỉ đuổi theo mỗi mình nàng thôi vậy, bộ mong nàng có sức quyến rũ không thể chối từ à, hay căn bản là nó không hiểu tiếng người hờ trời? Đã thế thì: "Gấu gấu gấu!! Tha cho em đi cậu đại ca!!!"

Đồng Du im lặng chạy kế bên, thật ra so với chạy hắn chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui xuống. Mắt mặt quá sức tương tượng! (Sở Hoài Thư: "Cuối cùng thì cũng có người hiểu được cảm giác của ta!! T^T~)

Bùm..!!

Một vòng xoay tròn hết như tia chớp giáng thẳng vào Hao Thiên Khuyến, vừa kịp thời ngăn cản nó suýt chút nữa tóm được Đồng Mẫn Mẫn, không chỉ hất văng nó đi mà còn cây tung một đất lên, cú va chạm vô cùng mạnh mẽ. Thấy có biến, Nhị Lang thân lao lên tóm lấy Hao Thiên Khuyến rồi đáp xuống, nheo mắt trừng đám bụi mặt mù.

Cứu tinh?!!

Đồng Mẫn Mẫn lệ rơi là chảy, cho dù người đến có là ai, nàng nhất quyết cũng sẽ đem bài vị của người nọ lên bàn thờ tổ tông mà cung phụng.

Bụi tăn ra, Đồng Mẫn Mẫn trông ngóng nhìn mặt của vị anh hùng trong lòng nàng. Chỉ là, sự đòi hỏi thứ vô thường, thà không hay biết gì, ít ra còn giữ được một chút ảo tưởng đẹp để để mơ mộng, chứ biết rồi chỉ thêm.. nghẹn ngào!

Từ đám mây bụi bước ra, là thân hình nhỏ nhắn thon gọn bao bọc trong bộ lông tơ mềm mại, từng bước chân uyển chuyển đan xen vào nhau.. Là, một con mèo?!!

Méo??? Đồng Mẫn Mẫn nguêch mặt, đờ người ra. Lạy chúa tòi, thật sự là một con mèo?!!

Bao nhiêu hi vọng như bọt biển vỡ tan tành, Đồng Mẫn Mẫn nước mắt quanh tròng, nhìn con mèo đen cao còn chưa tới hai mươi cen-ti-mét đứng trước mặt nàng.

Cú tát giận dữ của miêu miêu!! Chát..!!!

Con mèo bỗng đứng nhảy lên tặng cho Đồng Mẫn Mẫn vài đường ngang dọc trên mặt, Đồng Mẫn Mẫn ôm mặt ngã xuống, bị đánh mà chẳng hiểu vì sao.

Méo, rốt cuộc là nàng đã làm nên tội tình gì? Cứu người xong rồi đánh người như vậy đó hả con kia, không biết nó là cứu tình hay tai tình nữa!

Con mèo nhảy bật lên người nàng, cái đuôi đen dài ngoe ngậy trong không trung, nó ngồi xuống, một đôi hồ phách xinh đẹp híp lại nhìn nàng đầy đe dọa. Đồng Mẫn Mẫn.

Hôm nay rốt cuộc là cái ngày trời đánh gì, mà thánh lại gửi xuống hai con vật này hành hạ ta. Chó thượng cẳng chân, mèo hạ cẳng tay. Chẳng lẽ Đồng Mẫn Mẫn ta đã xuống cấp đến mức, ngay cả chó mèo cũng có thể ức hiếp được?

"Người có biết ta tìm người bao lâu rồi không? Nếu như không phải ta tình cờ nghe được tiếng hét nên đi xác nhận, người còn muốn để ta tìm người đến khi nào?"

Sặc, con mèo biết nói tiếng người? Quá ảo, đây rốt cuộc là thế giới thần tiên gì?

"Mèo, mèo đại ca. Có phải là huynh nhận lầm người hay không?" Sao hôm nay ra đường lăm người nhận mặt bà con thế nhỉ, nàng có trùng số đầu mà ai cũng hăm he lườm nàng ghê thế?

Chát!

Lại ăn một tát, Đồng Mẫn Mẫn ôm mặt khôn ra, vội sửa lời.

"Là ta sai, hoá ra không phải là mèo đại ca mà là mèo đại ti. Xin lỗi vì đã nhận nhầm giới tính của ti."

Chát! Chát chát chát!!!

Cái con này chỉ thích đánh người cho sướng tay. Đồng Mẫn Mẫn sau khi ăn vài chục cái miêu thảo thì rút ra kết luận.

"Đặt tên cho ta." Con mèo nói, ánh mắt sắc sảo dị thường, nhìn người bị đánh đến mờ màng dưới thân.

Hử, tên ư? Đồng Mẫn Mẫn cười ngây dại, bị đánh đến ngu người.

"Gọi là chân tình có được không?"

Móng vuốt sắc nhọn lần nữa lại giơ lên, Đồng Mẫn Mẫn sợ hãi, vội vã lắc đầu.

"Áy áy, ta nói chơi áy mà. Sao ta có thể đặt cái tên thô kệch đó cho ngài mèo đen quý phái như đây được."

"Đặt tên cho ta." Con mèo trừng mắt lặp lại.

"Được được, mà muốn đặt tên gì tao cũng sẽ đặt cho mà."

Đồng Mẫn Mẫn nghĩ nghĩ, đặt tên không khó, cái khó chính là phải làm vừa lòng con mèo như mẹ kế ác ôn này. Dưng không từ đâu chạy đến, không chỉ ra tay đánh người mà còn muốn nàng đặt tên, đây chắc chắn là có vấn đề. Chỉ là, nàng có thời gian để suy xét trước ánh mắt như dao găm của nó sao?

"S, Sí Nguyệt. Sí Nguyệt được không? Nghe cũng hay mà!" Ngàn vạn lần đừng nói là không thích nha, ta cũng bó chiếu rồi.

"Lặp lại lần nữa. Gọi tên ta." Con mèo nói. Đồng Mẫn Mẫn không nhìn ra sự khác thường trong lời nói của nó, nghe theo lặp lại.

"Tên của người là Sí Nguyệt."

Lời vừa dứt, cuồng phong bỗng nổi lên. Con mèo nhắm mắt, ngẩng đầu tiếp nhận cái tên mà Đồng Mẫn Mẫn đã đặt, chuyển hoá thành quang thể tia sáng vàng nhập thẳng vào trán nó. Lần nữa khi màu hồ phách trong suốt bật mở, kinh phong lốc xoáy bao bọc nó và Đồng Mẫn Mẫn nổ tung, hát văng mọi thứ trong bão gió mây mù.

May mắn Đồng Du kịp thời đứng tránh đằng sau gốc cây, vì vậy mới thoát được kiếp cảnh còn người mất, theo gió phiêu dạt về nơi chân trời.

Nhị Lang thần lập trường kết giới bảo hộ, nhử mây nhìn vào đám bụi chưa tan hết, cẩn thận suy xét thân phận của con mèo. Thật sự thì trong hơn ngàn năm qua, đây là lần đầu tiên y không nhìn ra chân tướng của sự việc. Con mèo này, rất bí ẩn.

Mây bụi dần tan, bóng dáng to lớn thấp thoáng ẩn hiện giữa làn bụi mờ nhạt vẫy ảo. Nhị Lang thần kinh ngạc, trừng mắt nhìn con mèo nhỏ nhắn bỗng trở nên to lớn vạn vĩ, một đôi con người hữu thần luân chuyển.

Cái quái gì đang diễn ra vậy? Nhị Lang thần và Đồng Du đều không nén được nghi hoặc, riêng Đồng Mẫn Mẫn thì nằm ngay đơ trợn mắt.

Lạy hồn, mà vẫn còn đang giẫm lên người tao đấy!!

Chương 24: Sủng vật cao ngạo

Trận địa hoàn toàn thay đổi, từ một cuộc chiến không cân sức, nháy mắt đã không phân định được thắng bại, vượt xa tầm kiểm soát của Nhị Lang thần. Con mèo to lớn neho mắt nhìn y, hơi hạ thấp trọng tâm cơ thể, một tư thế sẵn sàng ứng chiến.

Dưới chân bỗng cảm thấy nhồn nhột, một đôi tay nho nhỏ cào cào chân nó, Sí Nguyệt đảo mắt nhìn xuống, đã thấy gương mặt cực kì đáng thương của Đồng Mẫn Mẫn.

"Mèo đại ti ti, mèo đại nhân, mèo nương nương. Thành ngài làm ơn làm phúc bỏ cái chân vàng ngọc của ngài ra khỏi người em, em sắp bị ngài đạp cho xẹp lép như con tép rồi."

Nhìn Đồng Mẫn Mẫn vừa ra sức nịnh nọt, vừa vuốt vuốt bộ lông mềm mại của nó. Sí Nguyệt nhướn mày, chẳng những không dời chân đi mà còn trở chân khác gác lên, hừ một cái, nói.

"Im lặng và làm kẻ kê chân cho ta đi."

Con mèo độc ác, mày nhớ mặt mày đó!

Biết cầu xin nó là vô nghĩa, Đồng Mẫn Mẫn thức thời quay sang nhìn Đồng Du, gửi gắm hết tâm chân tình qua đôi mắt dịu dàng của từ mẫu. Cục cưng của mẹ, mau cứu mẹ đi con!

Đồng Du tránh sau gốc cây, trừng mắt. Im lặng và chịu chết đi!

Tên nghịch tử chết tiệt, ngươi nhớ mặt ngươi đó!

Đồng Mẫn Mẫn. Trước cũng chết, sau cũng chết, thôi thì nằm chết vẫn đỡ hơn là đứng chết. Nghĩ vậy, nàng an phận nhắm mắt phó thác cho người.

Trông thấy một màn khó đỡ của Đồng Mẫn Mẫn, Nhị Lang thần day day thái dương, y bắt đầu có hơi đồng cảm với nàng rồi.

Thình lình một trận cuồng phong ập đến, Dương Tiễn nhanh nhẹn nhảy người tránh ra xa, kinh phong thẳng tắp va chạm mạnh vào cái cây chỗ y đứng, để lại ba đường móng vuốt cào rách bươm thân cây. Dương Tiễn nâng mắt trừng nó, Sí Nguyệt không hề thua kém khí thế trừng lại.

Mạnh vài chưởng, Đồng Mẫn Mẫn cảm thán. May mà mình không phải là kẻ địch của nó, nếu không là bị cào cho rách mặt rồi. (Mổ sói liếc mắt:"Cũng đã bị cào cho mặt thành bàn cờ ca-rô rồi còn gì." Mẫn Mẫn gãi đầu:"Ồ ha!")

Hao Thiên khuyến gầm gừ nhào đến, nhe ra bộ răng sắc bén muốn cắn vào cổ Sí Nguyệt, vóc dáng hiện tại của nó so với Sí Nguyệt cũng không kém nhau là mấy, đối chọi cũng gay gắt hơn. Sí Nguyệt không khó khăn lắm trong việc tránh đòn của Hao Thiên khuyến, còn nhân cơ hội nó mất đà mà hung mãnh cắn vào gáy của nó, vuốt sắc bên vai cào xuống một đường. Hao Thiên khuyến thò thanh rống lên một tiếng, mắt đỏ ngầu, điên cuồng lao vào cắn xé cùng Sí Nguyệt.

Cát bụi bay mịt mù, Đồng Mẫn Mẫn ở dưới chân hai con thú to lớn đang tranh giành uy phong, mà không khỏi ra một thân mồ hôi.

Lạy thánh, các người hết chỗ đánh nhau rồi hay sao mà lại leo lên đầu ta đánh? Má ơi, cẩn thận cái chân của người, sơ suất một chút là người nuôi ta cả đời đấy!

Thấy cả hai con thú đều đang đánh nhau hăng say không chú ý đến nàng, Đồng Mẫn Mẫn lồm cồm bò dậy, nhích từng bước chân thận trọng rồi đi.

Thoát rồi, thoát rồi! Thật là may quá! Đồng Mẫn Mẫn vừa chạy vừa vẫy tay reo vui, mừng đến ứa cả nước mắt.

"Cẩn thận!!"

Đồng Du thấp giọng quát một tiếng, nhảy vọt ra ôm lấy Đồng Mẫn Mẫn lăn vài vòng rồi đi, vừa kịp thời tránh được một kích của Dương Tiễn. Con mắt thứ ba chớp nháy, mặt đất dưới chân liền nổ tung.

Đồng Mẫn Mẫn được bảo hộ dưới thân Đồng Du, đưa mắt nhìn sang hố cát còn vuron một đường khói bụi, hoàn toàn khẳng định lời đe dọa ban nãy của Dương Tiễn không phải là lời nói đùa. Đồng Du ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén đánh lại, khí tức lạnh lẽo phát ra khiến người khác rùng mình.

"Đi đi, nơi này giao lại cho ta." Kéo tay nàng đứng dậy, Đồng Du nói, không nhìn đến vẻ mặt ngạc nhiên của Đồng Mẫn Mẫn.

"Con biết võ công hả?" Đồng Mẫn Mẫn dò hỏi. Giấu nghề hà người anh em?

"Không."

"Sặc, vậy con lấy cái gì để đấu với y?" Nàng trừng mắt. Niềm tin à?

"Đừng nhiều lời. Ta bảo đi thì đi ngay đi." Hắn phien chán đẩy đầu nàng, Đồng Mẫn Mẫn "Ai dô, ai dô" cầm giữ tay hắn.

Người ta đã hi sinh ở lại cản địch cho mà còn nhiều lời nữa, những lúc thế này thì chỉ cần im lặng và vọt lẹ thôi có biết không?

Cách đó không xa, Dương Tiễn phóng mắt quan sát hai người, vẻ mặt như có điều suy tư.

Từ nãy đến giờ y đã thấy có gì đó rất kì lạ, nam nhân kia chắc chắn không phải là người bình thường, khí chất phát ra trên người hắn rất quen thuộc, hệt như kẻ đã từng thống lĩnh ngàn vạn yêu ma giẫm lên cõi tiên. Nhưng điều kì lạ là, trên người hắn lại không có bất kì yêu khí hay tiên khí nào, ngay cả mất thần của y cũng không nhìn ra được chân thân của hắn, giống như bị lạc vào một màn sương mù dày mê võng.

Đây đã là lần thứ hai trong đời, trừ người đó ra, còn có người mà Nhị Lang thần y không thể nhìn thấu - Đồng Mẫn Mẫn - Tội nhân bị đọa đày của Thiên giới.

Ngao...ô...!!!

Sí Nguyệt gầm lên một tiếng, mạnh mẽ đánh vỡ Hao Thiên khuyến cách đó hơn chục mét, ánh mắt cao ngạo ngáng đầu thị uy.

Q,Quá đỉnh! Đánh thắng cả Hao Thiên khuyến luôn trời ạ!

Đồng Mẫn Mẫn mở to mắt, ra sức vỗ vỗ tay tán thưởng.

Ánh mắt của Dương Tiễn chợt đổi, Sí Nguyệt đồng thời quay lại tóm lấy Đồng Mẫn Mẫn và Đồng Du phi người nhảy lên không trung. Một nhát chém sắc lạnh phóng tới, "Đùng" một cái, lưu lại mặt đất một đường sâu ngoằn.

Bụi còn chưa tan, bóng người vụt lao tới. Dương Tiễn nắm chặt Tam Tiên Dao* trên tay, hung mãnh hướng đám người Đồng Mẫn Mẫn bổ xuống.

Sí Nguyệt nhủ chặt mày. Ban nãy đánh với Hao Thiên khuyến nó cũng chịu thương không ít, bây giờ Nhị Lang thần ra tay, không biết nó có chống đỡ nổi không nữa.

Đồng Mẫn Mẫn nhìn trường đao sáng lạnh gần kề tầm mắt, ngơ ngác quên luôn cả phản ứng. Nàng sẽ chết sao?

"Đồng Mẫn Mẫn!"

Bên tai nghe thấy tiếng than nhẹ của một người, Đồng Mẫn Mẫn nghiêng đầu, nhìn về nơi phát ra giọng nói.

Lộn tóc nhẹ phiêu động, sườn mặt sắc sảo của nam tử hiện ra gần kề bên nàng, bạch y trắng tuyết phát phơ bay trong gió. Nam tử quay đầu nhìn nàng, khuôn mặt thanh thoát như một khối ngọc, trong trẻo và lạnh lùng.

"Thiên.. Thiên Quân?!" Đồng Mẫn Mẫn bất tri bất giác gọi ra tiếng. Sao có thể...?!!

Lãnh Vô Tâm nhìn nàng, khoé môi chợt động, không màng đến ánh mắt vì kinh ngạc khiến động tác hơi chậm lại của Dương Tiễn.

"Đồ ngọc!"

OAO. Mới xuất hiện đã mắng người?

Lãnh Vô Tâm nhìn về mặt ngó ngó của nàng chợt mỉm cười, vung tay lập một tường lá chắn bảo vệ, vừa kịp lúc cản được một đao của Dương Tiễn chém xuống. Hai trường sức mạnh kinh khủng va chạm nhau tạo thành sóng năng lượng cực lớn, như một trận bão tố mạnh mẽ đánh bật mọi thứ ra xa.

Đến lúc rồi!

Thời cơ nhận định đã tới, Sí Nguyệt cúi người, vận lực lượng toàn thân. Từ trên lưng của nó, một đôi cánh màu đen theo sườn vai trồi lên, dần dần bật mở giương rộng ra. Sí Nguyệt ngáng đầu, trông nó oai vệ hệt như một thánh vật. Vội đập cánh một cái, Sí Nguyệt chạy tới đem theo Đồng Mẫn Mẫn và Đồng Du còn đang nhắm chặt mắt tránh bụi bão, lấy đà tung người lao lên không trung bay đi.

Dương Tiễn nhìn theo, neho mắt bỏ mạnh một phát xuống kết giới, tạo ra trường lực hất văng y và Lãnh Vô Tâm. Cả hai lộn nhào ra phía sau, Dương Tiễn khuy gối, kéo một đường móng tay dài dừng lại, nhanh chóng ngáng đầu, mất thần khẽ chớp, điểm vào huyệt thái dương phóng bắn Sí Nguyệt.

Cùng lúc, Lãnh Vô Tâm vận lực đánh thẳng một đòn phá vỡ chiêu thức của Dương Tiễn. "Ầm" một cái, tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên rầm trời. Dương Tiễn không buông tha đuổi theo truy người, trước mắt thình lình xuất hiện một đạo bóng, Lãnh Vô Tâm tung chưởng buộc y phải đưa tay cản phá nhảy vòng ra sau.

"Thiên Quân, người cứ năm lần bảy lượt cản trở ta là có ý gì?" Giọng Dương Tiễn âm trầm, sắc mặt thì kém tới cực điểm.

Lãnh Vô Tâm không đáp, nhìn theo phương hướng từ lâu đã tiêu thất bóng người, thu hồi tầm mắt đảo sang Dương Tiễn.

"Nhị Lang chân quân. Đồng Mẫn Mẫn là nhiệm vụ mà mà Ngọc Hoàng đã giao phó cho ta, thỉnh ngài đừng nên can dự vào." Theo lời nói, bạch sắc cũng dần phiêu tán vào không trung.

Dương Tiễn sững sốt, bấy giờ mới phát giác đây chỉ là ảo ảnh mà Lãnh Vô Tâm tạo ra. Y nhú mầy, đi tới chỗ mà Lãnh Vô Tâm đã biến mất, hơi dừng một chút, cúi người nhặt lên một sợi lông vũ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là.. Vợ Của Ma Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Đòi trước quả là tích nghiệp không ít

Bầu trời tháng bảy mây bay phiêu bồng, trong trẻo tựa như nước thu xanh.

Thình lình, một đạo bóng phá màn mây lao vút ra, sải cánh đen dài to lớn cắt ngang qua bầu trời chói loà những tia nắng. Thân ánh cường đại của Sí Nguyệt dần hiện ra, nó đập cánh một cái tung người bay đi.

Bay được một đoạn khá xa, Sí Nguyệt hơi nghiêng đầu nhìn lại. Khẳng định chắc chắn là Nhị Lang thần sẽ không đuổi theo, nó mới há miệng thả Đồng Mẫn Mẫn và Đồng Du rơi tự do trong không trung.

"Á á á!!!!" Đồng Mẫn Mẫn thất thanh la lên: "Thánh thần thiên địa ơi, khẩn cầu trợ giúp hạ cánh gấp!!!"

Cái con mèo chết tiệt! Mi ác vừa thôi chứ, ác quá bà con nào sống nổi!! Phen này thôi rồi lượm ơi! Rớt từ độ cao này xuống, không thành thương binh thì cũng thành liệt sĩ ~

Đồng Mẫn Mẫn hoảng loạn. Đồng Mẫn phát rồ. Đồng Mẫn Mẫn chấp tay hát thánh ca trước khi về với chúa. Dư quang nơi khoé mắt vô tình liếc thấy tên rơi bên cạnh thế nhưng lại dừng dừng như không, một tư thế tọa thiền chân chính không chê vào đâu được.

Đồng Mẫn Mẫn im lặng. Đại ca, người đã đặt vé đi Tây Thiên rồi hả?

Chợt nghĩ ra cái gì đó, mắt nàng sáng lên.

Đồng Mẫn Mẫn bơi bơi đập vịt trong không trung, chụp lấy hai vai Đồng Du ngồi tọt vào lòng hần, thở ra một hơi nhẹ nhõm. Mừng quá, có tám đēm thịt này thì không lo chết yếu nữa rồi, hi hi!

Đồng Du lấy ngón tay gõ "Cóc cóc" lên đầu nàng, nhướn mày nhìn nàng ngược lên cười tươi rồi nói với hần.

"Con trai ngoan, cái này gọi là hi sinh đời con cũng cố đời mẹ đóá! Bài vị của con mẹ sẽ ghi hai chữ Trung Hiếu thiết là to, đủ để con từ tuổi vàng nhìn lên cũng phải thấy tự hào!"

Đồng Du tròn mắt. Hần nghĩ lại rồi, dù chỉ một giây hần cũng phải sống lâu hơn con bé này!

Vì thế, trên không trung diễn ra một màn cực kì phiêu.

Đồng Mẫn Mẫn và Đồng Du loạn đả nhau. Đồng Mẫn Mẫn thì một hai sống chết bám dính vào người Đồng Du, đeo còn hơn là đĩa đeo, nhất quyết không chịu chui ra. Đồng Du thì ra sức đẩy đầu nàng, bóp mũi cù lét nhớ chiêu gì là đem ra xài chiêu đó, thế mà vẫn chẳng làm gì được nàng mới đau.

Tức giận, Đồng Du liền ôm Đồng Mẫn Mẫn lật người, hần trên còn nàng dưới, rơi xuống một phát là nàng lãnh trọn.

"Được lắm!" Đồng Mẫn Mẫn nghiêng răng, cong chân thúc một cú vào bụng Đồng Du. Thấy hần ăn đau nhăn nhó, nàng liền chớp thời cơ lập tức trở người.

Ngồi trên người Đồng Du, Đồng Mẫn Mẫn giương môi mỉm cười cực độ gian trá, còn vỗ vỗ vào má hần.

"Ngao ngoan an phận mà làm đēm lót mông cho mẹ đi con, hô hô!"

Trán Đồng Du bạo gân xanh, đưa tay véo hông nàng một cái. Đồng Mẫn Mẫn ré lên, đau đến chảy nước mắt. Đồng Du liền kéo nàng rơi xuống, nhếch môi.

"Thật khâm phục, ban ngày mà cũng nằm mộng cho được! Muốn mơ thì đợi đến tối hẵng mơ tiếp nhé!"

Đồng Mẫn Mẫn tức đến nổ não, nắm cổ áo Đồng Du gào lên: "Thằng con bất hiếu, chuyện này ta với ngươi xuống Âm Phủ thăm cha ngươi luôn một lượt!!"

"Cứ thử xem!" Tiếng ai đó khinh thường hừ lạnh.

Đồng Mẫn Mẫn và Đồng Du lửa giận trào mắt, cứ thế lao vào bóp chát nhau. Này thì ngươi một đấm ta một đập, còn khuyến mãi tặng kèm vàng trán thông minh với vài cái cù chò, đánh đến vô cùng khí thế. Mãi đến khi Đồng Mẫn Mẫn đang hung hăng cạy tay Đồng Du, lo lắng liếc thấy một màu xanh bao la của cỏ cây đập thẳng vào mắt, mới xó lơ nhận ra họ cách mặt đất chỉ còn tầm vài thước.

Đồng Mẫn Mẫn quỳnh quáng đưa tay vội vã ôm chặt lấy Đồng Du, nhắm tịt mắt. Nhìn cái đầu chôn trước ngực mình, nếu để ý còn thấy một chút run rẩy khó nhận ra. Đồng Du neho mắt, hừ một tiếng, vòng tay ôm lấy nàng.

Khi cả hai sắp lao mạnh vào thềm cỏ bên dưới, một sức mạnh chợt kéo bật hai người trở lên. Tiếng vỗ cánh mạnh mẽ vang lên đều đều, Sí Nguyệt dùng vuốt giữ lấy hai người, để cả hai rơi nhẹ lên thềm cỏ rồi đặt chân nhảy xuống, ung dung thu hồi đôi cánh, trở lại kích cỡ của một con mèo bình thường.

Đồng Mẫn Mẫn nằm yên trên người Đồng Du, thật lâu không nói lời nào, đầu cũng không ngẩng lên.

"Còn muốn ôm tới bao giờ?"

Đồng Du chống tay ngồi dậy, theo bản năng bài xích đối tượng trước mặt. Không phải hấn ghét bỏ gì nàng, chẳng qua là hấn không quen tiếp xúc thân cận như vậy thôi.

Trước ngực một mảnh ướt át, Đồng Du sùng sốt đến đơ người. Con bé này, sẽ không phải là kinh sợ đến phát khóc đi?

Thân thể Đồng Du phát cứng nhìn người trong lòng ngực, tựa hồ có chút bối rối, đôi tay đưa ra nhưng thật lâu vẫn không chạm vào nàng. Hấn nín thở, đáy mắt thoáng trầm, tay cũng nắm chặt lại, không lưu tình búng vào đầu nàng một cái "Chóc!" vang dội.

"Hừ, chỉ có vậy mà cũng khóc! Ngươi là đồ mít ướt sao?"

Cứ tưởng ăn đau thì nàng sẽ lên tiếng mắng hấn, ai ngờ vẫn cứ im re không động đậy. Ngay khi Đồng Du phân vân không biết có nên mở miệng an ủi nàng vài câu hay không, chợt hấn nhận ra cái đầu nhỏ nhắn dụi a dụi không ngừng hoạt động trước ngực hấn, tay cũng không yên phận mà sờ loạn sau lưng, nghe thấy nàng thở một hơi đầy thoả mãn.

"Thật thích! Vừa rắn chắc lại vừa ấm áp, xúc cảm khi chạm vào cũng miễn phải bàn. Ôi, thật không nỡ rời đi chút nào!" Lại tiếp tục cọ cọ ăn thêm mấy miếng đậu hũ tươi ngon, đúng là tốt ăn hơn của Sở Hoài Thu nhiều. (Sở Hoài Thu nước mắt chảy dài, ngẩng đầu nhìn trời: "Rốt cuộc là thiên lý ở đâu? Đã bị ăn chùa đậu hũ mà còn nghe chê lên chê xuống nữa!" QAQ)

Một giây sau đó, Đồng Mẫn Mẫn bị hất văng đi.

Đồng Du đen mặt đứng lên phui phui bụi quanh người, không thèm nhìn đến ai đó đang kêu la bọ đờ mông ngồi dậy.

Chỉ vì một phút yếu lòng đối lấy nghìn trùng đau thương, xúc động đúng là ma quỷ mà! Hấn thề, hấn mà còn để con bé này dất mũi thêm một lần nào nữa, thì hấn liền theo họ của nàng. Mà khoan đã, chẳng phải hiện tại hấn cũng đang theo họ nàng đó sao?

Đồng Mẫn Mẫn nào đọc được suy nghĩ của Đồng Du, chỉ thấy mặt hấn đối tới đối lui một hồi, mà càng đối lại càng thêm sa sầm đáng sợ. Đồng Mẫn Mẫn nhích người từng chút từng chút một rồi đi, bản năng "động vật" mách bảo nàng nên tránh xa hấn ra, kéo nhắc công lại ăn đạn thiệt thân.

Chợt nhớ lại chuyện ban nãy, Đồng Mẫn Mẫn nhảy dựng lên, chỉ tay vào mặt Sí Nguyệt giận dữ gào lên.

"Ngươi cái đồ con mèo chết tiệt! Ngươi nghĩ mông ta cũng mọc được cánh như ngươi chắc, thả từ độ cao đó là muốn hù chết ta hả?"

Sí Nguyệt nằm gối chân một bên xem diễn chán chê rồi, cái đuôi mèo tao nhã lắc qua lắc lại, nhàm chán nói.

"Hai người các ngươi quá nặng, ta phải làm vậy để giảm bớt trọng lượng. Mà cũng có bị sút mỡ phần nào đâu, sao cứ phải léo nhéo thế nhỉ?"

"Cái gì, ngươi bảo ai léo nhéo? Đừng nghĩ là ta sợ ngươi nhé, cho ngươi biết Đồng Mẫn Mẫn ta.. Ừ ừ, ực!"

Đồng Mẫn Mẫn hăng tiết vịt định bụng sẽ mắng một trận ra trò, lại quên mất, đối tượng trước mắt cũng chẳng phải dạng hiền lành gì cho cam. Tuy đáng về hiện tại của nó đích thị là một con mèo không hơn, nhưng nàng nào có quên một màn Hao Thiên Khuyến to lớn bị đánh bay đi ban nãy, bất tri bất giác mỡ hôi lạnh chảy ròng ròng.

"Ngươi làm sao cơ? Có ý kiến gì với cách làm của ta thì cứ nói."

Hoạ chẳng phải muốn mỡ yên mà đẹp thì mới nói với mày!

Trước ánh mắt băng lãnh mị hi của Sí Nguyệt, Đồng Mẫn Mẫn lau lau mồ hôi, mém cắn trúng lưỡi thu hồi một thân khí thế, lại quay trở về bộ dáng chân chó xu nịnh.

"Mèo đại ti, mèo đại nhân, mèo nương nương! Em nào dám có ý kiến ý cò gì, trái lại còn cầu không được để ngài đập em thêm vài phát nữa ấy chứ!" Và tét nồm cái đura vừa phát biểu linh tinh, nó mà nổi hứng bạo hành thiệt là nguoi chết chắc đấy con ạ! (Mỗ sói thông báo:"Đồng Mẫn Mẫn tự kỉ thăng cấp!")

Sí nguyệt cao ngạo hắt mặt, không thèm đếm xỉa đến nàng.

Đồng Mẫn Mẫn nước mắt chảy dài. Ưông cho yêu nhèn nhện sống cả đời mà không tìm thấy chân "bệnh" thiên tử, có đâu xa, con mèo này đích thị là một S chính hiệu. Cứ nhìn cách mà nó hành bà con xem, không chà đạp từ gần chết đến lê lét không ăn tiền. Phải chi yêu nhèn nhện cố lay lác sống thêm được một chút nữa, khéo có khi đã nên duyên bách hợp với con mèo này.

"Trước ta muốn biết một điều." Sí Nguyệt lên tiếng, lời lại thần trí đã muốn tiến vào thế giới khác của Đồng Mẫn Mẫn. Nó nheo mắt, nhìn chăm chăm vào tai nàng:"Thứ trên tai nguoi, là từ đâu mà có được?"

Đồng Mẫn Mẫn sực tỉnh, nghe Sí Nguyệt hỏi cũng đưa tay lên sờ vào đôi bông tai:"Cái này hả? Đây là đồ của Thiên Quân Lãnh Vô Tâm tặng ta lúc ở hang động của yêu nhèn nhện. Mà sao nguoi lại hỏi vậy, bộ có gì không ổn à? Ở mà, đâu mất tiêu một sợi lông vũ rồi?"

Tay khê đào qua hai sợi lông vũ còn lại treo trên bông tai, Đồng Mẫn Mẫn ngạc nhiên mở to mắt. Nếu nàng nhớ không lầm thì ở đây hẳn phải có ba sợi lông vũ mới đúng, sao lại thiếu mất một sợi rồi? Đồng Mẫn Mẫn nghĩ nghĩ, có khi nào rơi mất lúc đánh nhau với Nhị Lang thần hay không?

Đồng Mẫn Mẫn mãi mê suy nghĩ về sợi lông vũ bị mất nên đã không nhìn thấy, ánh mắt Sí Nguyệt thoáng thay đổi khi nhìn vào bông tai của nàng, nhưng Đồng Du đứng kế bên thì lại thấy rất rõ, đáy mắt ẩn trầm.

"Đồng Mẫn Mẫn!"

"Hửm?"

Nghe thấy Sí Nguyệt gọi, Đồng Mẫn Mẫn nghiêng người theo hướng nó nhìn lại, trước mặt thỉnh linh xuất hiện một đạo ngân quang khiến nàng kinh ngạc đứng sững nguoi.

Sí Nguyệt đã ngồi thẳng dậy, không còn vẻ lười biếng bất cần mà thay vào đó là mặt thanh tịnh nghiêm túc, một đôi hồ phách xinh đẹp khê rừ xuống. Đôi tay mèo nhỏ nhắn trước ngực khép vào nhau rồi từ từ kéo mở, tạo nên quang sáng chói lòa như tước đoạt hết ánh sáng của bầu trời để chuyển hoá thành một màn đêm hư ảo, ánh tím rực rỡ mang theo nguồn năng lượng huyền bí dần hiện ra.

Giữa lúc Đồng Mẫn Mẫn còn đang ngơ ngác không rời mắt khỏi cảnh tượng huyền ảo trước mặt, liền thấy Sí Nguyệt nâng quang sáng đẩy nó bay lên về phía nàng. Khi Đồng Mẫn Mẫn ngây ngốc chờ nguoi ra chưa tìm thấy phản ứng của mình, đã nghe thấy Sí Nguyệt nói.

"Nhận lấy!"

Một câu này như đánh thức Đồng Mẫn Mẫn, nàng vội đưa tay lên tiếp nhận nó. Tay nàng vừa chạm đến, quang sáng chợt phát ra một hồi phản quang rồi thu ngược vào trong một cách mau lẹ, rồi xuống tay Đồng Mẫn Mẫn, trả lại màu sắc vốn có cho đất trời. Tất thấy diễn ra vô cùng nhanh chóng, hết như một hồi mộng.

Đứng sững sờ trong giây lát, Đồng Mẫn Mẫn thật không biết nên nói gì để diễn tả tâm trạng kích động của nàng hiện giờ. Đột nhiên nàng la lên, nhảy tung tung như khi mắc phong.

"Quá ảo! Trời ạ, ảo lòi cả mắt ra! Đây đúng là thế giới thần tiên phi thường mà, ước gì mình cũng làm được như vậy! Phấn khích quá!!!" XD

Thấy Đồng Mẫn Mẫn điên một hồi vẫn chưa có xu hướng dừng lại, Đồng Du và Sí Nguyệt đồng thời roi vài vạch hắc tuyến. Cứ làm như mới thấy không bằng!

"Khụ khụ!" Ai đó có ý tốt ho nhắc nhở, dù vậy vẫn không lấy được một phân nào sự chú ý của ai kia.

"Khụ khụ!!!" Lại tiếp tục ho, lần này hình như có điểm nghiêng răng thì phải. Trái lại, ai kia vẫn cứ tiếp tục nhớn nhoe trên nguoi.

"Chít nè!" Một cái bụi cỏ chuẩn xác ném tới, ai kia ôm trọn lần dùng ra giấy đánh đập.

Sí Nguyệt phìu phìu tay. Hừ, nói nhẹ không nghe cứ phải muốn nặng tay thì mới chịu.

Đồng Mẫn Mẫn khó khăn trôi đầu lên, bấy giờ đã bình tĩnh hơn được phần nào, đem thứ cầm trên tay ra trước mặt ngắm soi.

"Đây là gì? Thật đẹp!"

Trên tay Đồng Mẫn Mẫn là một chiếc vòng thoát nhìn có vẻ cổ xưa, hoa văn uốn lượn khắc nên những đường nét tinh tế hài hoà, hai vòng bạch kim tinh thuần phản chiếu ánh quang kết lại vào nhau, tạo thành một cái bím đan xen ôm trọn lấy viên bảo thạch màu tím tuyệt đẹp.

"Đây là Cẩm Cổ Huyền Anh thạch." Liếc thấy vẻ si mê trên mặt nàng, Sí Nguyệt thu hồi mắt, nhàn nhạt giải thích:"Chỉ cần nguoi đeo nó trên nguoi, cho dù có mười Nhị Lang thần cũng không nhận ra nguoi. Chẳng những thế, nó còn có thể giúp nguoi ẩn giấu toàn bộ ma khí trong cơ thể."

"Lợi hại vậy sao?" Oa, lại được đồ tốt nữa rồi! Quá đã!!

"Hừm, trông có vẻ giống như dây đeo cho chó!" Đồng Du ở ngoài chọt vào một câu. Đồng Mẫn Mẫn..

Đại ca, người cứ im lặng giữ hình tượng vẫn hay hơn, nói ra câu nào là chỉ muốn bộp câu đó. Ê mèo, mày mau nói gì để phản bác đi chứ? Im im như thế bà con lại hiểu lầm cho đấy!!

Trước ánh mắt ngóng trông của Đồng Mẫn Mẫn, Sí Nguyệt chỉ hừ một tiếng rồi quay đi.

Sặc. Chẳng nhẽ đây là dây đeo cho chó thật à?!!

Đồng Mẫn Mẫn ngay cả tâm muốn chết cũng có, sâu sắc cảm thấy, đời này của nàng quả thật là nhẹ không gì bằng. Tại sao? Rốt cuộc là tại sao? Tại sao ông trời lại để nàng đầu thai vào thân "choá"? Cho dù nguyên bản có là chó sói đi chăng nữa, thì vẫn dính dấp tới mấy đời bà con với nhà cẩu. Nghiệt. Đây đúng là nghiệt của đời trước mà trời!!

"E hèm! Nhìn nữa cũng chẳng không thay đổi được gì, mau đeo vào nhanh đi!"

Đồng Du có một chút "tiểu nhân" vui sướng khi thấy người gặp họa, đốc thúc nàng nhanh nhanh đeo vòng cổ.

Đồng Mẫn Mẫn xụ mặt đeo vào, có trời chứng giám, nàng thề là nàng đã thấy khoé môi thẳng nhai con trai "cưng" của nàng nhếch lên. Hừ, chi chờ đã đều nàng là giới!

Đồng Mẫn Mẫn hí hoáy một lúc vẫn không đeo vào được, bất đắc dĩ đáng thương quay lại nhìn Đồng Du cầu giúp đỡ. Đồng Du ngừng một chút mới nhận mệnh đi lên giúp nàng, vén mái tóc dài ra sau giúp nàng đeo vòng vào. Đồng Mẫn Mẫn hơi cúi đầu xuống, đưa tay vuốt lên mặt bảo thạch.

"Như thế nào rồi? Du, mẹ có thay đổi gì không con?" Nàng nghiêng đầu, quay lại hỏi Đồng Du.

"Cũng chẳng khác mấy, từ trên xuống dưới vẫn chỉ là một nhai ranh.. Thôi?!"

Đồng Du ngược lên nhìn nàng, hơi ngây ra một chút, bây giờ mới chịu tin lời của Sí Nguyệt là thật.

Bộ dáng hiện tại của Đồng Mẫn Mẫn, nói thay đổi nhưng thật ra cũng không phải là thay đổi. Mái tóc tơ bạc chuyển thành một màu đen tuyền, đôi con ngươi một trắng một đỏ cũng nhuộm về màu đen, linh động ngời sáng tựa như bầu trời đen tuyệt đẹp. Mà điều quan trọng nhất chính là, ấn chủ nguyên rủa bên nửa gương mặt tưởng như không gì có thể xoá bỏ cũng biến mất, lộ ra làn da trắng nõn như bông sứ tính khôi. Đồng Mẫn Mẫn lúc này, thế nhưng lại toát ra một cỗ khí chất thanh khiết thoát tục.

"Oa, cả tóc cũng biến thành màu đen rồi!" Đồng Mẫn Mẫn cầm lấy lọn tóc bên vai, hưng phấn la lên: "Vậy còn mặt mẹ thì sao? Du, bây giờ trông mẹ thế nào?"

"Vẫn xấu hoắc như vậy!" Đồng Du quay mặt đi hừ một tiếng.

Đồng Mẫn Mẫn triệt để nổi giận: "Chết tiệt, ai hỏi người cái đó! Là ấn chủ, ấn chủ đã biến mất hay chưa?"

"Mất rồi!"

"Thật vậy sao? Ôi, rốt cuộc thì cũng không cần phải lo bị người khác nhận ra nữa rồi!" Cảm tạ trời phật, cuối cùng thì con cũng không cần phải bịt kín mặt nữa, hăm chết đi được!

Hai người ở bên này nói chuyện, không nhìn tới đáy mắt Sí Nguyệt chọt loé qua một đạo ngân quang, nhưng nhanh chóng đã biến mất vô tung vô tích, hết như chỉ là do tưởng tượng mà ra.

Nó sẽ không nói cho Đồng Mẫn Mẫn biết, chiếc vòng cổ đó, một khi đã đeo vào sẽ không bao giờ tháo ra được. Đó là lễ vật của chủ nhân, trừ người ra, không một ai có thể đem tháo nó xuống.

"Tự nghiệm đủ rồi chứ? Còn muốn ở đây phơi nắng tới chừng nào?" Sí Nguyệt đi đến chỗ hai người, nhàn nhạt nói.

Đồng Mẫn Mẫn vui quá nên quên mất, nghe Sí Nguyệt nhắc nàng mới sực tỉnh ra. Kì thật, đứng ở đây phơi nắng cũng lâu lắm rồi. Khụ khụ, không phải phải nói là giờ không còn sớm nữa, cũng nên mau chóng lên đường truy tìm tung tích của sư phụ thôi. Nhưng đi bằng cách nào đây?

Bỗng có tiếng gì đó từ đằng xa vọng lại, Đồng Mẫn Mẫn ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy một cỗ xe ngựa kéo theo bụi mờ chậm rãi chạy đến. Khoé môi chọt nhếch lên một đường cong nhỏ, Đồng Mẫn Mẫn mỉm cười gian tà.

Khửra khửra! Thiệt là may quá đi, xem ra đỡ phải nhọc công cuộc bộ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là.. Vợ Của Ma Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Vì chính nghĩa, ai tới chỉ bài với!!

Nắng sớm dịu nhẹ lan toả trong không gian ngập tràn hương hoa, tiếng suối chảy róc rách theo khe đá lùa gió hoà thành khúc nhạc nghe thật êm tai. Bên khung cửa sổ của một trang viện đơn sơ làm bằng tre trúc, từng cặp chim hót ríu rít bay sà trên thư án gọi nắng vào, soi lên bao tấm lưng trắng chỉnh tề đang vung bút hoạ thi văn.

Giám thị một thân bạch sắc là lướt giữa hàng người, mày kiếm chau lại nghiêm túc phóng mắt quan sát khắp phòng, không nguyện bỏ qua cho bất kì nhấc cử nhấc động đáng nghi ngờ nào, đảm bảo sự công bằng liêm chính tuyệt đối luôn diễn ra ở đây. Ánh mắt bất chợt đảo tới cô bé nhỏ nhắn đang ngồi trong cùng góc, cũng là nguyên nhân chính khiến hần phải chau mày này giờ. Thí sinh nhỏ nhất trong kì sát hạch lần này - Đồng Mẫn Mẫn.

Lúc này, Đồng Mẫn Mẫn một khuôn mặt nhăn nhó, lay hoay đổi hết tư thế này đến tư thế kia, thoát nhìn có vẻ khổ sở mà vò đầu bứt tóc, cắn phần nhìn tờ giấy trắng bóc trước mặt.

Chết tiệt, tại sao lại là thi văn mà không phải là thi võ? Nàng đến đệ thế này ngay cả một chữ bẻ đôi còn không biết, vậy thì bảo sao mà chém gió đây?

Hic, sớm biết thế nghe lời Dật đại ca chăm chỉ học hành có phải hay hơn không? Giờ thì tốt rồi, chữ nghĩa nó nhìn mặt nàng rồi phui mông mà đi như hai người xa lạ, còn võ công thì.. Võ "bảy chợ" có được tính là võ hay không? Hic hic, nàng chỉ giỏi mỗi môn đó!

Hầy, lại kè. Vì một đồng lí do có đầu có đuôi đó mà Đồng Mẫn Mẫn nàng ngồi đây, nhưng lẽ đời là thế, chi ăn chơi suốt ngày không học hành gì thì sao mà thi nổi, và đây chính là hậu quả của kẻ ý mình giỏi chém gió.

Sau khi nhận được đề thi, ý nghĩ đầu tiên của Đồng Mẫn Mẫn chính là. Quác, tiếng địa cầu em còn chưa sành sỏi, sao mà đọc nổi cái đề ngoài hành tinh này đây?!! (Đến đề thi ghi gì còn không đọc được nữa là ^^)

Teo, teo thiệt rồi! Rót, rót chắc rồi! Không vớt vát được cái gì hết, cái quần đùi cũng không!

Bán loạn một hồi, Đồng Mẫn Mẫn quay sang nhìn Đồng Du đang nhàn nhã chống cằm, như có như không hơi nghiêng đầu nhìn nàng cong môi, lại ngó lên Đổng Khả Dật ngồi cách đó mấy bàn, vẩy vẩy tay với nàng tỏ vẻ đã làm xong. Đồng Mẫn Mẫn.

Vì chính nghĩa, ai tới chỉ bài với!!!

Trước cứ mặc kệ ai đó đang gào khóc thảm thiết, để làm rõ hơn về tình cảnh ngày hôm nay, mời mọi người cùng quay về thời điểm cách đây một tháng trước đó.

..Từ xa xe ngựa chạy tới, Đồng Mẫn Mẫn lôi kéo Đồng Du cùng Sí Nguyệt chạy ra bắt xe. Nhưng nếu chỉ kêu miệng thôi thì chắc là nó sẽ không dừng đâu nhỉ? Đồng Mẫn Mẫn nghĩ.

Mắt nàng loé sáng, chợt nhớ lại mấy bộ phim Mĩ đã từng coi trước đây. Trong phim, điều kiện tiên quyết để bắt xe chính là phải có một cặp giò hoàn mỹ.

Chắc, ở đây không có vớ bảy màu, thôi thì khoe chân trần thôi vậy!

Không hề có chút ngượng ngùng nào, Đồng Mẫn Mẫn da mặt dày hơn tường thành cười tùm tùm vén vén ống quần lên, tính khoe ra cái giò thủ xương xẩu không được mấy lượng thịt của nàng. (Mồ sói:"Áo tương cũng là một loại sức mạnh!")

Cốp!

"Ai ư!" May mắn có người kịp thời ngăn chặn hành vi điên rồ của nàng, không thì thật mất mặt quá sức tường tượng.

Đồng Du mặt xám ngoét nhìn nàng, dễ thấy được mớ gân xanh đang bạo động trên trán hần, giọng rõ là trầm

"Người lại tính bày ra trò gì?" Cái con bé nhí nhố này, đến bao giờ thì mới học được hai chữ "An phận" đây?

Đồng Mẫn Mẫn tru tréo một hồi, ôm lấy cái đầu nhỏ nhắn đáng thương nói:"Con không nhìn thấy sao, mẹ là đang bắt xe nha!" Cái tên vũ phu bạo lực này, đến bao giờ thì mới học được bốn chữ "Thương hoa tiếc ngọc" đây? Ô ô, đau quá!!

"Vậy thì vì có gì người phải vạch quần ra?" Bộ có liên quan chắc?

Có chứ sao không? "Để có thể thu hút được sự chú ý của người đánh xe, thì không thể từ bất kì thủ đoạn nào. Người ta thấy mẹ đẹp, mẹ xinh thì mới cho mẹ con mình lên xe." Vậy mà cũng không biết! Hừ một cái khinh thường vào mặt.

Nói tiếng trước tiếng sau, Đồng Du đã tiến tới nhéo banh má nàng ra, gương mặt bá đạo lãnh khốc đã kè sát lại.

"Người là đồ ngốc hay sao? Ngay cả chuyện căn bản nhất của nữ nhân mà cũng không biết." Là người từ trên trời rơi xuống hay dưới đất đi lên đều hiểu

lí lẽ này mà, rốt cuộc thì con bé này là từ nơi rừng sâu nước độc nào tới?

"Au au!! Chuyện căn bản nhất của nữ nhân? Là chuyện ăn, ngủ và ấy ấy í hử?" (Mỗ sói đơ mặt ra giải thích: "Ấy ấy của nàng ta là ấy ấy trong Toilet ấy!")

"Đúng là đồ ngốc thật mà!" Đồng Du siết tay, nghiêng răng kèn kẹt: "Cho ngươi biết, ngươi sẽ phải lấy bất kì ai làm chồng nếu như ngươi dám để lộ thân thể của mình ra."

"Sặc. Ở đâu ra cái "nhẽ" đó!"

Chỉ là cái chân thôi mà, làm gì mà nghiêm trọng dữ vậy? Ở thời của nàng, người ta Nude chạy long nhong đầy đường mà có bị sao đâu. (Mỗ sói tròn mắt: "Ngươi sống trong cái thế giới biến thái nào thế?")

Cơ mà, trước buông tay ra đã! Ta sắp bị ngươi nhéo cho thành mặt xệ mắt rồi!

"Hai vị bằng hữu, có muốn cùng lên xe hay không?"

Cỗ xe ngựa từ lâu đã dừng lại, một vị công tử tướng mạo nho nhã, khinh sam phiêu động chậm rãi bước xuống.

Đồng Du thấy thì bình thường, nhưng Đồng Mẫn Mẫn thấy thì tròn lòi cả mắt.

Tên vô chuối chết tiệt?!!

Một khác đó, vô số hình ảnh như đoạn phim băng băng lướt qua trong đầu nàng. Nào là dung không trượt vô chuối té đập mông, tiếp đó là chặt vật bé theo cái bàn tọa thương tật chạy trốn giữa đám người, mà hàng loạt sự kiện có liên quan khác theo đó cũng phát sinh, điển hình chính là gặp phải cái tên khác tính cả đời của nàng đây. Mà người vừa trực tiếp vừa gián tiếp gây nên tất thảy cơ sự đó, chính là cái kẻ đang mỉm cười ở trước mặt nàng.

Đồng Mẫn Mẫn. Lên xe ngồi đã rồi nói tiếp!

"Tạ hạ là Đằng Khả Dật, không biết nên xưng hô với hai vị thế nào?"

Đồng Mẫn Mẫn ôm Sí Nguyệt trên chân, vuốt vuốt bộ lông mềm mại của nó, không làm phiền nó nhắm mắt dưỡng thần, cùng Đồng Du ngồi một bên ghé đối diện với Đằng Khả Dật hoà hoa phong nhã.

"Ta gọi Đồng Mẫn Mẫn." Nàng nói, huých một cái vào vai người kế bên, tròn mắt. Đang ở trên xe người ta đó, nể mặt một chút đi!

"Đồng Du." Nghe hần miễn cưỡng trả lời, tâm Đồng Mẫn Mẫn không khỏi nhẹ xuống. Kệ, có còn đỡ hơn không!

"Đồng Mẫn Mẫn. Đồng Du. Hai người là cha con sao?" Đằng Khả Dật lẩm nhẩm một hồi, rút ra kết luận dựa trên phỏng đoán của y.

"Không phải, ta là.." má của hần!

Đồng Mẫn Mẫn định lên tiếng đính chính, nhưng lời còn chưa ra tới miệng đã bị Đồng Du trừng cho nuốt trở lại, nghe hần đáp.

"Phải!"

Quác! Thế sự quả là thất thường, giây trước giây sau mà đã từ hàng má rút xuống hàng con rồi!

Đồng Du nhướn mày. Ngươi có ý kiến gì?

Đằng Khả Dật không nhìn thấy sóng ngầm của hai người, mỉm cười tiếp lời.

"Dám hỏi, hai người các vị là tính đi đâu?"

Đồng Du liếc mắt, Đồng Mẫn Mẫn đành đành xuống một bụng tức tối, không cam tâm trả lời.

"Đi đâu cũng được, trước cho li nước đã bác tài!" Nãy giờ bị dí chạy một hồi khát quá!

Đây là thể loại câu trả lời gì?

Đồng Du vỗ trán, sâu sắc kiểm điểm sai lầm của mình khi trông chờ vào nàng.

"Tạm thời chưa có điểm đến." Hần trừng nàng, bắt đắc dĩ trả lời.

Đằng Khả Dật cười, nói: "Vậy, hai vị có muốn cùng tại hạ đến Vô Cực cốc hay không?"

Đồng Mẫn Mẫn ở ngoài xen vào: "Nơi đó là ở đâu? Mà đến đó để làm gì, đi ăn cỗ hả?"

Đồng Du nhủ mày: "Ngươi ngoại trừ ăn ra còn có thể nghĩ được gì?"

"Ngủ." Dứt khoát một lời khiến Đồng Du muốn nhào tới bóp cổ nàng.

"Hai người thật sự không biết sao?"

Y không kiềm chế được có chút kinh ngạc, tỉ mỉ quan sát nét mặt của cả hai, không giống như đang nói dối. Khẽ gõ cán quạt xuống lòng bàn tay, Đằng Khả Dật mỉm cười che đi chút luống cuống vừa rồi.

"Thế thì lạ thật, phạm là người tu đạo, không ai không biết địa phương này. Mà theo như tại hạ thấy, hai vị đây nhất định không phải là người bình thường."

"Sao người dám khẳng định như vậy?" Đồng Du hỏi.

Y đảo mắt sang nhìn Sí Nguyệt nằm trên chân Đồng Mẫn Mẫn, đầy mắt hơi trầm xuống, nói:"Có người bình thường nào lại đem theo linh thú bên người chứ?"

"Người nhận ra?" Thần sắc Đồng Du chợt đổi, ánh mắt nghiêm khắc cảnh giác nhìn đối phương. Ngược lại Sí Nguyệt dường như rất mệt, dù nghe thấy nhưng mí mắt cũng chỉ động một cái chứ không lên tiếng.

Đằng Khả Dật cười, xua tay hoà hoãn bầu không khí.

"Nói thật thì ta cũng chỉ biết nó là linh thú, còn lại thì không rõ lắm, không cần phải căng thẳng như vậy."

Đồng Du chỉ hừ một tiếng rồi quay đi, không để tâm lắm lời giải thích của Đằng Khả Dật.

Đồng Mẫn Mẫn vội lau mồ hôi, tìm cách cứu vãn tình hình."Ban này huynh có đề cập đến Vô Cực cốc, đó là nơi ra sao?"

Đằng Khả Dật cười, từ tốn nói:"Vô Cực cốc - Cực địa tu tiên. Nếu nói Khai Thanh phái mỗi năm tiếp nhận hơn một ngàn môn đệ, chưa kể đến những người đó đều là anh tài hiếm có trong thiên hạ, thì số người có thể đến được Vô Cực cốc chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Vị thế của Vô Cực cốc là tuyệt đối, đó là cái nôi tạo nên quảng thể tiên nhân hùng mạnh như ngày nay, Thiên Tiên và Ma Tôn cũng là từ đó mà ra."

"Giờ cơ? Có một nơi như vậy thật à?" Đồng Mẫn Mẫn kinh ngạc trở mặt, không thể tin được khi biết Ma Tôn và Thiên Tiên là từ một nơi mà tu thành, nhưng nhanh chóng lại nẩy lên nghi vấn:"Nhưng một nơi tốt như thế, tại sao lại không nghe mọi người nhắc đến."

Y cười, lẩm nhẩm đọc một câu hát:"Muốn vào Vô Cực cốc phải đi qua ba ái. Tâm không tịnh, mỗi một bước là vực sâu vạn trượng."

"..Mẫn!"

"Đồng Mẫn Mẫn!"

"A, hả?"

Đồng Mẫn Mẫn hồi thần sực tỉnh, vội ngẩng lên nhìn cái bóng đang che chắn trước mắt. Không nhìn thì thôi, vừa nhìn đã bắt gặp một đôi mắt lạnh chết người, có cảm tưởng giống như bị vùi lấp trong gió tuyết mùa đông.

Giám thị tinh anh từ bao giờ đã đứng trước mặt nàng, mày kiếm xuyên lại thành một đoàn như muốn kẹp chết nàng bên trong, Đồng Mẫn Mẫn run lẩy bẩy. Cái cảm giác giống như động vật nhỏ đứng trước một con mãnh xà to đùng này là sao?

Trầm mặc một hồi lâu, hần mới mở miệng phun ra hai chữ.

"Thu bài!"

Sặc, hết giờ rồi hả?

Đồng Mẫn Mẫn bấy giờ mới chú ý, đúng là mọi người đã nộp hết chỉ chò mỗi mình nàng, mà nàng..

Má ơi, nói với ba là con chết chắc rồi!

"Người còn muốn đợi đến khi nào?"

Nghe thấy giọng nói không hài lòng từ đỉnh đầu truyền xuống, Đồng Mẫn Mẫn cắn răng, dứt khoát quay mặt sang chỗ khác nén dòng lệ đau thương để nộp bài. Nói thì nói thế, nhưng tay vẫn cứ giữ khư khư không buông.

Đoàn Dư Thuấn nhú mày. Rốt cuộc là có muốn nộp bài hay không?

Đồng Mẫn Mẫn rung rung, nước mắt lưng tròng.

Tình nghĩa đôi mình chi thể thôi sao ~

"Ai ư!"

Đầu bị gõ một cái thật đau, Đồng Du đoạt lấy tờ giấy của nàng đưa cho Đoàn Dư Thuấn.

"Của người!" Hừ, lại tính làm trò hề mất mặt nữa à!

Đoàn Dư Thuấn nhận lấy, nhìn một cái thật sâu vào Đồng Du rồi xoay người rời đi. Vừa ra khỏi trang viện, loáng thoáng đã nghe thấy phía sau truyền đến tiếng người cãi vã.

"Tên nghịch tử chết tiệt! Người hại chết ta rồi!"

"Lắm chuyện! Cho dù ta không làm vậy, thì người sớm cũng nên giác ngộ!"

"Gì gì? Tưởng làm bài được là ngon đó hả? Không phải cứ ghi một đồng chữ vào đó là sẽ được điểm cao đâu nhá! Ai biết đâu rằng nội dung tào lao trót quớt thì sao?"

"Hừ, đúng là không biết phân biệt tốt xấu! Xem hôm nay ta như thế nào dạy dỗ người!"

"Có giỏi thì nhào vô!"

Không tìm thấy tiếng nói chung, tiếp theo lao vào đánh nhau là chuyện đương nhiên không bàn cãi.

Đi được một đoạn khá xa, Đoàn Dư Thuấn bỗng dừng bước, đem xấp giấy vừa thu ra nhìn lại một lần, đặc biệt là tờ giấy trắng của ai đó ngay cả tên cũng không viết.

"Đây, thật sự là người đã bình an xông qua ba cửa sao?"

Gió nhẹ vút bay lên cao, uốn lượn vài vòng rồi phân thành nhiều mảnh nhỏ rẽ đi bốn phương tám bề. Một ngọn gió trong số đó vô tình lướt qua muôn trùng đồi núi, lao thẳng xuống màn sương dày đặc rồi mất hút ở đáy vực bí ẩn, nhưng vừa kịp để nhìn thấy cảnh giới bị bao phủ bên trong, một thế giới thuộc về băng tuyết.

Thánh địa Vô Cực cốc.

"Cuối cùng cũng tê tịu đủ rồi!"

Theo một tiếng thở dài, không khí dường như cũng muốn ngưng đọng vài phần.

Giữa mặt hồ băng giá, một đầu tóc trắng như tơ mạn tan mạn khắp nơi ngấm vào mạch nước ngầm, truyền đi cái lạnh rét đến tận xương tủy kết thành tuyết băng.

Y đã ngồi đây đã hơn vạn năm rồi, cả cơ thể dường như cũng muốn đồng điệu hoà cùng băng tuyết thành một thể.

Nâng lên mí mắt nặng trĩu ngân sương, một đôi thủy lam nhẹ nhàng luân chuyển, khuôn mặt tinh mỹ tựa như một khối noãn ngọc thuần khiết. Nam nhân ngẩng đầu, sâu sắc cảm nhận được, nhật nguyệt tinh vân đang đổi dời.

"Đồng Mẫn Mẫn, người và kẻ đó, hai người các người rốt cuộc là gì?"

Ánh nắng nhợt nhạt chiếu xuyên qua màn mây mỏng manh, nhưng không xua đi được hàn khí lạnh lẽo đến tê tâm phế liệt. Nếu để ý kĩ nơi mà nam nhân ngồi, hẳn người ta sẽ kinh ngạc phát hiện ra một quang thể khổng lồ màu đen thấp thoáng ẩn hiện bên dưới.

Sâu trong lớp băng vạn năm vĩnh cửu, hắc long to lớn đang cuộn mình say giấc ngủ triền miên.

Thiên địa tiên ma.. Ta sẽ huỷ diệt hết tất cả.. Kể cả thứ gọi là Thiên Mệnh kia..

Bạn đang đọc truyện *Ta Là.. Vợ Của Ma Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26-2: Ngoại truyện 2: Oan uổng quá, Bao đại nhân ơi!!!!

Cộp cộp!!

"Truyện nghi phạm lên công đường xét xử!"

Theo một đạo âm thanh uy nghiêm trầm thấp, Vương Triều đứng chống nạnh giắt đao ngang hông uy vũ bước lên, còn chưa kịp hô một tiếng lập lại lời của Bao đại nhân thì.. Oạch một phát, trượt hột dưa do Công Tôn tiên sinh cần lép bép rồi phun đầy sàn, chấn thương sợ khi không rõ sống chết.

Toàn trường lặng ngắt như tờ. Lạy thánh, chưa chi đã có thêm một vụ án mạng nữa rồi!

Công Tôn tiên sinh chảy mồ hôi, vội vã giấu bịch hột dưa mới mua vào túi quần. Trước ánh mắt chăm chú của bàn dân thiên hạ "Khụ" một tiếng, lấy giấy bút ra ngồi nghiêm chỉnh chờ ghi lại tình tiết vụ án.

Bao đại nhân liếc mắt. Đáng đời, cho bỏ tội ăn trộm mền! Tí nữa bốn phủ sẽ xử ngươi sau!

Tội nghiệp Vương Triều đáng thương, vừa mới lên sàn chưa được bao lâu thì đã hi sinh oanh liệt, được người nắm giò lôi vào hậu trường.

Lau mồ hôi, lại kể tiếp.

Sau bài học xương máu của người đi trước, lúc này Mã Hán có trách nhiệm đứng ra hô dùm, cẩn thận dòm chừng bãi mìn.. À không, là đồng vò dưa nằm rải rác để lách người mà đi, chỉ sợ sơ xuất một chút là đến phiên mình nối nghiệp Vương Triều "Thăng thiên".

Nhưng người tính không bằng trời tính, Triền đại nhân đói quá lôi chuối ra ăn vụn trong giờ làm việc, đã vậy còn không quên phi tang vỏ chuối ra đằng sau lưng. Bì kịch cũng bắt nguồn từ đó, chỉ thấy vỏ chuối tung mình bay giữa trời quang, Mã Hán đã nằm thẳng cẳng trên đất, mắt trợn trắng một vẻ không cam tâm

Quá thảm khốc, chưa chi đã mất toi hai mạng người!

Còn lại Trương Long Triệu Hồ, hai người nhìn nhau mồ hôi chảy ròng ròng, nhích cũng không dám nhích nửa bước, đứng đờ ra như tượng.

Chết tiệt! Tháng trước Bao đại nhân vừa mới tặc lưỡi bảo vật giá leo thang, thì tháng này đã có ngay hai người nằm cẳng. Không nghi ngờ gì nữa, đây chắc chắn là kẻ sách nhằm cắt giảm miệng ăn trong Khai Phong phủ. Trời ơi, mỗi ngày ăn cơm trắng với muối tiêu mà cũng không được sống yên thân nữa!!

Chờ hồi lâu không thấy động tĩnh gì, Bao đại nhân quay lại trừng cả hai. Còn muốn bốn phủ xuống thỉnh hai người?

Trương Long Triệu Hồ..

Trương Long đột nhiên khụy gối, đưa tay ôm ngực, ngáp ngáp thở không ra hơi. Triệu Hồ thì phá lên cười như điên dại, nhào tới ôm lấy cây cột đập đầu liên hồi. Nhưng nếu để ý kĩ sẽ thấy trên mặt của hai người họ, nước mắt tựa như mì sợi lẫn lẫn chảy thành sông.

Chu miệng laaa~~~ (Kíu tui dzóiii~~~)

Một lát sau, xe cứu thương chạy đến. Rằm một cái. Một rẽ vào nhà xác, một rẽ vào trại tâm thần.

Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh, Triền Chiêu..

"Khụ khụ, truyền nghị phạm lên công đường xét xử!"

Hết người, Triền Chiêu đánh ra mặt hô thay.

Đồng Mẫn Mẫn được sai nha dắt lên, băng đi một thời gian mà.. mập lên trông thấy. Hai má phúng phính hồng hào, một bộ được chiếu cố đầy đủ, khiến cho quần chúng nhân vật phản diện nhất thời ngửa răng.

Này là vô tù hưởng phước chứ chịu khổ cái nỗi gì!

"Oan uổng quá, Bao đại nhân ơi!!!!"

Đồng Mẫn Mẫn vừa lộ mặt ra, câu trước câu sau đã chạy sà tới giữa công đường kêu khóc liên tục, ai không biết còn tưởng đâu Bao đại nhân vừa mới cho người dùng hình qua với nàng.

"..Bốn phủ đã nói gì đâu!" Ta mới là oan đây nè!

Nữ chính vô si ngóc đầu lên:"À, là kêu trước ấy mà! Ngài đừng quan tâm làm gì!"

Có vụ đó nữa hả? Bao đại nhân trợn mắt. Đúng là trăm nghe không bằng mắt thấy, da mặt của nữ chính còn dày hơn so với lời đồn.

Quần chúng nhân vật phản diện phát cò:Có lên Bao đại nhân ơi!

Bao đại nhân dưới sự ủng hộ nhiệt tình của mọi người, lên tiếng nói:"Đồng Mẫn Mẫn. Bốn phủ nhận được cáo trạng báo án ngươi mưu sát nam chính, chứng cứ rành rành, ngươi có nhận tội hay.."

"Oan uống quá, Bao đại nhân ơi!!!!"

Lời Bao đại nhân còn chưa dứt, Đồng Mẫn Mẫn đã vội kêu oan, khóc đến nứi lở đá mòn, hận sao không xây luôn hồ chứa nước.

Bao đại nhân bịt tai, làm một cái ám hiệu với Triển Chiêu. Triển Chiêu hiểu ý gật đầu, tiến lên đi tới cạnh Đồng Mẫn Mẫn, ngồi xuống nhìn nàng nghiêm túc nói.

"Nín đi rồi Triển mỗ mua kẹo cho ăn!"

Một đám người té bật gong ra sau. Triển đại nhân, quá mất hình tượng rồi!

Nữ chính mỉm cười ngọt ngào:"Đa tạ Triển đại ca! Có mua thì mua sô cô la hàng nhập khẩu nhé huynh!"

Triển Chiêu:Này là bằng nửa tháng lương của Triển mỗ!

Công Tôn tiên sinh ngồi một bên, ra sức lau mồ hôi. May mà Bao đại nhân không đá lông nheo với mình, không thì tháng này uống nước cảm hơi "phè"!

Cốp cốp!!

Bao đại nhân gõ xuống mấy hồi, ra sức lấy lại cục diện đã mất.

"Đồng Mẫn Mẫn, ngươi.."

"Oan uống quá, Bao đại nhân ơi!!!!" Nữ chính nào đó lại vô si gào lên.

"..Ngươi còn câu nào khác nữa không?" Bao đại nhân đen mặt hỏi.

"Oan uống quá, Bao đại nhân ơi!!!"

"Câu này thì khác gì câu trước?"

"Có nha, câu này ta dùng ít hơn một cái dấu "!", ngắt quãng cũng nhẹ nhàng nhịp điệu hơn." Nữ chính nào đó lại vô si biện luận.

Bao đại nhân..

Tú bà thấy tình trạng không ổn, vội vàng nhào ra vốc một nắm "Dược lực" trút vào miệng Bao đại nhân, mục đích chính là tăng cường sức mạnh để có thể ứng chiến với nữ chính vô si, ai biết đâu rằng lại tăng ở chỗ không nên tăng.

Tú bà đứng một bên cắn cắn khăn tay ăn năn:Xin lỗi, bệnh nghề nghiệp tái phát!

Bao đại nhân..

Ngày xử án đầu tiên tạm hoãn vì Bao đại nhân có việc khẩn cấp, Đồng Mẫn Mẫn được đưa trở về nhà lao trong sự hân hoan của cai ngục.

"Ngươi đi lâu quá, thiếu mất một tay chơi bài này!"

Đồng Mẫn Mẫn cười:"Lần này ai thua phải mua gà quay nhé!"

Nữ chính vào nhà lao như cá gặp nước, chẳng mấy chốc lại được nuôi mập thây ra.

Nhân tiện nhắc đến những nhân vật khác không có mặt trong phiên xử án sáng nay.

Sở Hoài Thu và Phụng Song Anh:Triệu hồi hà bá của các sông lên để chất vấn, nhưng tạm thời vẫn chưa tìm thấy ông bụt đã hãm hại Đồng Mẫn Mẫn.

-->Phụng Song nắm cổ áo của một hà bá xui xẻo, hung hăng như muốn đánh người tới nơi:"Ngươi có khai hay không?"

-->Sở Hoài Thu vội xông lên ôm eo nàng, lớn tiếng can ngăn:"Bình tĩnh đi bà xã!!"

Tiêu Mặc Phùng và Cố Ngạc Thiên Vũ:Dạo quanh cái hồ mà Đồng Mẫn Mẫn đã gây án, mục đích nhằm bới lông tìm vết, thu thập thêm chứng cứ phạm tội để chống lại nữ chính, nhưng chỉ tìm được mỗi bao bánh mì nàng ăn rồi xả rác trước đó.

-->Cố Ngạc Thiên Vũ siết chặt bao bánh mì trong tay, hưng phấn nói:"Sur huynh, hay là chúng ta đến bộ vệ sinh môi trường để kiện nàng ta đi?"

-->Tiêu Mặc Phùng:...

Ngọc Hoàng đại đế Hiên Viên Cẩn Duệ:Tạm thời đóng cửa không tiếp khách, lí do, bảo dưỡng nhan sắc.

-->Hiên Viên Cẩn Duệ nằm nghiêng người há miệng chờ tiên nữ đút nho, nhai nhai rồi thờ dài nói:"Lâm Ngọc Hoàng cũng mệt lắm chứ bộ!"

Đằng Khả Dật, Tường Viễn Ninh và Nhị sư huynh:Đang trong quán nước hên hò tập thể.

-->Đằng Khả Dật vuốt cằm"Chịu thôi, nữ chính không nằm trong phạm vi săn bắn nên đành phải ra ngoài kiếm chác. Đồng này muốn có gấu dắt đi chơi."

-->Tường Viễn Ninh:"Lâu lâu thay đổi khẩu vị cũng tốt, xem có ai ngon lành không thì đớp!" -->Thú tính bộc phát! -->Nghĩa đen luôn đấy!!

-->Nhị sư huynh quay mặt đi chỗ khác lảng tránh ống kính"..Các người nhìn lầm người rồi!"

Lãnh Vô Tâm:Bôn ba khắp nơi tìm người cải giới để bảo chữa cho Đồng Mẫn Mẫn.

Thím hai bán bún đầu đường vỗ vỗ vai y:"Cứ yên tâm giao hết cho thím!"

Lãnh Vô Tâm...

Ở một khúc sông nào đó, xác của nam chính lênh bênh trôi dập dờn..

Bạn đang đọc truyện *Ta Là.. Vợ Của Ma Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Khơi phong

Chân Tịnh Sơn, ngọn núi hùng vĩ uy nghi với hơn trăm đại môn phái lớn nhỏ.

Đồi nối đồi nghìn trùng non xanh, nước chảy xiết đi qua các thung lũng đỏ về thượng nguồn, gió hát mây ca phiêu lộng chốn thiên không.

Nhưng hôm nay ở đây, âm thanh của đất trời đã bị thay thế bởi một âm thanh khác, lấy tiếng la hét thê lương làm lời ca và sự hủy diệt trở thành giai điệu duy nhất.

Từ chân núi lên đến đỉnh núi là một màn thảm sát cực kì tàn khốc, các môn phái dù đã ra sức chống trả quyết liệt vẫn không ngăn được một đường tàn sát đi lên. Người đấu với người ít ra còn tránh được một cửa tử, đằng này là người đấu với ma.

Tà áo phiêu động phất gió, tăng y khoác trên người như tôn lên khí chất thần thánh của nam tử. Từng bước từng bước trước sự thống khổ của nhân loại, giẫm lên bậc thang tiêu sái mà đi, hoàn toàn không nhìn đến đội quân ma quái phía sau, đang gào thét hưởng thụ vui thích điên cuồng giết chóc.

Đây là vũ đài của y!

"Chủ nhân, đã hủy Ngọc Diện Thánh Nữ ở phía tây!"

Một nam nhân bước tới, vẻ mặt lãnh khốc hung tàn, đưa ngón tay dính đầy máu của mình lên môi liếm láp. Bạch Hồ - Cuồng Ngạo Kiệt.

Nam tử được xưng tụng là chủ nhân kia vẫn bình chân như vại, chấp tay sau lưng thưởng thức từng cơn gió rít gào nơi đầu vực.

Ba người khác ở ba nơi cũng cười gió đến.

Mị Hồ - Châu Giai Lệ.

Xích Ngưu - Mộ Dung Nghi Tuấn.

Báo Gấm - Độc Cô Xuy Sầu.

Lần lượt bước tới, cúi đầu thuận phục trước nam tử.

"Chủ nhân, đã hủy Tôn Đà Thánh Nữ ở phía bắc!"

"Chủ nhân, đã hủy Sa Mạn Thánh Nữ ở phía đông!"

"Chủ nhân, đã hủy Già La Thánh Nữ ở phía Nam!"

Nam tử cười, chậm rãi quay lại, tinh quang trong đáy mắt chợt loé.

"Tốt lắm! Trụ cột của tứ đại Thánh Nữ đều đã hủy, tiếp theo cũng nên gọi Văn Sinh thành tinh dậy rồi!"

Sớm đã chuẩn bị tốt, nam tử liền bước vào thiền viện. Đây chính là phong ấn cuối cùng.

Mười tám vị La Hán một vẻ, chính giữ là tượng đức phật to lớn với khuôn mặt hiền từ, không khí vô cùng trang nghiêm thần thánh. Mà cách đó không xa, lại là thi thể của vị trưởng môn nhân xấu số có trách nhiệm trông coi nơi này.

Nam tử đảo mắt, giống như cảm như được vô số ánh nhìn tập trung trên người y, môi mòng khẽ nhếch.

Là đang chỉ trích ta sao?

Phất tay, không một tia e ngại, chỉ trong chớp mắt thiền viện liền giống như bị bão lốc tàn phá, không một nơi nào là còn nguyên vẹn. Đáy mắt nam tử thoáng trở nên điên cuồng.

Hừ, dám cản trở ta! Thần đến sát thần, phật đến sát phật!

Giống như phong ấn của các Thánh Nữ, bên dưới tượng phật là cấm chú cổ xưa truyền thừa qua ngàn đời. Đối với nam tử, muốn phá thứ này cũng không phải khó, nhưng vẫn là hao tổn một phen tâm tư.

Nam tử bước vào vòng tròn cấm chế, muốn mượn chính sức mạnh của nó để phá bỏ phong ấn cuối cùng. Bốn người đồng thời trở về thú hình, đứng vòng quanh nam tử công hiến sức lực vào ma pháp tối thượng kia.

Từng cột tinh quang rực rỡ được dựng nên từ bốn nơi phong ấn đã bị phá hủy, đánh thẳng lên trời cao, toả ra ánh sáng bao phủ cả một vùng thiên không rộng lớn.

Dưới chân nam nhân nơi diễn ra khỏi nguồn căn nguyên, tầng tầng ma pháp tách rời mặt đất lơ lửng trên không trung, huỷ đi mái nhà, hướng thẳng lên cao rồi xoay vùn hợp tán vào nhau, phát ra kim quang chói mắt đánh bật mọi ánh sáng. Vòng tròn ma pháp hoàn thành.

Trời long đất lở.

Trên đại điện thiên giới, Hiên Viên Cẩn Duệ đang cùng quần thần tiên nhân

ngộ sự. Dưới chân bỗng truyền đến từng trận rung động, rồi lan ra trở thành chấn động lay chuyển cả đất trời cùng chao đảo.

Cấm chế phong ấn đã bị gỡ bỏ?!

Sắc mặt Hiên Viên Cẩn Duệ đại biến, một mặt kinh hoàng thoáng xoẹt qua đôi mắt trăm tinh bao năm.

Là y, y đã trở lại?!!

Phải, Hiên Viên Cẩn Duệ..

Một đôi hồ phách sương lãnh khai mở, dưới ngân quang của quảng sáng đỉnh thiên, thân thể nam tử dần biến hoá.

Ổng tay áo kéo dài trĩ xuống đất, cổ áo chéch cao tạo thành một vòng bán nguyệt chạy dọc nối liền với tà áo. Hoa văn tinh xảo theo rìa áo chậm rãi kết thành từng đoàn hướng lên trên, nguyên bản tầng y màu vàng nhạt hoá thành màu đen tuyền, vô cùng cầu kì tinh tế.

Ba ngàn sợi tóc phiêu dật trong gió loé lên ánh sáng mờ hồ, từ trong luồng tóc, vượn miện màu bạc dần hiện ra, chạy một đường vòng quanh đầu bao lại viên bảo thạch màu tím trước trán. Nếu tinh ý sẽ nhận ra, nó chính là cùng một đôi với chiếc vòng trên cổ của Đồng Mẫn Mẫn - Cẩm Cô Huyền Anh Thạch.

Khí chất bề ngễ, mỹ mạo tuyệt luân. Tư thái cao thượng, quân lâm thiên hạ.

Nam tử vươn cao tay, ma pháp xoay chuyển càn khôn theo đó liền đi xuống, kéo cả bầu trời mây đen cuộn cuộn lốc theo cùng.

Cấm chế cuối cùng.. Huỷ!

Ma pháp kéo cả bầu trời như một mũi khoan thâm nhập vào lòng đất, khi ánh sáng cuối cùng biến mất, Chân Tịnh Sơn ầm ầm rung chuyển, mặt đất bắt đầu vỡ ra theo khe nứt ngày một lớn dần. Chim bay tứ tán, khắp nơi hỗn loạn. Văn Sinh thành từ địa ngục u linh phá núi trở về với thế gian.

"Khục...!!"

Nam tử bỗng khuy xuống phun ra một tiên huyết, Cuồng Ngao Kiệt vội vã lao đến đỡ lấy y.

"Chủ nhân!!"

Nam tử lắc đầu, khoác tay tỏ vẻ không sao:"Được rồi, chỉ là do nguyên thần chưa hội tụ đủ nên có hơi quá sức thôi, chờ khi ta lấy lại được thân thể là ổn."

Y ngẩng đầu, ngắm nhìn toà thành trong sương mờ.

Một vạn năm rồi, luân chuyển bao nhiêu kiếp, cuối cùng cũng chờ được ngày này.

Nam tử ngạo nghễ vung tay, quét sạch tất cả những thứ ngáng đường, hai quả núi theo đó cũng biến thành cát bụi.

Thành Văn Sinh một thời khuyêh đảo tam giới lại lần nữa xuất hiện, đứng sừng sững uy nghiêm cả một cõi đất trời, đại môn to lớn mở ra chào đón chủ nhân chân chính của nó - Hoàng Phủ Viêm.

Môi mông khê nhếch, Hoàng Phủ Viêm phát tay áo cùng tứ đại hộ pháp đi vào trong.

..Ta đã trở lại!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là.. Vợ Của Ma Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Có cơm không ăn lại đi ăn chuối

Thiên giới - Tầng thứ bảy.

Bầu trời một mảnh sẫm màu, tàn dương rực đỏ kéo dài tạo thành những đường vân tuyệt đẹp, mây đen cuộn sóng trải đến vô cùng vô tận, tôn lên Thần Ngục trang nghiêm của thiên giới.

Đây là nơi giam giữ những tiên nhân phạm tội, phạm là những tiên nhân tha hoá, hay còn gọi là đọa tiên, đều được đưa đến nơi này để sám hối hết phần đời còn lại, nếu không muốn dùng đến nghi thức thứ hai là thanh tẩy.

Đại môn to lớn được hai bên thiên tướng canh giữ mở ra, một người bước vào kéo dài vệt bóng trên nền sáng u tối. Lướt qua vô số cửa ngục, băng qua những lời thì thảo vọng động, rồi thì dừng lại ở ngục thất cuối cùng.

Mất thấy người bên trong an tĩnh tọa thiền, người nọ không khỏi thở dài một hơi.

"Lãnh Vô Tâm, ngươi làm trăm thật thất vọng!"

Người tới đứng là Ngọc Hoàng đại đế Hiên Viên Cẩn Duệ, còn người bị nhốt chính là Thiên Quân ưu tú nhất trong mười hai Thiên Quân - Lãnh Vô Tâm.

Không nghe thấy tiếng đáp lại, cũng không nguyện cùng quân giải thích một hồi. Hiên Viên Cẩn Duệ trái lại cũng không lấy làm lạ, bởi trời sinh tính y đã lạnh nhạt vô thường, chỉ là..

"Trăm thật không hiểu, Đồng Mẫn Mẫn kia rốt cuộc là có gì tốt mà khiến ngươi làm được tới mức này. Cam nguyện vì nàng ta mà chịu cảnh giam cầm ở Thần Ngục, thậm chí còn đi ngược lại phương châm sống từ trước tới nay của ngươi."

Hiên Viên Cẩn Duệ nhìn người nhắm mắt không mấy may động đậy trước mặt, thần sắc không khỏi trầm xuống.

Giờ thì hẳn hoàn toàn mất đầu Đồng Mẫn Mẫn, ngay cả Thiên Lý Nhân và Thuận Phong Nhĩ cũng bó tay thúc thủ, không truy được vết tích của nàng, hết như hoàn toàn bốc hơi khỏi trần đời.

Kẻ bị nguyên rủa đánh mất tên mình khỏi sách sinh tử, bị loại khỏi vòng luân hồi vĩnh viễn không thể chuyển kiếp, rốt cuộc là đã biến đi đâu? Ngay cả Ngọc Hoàng đại đế trường quản tam giới như hắn đây cũng không biết.

Hiên Viên Cẩn Duệ đau đầu, day day thái dương.

Chuyện của người kia đã đủ khiến hắn phiền não, Văn Sinh thành thức tỉnh trên xương máu của hơn cả ngàn vạn nhân mạng. Âm Phủ nhất thời lâm vào tình trạng hỗn loạn bế tắc, Diêm Vương cũng từng dâng tấu sớ đề hấn hoàn dương cho những người này, bởi căn bản họ đều chưa đến số chết.

Loạn thế yêu ma, nhân sinh cơ cực. Bao nhiêu đó vẫn chưa đủ để hình dung thảm trạng hiện nay. Hắn đã cho không ít thiên binh thần tướng xuống nhân thế hỗ trợ diệt yêu trừ quái, dù thế số lượng vẫn đông đến khó tin, thương tổn không phải là không có.

Sóng gió này chưa kịp qua đi thì sóng gió khác đã vội ập tới, mà nguồn cơn của tất cả những tai ương này chỉ bởi tại một người - Đồng Mẫn Mẫn!

Đoạt Bích Hàn Kiếm, phá vỡ phong ấn của Tứ đại yêu quái thời thượng cổ. Trộm đi đào tiên, còn lấy luôn vô số vật báu của Nhạc Lâm phái. Gần đây nhất chính là nhiễu loạn khiến Thần Long tái thế, gây nên không ít sự kinh hãi. Hầu như mỗi một nơi nàng đi qua đều để lại không ít phong ba rắc rối, tội của nàng thật là không tấu sớ nào ghi hết.

Nhắc đến Đồng Mẫn Mẫn càng khiến đầu mày của Hiền Viên Cẩn Duệ xoắn chặt lại. Nếu năm xưa hẳn nhìn thấu được kết cục của ngày hôm nay, hẳn sẽ không dễ dàng chỉ dễ dàng nhảy xuống Tru Tiên Đài như vậy.

Đáy mắt Hiền Viên Cẩn Duệ đậm lên tia u tối tàn độc, âm thanh nghiêm khắc lạnh lẽo.

"Lãnh Vô Tâm, đừng nghĩ người im lặng là trầm sẽ không làm gì được người. Thân là Thiên Quân đảm đương trách nhiệm truy bắt tội thần của thiên giới, vậy mà hết lần này đến lần khác bao che dung túng cho nàng ta, đã vậy còn dùng danh nghĩa của trầm để ngăn cản Nhị Lang chân quân. Biết sai nhưng vẫn cố tình phạm phải, tội chồng tội nặng càng thêm nặng. Cho dù lần này Tây Vương Mẫu có đến cầu xin, ta cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho người như vậy, cứ an phận ở đó mà suy ngẫm lại việc làm của mình đi."

Buông một lời lạnh lùng đến cực điểm, Hiền Viên Cẩn Duệ giận dữ phát tay áo rời đi.

Lãnh Vô Tâm nâng mắt nhìn đại môn ì ùng khép lại, không tiếng động nhẹ thờ dài.

"Đồng Mẫn Mẫn, sắp tới phải tự chiêu cố lấy bản thân mình!"

Cành lá lao xao lay động trong gió, nắng theo vạt lá chiếu xuống muôn vạt tia sáng rực rỡ. Bên tàng cây, một cô bé tựa người say giấc ngủ cùng chú mèo nhỏ, gió phất qua, treu đùa sợi lông vũ khẽ cọ vào má cô.

Đồng Mẫn Mẫn chớp chớp mở mắt.

Kì quái! Vừa rồi trong mộng, dường như nàng nghe được tiếng ai đó đang gọi tên mình. Âm thanh đó, là Thiên Quân Lãnh Vô Tâm?

Đồng Mẫn Mẫn lắc đầu, xua đi ý nghĩ. Chắc không phải đâu, là nàng thần hồn nát thần tính mà thôi, chỉ vì trước đó được Lãnh Vô Tâm cứu nên mới sinh ra năm mộng. Chỉ là âm thanh trong mộng đó, thật quá đổi dịu dàng!

Đưa tay vuốt ve Sí Nguyệt đang cuộn mình ngủ ngon lành trên chân, Đồng Mẫn Mẫn cười. Cái con mèo này, cũng chỉ có lúc ngủ mới thành thật đáng yêu, còn lúc tỉnh thì. Bà con thứ lỗi, nàng không muốn nhận thêm mấy đường ngang dọc trên mặt. Con mèo này, quá dọa người rồi! (Sí Nguyệt:"Tuyệt chiêu! Miêu miêu trào!!")

Ngẩng đầu nhìn táng hoa đào nhẹ phiêu lượn trong không trung, phóng mắt nhìn xa cả một mảnh trời ngập tràn sắc xuân rạo rực, dường như đây cũng là mùa chủ đạo duy nhất ở nơi này.

Hiện tại, tâm tình Đồng Mẫn Mẫn nhẹ lâng lâng, thả hồn phiêu bồng cùng mây gió. Chợt nghĩ tới đoạn đường đi đến Vô Cực cốc này, Đồng Mẫn Mẫn âm thầm cảm thấy may mắn vì nàng vẫn còn sống.

..Xe ngựa dừng chân trước một khách điểm, ba người Đồng Mẫn Mẫn, Đồng Du và Đằng Khả Dật bước xuống, dẫn tới một trận hít khí của mọi người xung quanh.

Hai nam nhân diện mạo vô cùng tuấn lãng, một người lãnh khốc bá đạo, một người ưu nhã phong lưu. Hai loại khí chất đối nghịch này khiến mọi người một phen kinh diễm, mà đáng chú ý nhất chính là cô bé đi cùng hai người.

Đồng Mẫn Mẫn tay ôm Sí Nguyệt hơi nghiêng nghiêng đầu, đôi mắt mở to long lanh nước chốc người yêu thương, bộ dạng thuần khiết ngây thơ hệt như một tinh linh lỡ bước lạc vào trần thế, một cái chớp mắt cũng bắn rụng roi vô số tim của nhân sĩ giang hồ.

Con nhà ai mà xinh thế không biết! (Đồng Mẫn Mẫn phồng mũi, hất mặt cười kha kha kha:"Bỏn cô nương mà lệ!" Mỗ sói liếc xéo:"Đúng là tự ki thành tính!")

Bước vào quán, không kiêng nể ai, Đồng Mẫn Mẫn vẫy vẫy tiểu nhị, thanh thanh gọi món.

"Hú hú, bên này, bên này. Tiểu nhị ca, có món nào ngon liền mang hết lên đây. Ưu tiên cho những món ít chất xơ giàu chất đạm, nói trắng ra là ta muốn ăn thịt, ghết rau, bảo đầu bếp đừng có bỏ hành vào món nào hết. À còn có, cho xin li trà đá luôn nhé!" Nãy giờ nói chuyện khát nước muốn chết!

Tiểu nhị đứng nghe nàng nói mà mồ hôi chảy ròng ròng, cái hiểu cái không nhanh nhẹn ghi ghi chép chép.

"Ủm, tạm thời kêu thêm ba món vậy thôi, ăn lút bụng trước rồi kêu thêm."

Tiểu nhị tròn mắt. Còn muốn kêu thêm nữa à? Đây là bàn tiệc năm người ăn rồi đó cô nương. Tiểu nhị thật sự hoài nghi nàng có phải là con người hay không? Nếu phải, bao tử của nàng rốt cuộc là làm bằng gì?

Món ăn nhanh chóng được trình lên, trên bàn liền diễn ra một trận cán quét quyết liệt, Đồng Mẫn Mẫn cầm củi ra sức ăn như hổ báo không thèm quờ mắt ai. Tưởng ăn của nàng thật không nói rõ có bao nhiêu bát nữa, Đồng Du chỉ nhường mấy khinh bỉ một chút cũng chậm rãi dùng bữa.

Ở một bàn khác, hai gia nhân thị hầu kiêm người đánh xe của Đằng Khả Dật không khỏi kiềm chế ý nghĩ muốn tiến tới lật bàn.

Cha con nhà này đúng là mặt dày kinh người, chẳng những không nể nang ai mà còn ăn mạnh như thế. Hic, tội cho chủ nhân nhà họ, chỉ uống mỗi trà voi.. lột chuối ra ăn. Ế, mà chuối ở đâu ra vậy?

Đồng Mẫn Mẫn ăn đến khi thể hừng hực, bất chợt nhìn đến Đẳng Khả Dật lặng lẽ xách chuối ra ăn, đang gặm đùi gà trong miệng nhưng vẫn hảo tâm nhắc nhở.

"Dật đại ca, huynh không ăn sao?"

Đẳng Khả Dật cười.

"Ta có chuối rồi!"

Ngươi tưởng ngươi là khi chắc, có chuối là chuối thể lao? Khoé miệng Đồng Mẫn Mẫn không kiềm được co giật.

"Khụ, nói gì thì nói huynh cũng nên ăn một chút, mấy trái chuối kia để lại làm trắng miệng cũng được."

Ăn đi đừng lát còn trả tiền nữa chứ! (Mỗ sói!"Tiểu vô lại!" Đồng Mẫn Mẫn:"Quá khen, quá khen!")

"Muội cũng muốn ăn chuối sao?"

Không, giữ lại mà ăn mình ngươi đi! Đồng Mẫn Mẫn trợn mắt.

Đẳng Khả Dật mỉm cười, tiếp tục lột trái chuối khác.

Sao xung quanh con toàn là người không bình thường không vậy trời? Có com không ăn lại đi ăn chuối, ai nhìn vào còn tưởng đâu là nàng bạc đãi y.

Đồng Mẫn Mẫn không quan tâm nữa, quay lại công cuộc chinh phục bàn ăn.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là.. Vợ Của Ma Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Cha à, đại thời thời thị gian con kìa!

Từ ngoài đi vào một nhóm khoảng bảy tám người, dẫn đầu là một nam trung niên vẻ ngoài đạo mạo cùng bạch y nam nhân trông khá lạnh nhạt, tiến đến ngồi ở bàn trống ngay phía sau Đồng Mẫn Mẫn, những đệ tử khác cách một bàn cũng ngồi xuống.

Đồng Mẫn Mẫn liếc thấy nhóm người này trông thật quen mắt, nhưng chẳng nhớ ra là đã gặp ở đâu, liền dứt khoát không để ý nữa mà chuyên tâm húp cháo rộp rộp.

Bạch y nam nhân có vẻ hơi khó chịu, thoáng đảo mắt quanh một lượt rồi nhìn người đối diện.

"Sur huynh, ngươi nói, yêu nghiệt đó có phải hay không là đã chạy đến ma giới?"

"Ta cũng không chắc. Lúc trước còn có thể dựa vào số ma khí ít ỏi kia mà truy tung, còn giờ thật sự là vô phương." Trung niên áo xanh bắt đầu đi lắc đầu thờ dãi.

Bạch y nam nhân vẫn không buông tha:"Vậy chúng ta có nên đến ma giới một chuyến hay không?"

Trung niên áo xanh nhíu mày, lập tức nghiêm túc:"Sur đệ, đây không phải chuyện đùa, cần phải cân nhắc kỹ lưỡng." Ma giới là địa phương nào, có thể nói muốn đến là đến hay sao?

Bạch y nam nhân đã không còn kiên nhẫn, dẫn đến âm thanh có chút mất khống chế.

"Ta thật không hiểu nổi, huynh rốt cuộc là đang phân vân cái gì? Môn phái ta thành ra thế này tất cả đều là do hai tên yêu nghiệt đó, cho dù chúng có chạy đến cùng trời cuối đất, nhất định ta cũng phải đuổi theo truy cho được chúng, đem chúng nghiền nát thành trăm mảnh nhỏ." Phải, chỉ có vậy thì mới hoá giải được thâm căn huyệt thủ trong lòng y.

Nhận ra mình nóng nảy dẫn đến to tiếng thu hút sự chú ý của mọi người, bạch y nam nhân hít sâu một hơi điều hoà khí tức đang muốn bạo động trong cơ thể.

Từ sau cái đêm đất trời chao đảo đó, Khải Thanh phái một thời được người người kính ngưỡng liền trở thành trò cười cho cả thiên hạ, bị toàn tiên giới chỉ trích, tất cả đồ đệ đều phải gánh trên vai trọng trách truy bắt toàn bộ số yêu quái đã thất thoát, tiên cách nháy mắt rơi xuống thảm hại không gì bằng. Sau ngày đó, tính tình y đại biến, không thể duy trì sự điềm tĩnh như xưa, một chuyện nhỏ nhặt chẳng ra sao cũng khiến y phát cáu. Sur huynh nói, đây là tâm ma của y.

Thấy ánh mắt nghiền ngẫm của người đối diện, bạch y nam nhân dịu giọng hoà hoãn.

"Xin lỗi, ta có hơi mất kiểm chế một chút, sư huynh ngại đừng để bụng. Chỉ có điều, ta thề là ta tuyệt sẽ không bỏ qua cho hai kẻ đã hủy hoại thanh danh Khai Thanh phái ta." Ánh mắt y trở nên âm ngoan ác liệt, nghiêng răng phun ra cái tên kẻ thù khiến y tâm tâm niệm niệm ngày đêm "Đồng Mẫn Mẫn!"

"Phutttt...!!"

Hơn nửa bát cháo hoa văng đầy mặt Đồng Du, Đồng Mẫn Mẫn rất không có hình tượng vỗ ngực ho sặc sụa, một lần nữa cảm thán cái số đen như nhọ nồi của nàng.

Mô phật, đúng là oan gia ngõ hẹp, ăn có một bữa cơm mà lòi ra nguyên "bộ đôi thần tượng" hận không thể đem nàng ra phanh thây mổ xẻ để trưng bày. Trớ trêu thay, đã vậy còn ngồi ngay sau lưng nữa mới ác.

Lau mồ hôi chảy ròng ròng trên trán, chưa bao giờ Đồng Mẫn Mẫn thấy nhớ Sở Hoài Thu như bây giờ. Sư phụ, cầu thuật độn thổ!!

Rắc!

Hừm? Âm thanh gì vậy??

Đồng Mẫn Mẫn ngẩng lên, đập vào mắt nàng là khuôn mặt nhều nhão đầy nước cháo của Đồng Du. Mày kiếm dựng ngược, sắc mặt âm trầm dọa người, sát khí vụt một phát maximum đầy cây. Đồng Mẫn Mẫn.

Cầu thuật độn thổ x 2!!!

"Muốn chết!"

Vút đôi đũa gãy trên tay, Đồng Du nhào tới bóp cổ Đồng Mẫn Mẫn lắc lắc.

Tay chân Đồng Mẫn Mẫn quơ quào loạn xạ trong không trung, vô tình thế nào mà lại đập bẹp thêm một phát vào mũi Đồng Du.

Iu, kinh quá!

Nhìn thấy thứ chất lỏng sền sệt trên tay mình, Đồng Mẫn Mẫn không do dự lau lên áo Đồng Du.

Hành động này không thể nghi ngờ là đồ thêm dầu vào lửa, triệt để chọc giận Đồng Du. Hấn chẳng những là người bị hại mà còn phải hứng chịu cái thái độ chán ghét đó, hỏi có điên không chứ? Đó là chưa kể những thứ này đều là trong miệng nàng mà ra, vậy mà đồn đám bày về mặt ghét bỏ đó. Hừ, thấy hấn hiền riết rồi nên được nước làm tới à? Không cho con bé này một bài học, hấn thật sự là ngựa tay không chịu nổi.

Đồng Du cũng chẳng phải quân tử chịu thiệt gì, không khách khí đưa mặt chùi thẳng vào người nàng. Cho ngươi sợ bản nè!

Oá, bộ đồ mới mặc được năm ngày của ta!!!

Xung đột nhanh chóng leo thang, Đồng Mẫn Mẫn và Đồng Du căm tức nhìn nhau, cũng chẳng quản đây là đầu lao vào đánh nhau ỉ xèo. Này thì ăn một đám đi rồi nói chuyện tiếp.

Trước ánh mắt bàng hoàng của người xung quanh, không biết có nên xông vào lôi hai con gà chọi này ra không? Đằng Khả Dật thế mà bật cười, hơn nữa còn cười rất vui vẻ.

"Cha con hai người thật thú vị!"

Đang đánh đến sứt đầu mẻ trán, cả hai không hẹn mà cùng quay ra hung hăng trừng Đằng Khả Dật.

Thú vị cái mông ngươi á!!

Động tĩnh bên này quá lớn khiến Cố Ngạc Thiên Vũ không muốn chú ý cũng khó. Vừa mới nhìn đến khuôn mặt bị siết chặt đến đỏ bừng kia, y liền ngay người.

"Sư đệ, ngươi làm sao vậy?"

Không nhìn đến vẻ mặt sùng sốt của Tiêu Mặc Phùng, chân của Cố Ngạc Thiên Vũ giống như tự có ý thức đi về phía hai người đang quăng nhau bên kia.

"Yêu nghiệt!"

Một tiếng này như đánh thức tâm trí của hai người đang hăng tiết vọt, âm thanh như rít từ kẽ răng mà ra. Đồng Mẫn Mẫn nháy mắt cứng đờ.

Ngươi hại chết mẹ rồi con oi!

Đồng Mẫn Mẫn oán, tất cả chỉ tại thằng nhãi này ham hố mà ra. (Đồng Du nắm cổ áo con sói nào đó đang quay lưng tính trốn, trừng mắt: "Đôi nữ chính ngay lập tức!" Mỗ sói mở hời mở hời tuôn: "Ác, người đừng ép ta! Tiền cát-xê ta cũng đã trả rồi, giờ mà đòi người khác thì ta đây lỗ nặng!") Trước khi Đồng Du nổi máu tính tình mỗ sói liền chớp thời cơ vuốt mông ngựa: "Chịu khó một chút đi, sau này người hưởng chứ ai hưởng!" Đồng Du hừ lạnh: "Tốt nhất nên là vậy!" Phất tay áo kiêu ngạo bỏ đi một nước, còn lại mỗ sói đứng chờ vợ lau mồ hôi: "Mô phật, lần đầu thấy couple nam-nữ chính gì mà cứ y như mẹ kế với con chồng.")

Tức giận, nàng liền bắt người dùng Thiết Đầu Công cụng mạnh vào trán Đồng Du. Thấy hấn ăn đau lui ra liền đứng dậy, phui phui bụi quanh người tiện thể đá Đồng Du một phát bảo hấn đứng lên.

Đồng Du neho mắt nguy hiểm. Nếu không phải hấn nhận ra thái độ của nàng có gì đó không đúng, nghĩ đến chắc hẳn là có liên quan với tên vừa xuất hiện, hấn đã kéo chân nàng lôi xuống dần tiếp một trận rồi. Trước xử việc ngoài đã rồi xử việc nhà sau.

Xoa xoa cánh tay bị Đồng Mẫn Mẫn cạp cho mấy phát để dấu, Đồng Du hừ lạnh một tiếng khí phách ngồi lại vào bàn.

Đằng Khả Dật hực hắng. Sao thế, đang chơi vui mà! Buồn, lại lột chuối ra ăn tiếp. (Đằng Khả Dật sát khí đằng đằng nắm cổ áo của con sói nào đó đang quay lưng tính trốn x 2: "Xây dựng hình tượng nhân vật ta chỉ là một tên chuối như vậy sao?" Mỗ sói bị liếc mà khóc không ra nước mắt: "Bình, Bình tĩnh. Từ từ rồi sẽ hết chuối à!" "Hết cái đầu người á!" "Đằng Khả Dật tức giận tung chiêu Phi Long Thăng Thiên, một phát đem mỗ sói hoá thành sao trời.)

Đồng Mẫn Mẫn cũng ngồi lên bàn, tỉnh bơ và com vào miệng. Đồng Du nào không thua kém, một miếng một miếng ăn đều đều. Mọi việc lại trở về như bình thường, hết như hai người đánh nhau vừa rồi không phải là họ. Đằng Khả Dật cũng đã xử xong nải chuối, tao nhả dùng khăn lau lau miệng.

Thấy một bàn ba người thống nhất lờ đi sự hiện diện của mình, Cố Ngạc Thiên Vũ không khỏi tức đến run người, mặt đã sấp đen bằng đất nòi.

"Yêu.nghiệt!!" Cố Ngạc Thiên Vũ nghiêng răng, thịnh nộ trong lòng như núi lửa từng cơn oanh động.

Đồng Mẫn Mẫn liếc sang Sí Nguyệt đang ve vẩy đuôi, lúc nàng và Đồng Du đánh nhau nó liền nhanh nhẹn nhảy sang người Đằng Khả Dật, nằm sấp trên chân y hưởng thụ đôi tay đang vuốt ve mềm nhẹ.

Đồng Mẫn Mẫn tròn mắt. Đến thời kì phát xuân rồi hả mày? Không ngờ một con mèo mà cũng tinh vi như thế, sớm biết vậy đã mặt dày nhào vào lòng y rồi!

May cho Đồng Mẫn Mẫn là Sí Nguyệt không có thuật đọc tâm, bằng không thì ngày hôm nay nàng lãnh đủ.

Đồng Mẫn Mẫn cho dự vuốt ngực mình một cái, quay lại rung rung mắt diêm đạm nhìn Cố Ngạc Thiên Vũ.

"Đại thúc, thúc biết ta sao?"

Một tiếng "Đại thúc" này, không nghi ngờ là đã kích không nhỏ với Cố Ngạc Thiên Vũ, mắt y hung hăng co giật.

"Người gọi ai đại thúc hả?" Tự nhận thấy tuổi của mình so với nàng chênh lệch không nhỏ, nhưng bị nàng gọi một tiếng "Đại thúc", thật một chút cũng không thấy dễ chịu.

Đồng Mẫn Mẫn chớp chớp đôi mắt vô tội, vờ khúm núm sợ hãi, nhưng mở miệng ra thì hoàn toàn biểu đạt sự thiếu đánh của mình: "Ở đây ngoại trừ thúc ra, còn có người khác già hơn thúc nữa sao?"

Mỗ sói thông báo. "Tức chết người đại pháp" của Đồng Mẫn Mẫn thăng cấp.

Cố Ngạc Thiên Vũ thật là tức đến nổ mắt, không khí xung quanh thoáng chốc hạ xuống đến âm độ.

Đồng Mẫn Mẫn thấy y tròn trừng mắt, hét lên một tiếng rồi chui tọt vào người Đồng Du, hai con tôm hấn chưa kịp cho vào miệng đã về với đất mẹ. Đồng Du âm thầm mặc niệm. Đúng là trời đánh tránh bữa ăn, mà người đánh thì không tránh bữa nào hết.

Không hài lòng với việc hấn thất thần như vậy, đôi tay nhỏ nhắn nắm lấy hai bên áo Đồng Du lay lay, vạ phần uỷ khuất nhỏ giọng. thiếu điều cả quán không ai là không nghe thấy. (Mỗ sói đơ mặt: "Chẳng khác so với gào lên là bao!")

"Cha à, đại thối thối thị gian con kia!!"

"Ai là đại thối thối?" Có lẽ thật sự không có hảo cảm với Cố Ngạc Thiên Vũ, Đồng Du hiếm khi phối hợp hỏi lại.

Nhận được sự phối hợp của Đồng Du, Đồng Mẫn Mẫn càng thêm ra sức phô diễn. Nàng nép toàn bộ cơ thể vào người Đồng Du, tựa như chim sợ cành cong mà bám chặt trước ngực hấn, run rẩy xia ~ tay về phía Cố Ngạc Thiên Vũ.

"Là người đó! Chính là cái người có khuôn mặt y như bánh bao chiều ấy! Nhìn con thấy ghê luôn, trăm phần trăm nghi là có ý đồ xấu rồi" Nàng ngược lên nhìn Đồng Du, đôi mắt trong trẻo thập phần hoang mang: "Cha à, làm sao đây? Từ nay về sau chắc con không dám ăn bánh bao nữa quá!" Nói rồi úp mặt vào người Đồng Du, thân thể bé nhỏ run lên bần bật.. vì cười.

Cố Ngạc Thiên Vũ đen mặt, rất muốn từ trên người Đồng Du lôi ra cái tiểu quỷ bôi nhọ hình tượng của y. Đánh chết y cũng không tin nàng không phải là Đồng Mẫn Mẫn kia, dù bên ngoài có thay đổi nhưng bên trong thì vẫn vậy, nhất là cái khoảng tức chết người không đèn mạng đó, thật là không sai vào

đầu được.

"Có thể phiền người bưng cái bánh bao.. à, quay mặt sang chỗ khác được không? Người làm con gái ta hoảng sợ." Đồng Du ôm nàng vỗ về, tay ở góc khuất néo eo nàng cảnh cáo.

Người tốt nhất là thành thật cho ta, còn tiếp tục giả trò đừng trách ta ở trước mặt bàn dân thiên hạ đánh mông người.

Đồng Mẫn Mẫn bĩu môi, thu hồi cặp vuốt sói nhân hoạn loạn mà ăn đậu hũ nhà người ta. Chắc, sờ sờ có chút xú ~ mà cũng không cho! Keo kiệt!

"Yêu nghiệt! Chớ có hồ ngôn loạn ngữ, đừng nghĩ là ở bên ngoài thì ta không có biện pháp trừng trị người!" Y cũng không ngại ở nơi đông người này mà thu thập năng đầu.

Đồng Mẫn Mẫn nhướn mày:"Này nha, người có thể nói chuyện đàng hoàng được không hả? Cứ luôn miệng gọi ta là yêu nghiệt này yêu nghiệt nọ, ta biết là ta đẹp thiệt, nhưng người cũng không cần phải tôn sùng mà hồ hoán lên như thế."

"Yêu nghiệt, ta cảnh báo người lần cuối, năng cho cẩn thận vào!" Chớ có tự ki buồn nôn như thế.

"Này này, bánh bao đại thôi! Ta cũng cảnh báo người lần cuối, nói chuyện cho cẩn thận vào, kéo ta đi báo quan tố người tội vu khống ức hiếp dân nữ nhà lãnh đó. Nếu người đã nhất mực khẳng định ta là yêu nghiệt, vậy thì đưa ra bằng chứng chứng minh ta là yêu nghiệt đi!"

"Người..!!" Cố Ngạc Thiên Vũ bị ghen không nói được. Y đích xác không có bằng chứng để chứng minh thân phận của nàng.

Càng nghĩ càng thấy nóng giận. Càng nghĩ càng thấy điên cuồng. Y không cam tâm!

Bên này Cố Ngạc Thiên Vũ trầm mặc thì bên kia Đồng Mẫn Mẫn hí ha hí hờn, đưa tay lên ngực vuốt mặt bảo thạch.

Sí Nguyệt quả nhiên không lừa nàng, đây đúng là bảo bối hộ mệnh của nàng mà. Khử khử, ta đã trở lại và lợi hại hơn xưa. (Mổ sói khinh bỉ:"Ăn hại thì có!" Mẫn Mẫn lao vào bịt mũi, trợn mắt:"Ai khiến người nói!")

Không nỡ tiếp tục nhìn vị sư đệ kiêu ngạo làm trò cười cho thiên hạ, đồng thời cũng nhận ra nếu cứ để yên cho mọi sự tiếp diễn thì thế nào cũng có chuyện xảy ra, thôi thì mệt dài không bằng mệt ngắn, vẫn là nên can dự ngay từ đầu thì hơn.

Tiêu Mặc Phùng vừa định lên tiếng khuyên can, nháy mắt liền nhận ra sắc mặt của Cố Ngạc Thiên Vũ thay đổi. Âm ngoan và tàn ác.

Tiêu Mặc Phùng cả kinh. Đây không phải là ánh mắt mà người tu tiên nên có.

"Yêu nghiệt, ngày hôm nay không phải người chết thì là ta chết." Theo lời nói, một quả cầu năng lượng đã hình thành bên dưới tay Cố Ngạc Thiên Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là.. Vợ Của Ma Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Tâm ma

"Yêu nghiệt! Hôm nay không phải người chết thì là ta chết!"

Theo quả cầu ngày một lớn dần bên dưới tay của Cố Ngạc Thiên Vũ, từng xung động năng lượng lan toả quanh người y, tóc không gió mà nhẹ nhàng phiêu động. Cố Ngạc Thiên Vũ lúc này, toả ra khí tức đầy nguy hiểm.

Đám đông hiếu kì bu lại coi càng nhiều, còn vầy vầy gọi anh em bà con đến đây. Ồ, giờ thì cả làng cùng nhau đi hóng chuyện nha!

Nhận thấy sự tình không ổn, người trước mắt có khả năng đã bị nàng chọc điên. Đồng Mẫn Mẫn thức thời xua tay, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng liên thanh.

"Bình tĩnh, bình tĩnh. Quân tử động khẩu không động thủ, nam nhân không ra tay đánh nữ nhân. Ta hiện tại không chỉ là mầm non của tổ quốc, mà tương lai không xa còn là nữ nhân đảm đương trách nhiệm duy trì nòi giống cho nước nhà. Người mà đánh ta là mang nhục cả đời đó nha!" Ác, sao mặt y còn khó coi hơn hồi nãy nữa vậy?

Chắc chắn, cái gọi là "Đổ thêm dầu vào lửa" chính là đây!

Đáy mắt loé lên tia sáng lạnh, Cố Ngạc Thiên Vũ không do dự đánh một chưởng về phía nàng.

Đồng Mẫn Mẫn ngoác mồm. Phang thiệt hả thím?

Đồng Du nhủ mày. Ăn có một bữa cơm mà cũng không yên!

Sí Nguyệt ve phẩy đuôi. Biết ngay thế nào rồi cũng có chuyện!

Đằng Khả Dật từ tốn.. tiếp tục lột chuỗi!

Mình và Tường bật ngón cái. Chủ nhân uy vũ!

Mỗ sói bé ngồi bứt. Lạy các thánh, làm ơn tập trung vào tình huống dùm cái!

Àm!!

Tiếng nổ vang lên như sấm rền bên tai, mọi người la hét tháo chạy khỏi khách điểm như ong vỡ tổ, loạn thành một đoàn.

Cố Ngạc Thiên Vũ vì nóng giận mà ra tay huỷ khách điểm, còn chưa hết, nóng giận đánh thêm vài đòn mạnh mẽ khơi bụi bay mịt mù. Hai mắt đỏ đậm, một thân lệ khí kinh người, khiến đám đệ tử Khai Thanh phái trông mà hãi hùng chết sống, không thể tin được đây là vị sư thúc kiêu ngạo của bọn họ.

Bụi tan, hiện ra chính là gương mặt không nén được giận dữ của Tiêu Mặc Phùng. Cố Ngạc Thiên Vũ nhất thời tỉnh táo.

"Đệ thật hồ nháo, ngay cả nơi này mà cũng làm loạn cho được."

Thì ra ngay lúc Cố Ngạc Thiên Vũ ra đòn, Tiêu Mặc Phùng đã khinh công đến tiếp chiêu. Hắn không muốn sư đệ vì nhất thời hồ đồ mà phạm tội sát sinh, huống hồ vẫn chưa chứng minh được cô bé đang đứng-sau-lưng-ôm-mông hắn này có thật là "Đồng Mẫn Mẫn" kia không, hắn không thể dễ y làm sát người vô tội.

Đang đứng-sau-lưng-ôm-mông Tiêu Mặc Phùng, Đồng Mẫn Mẫn không khỏi thở phào một hơi.

Lạy hôn, suýt nữa thì chết! Cái tên bánh bao đại thói kia ăn nhằm thuốc pháo hay sao mà nổ ghê vậy, hại nàng mém tí nữa thì dính chiêu. Vẫn là Tiêu trưởng môn uy vũ, không tiếc sinh mạng liều mình bảo vệ nàng. Tiêu đại ca, cứ đánh hết mình đi anh, em ủng hộ hai chân hai tay. (Đồng Mẫn Mẫn đứng phất cờ khí thế. Tiêu Mặc Phùng:"..." Ta đã sai một đời!)

Đồng Mẫn Mẫn gãi đầu. Lạ à nha, sao cứ cảm thấy như ai đó đang nhìn chăm chăm mình vậy ta?

Đồng Mẫn Mẫn nghi hoặc quay ra sau, chờ đón nàng chính là ánh mắt cực độ khinh bỉ của Đồng Du.

Ngươi hết chỗ ôm rồi à, làm gì trên mông người ta thế kia?

Đồng Mẫn Mẫn. Đồng Mẫn Mẫn làm bộ ho một tiếng, im lặng thu hai cái trảo thủ về. Thảo nào mà êm quá! (Tiêu Mặc Phùng:"..." Hoá ra đây chính là cảm giác bị ăn đậu hũ!)

"Sư huynh, ngươi đừng can ta!" Ngày hôm nay y nhất định phải diệt trừ yêu nghiệt này, ai cũng đừng mong can trở.

"Câm miệng! Biết rõ nơi này có bao nhiêu người bình thường vô tội, vậy mà vẫn hồ đồ không phân biệt được đúng sai. Đệ như thế còn có thể là trụ cột của Khai Thanh phái được sao?"

Cố Ngạc Thiên Vũ nảy sát tâm, đây là vấn đề cấp bách không thể xem nhẹ. Tâm ma một khi đã động sẽ như cỏ dại tràn lan đồng, hắn phải nhanh chóng đưa y về Khai Thanh phái tiến hành nghi thức tẩy trần, tránh cho y sa vào con đường ma đạo.

Đáy mắt Cố Ngạc Thiên Vũ trầm xuống, không khí nhất thời hạ nhiệt:"Được lắm, nếu huynh đã đứng về phía bọn chúng, đừng trách ta ra tay không khách khí!"

Cố Ngạc Thiên Vũ giải phóng năng lượng, quét mọi thứ xung quanh thành từng mảnh nhỏ. Tiêu Mặc Phùng cả kinh nhìn y, không dám tin sư đệ của hắn sẽ làm tới mức này.

Tâm đã nhập ma!

Ma giới.

Trong đục trì ngập sắc đỏ của cánh hoa, tiếng cười của nữ nhân như chuông đồng nghe thật êm tai. Xuyên qua màn lụa bao quanh trì thất nhìn vào khung cảnh mơ màng bên trong, là những thiếu nữ xinh đẹp thân không mảnh vải, hết như những đóa tiên sa vào sắc đục.

Ở một góc trong cùng nhìn các nàng chơi đùa, nam nhân nâng tay lười biếng tựa vào thành bồn. Đáy mắt chợt loé, đôi môi tiên điểm cong lên đầy mỉa mai.

Càng lúc càng thú vị hơn rồi!

Àm àm àm!

Khách điểm kịch liệt rung chuyển, toàn bộ sàn trụ đều rung lên. Những người có tu vi cao như Tiêu Mặc Phùng và Đằng Khả Dật cũng khó tránh khỏi chấn động, chớ nói chỉ đến hai người tu vi cực thấp như Đồng Mẫn Mẫn và Đồng Du.

Để tránh tình cảnh bay dính tường như lần trước (động yêu nhèn nhện), Đồng Mẫn Mẫn bắt đầu đi đánh phải trở tay quắp chặt móng của Tiêu Mặc Phùng. Đồng Du thì đỡ hơn một chút, chỉ đưa tay nắm chặt lưng quần nàg.

Mọi người: "... Hai cha con nhà này đúng là mặt dày vô đối.

Ở bên kia, năng lượng của Cố Ngạc Thiên Vũ vẫn đang mất không chế bạo động. Con người chuyển sang màu đỏ sẫm, một bộ dáng đã hoàn toàn nhập ma.

Từng luồng năng lượng tối màu từ người y chậm rãi lan toả ra xung quanh, xoáy vòng mỗi lúc một nhanh dần. Hừ một tiếng, đám bụi màu đen liền tạo ra xung lực cực mạnh lộng nát toàn bộ khách điểm, những nhà dân quanh đó cũng không may chịu ảnh hưởng.

Tiêu Mặc Phùng dường như luồng trước mà kịp thời giăng kết giới để ngăn chặn, bằng không khó tránh khỏi một phen thương vong nặng nề.

Cố Ngạc Thiên Vũ thấy vậy chỉ cười một tiếng, nâng tay, vân xuyên màu vàng bao quanh khu đất của khách điểm, bằng tốc độ phi thường nhanh chóng nối kết nhau thành một vòng tròn rực rỡ.

Rắc! Rắc rắc rắc!!

Ngôi tường hai bên vì sự dao động của kết giới mà vỡ ra, dưới chân mặt đất rung lên từng hồi. Mọi người la hét, thoát li khỏi phạm vi kết giới đang bành trướng.

Trong tiếng hô hoán kịch động của người dân, kết giới bóc cả khu đất bay lên trên không trung.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là.. Vợ Của Ma Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Trở mặt

"Sư đệ, người điên thật rồi! Người có biết người đang làm gì hay không?"

Tiêu Mặc Phùng quát to một tiếng, nhìn Cố Ngạc Thiên Vũ trước mắt một đầu tóc xoã tung, khí chất hoàn toàn thay đổi, trong thần lực cự nhiên lại nhiễm một tia ma khí. Y lúc này hết như một yêu ma, lạnh lùng mỉm cười.

"Tự ta là người rõ hơn ai hết, không cần sư huynh người phải bận tâm nhắc nhở."

"Người.."

Tiêu Mặc Phùng thật tức đến muốn nổ mắt, đang muốn bảo y dừng lại thì thỉnh thoảng tay áo bị giật nhẹ, quay sang liền thấy Đồng Mẫn Mẫn mắt ướt long lanh, vẻ mặt cực kì ngây thơ vô tội, nhỏ giọng.. xúi giục!

"Tiền bối, lỡ rồi hay là chiến luôn đi, nói nhiều làm chi cho mệt!"

Mặt của Tiêu trường môn có xu hướng co giật mạnh. Là ta mắt mù nên mới nhìn ra con bé này là người lương thiện, biết thế đã không chen móng vào rồi! Giờ thì tốt, không chỉ cùng sư đệ trở mặt, bản thân còn phải đứng đầu sào chịu mũi giáo cho đám người thị phi này.

Cố Ngạc Thiên Vũ hừ lạnh: "Tốt, đúng ý ta lắm! Mọi chuyện cứ lấy thực lực ra để phân thắng bại!"

Đồng Mẫn Mẫn cậy thế có người đỡ đạn liền vênh mặt: "Xi, tưởng bọn ta sợ người chắc, thích chiến thì chiến nhé! Tiền bối cũng đã nói qua, nhất định phải dạy cho cái tên sư đệ hồng hách nhà người một bài học, để người biết thế nào là tôn sư trọng đạo, kính trên nhường dưới."

Quác, ta nói vậy hồi nào? Tiêu Mặc Phùng âm thầm ra mồ hôi.

"Có bản lĩnh thì ra mặt ứng chiến, đừng đứng sau lưng người khác mà lớn tiếng dọa nạt." Y vô cùng khinh bỉ cái loại hành động núp bóng này.

Đồng Mẫn Mẫn gân cổ lên cãi: "Mắt người chỉ để trung cho vui nhà vui cửa thôi à? Ta đứng ngang chứ đứng sau lưng hồi nào, nói thì phải nói cho đúng chứ! Tiền bối, ta nói có đúng không?"

Ồ, người nói đúng! Tiêu Mặc Phùng đơ mặt ra gật cà gật.

Trán Cố Ngạc Thiên Vũ đã muốn bạo gân xanh, y nghiến răng, không còn kiên nhẫn phát tay đánh một chưởng. Đồng Mẫn Mẫn phản ứng mau lẹ, trở

mình xoay người núp sau mông Tiêu Mặc Phùng ló đầu ra, gào lên.

"Này, người như vậy là không được đâu nhá! Chưa thông báo gì mà đã ra tay đánh người rồi, ít ra thì cũng phải đọc tên chiêu thức đã chứ!" Để người ta còn biết mà chuẩn bị chạy nữa!

Đồng Du đứng kế bên day trán, mặt hắn phải đứng nghe nãy giờ, tay hung hăng giật tóc nàng một cái. Người nói nhiều quá!

Đồng Mẫn Mẫn "Ái!" một tiếng, bất mãn bĩu môi kháng nghị. Đây là nghệ thuật câu giờ đó con giai!

Không nói nữa, nhanh để hai tên kia tự giải quyết đi!

Biết rồi, khổ quá, nói mãi!

Đồng Mẫn Mẫn và Đồng Du ăn ý trao đổi qua ánh mắt, tay nàng vịn trên mông Tiêu Mặc Phùng đẩy đẩy.

"Tiền bối, người thấy hắn phủ thế nào rồi đó, cứ nhiên dăm đại nghịch bất đạo mà ra tay đánh sư huynh. Người cũng đừng nên vì hắn là sư đệ mà nhân nhượng nhé, cứ đánh thật tình vào!" Đánh cho lê lét luôn thì càng tốt!

Tiêu Mặc Phùng lau mồ hôi, liếc về phía Đồng Du huynh đệ trợn mắt. Con của người đứng là cực phẩm!

Đồng Du nhướn mày. Đừng đánh đồng ta với con bé đó!

Đặng Khả Dật lệt lệt. Ai làm gì làm, ta cứ đứng mình ta ăn chuối!

Sí Nguyệt ngáp gió. Nhảm chán quá, ai đứng lên hát bài gì cho không khí sôi động đi!

Mình và Tường ngó nhau. Chuối ở đâu mà ăn hoài vậy nhỉ?

Tiêu Mặc Phùng.. Là ta nhảm, đám người các người ai cũng xứng là cực phẩm hết!

Cố Ngạc Thiên Vũ mím môi. Y không muốn tiếp tục mất thời giờ đôi co với nàng, sức chịu đựng của y là có giới hạn, bực tức bao lâu nay không biết trút vào đâu cứ thế triệt để bộc phát.

Đầu tiên là hủy đi niềm tự hào của y, tiếp đó lại ở trước mặt mọi người mà đem y ra làm trò cười. Mỗi hận này nếu không giải, y thật một phút cũng ăn không ngon ngủ không yên.

Nâng tay đảo quanh tạo thành những vòng hải lưu cuốn lấy những vụn gỗ, Cố Ngạc Thiên Vũ nâng mắt, phóng xuất sát khí về phía Đồng Mẫn Mẫn. Cảm nhận được tia nhìn băng lãnh đó, Đồng Mẫn Mẫn run người, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Cố Ngạc Thiên Vũ đẩy mạnh luồng kinh phong đó về phía nàng.

Keeng!!

Chỉ thấy một đạo bóng lướt qua, Tiêu Mặc Phùng đã đứng chắn trước mặt nàng, giương lưỡi kiếm dựng thẳng chém đôi chưởng lực.

Kinh khí tách sang hai bên tạo thành sức gió kinh người, Đồng Mẫn Mẫn giơ cao tay che mắt. Dù đã có Tiêu Mặc Phùng che chắn nhưng vẫn không tránh khỏi bị ảnh hưởng, gió đánh rất mặt khiến khoé mắt cay xè.

Cổ áo phía sau thỉnh thoảng bị kéo lấy, Đồng Mẫn Mẫn hí một góc mắt liền thấy gương mặt cau có của Đồng Du, còn chưa kịp nhìn kĩ thì mặt đã chôn vào áo người ta.

Hí hí, biết ngay mà! Vờ lạnh lùng nhưng thật chất vẫn quan tâm đến nàng, sức quyến rũ của nàng quả nhiên không tầm thường!

Nếu để Đồng Du biết được suy nghĩ này của nàng, cam đoan trăm phần trăm Đồng Mẫn Mẫn sẽ bị ném đi không thương tiếc.

Cố Ngạc Thiên Vũ thấy sư huynh y ra mặt bảo vệ cho Đồng Mẫn Mẫn thì càng thêm tức giận, hạ chưởng càng không lưu tình.

Tiêu Mặc Phùng vung kiếm ứng đối, chuẩn xác đánh bay những thứ tiếp cận trong phạm vi mười mét, di chuyển áp sát vào Cố Ngạc Thiên Vũ, muốn tung chưởng nhưng giữa đường lại thu hồi tay. Hắn, vẫn là không hạ thủ được.

Không như sư huynh y, Cố Ngạc Thiên Vũ dứt khoát hơn nhiều. Năm ngón tay co lại đem dòng hải lưu biến thành chiếc roi mềm dẻo, đầy mắt chọt loé, y phóng người nhảy bật lên quét mạnh đường roi xuống Tiêu Mặc Phùng.

Ầm!!

Roi kiếm chạm nhau, chiếc roi dưới sự va chạm kịch liệt đó nổ tung, tạo thành một vòng dư chấn càn quét mọi thứ. Đệ tử Khai Thanh phái nhanh chóng nhảy đến chỗ nhóm người Đồng Mẫn Mẫn, vung tay thiết lập kết giới ngăn không để họ bị vụn gỗ cửa nát.

Bụi bay tứ tán, Tiêu Mặc Phùng và Cố Ngạc Thiên Vũ đứng ở hai nơi tròng nhau. Bỗng họ chuyển người, giẫm một cước phá mái nhà phi thân bay lên.

Những đệ tử của Khai Thanh phải hơi do dự nhìn nhau một chút, ánh mắt chứa đựng sự hoang mang nhưng rất nhanh đã thay bằng tia kiên định, gật đầu rồi cũng phóng đi theo hướng hai vị sư phụ. Chỉ còn lại nhóm người Đồng Mẫn Mẫn.

Đi hết rồi à?

Đồng Mẫn Mẫn lộ đầu ra, ngó ngó. Mô phật, hai tên này không phải là người!

Đồng Mẫn Mẫn nhảy ra khỏi người Đồng Du, nhoi nhoi chạy tới chạy lui tíu tít.

"Nhanh, đây là cơ hội của chúng ta! Mau thu dọn đồ đạc rồi chuẩn khăn cấp!" Còn ở lại đây nữa là chết chắc, cái tên có máu điên kia sẽ không tha cho nàng!

Đồng Du nhìn nàng quýnh quýnh chạy lăng xăng mà không khỏi nhíu mày, tốt bụng nhắc nhở: "Người nghỉ người có thể rời đi được sao?"

"Tại sao không?" Đường đây ra đó ngu gì không chạy.

"Người không thấy lạ là tại sao xung quanh đây lại im ắng như vậy?"

Phải há? Sao im hơi lặng tiếng dữ vậy ta, đáng lẽ giờ này mọi người phải nháo nhào lên chứ?

Mang theo nghi hoặc, Đồng Mẫn Mẫn đến gần cửa sổ, đập vào mắt là màu xanh bao la của bầu trời, từng đàn chim chao liệng rải cánh tung bay.

Ồ, đây chẳng phải là bầy chim di cư sao, cũng sắp tới mùa đông rồi nhì? Vầy vầy. Nghi đông vui về nhé chúng mày! Má ơi, cứu con với!!!! (Hoảng loạn - ینگ)

Bạn đang đọc truyện *Ta Là.. Vợ Của Ma Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Thiên không chiến (1)

Tà áo phát gió, hai nam nhân đứng ở hai đầu mái nhà đối diện nhau, cách đó vài căn là đệ tử của Khai Thanh phải.

"Sư đệ, ta cho ngươi cơ hội cuối, mau dừng tay lại!"

Tiêu Mặc Phùng nghiêng răng, hần không muốn nội bộ xảy ra lục đục bất hoà. Đầu là trụ cột gánh vác Khai Thanh phải, lại ở trước mặt chúng đệ tử đầu đá tranh chấp nhau, vậy còn ra thể thống gì nữa.

Cổ Ngạc Thiên Vũ thế nhưng không có ý nghĩ sẽ nhân nhượng, lạnh lùng nói.

"Sư huynh, ta cũng khuyên ngươi lần cuối. Người tốt nhất đừng nên can thiệp vào việc này, bằng không chó trách kẻ làm sư đệ như ta xuống tay không lưu tình."

Tiêu Mặc Phùng trầm mặt, lát sau hần quát lớn: "Đệ tử Khai Thanh phải nghe lệnh, lập tức bày Lưu Tinh trận cho ta!" Tinh, lí nếu đã không thể dừng được, vậy thì chỉ còn cách mạnh tay bắt y về sư môn thôi.

Năm đệ tử chấp tay rậm rắp một lời.

"Tuân lệnh!"

Không chần chờ, họ nhanh chóng nhảy sang các mái nhà lân cận, vây vòng quanh Cổ Ngạc Thiên Vũ nhốt y ở bên trong. Rút kiếm, sẵn sàng ứng chiến bất kì lúc nào.

Ở trong lòng họ, Tiêu Mặc Phùng dù đã bị cách chức nhưng lời hần nói ra vẫn có trọng lượng hơn cả. Bất kể sau này Khai Thanh phải có biến thành cái dạng gì, thì địa vị của Tiêu Mặc Phùng vẫn là bất biến.

Hiểu được điều đó, Cổ Ngạc Thiên Vũ cười nhạt. Y đưa tay rút cây bút lông treo trên thắt lưng, vốn nghĩ nó là đồ trang sức đeo bên người, ai ngờ được đó lại là một trong những thần khí thất truyền của Thiên giới - Ngự Thần Bút.

Cầm thần khí trên tay, Cổ Ngạc Thiên Vũ niệm một xâu tràng đem nó biến lớn. Thân dài hơn nửa mét, to bằng cùm tay em bé, đầu lông bút phốt một màu vàng nhạt, toàn thân phát sáng tỏa ra ánh kim lấp lánh. Không ai chú ý, nhưng sắc mặt của Tiêu Mặc Phùng đã thay đổi.

Nhóm đệ tử Khai Thanh phải cũng là lần đầu tiên nhìn thấy vũ khí của Cổ Ngạc Thiên Vũ, vị sư thúc này từ trước tới nay là người lạnh nhạt khó gần,

hành sự thần bí, so với Tiêu trưởng môn đương thời tại vị còn muốn khó tiếp cận hơn. Luận về binh khí thì vũ khí của Cổ Ngạc Thiên Vũ trông có vẻ văn nhã hơn bọn họ, nhưng có thể chắc chắn một điều rằng, nó không hề tầm thường.

Cổ Ngạc Thiên Vũ nâng bút, không khí xung quanh liền thay đổi. Nội lực truyền vào thần vật toát ra làn sương mỏng, đôi tay uyển chuyển vẽ ra những đường nét sắc sảo trong không trung. Mũi bút sáng loá vân xuyên vàng rực rỡ, từng đường chữ hiện lên lấp lánh hữu thần.

Vòng tròn minh nguyệt treo trên cao, kết nối hai vòng tiểu nguyệt bên dưới tạo thành một hình tam giác huyền bí. Tinh tú xoay vần, chốc ẩn chốc hiện rồi rực sáng.

Mở cửa đến Minh giới!

Hiii..!!!

Tiếng ngựa hí vang, một con hắc mã đạp không nhảy ra khỏi đại môn. Ánh gió sáng loá phản chiếu màu của nắng, nam nhân mặc giáp phục cười trên lưng ngựa lộ ra cổ khí chất uy nghiêm bất phàm.

Hồng bào phát gió, theo sau nam nhân là hai viên tướng cười ngựa đi cùng. Đồng trang phục như nhau, nhưng cấp bậc lại chênh lệch một trời một vực. Nam nhân là Xích Ái Bá Cơ - Chiến Thần của Á Nam Quốc hoàng triều diệt vong.

"Oaa!!!!"

Từ đằng xa vô tình trông thấy một màn trước mặt, Đồng Mẫn Mẫn đang lần lữa trốn đông trốn tây cũng quên luôn cả việc ăn nấp. Mắt trừng to kinh ngạc đến ngây người, miệng thì run run ừ ừ không thành lời.

Má, má ơi! Con ngựa kia là sinh vật thần thoại gì vậy, cả mấy cái ám văn đen sì lì đang toát ra trên người nó nữa? Còn có nam nhân kia, hẳn là người hay là quỷ?

Này đã vượt quá tầm hiểu biết của Đồng Mẫn Mẫn, đây là lần đầu nàng tận mắt chứng kiến sự việc thần kì như thế.

Toàn thân hắc mã phủ trong sương đêm dày đặc, hốc mắt tăm tối như phản chiếu đến tận cùng vực sâu, từ khí ngút trời. Đáng chú ý nhất là nam nhân ngồi trên nó, thân cao tám thước, khí vũ hiên ngang, mà làm người ta kinh sợ không dám khinh thị, chính là chiếc mặt nạ bằng đồng hình quỷ dữ tợn mà hắc đeo.

Trương truyền, Xích Ái Bá Cơ vốn là Ngũ hoàng tử của Á Nam Quốc hoàng triều. Nhưng hắn sinh ra đã dị dạng, trong đêm chào đời bức tử ba vị mama phụ trách đỡ đẻ. Tiên tiên để coi hắn là điềm xấu, là đứa trẻ mang đến tai ương trong trăm năm thống trị của y, liền đem mẫu tử hắn biếm vào lãnh cung, phái thị vệ canh giữ cho đến tận ngày hắn chết. Để được sống, hắn buộc phải đeo mặt nạ này suốt đời, không bao giờ lộ diện trước nhân thế.

Xích Ái Bá Cơ nhàn nhạt liếc nhìn Cổ Ngạc Thiên Vũ, bản thân như hiểu ra điều gì. Áp suất xung quanh thỉnh thoảng hạ thấp khiến cho năm đệ tử Khải Thanh phái rừng mình cảnh giác, cũng làm cho mặt nạ quỷ càng thêm hung hăng dữ tợn.

"Kyaa!!"

Hai viên tướng phía sau quát một tiếng xông lên, phóng ngựa chia thành hai ngã tấn công đệ tử Khải Thanh phái. Không một chút chần chừ, trường thương vung lên rồi chém xuống khí thế vô cùng hung tợn.

Keeng!!

Nhanh nhạy phát giác phía sau không thích hợp, người vốn cách hắn hơn chục trượng thể nhưng đã nhanh chóng áp sát, tả tướng phản ứng kịp thời xoay trường thương cản trở. Hắn bật tung người nhảy khỏi ngựa, vừa kiểm chế thế tấn công phía sau, vừa ngửa đầu tránh đi mũi kiếm sắc sảo truy quét ngang tầm cổ.

Bên kia hữu tướng cũng một tình cảnh tương tự, tay chém trước tay đỡ sau, không một chút lơ lửng ngừng nghỉ. Hết người này đến người khác lần lượt lao lên, di chuyển theo hình sao năm cánh vừa hỗ trợ cho nhau vừa tấn công hai người. Thế kiếm sắc sảo không một tia sơ hở, thoáng chốc đã vây lấy nhốt cả hai vào bên trong thế trận.

Ở ngoài vòng chiến còn có một người một ngựa đứng đối diện nhau, Xích Ái Bá Cơ cùng Tiêu Mặc Phùng. Thời gian qua đi vun vút theo vạt áo phát phới của hai người, không một tiếng động, thương kiếm đã mạnh mẽ va chạm nhau.

"Không ngờ lại có cơ hội diện kiến thần khí trong truyền thuyết."

Đằng Khả Dật khoanh tay tựa ra sau, vẻ mặt nhàn nhạt nhưng đáy mắt lại lộ lên mặt bén khác thường.

"Dật đại ca, huynh biết thứ đó sao?"

Đồng Mẫn Mẫn bấy giờ mới sức tỉnh, đưa tay khép lại hàm quay sang hỏi.

"Thứ trên tay y chính là Ngự Thần Bút, vốn là bảo vật của Ngọc Hoàng đại đế. Theo truyền thuyết, nó có thể thông mười tám cõi âm ti địa ngục, sáu cõi đạo giới, triệu hồi vạn vật trong chúng sinh." Dừng một chút y lại nói: "Nhưng điều kiện tiên quyết là người dùng phải có tinh thần lực cường đại, bằng

không có thể dẫn đến phản phê, bị vật triệu hồi quay lại cắn chết. Lãnh địa của Khải Thanh phái có thể duy trì an ổn bao năm qua một phần là nhờ vào y, tám chân bát khả xâm phạm."

À, và tất nhiên vẫn sẽ là vậy nếu như không có một đêm đẹp trời nào đó, ai đó ham hố nổi hứng đi hóng gió ở núi nhà người ta mà gây nên đại họa.

"Cổ Ngạc Thiên Vũ là một trong những đồ đệ tâm đắc của Trương Thế Bá tổ sư - Người đã sáng lập nên Khải Thanh phái. Y là đồ đệ giỏi, được trời phú cho ngộ tính cao hơn so với người Bình thường. Nhưng người này bản tính kiêu căng, làm người có chút tự phụ, không thích hoà nhập với người khác, cũng bởi lẽ đó nên dù năng lực như nhau nhưng Tiêu Mặc Phùng so với y lại được tin nhiệm hơn."

"Hiện tại y đã có đủ năng lực khai mở Minh giới, tin chắc rằng qua thêm ba trăm năm bế quan tu luyện nữa, thì ngay cả việc triệu hồi Thần Long cũng không phải là không thể." Nói đủ, Đổng Khả Dật chốt lại một câu đầy khẳng định.

Cả Thần Long sao? Oa, bá đạo như vậy? Thảo nào mà y khinh khỉnh vênh mặt như thế! Hừ hừ, lần sau ra đường mà có gặp y, nằng nhất định phải phanh gấp đi đường vòng mới được! (Mỗ sói liếc mắt khinh bỉ, Mẫn Mẫn quay đầu đi làm như không có gì.)

Ai đó xoay sang chột chột eo Đổng Du. Nè, đến bao giờ thì người mới được như con nhà người ta hả?

Đổng Du nhướng mày, biểu đạt vô hạn sự khinh bỉ. Muốn chết!

Ai đó thức thời rút tay lại. Thôi, để ở nhà mẹ nuôi con cũng được!

Đổng Du: "... Ta muốn đóng vai phản diện!!! *lật bàn*

Mỗ sói: "Ta ưng thuận!" *vỗ vai*

Ai đó vẫn muốn khai thác thêm thông tin, liền vờ vịt bày ra vẻ mặt sùng bái, khiến cho Sí Nguyệt ngồi trên vai Đổng Khả Dật nhìn mà ngứa mắt, mở miệng ngọt đến chảy nước chết ruồi nói.

"Dật đại ca ~ Huynh biết thật nhiều nha ~ ~ Muội khâm phục huynh quá ~ ~ ~" Chóp! Chóp! Mở to mắt long lanh! Nói thêm nữa đi huynh!

Lạnh! Da gà da vịt của mọi người rơi đầy đất, Đổng Du chỉ hận không thể lập tức tiến lên quăng nàng ở một góc xó xỉnh nào đó, tránh cho ở đây quấy rối trật tự an ninh đô thị. Thế nhưng vị huynh đài chuôi một cây kia cũng nào phải người bình thường, nghe xong mấy lời vuốt mông ngựa kia còn cười như thật.

"Ta chỉ biết có nhiều đó thôi, ha ha!!" Vuốt chai mông cũng không ói thêm được câu nào đâu.

Rắc rắc. Nụ cười nịnh nọt cương cứng trên mặt ai đó. Là cuộc đời ngang trái ép em hồ báo, chứ ngày xưa em cũng hiền như ai. Chết tiệt, đúng là không nên đặt niềm tin vào tên chuôi này, mắc công trượt vô té đập mặt.

Không thèm quan tâm đến cái tên còn đứng cười hớ hớ kia, Đổng Mẫn Mẫn bĩu môi ngược mắt nhìn lên. Nam nhân đeo mặt nạ kia có vẻ như đang chiêm thể thượng phong, liền tiếp ra đòn không để Tiêu Mặc Phùng có cơ hội trở tay.

"Hay! Một cước kia nên đá như thế! Hú, chân chỗ, mau đưa tay chặn chỗ đi! Ôi giờ ơi, chạm chân thế kia là chết rồi!"

Một đĩa đậu phộng rang được đưa tới trước mặt nàng, Đổng Mẫn Mẫn đang hào hứng luận võ, cũng không quản là ai đưa, cứ thế cho vào miệng.

"Mặt nạ đại ca đánh quá hay, tiền bối xuống sức thấy rõ." Bóc vỏ nhai nhai.

Đổng Du cũng không khách khí bẻ đậu cho vào miệng: "Ta thấy tên đeo mặt nạ kia sắp hết thời rồi, tên mặt râu rất biết cách đánh vào tử huyệt."

"Nhìn vậy thôi chứ đảo ngược thời cơ mấy hồi."

"E là đảo không nổi."

Đổng Mẫn Mẫn ngẩng đầu, hùng biện: "Người không thấy hấn còn chưa xuống ngựa sao, vậy thì chứng tỏ hấn vẫn chưa xuất ra toàn bộ thực lực, có thể phản pháo bất kì lúc nào!" Không thấy trong game à, đánh chết ngựa nhưng boss vẫn còn đầy bình máu đó thấy.

Đổng Du lạnh nhạt đáp: "Chưa xuống ngựa thì liên quan gì, chỉ cần chột một phát trúng chỗ là cả người lẫn ngựa đều chết tươi."

Á à, bất đồng quan điểm rồi nha!

Đổng Mẫn Mẫn nhủ mảy: "Ta cam đoan mặt nạ đại ca sẽ thắng!" Mấy người đeo mặt nạ thường bí ẩn lắm, ai biết còn có thực lực ẩn giấu nào không chứ.

Đổng Du hắt mặt: "Ta nói là tên mặt râu thắng!" Phải nhìn vào thực tế đi chứ, có thể chương quân cả một đại môn phái thì sao có thể là hạng xoàng được.

Nghiến răng: "Mặt nạ thắng!"

Trầm giọng:"Mặt râu thắng!"

"Mặt nạ!"

"Mặt râu!"

"Mặt nạ!"

"Mặt râu!"

"Gù!!"

Hai người trừng nhau lờm lờm, ai cũng không chịu nhường ai một tiếng, mức độ dờ hoi đã đạt đến trình khiến cho mọi người câm nín.

"Vậy thì chúng ta cược đi." Đồng Du nói:"Xem là tên mặt râu kia hay là tên mặt nạ thắng."

"Được, ta cược cho mặt nạ đại ca một con gà nướng. Mặt nạ đại ca, cố lên nhé!"

"Tốt thôi, ta cược cho tên mặt râu kia năm ngày bánh bao. Mặt râu, đừng phụ chỗ bánh bao mà ta đặt cho ngươi!"

Xích Ái Bá Cơ, Tiêu Mặc Phùng:"..." Thật thiếu đạo đức mà, muốn bình luận hay cá cược gì thì nhỏ nhỏ thôi để người ta còn đánh chứ!

Mọi người:"Hú! Còn ai bình thường ở chôn này không? Mau đưa tay điểm danh nào!"

Mỗ sói thò mặt ra, cười nhạo:"Có ta nè!"

Mọi người:"..." Đỉnh điểm của sự khinh bỉ chính là làm lơ và quay mặt đi.

Mỗ sói:"..." Ta đã hiểu cảm giác của Từ Hải huynh năm xưa!

Đang đứng chém gió đến hừng hực khí thế, Đồng Mẫn Mẫn sức tình, vỗ trán một cái.

Ai nha, đây đâu phải là lúc thích hợp để tám chuyện đâu nha! Nhanh nhanh vọt lẹ rồi khỏi đây, không thôi mắc công lại bị dính đạn oan uổng!

Đồng Mẫn Mẫn vẫy tay ngoắc đầu ra hiệu, làm gương. lui đi trước.

"..." Hết nói.

Thật không thể nói là may mắn hay xui xẻo, đứng cả buổi thế thì không ai chú ý, vừa mới nhắc chân đi thì lại bị phát hiện.

Cái đầu ngo nghiêng lên lút của ai đó vô tình bị Cố Ngạc Thiên Vũ thấy được, y hừ lạnh một tiếng, vung bút mở ra không gian triệu hồi đại quân tinh nhuệ của Á Nam Quốc.

Vù vù!!

Cửa Minh giới một lần rộng mở, không nhìn thì thôi vừa nhìn thì..

Mất Đồng Mẫn Mẫn phăng ra, lăn lộn lộn rơi trên đất. Đồng Du tốt bụng cúi xuống lượm lên, "phù" một cái dán lại cho nàng.

Từ bầu trời rơi xuống một cơn mưa, nhưng không phải mưa bình thường mà là mưa xương khô, cả một đạo quân xương khô mặt giáp phục rầm rập tiếp đất.

Đồng Mẫn Mẫn phăng mắt x 2.. Ai tới đập ta một phát đi!

Tiểu kịch trường

Mẫn Mẫn:"Ai tới đập ta một phát đi!"

Đồng Du:"Rất sẵn lòng!" Bốp!

Mẫn Mẫn ôm đầu rom róm nước mắt:"Ai tới đập hán một phát đi!"

Đồng Du cười lạnh, mọi người rùng mình lắc đầu nguầy nguậy, Mẫn Mẫn Mẫn lại tiếp tục bị đập.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là.. Vợ Của Ma Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Thiên không chiến (2)

Vòng tròn kết giới bao bọc cả một khu đất lớn đã thoát li khỏi phạm vi dân cư, tiến thẳng ra vùng duyên hải non nước, lơ lửng bay trên đầu không trung.

Một giọt mồ chảy dọc theo sườn mặt trắng bệch, gân xanh trên trán nổi lên trông thật đáng sợ. Cố Ngạc Thiên Vũ mím môi, đầu mày đã nhú chặt lại, kiểm chế xung động mãnh liệt bên trong cơ thể. Chân khí rối loạn, gần như muốn bạo phát.

Một mặt thi triển pháp lực nhằm duy trì kết giới, mặt khác đồ một lượng lớn thần lực để triệu hồi u linh. Đây tuy không phải là lần đầu y mở cổng thông đến Minh giới, nhưng với số lượng lớn và nhiều như này vẫn là lần đầu tiên, cơ thể không khỏi có điểm suy sụp, nếu cứ tiếp tục, e là hậu quả khó lường.

Cố Ngạc Thiên Vũ cắn răng, âm thầm cảnh báo chính mình là phải tỉnh táo. Ta mặc kệ, dù có phải trả đại giá, ta nhất định cũng sẽ không buông tha cho yêu nghiệt đó.

Từ bầu trời rơi xuống một đạo quân xương khô, Đồng Mẫn Mẫn trần mắt ra nhìn, lâu đến mức xương khô đại ca đi tiên phong cũng phải nóng ruột, nghĩ xem có nên đưa tay chào nàng một tiếng cho lịch sự hay không.

Chắc chắn, hồi có da có thịt ta cũng đẹp trai lắm nha, các bà các cô đua nhau tranh giành đến sứt đầu mẻ trán, giờ thành ra cái dạng này mà vẫn thu hút được ánh mắt mền mọ của người khác phái. Chà, đúng là sức hấp dẫn không thể chối từ mà!

Nếu để Đồng Mẫn Mẫn biết được một bộ xương có thể tự ki, hơn nữa còn ảo tưởng sức mạnh đến thế, cam đoan một trăm phần trăm là sẽ học máu bò mình. Nên nói sao đây nhỉ? Không có hại nào nhất, chỉ có hại nào hơn.

Đồng Mẫn Mẫn.. Ta bay, ta bay! Ha ha, bạn rùa nhỏ và bạn thỏ nhỏ, chúng ta hãy cùng nắm tay nhau đi đến thế giới thần tiên tốt đẹp hơn nào! Tung tăng tung tăng dạo bước ~ Nhảy chân sáo qua các cánh đồng ~ Là lá là ~

Bốp!

"Ai nha!!!" Đau quá, cái đầu đáng thương của ta!

Tâm trí ngày một mông lung, Đồng Mẫn Mẫn ngã ngồi trên đất với tay vẫy gọi rùa và thỏ đang chạy nhảy phía trước.

Bạn rùa nhỏ, bạn thỏ nhỏ! Các ngươi có giỏi thì chạy một mình đi, để ta bắt được nhất định sẽ làm một nồi lẩu thỏ với thịt rùa!!!! (Rùa và thỏ run rẩy:"Bọn ta sẽ không bao giờ xuất hiện trong ảo tưởng của con bé đáng sợ đó nữa!") Nói xong chạy bắn khói.)

Đồng Du day day trán, không tìm ra ngôn ngữ thích hợp để hình dung người trước mặt, nếu có, thì chắc là "Thật quá sức tưởng tượng!"

"Ngươi còn muốn ngồi đó đến bao giờ?" Đồng Du nhướn mày, một vẻ không kiên nhẫn nhìn ai đó ngồi xồm suyt xoa đầu.

Đồng Mẫn Mẫn bất mãn quay sang liếc Đồng Du, nếu bỏ đi ấn tượng ngỡ ngáo tình nghịch trước đó, thì hiện tại trong mắt mọi người nàng thoát nhìn thật vô hại đáng yêu. Nhất là đôi mắt long lanh ánh nước kia, nó làm người ta liên tưởng đến động vật nhỏ muốn được cưng chiều.

Đồng Du nhìn nhìn, tay đã vươn ra.. chọt vào mắt Đồng Mẫn Mẫn. Đồng Mẫn Mẫn ôm mặt gào lên:"Oh, my eyes!!!"

Mồ sởi cảm nín:"Chưa thấy cặp nào bựa như cặp này!"

Thôi, không đùa nữa, tập trung giải quyết chính sự đi nào!

Đồng Mẫn Mẫn thôi không ăn vạ nữa, dụi dụi mắt tức giận trừng Đồng Du. Đồng Du khoanh tay quay đầu sang bên, lờ đi làm như không thấy.

Hừ, xương khô đáng ghét, hại mắt ta thành ra mắt cú mèo, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho các ngươi!

Thế địch hùng mạnh, nhưng Đồng Mẫn Mẫn không nao núng. Vì sao ư? Há há, vì trong tay nàng có rất nhiều bảo bối của trường môn Nhạc Lâm phái Trần Lưu, vừa hay đây cũng là dịp tốt để đem ra thử nghiệm.

Khư khư, xem bốn cô nương cá chép hoá rồng, gà rừng hoá phượng hoàng đây!

Đồng Mẫn Mẫn với tay vào vạt áo, móc ra hai hóa châu cất giữ trong người, không do dự ném vào đám xương khô.

Bùm!!!

Khói bụi mịt mù, xương bay đầy trời. Đồng Mẫn Mẫn đứng gần đó, không biết mắc chứng gì mà ngửa đầu cười há há há. Móc ra thêm vài trái nữa quăng đi, chơi vui đến nghiện.

Mọi người:"..." Trẻ ngoan không nên bắt chước, trẻ hư đừng nên đại dột.

Lau mồ hôi. Đáng sợ, không ngờ trong người con bé này tàng trữ hàng quốc cấm, hơn nữa còn giấu ở chỗ chỉ có thánh mới biết kia. Trong một chốc, tất cả mọi ánh nhìn đồng cảm đều đổ dồn về phía Đồng Du, khiến mắt hắn không khỏi co giật.

Huynh đệ, bọn ta biết ngươi sống cũng không sướng vui gì, thôi thì cố lên nhé!

Hạ được đội quân xương khô chỉ trong tích tắc khiến Đồng Mẫn Mẫn đắc ý ra mặt, ưỡn ngực chống eo cười như chưa từng được cười. Kết quả là làm cho ai đó ngứa mắt không thôi, phất tay triệu hồi thêm ba trăm tướng lĩnh, hơn nữa còn là cấm vệ quân hoàng gia.

Đồng Mẫn Mẫn.. Mô phạt, chắc con "chốt" quá!

Cấm vệ quân hoàng gia suy cho cùng cũng không phải hư danh, làm việc tuyệt nhiên không chần chờ như tốp lính trước đó, còn không đội Đồng Mẫn Mẫn chuẩn bị tốt đã hung mãnh lao lên.

Hốc mắt tối tăm, phảng phất như có đốm lửa xanh dẫn dụ sinh mệnh. Đồng Mẫn Mẫn ngây người, trong một chốc đó ánh đao sáng lạnh nhanh như cắt đã chém xuống.

Soatt..t!!

Cả thân thể thỉnh linh bị kéo bật về sau, Đồng Mẫn Mẫn trừng to mắt trông thấy Minh và Tường nhảy lên cản đường đao của địch, trước khi bị tầm lưng to lớn cản trở tầm nhìn và khuôn mặt nhăn nhó của ai kia áp sát.

"Ngươi đồ ngốc sao? Bình thường thì trốn nhanh như thỏ, đến lúc cần thì đứng đờ ra đưa mặt cho người ta chém."

Đồng Mẫn Mẫn bĩu môi:"Tại hắn làm lẹ quá ta không phản ứng kịp chứ bộ!"

"Hừ!"

Đồng Du quay mặt đi, không muốn đôi co với nàng. Đồng Mẫn Mẫn thấy vậy liền cười tủm tỉm.

Hi, tuy ngày thường có hay cãi vã, nhưng vào những thời khắc nguy hiểm được hắn bảo vệ vẫn làm nàng rất vui nha.

Đang đánh ở đầu trên, Minh và Tường nhìn không được quay lại trọn mắt.

Đề nghị hai người các ngươi ra chỗ khác tâm sự, choáng chỗ quá!

Đồng Mẫn Mẫn, Đồng Du:"..." Cứ làm như đuổi tà không bằng!

Đằng Khả Dật mỉm cười bước lên, mời cha con hai người đi giá sang nơi khác, tránh đứng đó nhiễu loạn lòng quân.

Đồng Mẫn Mẫn, Đồng Du:"..." Có một sự xem thường không nhẹ ở đây!

Rầm!!

Lưu Tinh trận bị phá vỡ, một trong số năm đệ tử Khải Thanh phái văng mạnh vào mái ngói vỡ là tả, mà người phá trận không phải ai xa lạ - Cố Ngạc Thiên Vũ.

Y lúc này một đầu tóc rối bời, sắc mặt vô cùng khó coi, toàn thân phảng phất lệ khí điên cuồng, mắt đỏ vằn tơ máu.

"Câm miệng, đều câm miệng hết cho ta!!"

Y ôm đầu gào thét, mắt trương lớn đến muốn nứt ra, vô vàn âm thanh cứ nhiễu loạn bên tai, ồn ào đến mức khiến y gần như phát điên.

Đầu đau quá! Cơ thể khó chịu quá! Các ngươi nói gì, ta không nghe? Câm miệng, đừng xì xào bên tai ta nữa! Tại sao ta phải chịu đựng việc này chứ?

Mặt sáng loé lên, trong đáy mắt âm u khôi phục chút thanh tỉnh hiếm hoi.

Phải rồi, tại sao ta phải chịu đựng những việc này? Là do yêu nghiệt kia? Phải rồi, đều là do yêu nghiệt kia, tất cả đều là lỗi của nó!!!

Xác định căn nguyên gây ra đau khổ của mình, ánh mắt lạnh băng của Cố Ngạc Thiên Vũ quét đi một lượt. Bất gặp bóng dáng nhỏ nhắn đứng núp sau lưng một nam nhân khiến y mỉm cười, thâm trầm và tàn khốc.

Tìm thấy ngươi rồi!

Đại não còn chưa kịp phản ứng y đã phất tay tung chưởng, còn đánh liên tiếp vài đòn giống như phát cuồng.

Nhìn thấy kinh phong từ trên cao giáng xuống, lại thấy hai mắt long sòng sọc của Cố Ngạc Thiên Vũ, đứng sau lưng Đồng Du mà Đồng Mẫn Mẫn không ức chế được rùng mình.

Ác, tên này điên thật rồi!

Àm àm!!!

Ở bên này Tiêu Mặc Phùng đầu với Xích Ái Bá Cơ đã đến hồi cao trào, ai cũng không nhường ai, một chiêu tiếp một chiêu không nhân nhượng. Xích Ái Bá Cơ cũng đã xuống ngựa, thương kiếm giao nhau cùng Tiêu Mặc Phùng đánh đến vô cùng kịch liệt.

Chợt nghe thấy tiếng thét của Cổ Ngạc Thiên Vũ khiến Tiêu Mặc Phùng sững sốt, vội tung một chiêu kéo giãn khoảng cách với Xích Ái Bá Cơ rồi nghiêng người tìm kiếm bóng dáng y.

Trời ạ, kia thật là sư đệ của ta sao?

Tiêu Mặc Phùng tròn trừng mắt, kinh ngạc đến không thốt nên lời.

Trong quá khứ, sư đệ luôn đặt mình ở vị trí cao hơn người khác, mắt chỉ nhìn lên không bao giờ nhìn xuống, một bộ dáng điềm nhiên tiêu sái. Nhưng người trước mắt hẳn kia, một thân nhả ra lệ khí khiến người khác kinh sợ, so với dĩ vãng lạnh nhạt hồ hững thì hoàn toàn bất đồng, giống như không nhận ra ai mà điên cuồng tung chiêu phát tiết, đánh trọng thương hai trong số năm đồ môn Khái Thanh phải theo cùng.

Không được, ta không thể để y tiếp tục lún sâu như vậy được. Phải mau chóng đưa y về Khái Thanh phải để tẩy trừ ma chướng, bằng không chỉ e là..

Rất nhanh, Tiêu Mặc Phùng đã không thể nghĩ nhiều như vậy, lưỡi thương xông đến khiến hắn trở mình xoay người tránh đi mũi nhọn áp sát.

"Aahhh.!!!!!"

Đồng Mẫn Mẫn tròn to mắt nhìn người trước mặt, từng lớp bụi nương theo gió bay đi lộ ra bóng lưng ưu nhã, một thân tiêu sái ngọc thụ lâm phong. Phẩy quạt một cái, động tác thập phần đẹp mắt, phối với nụ cười ưu mỹ bên môi khiến tiểu sắc lang nhà nào đó nước miếng chảy ròng ròng.

Đằng Khả Dật đại ca lên ngôi!

Chỉ trong nháy mắt đã hoá giải được uy phong chiêu lực của Cổ Ngạc Thiên Vũ, đủ để chứng tỏ thực lực của Đằng Khả Dật không hề tầm thường. Ý thức được điều đó khiến Đồng Mẫn Mẫn đắc ý vô cùng, lại ve vẩy mông bước ra, lớn tiếng dọa nạt Cổ Ngạc Thiên Vũ đang đứng kê chân trên một đầu mái nhà nhìn xuống.

"Hớ hớ, ta cho ngươi cơ hội cuối để dừng tay ngẫm nghĩ về những chuyện xấu xa mà ngươi đã làm, trong đó có việc khi dễ một tiểu cô nương nhỏ nhắn đáng yêu là ta đây. Dừng ếp Dật đại ca phải ra tay, huynh ấy là giang hồ đỉnh đỉnh đại danh mà yêu ma quỷ quái trong thiên hạ nghe thấy đều phải chạy mất dép đó nha!"

Đằng Khả Dật:"..." Còn pháo không mà nổ ghê vậy cô nương.

Cổ Ngạc Thiên Vũ cũng không quản đối phương là ai, thực lực nông sâu thế nào, y chỉ muốn nhanh chóng hạ gục tất cả những kẻ cản trở rồi tóm lấy Đồng Mẫn Mẫn đang cười há hê kia.

Ta sẽ không tha cho ngươi!!

Mắt Cổ Ngạc Thiên Vũ loé lên hung quang chớp nháy, nét mặt cũng trở nên dữ tợn vô cùng, giẫm một cước như mũi tên lao thẳng xuống mặt đất. Đằng Khả Dật giương quạt tiếp chiêu.

Đồng Mẫn Mẫn.. Hi vọng cây quạt trên tay Dật đại ca là Quạt Ba Tiêu trong truyền thuyết, quạt một cái khiến cho tên kia thẳng bay về Tây Thiên cực lạc luôn.

Cổ Ngạc Thiên Vũ và Đằng Khả Dật cận chiến, đánh đến Đồng Mẫn Mẫn không ngừng dụi mắt vì cát bay vào mắt. Mãi sau nàng mới nắm tay Đồng Du, hai người tò te tí te dất nhau đi giữa chiến trận khốc liệt. Ngó ngó, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, thôi thì đứng sau lưng hai tên hung hăng đánh chém xương khô kia vậy.

Minh và Tường.. Dự cảm bất an không rõ từ đâu như nước phá bờ.

Liếc mắt sang nhìn Đằng Khả Dật đang tung mình lộn vòng trên không trung, đương nhiên so với việc ngắm mấy bộ xương khô chạy lạch thì nữ nam có da có thịt nhìn vẫn đã mắt hơn rồi. Thế là sắc lang họ Đồng nào đó chăm chăm nhìn đến rớt cả hai mắt, chỉ hận không có máy chụp hình để chụp vài kiểu tung mình là lướt trên không ấy chứ.

Đồng Du.. Tự mà lụm mắt đi nhé!

Ngự Thần Bút quét tói về ra lưỡi dao sắc sảo cắt rách cả không khí, Đằng Khả Dật nhanh nhẹn trở tay xoè ra cánh quạt đỡ đòn tấn công trực diện. Mũi quạt xoay chuyển khép lại theo hình vòng cung, ngay lập tức, ngón trỏ nhấn nhẹ xuống nút cơ quan bên dưới. Chỉ thấy hàn quang loé lên, Cổ Ngạc Thiên Vũ đã tung mình nhay lùi về sau năm bước, trên ngực có một vết cắt dài.

Đằng Khả Dật vung tay kéo quạt che nửa mặt, ánh mắt so với đầu nhọn trên cánh quạt vừa bung ra còn muốn sắc hơn vài phần. Mây kiếm chùng xuống

lộ ra cổ khí chất lãnh lệ, khoẻ môi thoáng cong càng tăng thêm mấy phần âm hàn.

Đằng Khả Dật lúc này so với Đằng Khả Dật lúc nào cũng mỉm cười, xuân phong phơi phới hoàn toàn khác biệt. Đồng Mẫn Mẫn mơ hồ nhận ra, phải chăng đây mới đúng thật là con người y, lãnh khốc và ngoan độc.

Vết thương trước ngực chỉ làm Cổ Ngạc Thiên Vũ thêm điên tiết, mắt cơ hồ bị giận dữ xâm chiếm. Y gầm lên một tiếng, lao vào cùng Đằng Khả Dật bắt đầu vòng đánh chiến mới.

Một giọt mồ hôi trượt xuống, khoẻ môi Đồng Mẫn Mẫn co giật liên hồi. V.. Mạnh vãi churong!!

Với sức lực hiện tại của nàng, đương nhiên không thể tham vào trận chiến trận chiến đẳng cấp như thế, nhưng không giúp được nhiều thì giúp được ít nha.

Đứng một hồi rành rang đâm ra buồn tình, Đồng Mẫn Mẫn thấy hai người Minh và Tường đánh chém cực khổ bèn quyết định ra tay hỗ trợ.

Minh và Tường. Dự cảm bất an lại tới nữa rồi!

Hi hi, hết hóa lôi châu thì vẫn còn thứ khác nha. May mắn mà ngày đó chôm nhiều đồ, nhờ vậy mà hôm nay mới có dịp đem ra chơi. (Trần Lựu tức đến sùi bọt mép, vỗ ngực liên hồi:"Bảo bối của ta từ khi nào mà trở thành đồ chơi mua vui cho con bé đáng ghét nhà ngươi hả?")

Kéo lấy cái túi treo trên thắt lưng lên, Đồng Mẫn Mẫn thò tay vớ đại một thứ bên trong, cũng không quản nó là gì mà ném luôn, còn hào hứng hô to.

"Vô danh bảo bối một, xuất kích!!"

Bùm!!

"Khụ, khụ khụ!!!"

Chỉ thấy bụi bay đầy trời, Minh và Tường phát tay ho gần chết, đám xương khô thì được dịp trở cho mỗi người một cú. Đồng Mẫn Mẫn tròn mắt.

Mô phật, hoá ra đây là hoá mù lừa tình thiên hạ à? Không sao, không sao. Thua keo này thì bày keo khác, lắm thứ thế này chắc chắn sẽ có thứ hữu dụng.

Mò mò, ném

"Vô danh bảo bối hai, xuất kích!!"

"Á, chết cái chân của ta rồi!!!"

Lần này thì còn thảm thương hơn lần trước, chỉ thấy trên mặt đất có vô số ám tiêu như cánh mai cực nhỏ. Xương khô đập phải thì không sao, Minh và Tường đập phải thì.. A di đà phật!

Lau lau mồ hôi. Cái nào cũng là hình khối tròn vo thế này thì thánh mới phân biệt được.

"Vô danh bảo bối ba, xuất kích!!"

"Á!!!!!"

"Vô danh bảo bối bốn, xuất kích!!"

"Ồ!!!!!"

"Vô danh bảo bối năm, xuất kích!!"

"É!!!!!"

"Vô danh bảo bối.."

~~~ Tiếng la hét triền miên dai dẳng ~~~

Sau một hồi liên tiếp sút phản lưới nhà, Đồng Mẫn Mẫn ngẩng đầu một góc bốn mươi lăm độ, nhẹ cong môi mỉm cười với trời xanh mây trắng, xa xa có vài cánh điều tuổi thơ lượn lờ.

Thôi, ta hết đồ nghề rồi, hai chú ráng mà bơi đi nhé!

Minh và Tường thương tích đầy mình gào lên:"Hại người cho đã rồi vầy mông đi vậy đó!!"

Đồng Mẫn Mẫn bịt tai, là lá la. Ta không nghe, ta không thấy, ta không biết gì hết.

Đồng Du.. Quay mặt và lờ đi hết thấy mọi thứ.

Minh và Tường cảm tức cắn khăn. Đám xương khô thì cười khặc khặc quái dị.

"Hự!!!"

Đầu bên kia, Đằng Khả Dật tung một cước giẫm mạnh vào ngực Cố Ngạc Thiên Vũ. Trúng chiêu, thân thể Cố Ngạc Thiên Vũ như điều đứt dây văng mạnh ra xa rồi gục xuống, môi hộc ra một ngụm tiên huyết.

Thần thức mông lung, tinh thần lực khổng lồ trong nháy mắt tan vỡ. Đám xương khô đang hung hăng tiến đánh nhóm Đồng Mẫn Mẫn bỗng chốc khựng lại, ngay cả hai viên tướng đang giao đấu trên mái nhà cũng dừng tay.

Ngay khi mọi người còn đang nghi hoặc liền phát giác sự tình không ổn, vô số ánh mắt trống rỗng không hện mà cùng tụ về một nơi, sát khí lan tràn.

Giết!!!!!!

Từng trận rung chuyển truyền đến, mặt đất dưới chân như hẫng đi một nhịp. Kết giới sụp đổ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là.. Vợ Của Ma Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Thiên không chiến (3)

"Oa, có chuyện gì vậy!!!"

Đồng Mẫn Mẫn hoảng hốt la lên. Chỉ thấy dưới chân truyền đến từng trận dư chấn mãnh liệt, lưng lắc dữ dội khiến nàng che miệng buồn nôn.

Ừa, giật còn hơn là ngồi tàu lượn siêu tốc nữa!

"Aahhh..!!!!!"

Bất ngờ một tiếng hét thảm vang lên, Đồng Mẫn Mẫn giật phăng người quay sang nhìn. Nàng kinh ngạc trừng to mắt.

Chỉ thấy Cố Ngạc Thiên Vũ co người ôm ngực nằm quằn quại trên đất, một trong hai vị tướng lĩnh đang giẫm lên lòng bàn tay y. "Rắc" một tiếng, đem tay trái của y triệt để phế bỏ.

Mặt Cố Ngạc Thiên Vũ nháy mắt trắng bệch, cơ thể giật lên một cái nuột nghẹn tiếng kêu đau vào trọng. Y cắn môi đến bật máu, nhưng lòng kiêu hãnh không cho phép y mở miệng cầu cứu bất kì người nào, cho dù đối diện với mũi thương sắp xuyên thẳng qua người y.

"Sư đệ!!!"

Tiêu Mặc Phùng nóng nảy gào lên một tiếng, hấn gấp đến độ sắp không giữ được bình tĩnh để ứng chiến với Xích Ái Bá Cơ. Trường thương linh hoạt nhân lúc Tiêu Mặc Phùng phân tán sự chú ý đã một kích vào bên vai trái hắn.

Tiêu Mặc Phùng gầm nhẹ một tiếng ôm bả vai lùi lại, máu ồ ạt theo kẽ tay chảy ra khiến chúng đệ tử trông thấy một phen thất thanh la lên, muốn tiến tới thì bị đám xương khô chặn lại. Xích Ái Bá Cơ một bước áp sát.

Không còn cách nào khác để duy trì thế trận, Tiêu Mặc Phùng đành đưa người ra tiếp chiêu, nhưng đồng thời cũng đánh cho Xích Ái Bá Cơ lui xa kéo dài khoảng cách.

Bên môi tràn ra ít máu, Tiêu Mặc Phùng cũng không quản, nâng tay xuất ra pháp khí.

Chỉ thấy trước mắt chớp loé một tia hàn quang, còn chưa kịp nhìn kĩ nó là gì, Xích Ái Bá Cơ đã theo bản năng nghiêng đầu tránh né. Trượt mục tiêu, nó nhanh chóng thuận theo lực kéo về trở lại trong tầm tay của Tiêu Mặc Phùng.

Tia sáng bạc phản chiếu dưới ánh mặt trời, chạy dọc trên thân xích thon dài và mảnh. Hai đầu xích được gắn quả tạ bằng đồng to bằng quả cam, thiết kế tinh xảo vô cùng công phu làm nổi bật ám văn trên đầu mỗi quả tạ. Thoạt nhìn chúng có vẻ nhỏ nhắn vô hại, nhưng kì thật đã được ếm bùa Ngàn Cân bên trong. Chỉ cần xui xẻo lãnh phải một cú như thế, cam đoan không gặp ông bà tổ tiên thì cũng phải dưỡng lão dài dài.

Tiêu Mặc Phùng vung xích, khéo léo nhưng không kém phần hung mãnh. Trong một tích tắc lao thẳng về phía Xích Ái Bá Cơ, không buông tha dù chỉ một giây truy kích hắn.

Nhảy, né, nghiêng người tránh. Xích Ái Bá Cơ thuần thực làm một loạt động tác trôi chảy. Nếu đổi lại là người khác lâm vào tình cảnh này, chắc chắn sẽ không chịu nổi thể tấn công mãnh liệt của Tiêu Mặc Phùng. Bất quá, Xích Ái Bá Cơ không nghĩ sẽ đứng yên chịu trận.

Hắn tung người lộn vòng ra sau, tinh quang chợt loé, mũi thương ả phía dưới cơ thể lao lên ý đồ muốn chẻ đôi đầu quả tạ đang bay tới. Nhưng pháp khí của Tiêu trường môn há có thể là thứ tầm thường, so thần binh lợi khí nó còn muốn chắc hơn, hoạ chăng chỉ có lửa trời mới mong nung chảy được nó.

Nhất thời, trên không lại diễn ra một màn đối kháng giữa xích và thương.

Mặc dù kịch chiến với Xích Ái Bá Cơ, Tiêu Mặc Phùng vẫn không quên liếc về phía Cổ Ngạc Thiên Vũ. Hắn gấp gấp di chuyển trận chiến về phía y, khi thấy mũi thương cách sư đệ chỉ tầm vài phân nữa. Đáy mắt Tiêu Mặc Phùng không giấu được sự hoảng hốt.

Sư đệ..

"Écc..!!!!"

Theo một tiếng gầm rú kinh thiên động địa, tất cả mọi người ăn ý dừng lại toàn bộ động tác.

Giỗ nhà ai mà cắt tiết heo linh đình quá, heo kêu xa cả một vùng trời.

Mọi người không hện mà cùng nghĩ, nhin không được mà roi rớt nước miếng.

Giờ mà được mời vào bàn giỗ thì tốt quá, ăn nhậu no say rồi kéo nhau ra chiến thêm mấy hiệp nữa.

Quẹt miệng, ai nấy ngó nghiêng nhìn quanh tìm xem nơi phát ra tiếng mổ heo. Không tìm thì thôi, tìm rồi thì thấy.. một cái bàn tọa to tướng chống lên trời.

Mọi người:"..." Mông của nhà ai thì mau hốt hàng vào, đừng cản trở mỹ quan đô thị như thế!

Chỉ thấy người nọ ôm mông nằm run rẩy trên đất, một cô bé tiến tới đạp mông hắn một cái khiến hắn lăn tròn sang bên. Sau khi soi ống kính cận cảnh để nhìn xem là con nhà ai mà bạo lực như thế, đạo diễn kinh ngạc ồ lên một tiếng.

Kìa chẳng phải là nữ chính cùng viên tướng xui xẻo bị triệu hồi đó sao? Còn có nam chính về mặt hầm hầm đứng sau lưng nàng nữa, vẫn cái khí chất lạnh nhạt mắt nhìn lên trời ấy, nhưng sao.. cái mông lại run rẩy hại thế kia?

Quay về khoảng chục phút trước đó..

Nói thiệt là Đồng Mẫn Mẫn không ưa Cổ Ngạc Thiên Vũ một tí tí nào, nhưng trơ mắt ra nhìn người ta xiên chả y vẫn có chút.. ớn ớn. Nhất là trước khi đi đầu thai mà y vẫn không quên nhìn nàng trao gửi một ánh mắt "yêu thương" kia, về mặt thì như muốn nói "Ta mà có làm ma cũng sẽ lết đi theo ám muội" khiến nàng lạnh gáy.

Hừ, mới chỉ ở cấp "Ma" mà cũng bày đặt khoe khoan, ta đây ở cấp "Yêu" trên người mấy bậc mà còn chưa hớ hẹ câu nào. Bị cái, yêu hay quỷ còn đem ra đánh được, chứ ma thì.. Hic, ám đến vắng quần luôn vẫn cứ cũng ám theo, mức độ chấp nhất thuộc hàng sư tổ của địa.

Vì vậy, Đồng Mẫn Mẫn đành phải ngâm ngùi lau nước mắt, xả thân vì chính nghĩa cứu kẻ thù không đội trời chung.

Tay áo thỉnh linh bị giật nhẹ, Đồng Du cúi xuống bắt gặp ánh mắt to sáng như chuông đồng của ai đó. Hắn nhú mày..

Ngay khi mũi thương trực chỉ xuyên qua người Cổ Ngạc Thiên Vũ, Đồng Du liền nâng tay tao nhã.. chơi cục đá suýt vỡ đầu viên tướng. Cũng may mà hắn có đội mũ bảo hiểm cổ đại (nón sắt), bằng không thì chắc nằm vật ra đấm sao rồi.

Bất quá, trời cao làm như ghen ghét mỉa mai của hắn hay gì á, nhất định phải cho hắn ăn khổ một lần mới vừa lòng hả dạ.

Đồng lớn i khoảng cách ở xa hắn không làm gì được, nên cứ thỏa sức phang gạch hắn mà không thèm nương tay. Đồng bé nhân cơ hội hắn không chú ý liền lén chuồn ra sau, ngay tại mông hắn mà..

"Nhất Dương Chi..!!!!!!!"

Đồng Mẫn Mẫn gào lên, hai ngón trỏ chắp lại một phát xuyên thẳng mông. Xoáy xoáy, xoáy nát tiểu hoa cúc đáng thương.

Nhất Dương Chi quả nhiên danh bất hư truyền, một kích đã ngay mục tiêu sâu xa ẩn kín. Trúng đòn, viên tướng ôm mông giật bắn người lên, khóc thét, hận sao mình không sớm đi đầu thai luôn cho rồi.

"Yaa!!!! Cứu mạngggg..!!!!!!!" Chết cái cổng hậu của ta rồi!!!

..Sau đó, sau đó không cần kể thì mọi người cũng biết diễn biến tiếp theo rồi.

Thấp một ngọn nến thương tiếc cho cái mông của người ra đi. Quả nhiên vai quần chúng là vai nguy hiểm nhất.

Mọi người lau mồ hôi, trong lòng thầm cầu nguyện tác giả biến thái đừng nghĩ ra trò gì hành xác họ nữa. Tác giả mỉm cười, lia mắt nhìn xem ai sẽ là người

hi sinh tiếp theo. Còn chưa đề tác giả mở miệng, một trong số đó không chịu nổi áp lực mà lăn đùng ra ngất, số còn lại thì kháo nhau viết đơn từ chức.

Mỗ sói:"..." Ta chỉ tính hỏi mọi người có nóng không thôi mà?

Đồng Mẫn Mẫn phui tay, nhìn viên tướng tạm thời mất đi khả năng chiến đấu. Lại liếc xuống nắm mồ.. Ai nha, là mồ đá lấp đi người bên dưới.

Đồng Mẫn Mẫn.. Ném cũng thật nhiệt tình!

Đồng Du khoanh tay. Quá khen!

"Ta có chết cũng không nhận ân huệ của người!"

Cố Ngạc Thiên Vũ nghiêng răng nói, cảm tức trừng Đồng Mẫn Mẫn đầy giận dữ.

Nếu không phải vì yêu nghiệt này, y đã không thành như vậy. Y hận, y thật sự rất hận!

Đồng Mẫn Mẫn nhướn mắt, đi lại ngồi chồm hổm bên cạnh Cố Ngạc Thiên Vũ, mỉm cười một cái thật tươi như hoa xuân. Ngay khi y còn đang trừng nòng cánh giác, Đồng Mẫn Mẫn đã đưa tay.. vỗ một đep ngay mặt Cố Ngạc Thiên Vũ.

Mỗ sói thông báo:Cố Ngạc đại gia bất tỉnh!

Đồng Mẫn Mẫn tỉnh bơ đứng lên, phui phui tay. Hừ, vậy đi cho yên nhà lợi nước!

"Oaa..!!!!" Gì nữa vậy trời!!

Mặt đất bỗng chao đảo nghiêng hẳn về một bên, đất đá xung quanh không ngừng sụp xuống thu hẹp bán kính vốn dĩ của nó. Nếu có thể nhìn được toàn cục diện lúc này, hẳn Đồng Mẫn Mẫn sẽ chết sững trước khung cảnh vô cùng tráng lệ kia.

Tàn dương kéo dài một màu hồng rực pha lẫn sắc tím. Mặt nước bỗng bành phản chiếu một toà đất lơ lửng bay trên không trung.

Ừm..m!!!

Một rồi ngày càng nhiều hơn vật thể từ trên cao rơi xuống hoà vào dòng nước. Tầng tầng đất đá vỡ ra.....

Bạn đang đọc truyện *Ta Là.. Vợ Của Ma Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Ta không quen con vẹt cạn kia!

"Ồi gọi oi tía má ơi!!"

Đất trời bỗng chốc ngã nghiêng chao đảo, Đồng Mẫn Mẫn chỉ cảm thấy dưới chân như lệch đi một góc, kéo theo tất cả cùng tụt xuống phía dưới.

Phanh, phanh gấp! Không thì chết chắc!!

Đồng Mẫn Mẫn bám một chân trụ lại, nhưng vẫn không sao ngăn được cơ thể dần trượt xuống. Trong lòng thầm kêu không ổn, liền không do dự dang tay quắp chặt eo Đồng Du.

Đồng Du:"..." Đến hẹn lại gặp!

"Đồng huynh, nắm lấy!"

Đằng Khả Dật hô to một tiếng, ném cho Đồng Du sợi dây thừng đủ dài để kéo cả hai lên. Đồng Du giữ lấy cuộn thành mấy vòng rồi siết chặt tay lại, đang lúc muốn nắm đi lên thì phát giác bé con kẻ bên cứ nhiên lại không động đậy, hẳn nghi hoặc nhìn theo tầm mắt nàng.

Theo biên độ nghiêng ngày một lớn dần, nhà cửa hai bên sạt đổ vào nhau kéo theo cả một nền móng vững trãi. Gạch bay, ngói bay, xương cũng bay chớ nói chi là người, đương nhiên Cố Ngạc Thiên Vũ cũng không ngoại lệ.

Người bình thường muốn trụ còn phải hao công tốn sức, vậy thì người bất tỉnh nhân sự không cần nói cũng thấy trước kết cục.

Đồng Mẫn Mẫn thở ra một hơi. Thôi thì giúp người thì giúp cho trót, đưa Phật thì đưa đến Tây Thiên luôn vậy.

Đồng Mẫn Mẫn ngồi xồm xuống, một tay ôm chặt chân Đồng Du, một tay vói lấy người Cố Ngạc Thiên Vũ bây giờ đang trượt đi.

Ác, sao mà xa quá vậy?

Nàng than một tiếng, từ tốn nhếch mông kéo lê chân Đồng Du theo. Vội vội vội. A, chụp được ống quần của y rồi!!

Đồng Mẫn Mẫn hí hờn ra mặt, hệt như người đánh cá kinh nghiệm đầy mình mà nhẹ nhẽ nắm giò y lôi lại, nhưng đi được hơn nửa đường thì.

Xoẹt!!

Cái quần không nhân nhượng rách làm đôi. Đồng Mẫn Mẫn tròn mắt há hốc mồm. Cố Ngạc Thiên Vũ.. lần a lần.

Mọi người đưa ánh mắt ba chấm nhìn theo, hời hợt cũng có, nhưng nhiều hơn vẫn là dấu chấm than đồng cảm.

Tội nghiệp, đến chết cũng không giữ được quần!

Cố Ngạc Thiên Vũ: "... " Y đã biết thế nào là cảm giác đồng không mông quạnh.

Mọi người: "... " Hãy thử và cùng trải nghiệm cảm giác của Hàm Hương năm xưa.

Bất ngờ nhất vẫn là, Đồng Mẫn Mẫn thế nhưng lại lao xuống cùng Cố Ngạc Thiên Vũ, trên gương mặt toát ra vẻ nghiêm túc khác thường.

Đạo diễn không thể tin được đứng bật dậy, tháo hai mắt ra lau lau rồi lắp vào, réo với tổ quay phía sau.

"Camera, soi cận cảnh nào! Hình như nữ chính đang khóc thì phải?"

Quả thật là Đồng Mẫn Mẫn đang khóc, hơn nữa còn vô cùng thảm thương.

Nhìn xuống tay trái, ống quần của Cố Ngạc Thiên Vũ vẫn còn đó. Quay qua tay phải, ống quần của Đồng Du cũng quỳn sinh.

Khóc. Lạy thánh ân diên, mở lối cho con sống qua trăng này! Nam mô, nam mô! Oaa..!!!!

Vô tình giẫm phải vỏ chuối của Đằng Khả Dật, Đồng Mẫn Mẫn lướt chuối phi người còn nhanh hơn cả tên đang lẩn kế bên.

Đồng Mẫn Mẫn.. Một cái vỏ chuối dẫn đến án mạng!

Trước mắt không còn rào cản hay bất cứ thứ gì ngăn cản, Đồng Mẫn Mẫn cứ thế tung mình bay giữa trời quang, lượn ba vòng tuyệt đẹp trên không trung, mỉm cười chan hoà nước mắt.

Ta chết thật là không cam tâm mà ~ ~ ~

Hai mắt nhắm chặt, Đồng Mẫn Mẫn thật một chút cũng không có can đảm nhìn xuống phía dưới. Đang đọc đến kinh thánh đoạn thứ XXYY, thỉnh linh nàng rơi xuống một chỗ ẩm áp mềm mại. Đồng Mẫn Mẫn kinh ngạc choàng mở mắt.

"Hừ, nguoi thật ằm ỉ! Còn chưa gặp qua nguoi nào trước khi chết làm nhảm nhiều như nguoi!"

Sí Nguyệt trừng mắt nhìn nàng một cái, đập không tung nguoi bay lên, bộ dáng to lớn oai vệ sải cánh vô cùng đẹp mắt.

Hai hàng nước mắt rung rung, Đồng Mẫn Mẫn vui mừng khôn siết ôm chặt lấy cổ Sí Nguyệt.

"Ôi, yêu nguoi quá, thần vật may mắn của ta!! May mà còn có nguoi, không thì ta khó tránh khỏi cảnh tan xương nát thịt rồi!" Ôm ôm, cọ cọ. Sao mà yêu thế không biết!

Sí Nguyệt thờ phỉ phò, lắc đầu nguây nguây: "Đủ, mau buông tay ra! Nguoi muốn siết chết ta đấy à?" Ôm chặt như vậy là muốn mưu sát nguoi?

Thấy Sí Nguyệt dường như thật sự khó chịu, Đồng Mẫn Mẫn bất đắc dĩ đành phải nói lỏng tay, nhưng thay vào đó lại co chân quắp chặt lấy nguoi nó.

Sí Nguyệt: "... " Giờ đến phiên cái eo đáng thương phải chịu tội!

Theo chân Đồng Mẫn Mẫn chính là Đồng Du. Khác với nàng tư thế lướt bay bay đầy bất đắc dĩ, Đồng Du giẫm một cước vận chiêu Đại bàng tung cánh khí thế hào hùng đi giữa tà dương.

Đồng Mẫn Mẫn và Sí Nguyệt đồng loạt giơ bảng: 10 . 10

Đồng Du: "... " Cứu nguoi đi hai thánh!

Đồng Du roi xuống, Sí Nguyệt vỗ cánh bay tới tiếp được.

Đằng Khả Dật roi xuống, Sí Nguyệt cũng nhẹ nhàng tiếp lấy.

Minh và Tường rơi xuống, Sí Nguyệt.. năm áo hai tên treo trên móng giò. (Minh và Tường cắn khăn:"Đồ phân biệt đối xử!!")

Cổ Ngạc Thiên Vũ cuối cùng cũng lăn xuống, Sí Nguyệt.. Đâu nhà ai kết trái nhìn mà thèm! (Cổ Ngạc Thiên Vũ tức đến học máu:"Đào đâu ra cây đào ở chốn này!!!")

Khụ, bắt đầu quá tải rồi nha!

Trên trời bỗng rơi xuống thêm vài người nữa, là Tiêu Mặc Phùng và năm đại đệ tử. Chưa hết, còn có thêm một tên ôm mộng và hai tên hung thần khác, là hai viên tướng tả hữu và Xích Ái Bá Cơ.

Mọi người.. Thôi rồi lợm oi!!

Bộp bộp!

"Ặc, chết mất!!!"

Mít rụng cũng chỉ đến thế mà thôi! Xin lỗi các đồng bào, các bạn hãy tự cứu lấy thân mình!

Sí Nguyệt trợn trắng mắt, phó thác số mệnh cho giò.

"Oaaa!!!!!!!"

Mỗi người một tư thế, tự do rơi thẳng xuống biển.

Ùm ùm!!

Áp lực nước khiến Đồng Mẫn Mẫn không thể mở mắt, bên tai nghe thấy tiếng vật nặng không ngừng rơi xuống, nàng thoáng nhú mắt ra nhìn.

Đất đá vỡ thành từng khối rơi thẳng xuống nước ì ùm vang dội, nàng lách mình tránh đi những khối đất sứt va vào người, cố sức đạp chân bơi lên ngoi ra khỏi mặt nước.

"Ha..!!!"

Đồng Mẫn Mẫn mở to miệng hít một hơi, lồng ngực nhỏ nhắn không ngừng phập phồng lên xuống.

Sống rồi, hoan..?!!!

Ngay khi nàng muốn hét lên để bày tỏ niềm vui sống sót sau sự cố, thì trước mắt xuất hiện tình cảnh khiến nàng không khỏi cắn chặt răng.

Mẹ ơi, tiêu rồi!

Toà đất trên không không đợi vỡ thành từng mảnh nhỏ đã lao xuống, với độ lớn và sức ép của nó, không nghi ngờ gì nữa, nó sẽ tạo nên một trận sóng đủ để đánh quét nàng đi.

Ùm!!!!

Một lần nữa bị nhấn chìm kéo xuống mặt nước khiến Đồng Mẫn Mẫn khó khăn hô hấp, thân thể nhỏ bé không thể chống đỡ dần hoà vào lòng biển tăm tối. Đồng Mẫn Mẫn nghĩ, phải chăng đây là kết thúc của nàng?

Úc chế. Ta vẫn chưa sống đủ mà!!

"Đừng sợ!"

Trong bóng tối, ai đó dịu dàng thì thầm vào tai nàng. Mắt không thể mở, nhưng cơ thể dần cảm nhận được độ ấm từ phía sau.

Môi thoáng chạm vào xúc cảm mềm mại, một dòng khí tươi mát bỗng chốc tràn vào cơ thể nàng. Cẩm Cổ Huyền Anh Thạch tỏa sáng trong đêm.

Đồng Mẫn Mẫn ngỡ ngàng tiếp thu tất cả, cơ thể không còn khó chịu như ban nãy, hô hấp cũng thông nhặn hơn. Nhưng là..

Nàng thê là nàng đang bị hôn, hơn nữa còn vô cùng nồng nhiệt. Yaa, là tên biến thái nào mà ngay cả người già và trẻ nhỏ cũng không tha!!

"Ùm!" Nàng lộn xộn vùng vẫy khiến cho người nọ mất kiên nhẫn khẽ cắn xuống môi nàng, bên hông đồng thời bị siết chặt lại, nghe thấy người nọ thở ra một hơi áp lực.

"Ngoan, một chút nữa là ổn!"

Ta thì không ổn chút nào! Đồng Mẫn Mẫn thật khóc không ra nước mắt, ân cần hỏi thăm mười tám đời tổ tông của thủy thần sông này.

Người nọ dường như cười một tiếng, áp môi tới, lại một nụ hôn sâu đúng chuẩn. Đến khi mở mắt ra lần nữa, nàng đã ở trên mặt nước.

Đồng Mẫn Mẫn quay đầu nhìn quanh, bên cạnh nàng vốn chẳng có ai. Là nàng mơ sao, vậy thì cảm giác trên môi này là gì?

Những người khác cũng bắt đầu trườn lên, Sí Nguyệt thì đã trở lại kích thước của một con mèo nhỏ nhắn, quẩy đập tung toé nước lên mặt nàng.

Đồng Mẫn Mẫn. Đúng là đồ mèo nhát nước!

Bất đắc dĩ lôi nó ra khỏi nước đặt lên vai, Sí Nguyệt như bắt được nhánh cây cứu mạng mà bầu chặt móng vuốt xuống vai nàng. Đồng Mẫn Mẫn "Éc!" một tiếng đau đớn, thật muốn xách nó lên quăng nó đi cho rồi.

Chỗ của nàng cách bờ cũng không xa, nếu gắng sức bơi rụng tay chắc là sẽ vào kịp trước lúc tối. Nhưng nhân mạnh, phải là gắng-sức-bơi-rụng-tay thì mới kịp nhé.

Đồng Du cũng đã trôi lên, cách nàng khoảng hai thước, phía sau hấn còn có Đằng Khả Dật. Còn chưa để nàng hét lên một tiếng mừng rỡ, đã thấy Đằng Khả Dật nhân mạnh vai Đồng Du, thuận đà lao ra khỏi mặt nước, nhẹ nhàng đập lên đầu Đồng Mẫn Mẫn vừa ngoi lên, tiêu sái như chim hoàng yến vỗ cánh đập thêm vài người nữa rồi bay vào bờ.

Dật đại ca, tên vô chuối đáng ghét! Rồi sẽ có ngày ta đim hàng ngươi!!

Nhìn thấy mọi người đều bơi vào bờ hết, Đồng Mẫn Mẫn đành nuốt nghẹn một bụng cảm tức chờ thời cơ "páo chủ". Người xưa nói, đắc tội với quân tử chứ đừng nên đắc tội với tiểu nhân, đặc biệt là tiểu nhân* bụng dạ hẹp hòi ưu tính kẻ.

Hừ, cứ chờ đấy! Tiểu nhân* này không sớm thì muộn cũng sẽ đòi cả vốn lẫn lời!

*Tiểu nhân: Trẻ em

Đang chuẩn bị bơi vào bờ thì đằng sau bỗng truyền đến tiếng đập nước bì bõm, Đồng Mẫn Mẫn nghi hoặc liền quay ra sau. Không nhìn thì thôi, vừa nhìn đến..

Đồng Mẫn Mẫn. Con vịt cạn kia là ai, ta không quen biết hấn!

Đồng Du tay đánh chân đá quẩy đập liên hồi, đúng chuẩn một người không biết bơi chuẩn bị chìm ngấm. Đồng Mẫn Mẫn thở dài một hơi, nhận mệnh bơi chó ra lôi hấn vào bờ.

-- * -- * -- * --

Ánh lửa bập bùng sáng, nhóm người tụ tập ven sông nghỉ ngơi dưỡng thương, ai cũng một bộ ướt loi loi ngoi ngoi như chuột lột.

Xích Ái Bá Cơ và đạo quân của hấn đều đã được Tiêu Mặc Phùng miễn cưỡng đưa về Minh giới, trước khi đi còn không quên hung hăng trừng một cái.

Nhìn Cổ Ngạc Thiên Vũ đến giờ vẫn còn hôn mê, cho thấy thương tích trên người y không hề nhẹ. Tiêu Mặc Phùng để y cho đệ tử canh giữ rồi đi tới chỗ nhóm Đồng Mẫn Mẫn, không nói hai lời đã cúi người.

"Các vị, thật xin lỗi đã gây rắc rối cho mọi người! Là do tại hạ quản thúc không tốt, xin thay mặt cho sư đệ ở đây tạ tội!"

Dứt lời, Tiêu Mặc Phùng cũng không quản sự can ngăn của đám đệ tử, khom lưng bái dài một cái.

Đằng Khả Dật đứng lên nâng hấn dậy, hào hoa phong nhã mỉm cười, nói.

"Tiền bối, đừng khách khí như vậy. Bất quá chỉ là hiểu lầm mà thôi, mọi việc sáng tỏ liền không còn gì nữa."

Chú ý đến đường đi của nhóm, cũng hiểu rõ bản lĩnh của người trẻ tuổi này, Tiêu Mặc Phùng hơi do dự nhưng vẫn hỏi ra.

"Các ngươi muốn đến Vô Cực cốc sao?"

Đằng Khả Dật cười, linh quang chợt lóe. Không hổ là trưởng môn tiền nhiệm của Khải Thanh, tuệ nhãn hơn hẳn người thường.

"Không giấu gì tiền bối, đích thực là tại hạ đang trên đường đến đó!"

Tiêu Mặc Phùng đảo mắt sang nhìn Đồng Mẫn Mẫn, đầu mày không hện mà gập nhau.

"Ngươi muốn đi ta không có ý kiến, nhưng cô bé này còn quá nhỏ, đường đến Vô Cực cốc lại không phải dễ dàng gì, ngươi xác định là vẫn muốn mang

cô bé theo?" Quá liều lĩnh rồi!

"Tại hạ hiểu tiền bối đang lo lắng gì, nhưng nếu nàng không có bản lĩnh, tại hạ tự nhiên sẽ không mạo hiểm mà đưa nàng theo cùng."

Đáy mắt còn ý vị sâu sa liếc nhìn Sí Nguyệt đang liếm chân trên vai Đồng Mẫn Mẫn.

"Vậy ngươi phải cẩn thận, Vô Cực cốc không phải là địa phương mà ai nói muốn đến là đến được."

"Đa tạ ý tốt của tiền bối, tại hạ nhất định sẽ lưu tâm cẩn thận!"

Đồng Mẫn Mẫn nhìn hai người đứng nói chuyện bên kia, bữu môi giật giật áo Đồng Du, nhỏ giọng.

"Du, sao mẹ thấy Đằng củ chuối kia đáng ngờ làm sao á?"

Lúc nào cũng liếc nhìn nàng mỉm cười, không phải có ý đồ xấu với nàng đó chứ? Gì chứ mấy cái này nàng nhạy lắm nha!

Đồng Du liếc xuống nhìn nàng, cũng không đến mức ngu ngốc như hần nghĩ, liền nhàn nhạt nói.

"Còn chưa rõ mục đích của y là gì, trước cứ đi cùng y đến Vô Cực cốc. Nếu địa phương kia thật sự là nơi tu luyện tốt đúng như lời y nói, vậy thì đi theo y cũng không vấn đề gì."

Hần hiện tại quá yếu, ngay cả một yêu nhân bình thường cũng có thể đoạt mạng hần. Đây là cơ hội tốt, dù cho tên kia có đánh chủ ý gì, hần cũng phải nắm bắt để khôi phục sức mạnh.

Kí ức có thể không còn, nhưng sức mạnh thì không thể không có.

Đồng Mẫn Mẫn gác cảm nghĩ nghĩ. Hần nói đúng, trước phải trở nên mạnh hơn đã. Không có sức mạnh, nàng cũng chỉ là vật cản trở ngáng chân mọi người mà thôi.

Hướng mắt nhìn lên vàng trắng lưỡi liềm cong vút, Đồng Mẫn Mẫn siết chặt nắm đấm đầy quyết tâm.

Sư phụ, chờ con! Con sẽ trở nên thật mạnh rồi đi cứu người, nhất định sẽ thay người đòi lại công đạo, đá đít cái con rồng kia giúp người hà giận! (Thần Long ợ một tiếng, vỗ vỗ cái bụng no căng tròn:"Đội kiếp sau đi nhá!")

Mỗi người một tâm tư, nhưng chung quy đều cùng hướng tới một mục tiêu duy nhất.

Sức mạnh!

.
.
.
.
.
.

Trường bào phát gió, một đầu tóc đen xen lẫn những sợi tơ bạc phiêu tán theo mây trời. Nam nhân lạng người, ngẩng đầu ngược nhìn thiên không.

Năm năm rồi mười năm, đối với thần tiên chỉ là một cái chớp mắt. Nhưng trong cái chớp mắt đó, biết bao nhiêu thứ đã bị bỏ qua, bao gồm cả kí ức về một bóng hình xa lạ.

Một đời người đổi lấy một câu chuyện, thứ hần mất đi, không một câu chuyện nào có thể kể lại.

Hần đã đi khắp thế gian này, nơi nào cũng dừng chân, chốn nào cũng ngoảnh lại. Sợ chỉ một cái chớp mắt, thứ hần tìm kiếm sẽ như đoá hoa tuyết kia, tan biến không lưu lại vết tích.

Kí ức kia như một hồi cảm kị, không ai còn nhớ rõ nó đã từng xảy ra như thế nào, chỉ biết ở nơi đó nó đã từng hiện hữu. Nó là có thật mà không phải chỉ là một hồi truyện, nó tồn tại tựa như một giấc mộng ám ảnh trong tâm trí hần, lặp đi lặp lại qua hàng ngàn đêm, nhưng lại không tài nào nhớ được gương mặt của người đó trong từng giấc mộng. Con đau là thật, thứ nhức nhối dai dẳng trong suốt mấy mươi năm qua cũng là thật. Nàng là có thật!

Hần cầu sức mạnh, khát khao sức mạnh. Nhưng thứ hần đánh mất, là sức mạnh đã đem đi.

Hần cúi đầu, đặt tay lên lồng ngực.

Nơi đây có một mảnh vỡ, cũng là thứ duy nhất nàng để lại cho hần....

Chương 36: Lạ thánh, thế giới này đủ điên cuồng!!

Tiếng cú đêm văng vẳng cả rừng sâu, trong khu rừng âm u càng tăng thêm mấy phần tịch mịch. Vào sâu hơn nữa liền thấy ánh lửa bập bùng tỏa ra bốn phía, nhen nhóm rực sáng cả một vùng.

Khịt khịt. Mọi người có ngửi thấy gì không nha? Ai ngệt mũi thì thôi rồi, chứ người thính mũi sẽ nhận ra ngay trong không khí có một mùi vô cùng hấp dẫn. Quệt miệng. Là thịt nướng nha!

Ếch? Đúng vậy, chính là thịt ếch! Người trông trong rừng có sẵn thực phẩm cho người bày tiệc sao? Đó là chuyện không thể nào, họa chăng là chị Hằng ghé qua cho người mơ đẹp một phát thì may ra.

Đồng Mẫn Mẫn lật lật hai con ếch đã được xiên cành cây, liếc xuống Sí Nguyệt đang híp mắt cuộn tròn trên chân nàng ngủ, cái môi nhỏ nhún trề ra một thước.

Cái con mèo này chỉ biết ăn với ngủ là giỏi, hoàn toàn không biết đến cực khổ của nàng khi phải lầy lội sinh bùn đi bắt ếch. Mà mấy con ếch này làm như thành tinh rồi hay sao ấy, cứ mỗi lần nàng nhào tới là chúng nó lại nhảy đi, hại nàng vô huyệt xoi nguyên một nắm đất.

Này còn chưa là gì? Đã đi rồi thì đi luôn đi, cứ nhiên còn quay lại "Ôp!" một tiếng trên người ngứa mắt. Mà tại nó có phải kêu như người ta đâu, "Ôp ồ ồ ồ! Ôp ồ ồ ồ!" Kêu cho đã một hồi rồi ngoảnh mông bỏ đi, đã vậy còn liếc mắt khinh thường nàng nữa chứ! Này còn không phải là sỉ nhục nhau thì còn gì? (Mổ sói tinh bơ: "Là người đói quá nên nghĩ nhiều!")

Đồng Mẫn Mẫn hai mắt toé lửa, quyết tâm dâng tràn, thế là sẽ sẵn cho bằng được hai con ếch đang nhảy tung tung kia.

Nói thiệt là nàng cũng muốn săn thỏ hay nai rừng lắm, nhưng khổ nỗi chúng nó phóng nhanh vượt ấu. Mà nàng có phải là vận động viên điền kinh đâu, thế là chịu chết nhìn bữa ăn chạy đi trước mắt.

Khóc. Thương tâm nhất chính là phải kẻ đến. Này nhé! Một, hai, ba, bốn,.. Những bốn tên nam nhân mà lại chẳng làm ăn được gì. Chủ tớ ba tên kia võ công cao cường thì khỏi nói đi, mẹ con nàng đến mèo còn bắt nạt được còn nói gì nữa. Vậy mà đến hồi bão vào rừng tìm thực phẩm tươi ngon về đây, Minh vô si và Tường vô năng kia lại xua tay lắc đầu nguầy nguậy.

"Chúng ta theo trường phái ăn chay, không sát sinh được!"

Mặt Đồng Mẫn Mẫn có xu hướng co giật dữ dội.

Thế sao lúc đánh xương khô không nghe hai người nói tiếng nào?

Nhún vai, bày ra vẻ mặt thiếu đánh.

"Người chết cũng hoá thành bộ xương khô rồi, đánh thêm vài cái nữa cũng chả sao!"

Hừ, kĩ năng đảo trắng thay đen quả là không thể khinh thường!

Còn Đằng củ chuối.. À, là Đằng Khả Dật thì sao? Còn sao nữa, y chỉ phán đúng một câu thôi.

"Ta có chuối rồi!"

Hết truyện.

Đồng Mẫn Mẫn tức đến muốn tăng xông máu, thật là nuốt không trôi cục nghẹn này. Ai oán quay sang nhìn Đồng Du, may mà hắn còn hiểu chuyện đứng lên cùng nàng tìm bữa xế. Chỉ là..

"Con lụm củi làm gì vậy Du?"

Mắt Đồng Mẫn Mẫn giật giật, môi Đồng Mẫn Mẫn giật giật. Ai không biết nhìn vào còn tưởng nàng là bị dị tật bẩm sinh.

Vươn tay bẻ một phát gãy cành cây, Đồng Du tỉnh bơ nói.

"Để bắt lửa nướng thịt chứ làm gì?"

"Lấy đâu ra thịt mà nướng?"

"Đó là chuyện của người! Chẳng phải người tự xưng là mẫu thân ta sao? Vậy thì người có bổn phận phải lo cho ta ăn uống đầy đủ. Tiện thể, ta khát nước, người nhanh đi tìm nước về đây."

Rắc!!

Là cành cây vỡ hay là tim nàng vỡ thế?

Ông trời ơi, con biết mình sai rồi, ông đừng trừng phạt con thêm nữa! Con hứa là sẽ ngoan ngoãn nghe lời, bỏ tà theo chính, từ nay hành thiện tích đức, một lời cũng không hó hể than vãn!

Hú!!! (Gào khóc) Ông rình cái đám người này đi dùm!! (Gào khóc-ing)

Vì lẽ đó, Đồng Mẫn Mẫn đành phải ngậm ngùi mang trên mình trọng trách cao cả. Đi vồ ếch!

Trở qua thêm một lần nữa, nhìn da ếch đã rướm một màu vàng óng ánh ngon lành. Đồng Mẫn Mẫn bĩu môi, lăm bằm.

Kiếp sau đi đầu thai nhất định phải đi đường vòng, tránh cho chạm mặt cái đám người không biết xấu hổ bóc lột trẻ em này!

"Chín rồi nè!"

Đồng Mẫn Mẫn dùng dằng dẩy một cây thịt ếch sang cho Đồng Du, cũng không quản lễ nghĩa mà đưa cây thịt ếch của mình lên cạp trước một phát.

Hừ, giận thì giận, nhưng vẫn phải ưu tiên lấp đầy bụng nha! Nàng cũng không phải kẻ ngốc mà đi hành xác chính mình, ăn no rồi mới có sức mà đi hành người khác!

Lừa "lách cách" vài tiếng nghe như khúc nhạc ru, Đồng Mẫn Mẫn đã muốn ngáp ngán ngáp dài, mắt mở không lên.

Oáp ~ Vất vả cả ngày, giờ nàng chỉ muốn nằm lăn ra ngủ mà thôi! ..Zzz.. Hả? Nàng vừa ngủ gật sao? ..Zzzz...

"Đồng huynh, huynh cùng Mẫn muội cứ ngủ trước. Chúng ta thay phiên nhau gác đêm, huynh thấy thế nào?"

Đặng Khả Dật coi như còn có chút nhân tính, lên tiếng đề nghị trước.

Nói gì thì nói, Đồng Mẫn Mẫn cũng chỉ là một cô bé thôi, theo họ bốn ba mấy ngày đường, chắc chắn là rất mệt. Đường núi lại không dễ dàng đi, trèo đèo lội suối kia đều là nàng tự mình, cũng khó trách nàng ngủ gà ngủ gật như hiện giờ. Vất vả cả ngày, thôi để mai chính nàng tiếp vậy.

Sở tay "Sống để bụng chết mang theo" của Đồng Mẫn Mẫn: Độc nhất là lòng dạ nam nhân. Đừng nghĩ hấn cười với mình mà làm, thực ra hấn đang tính kế trừ dập mình đấy!

"Được, quyết định thế đi!"

Đồng Du không do dự gật đầu. Đồng Mẫn Mẫn dụi mắt, mang theo Sí Nguyệt tìm một gốc cây ẩm áp ngả lưng, chưa đến ba giây sau đã vù vù tiến vào mộng đẹp, không quản trời trăng mây gió gì nữa.

"..Này!" Lay lay.

Ừm..! Đang ngủ mà kêu réo cái gì? Trở mình. Khò..

"Này!!!" Lay lay lay.

Bực mình quá! Sao cứ làm phiền người ta hoài vậy? Người ta cũng không phải là thú nhún nha, đừng lay nữa xem nào! Cởi tiếp đi anh giai, vút nội khổ sang đây em giữ dùm cho! Ha ha ha, khò khò..

"Có dậy không thì bảo con heo mê ngủ này!!!" Miêu miêu trào tái xuất giang hồ.

"Bốp!"

"Oaa..!!!"

Đang ngủ ngon mà thỉnh linh xoi một miêu trào trời giáng kia thì có thánh mới ngủ tiếp được, Đồng Mẫn Mẫn quả thật rất không cam tâm mà từ mộng đẹp hồi tỉnh.

Chết tiệt, mãi mới mơ được cảnh xoi thịt thì lại thế này! Rốt cuộc là tên nào to gan dám cản trở mộng đam mỹ của nàng, có biết đang xem giữa chừng mà bị lay tỉnh là thất đức lắm không?

Vừa mở mắt ra, chính là khuôn mặt chinh ỳnh của Sí Nguyệt phóng đại ngay trước mặt. Mối Đồng Mẫn Mẫn co giật.

"Người.. Cái con mèo dê xồm này, nửa đêm leo lên người ta là có ý đồ gì? Nói trước là ta không có sở thích thú nhân tương giao đâu nhá! Ai dồ.."

Sí Nguyệt không lưu tình nện thêm miều trào nữa vào cái đầu loạn thất bát tao của nàng, nâng người lườm nàng một cái.

"Người tỉnh táo lại cho ta, đây không phải là lúc thích hợp để động kinh đâu, nơi này có gì đó không ổn."

Ừ, gì cũng được! Trước bỏ cái chân người ra đã, đứng trên mặt của người ta thế mà cũng đứng được!

Đồng Mẫn Mẫn nhìn cái bàn chân mèo hiên ngang giẫm lên má nàng, không khỏi trợn ngược mắt một cái.

Đúng như lời Sí Nguyệt nói, quả thật là đã có chuyện gì đó xảy ra. Nơi vốn nên được người canh chừng luân phiên nhau chêm củi, thế nhưng lại chẳng có một ai, lửa tiêu điều tắt ngấm rồi trở thành tro hồng, chứng tỏ người rời đi cũng đã được một lúc lâu.

Mặt Đồng Mẫn Mẫn trầm xuống. Bên cạnh không có Đồng Du cũng như Đằng Khả Dật, Minh và Tường thì không cần phải nhắc đến, chỉ còn lại mỗi nàng với Sí Nguyệt ở đây.

Quay sang nhìn Sí Nguyệt, thấy nó cũng đang chăm chăm nhìn nàng, Đồng Mẫn Mẫn lên tiếng.

"Sí Nguyệt.."

Ừ, nói đi! Sí Nguyệt nghiêm túc nhìn nàng.

Đồng Mẫn Mẫn càng nghiêm túc hơn, sắc mặt cũng vô cùng trầm trọng.

"Ta mắc tè quá!"

Sí Nguyệt..

"May mà người kêu ta dậy, bằng không thì nước tràn bờ đê rồi!"

Sí Nguyệt..

"Ah! Mót quá, mót quá! Người ở đây canh chừng nhé, ta ra gốc cây đằng kia xả lũ rồi về!"

Trước khi đi còn không quên quay lại dặn..

"Nhớ là phải canh chừng cho đằng hoàng đó! Thấy có người thì la lên cho họ biết là ta ở đây, mắc công lại đi tìm thì khổ! Úc, mót mót, ta đi đây!"

Sí Nguyệt.. Đừng gọi tên em, em bất tỉnh từ mấy đời rồi!

Run run bật ngón cái. Nữ chính quả nhiên là mặt dày vô đối.

Đồng Mẫn Mẫn tìm được một gốc cây tốt liền rúc vào, vui vẻ vừa huýt sáo vừa làm công việc quan trọng của đời người, đang xả đến vô cùng khi thể thì đột nhiên sau mộng..

Chọt chọt!

Đồng Mẫn Mẫn.. Lạy thánh, chẳng nhẽ đi tiêu cũng gặp biến thái sao?

Chọt chọt!

Chọt cái đầu người á! Mông ta là địa phương thần thánh cỡ nào mà người dám đụng chạm hả? Thiệt là tức chết mà!

Đồng Mẫn Mẫn hung hăng trừng ra sau một cái, xem là tên biến thái nào coi trời bằng vun mà lù vào cái chốn này. Không nhìn thì thôi, vừa nhìn đến..

Một, hai, ba ngôi sao lung linh tỏa sáng trên cao! Ha ha ha! Má ơi, nói với con là con đang mơ đi! Nếu không thì sao con lại thấy thứ phi thực tế này ở đây?

Cái thứ "Phi thực tế" đang chảy nước miếng rùng rùng dùng cành cây chọt chọt mông nàng kia, đích thị chính là ma cây đấy bà con ạ! Đánh vần là M-A Ma, C-Á-Y Cây, í nhảm, là Cây. Là một con ma cây, một con ma cây chính hiệu!!

Đồng Mẫn Mẫn hai mắt trắng dã, tim đã muốn đập không phanh lao ra ngoài.

Ai nói cho nàng biết nên làm gì trong tình cảnh này đi? Nếu gặp phải tên biến thái nào đó, còn có thể quay sang nắm đầu chần chỗ hấn vài cái. Nhưng nếu gặp phải một cái cây biến thái, hơn nữa đến giờ vẫn còn thực hiện hành vi biến thái là chọt mông nàng, vậy thì nên làm sao bây giờ?

Mồ sõi ngồi trong lùm ném hột mít vào đầu nữ chính: "Chạy đi cô hai!"

Đa tạ tiền bối đã nhắc nhở! Đồng Mẫn Mẫn kéo quần chạy thẳng cẳng.

Mất đi địa phương tốt để chột chột, cái cây đột nhiên gào lên một tiếng. Bật gốc nhỏ rể, xách chân lên mà dí theo nàng.

Đồng Mẫn Mẫn trông thấy mà khóc thét.

"Sí Nguyệt, mau cứu người!! Trời ơi là trời!!!"

Cái mông của nàng rút cuộc là có lực hấp dẫn gì, chi mà nó chấp nhất dữ vậy trời!!

Vừa nhìn thấy Đồng Mẫn Mẫn vừa ôm quần vừa chạy, Sí Nguyệt neho mắt hạ thấp trọng tâm. Đồng Mẫn Mẫn vừa vượt qua người nó, tức khắc Sí Nguyệt liền lao lên hoá không lồ, giáng một chưởng mạnh mẽ đánh văng cái cây đang xông tới.

Đồng Mẫn Mẫn thở hổn hển, gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, chạy một hồi mà muốn ra cả thân mồ hôi.

Mô phật! Tội lỗi, tội lỗi! Ta còn chưa thắt dây lưng quần!!

Cúi xuống, cột cột cột.

Sí Nguyệt xem như nhìn thấu nàng, đảo mắt khinh thường một cái.

Cái cây đang nằm trên đất đột nhiên thét lên một tiếng kinh dị, trong khu rừng vắng lặng càng tăng thêm vài phần rợn người. Đồng Mẫn Mẫn nghe mà nổi hết da gà, suýt nữa thì tụt luôn dây lưng quần trong tay.

Moá ơi, sẽ không phải là nó gọi đồng bọn đến đó chứ?

Sự thật chứng minh. Tazan gọi thì có thú rừng đến, mà cái cây biến thái gọi thì.. có một loạt những cái cây biến thái khác đến.

Đất dưới chân dao động mãnh liệt, cây cối xung quanh Đồng Mẫn Mẫn và Sí Nguyệt, xuất hiện loại dị trạng mà người khác nhìn là chỉ muốn tránh xa. Dây leo từ bốn phía tung ra quấn chặt lấy Sí Nguyệt, chúng đồng thanh gào hét rồi rút thân thể chôn sâu dưới lòng đất lên, khắc khắc cười quái dị.

Đồng Mẫn Mẫn trợn trắng mắt. Lạy thánh, thế giới này đủ điên cuồng!

"Người chạy trước đi, nơi này để lại cho ta!"

Nhìn những cái cây ghê rợn tiến về phía này, Sí Nguyệt, quát một tiếng đốc thúc nàng mau chạy.

Hiện tại nó đang bị vây hãm, không có khả năng bảo vệ được nàng, chi bằng để cho nàng rời đi, chí ít còn bảo toàn được mạng sống.

Bảo hộ Đồng Mẫn Mẫn, đó là nhiệm vụ mà chủ nhân giao phó nó.

Còn muốn nói thêm nữa, nhưng đột nhiên phát giác bên cạnh im ắng tới lạ thường. Quay đầu nhìn lại, hoá ra Đồng Mẫn Mẫn đã cong mông chạy mất dép từ khi nào.

Chạy lẹ thật!

Sí Nguyệt ngẩng đầu nhìn trắng.

Đòi thật quá phũ!

Đồng Mẫn Mẫn chạy, vượt lên tảng đá, leo dây tung mình như Tazan, phát huy hết khả năng của đôi chân siêu phàm. Vi vu trong gió, hai hàng nước mắt nàng tràn mi.

Sí Nguyệt, ta sẽ không bao giờ quên hình ảnh vĩ đại của người ngày hôm nay. Người đã không tiếc thân mình ở lại đương đầu thọ địch, tất cả đều vì sinh mạng quý giá này. Khịt mũi. Ta hứa là sẽ luôn trân trọng mạng sống của mình, sống thật lâu, thật tốt, thật..

Phụt!

Dây leo đứt, Đồng Mẫn Mẫn "Éc!" một tiếng rồi rơi từ trên cao té lăn quay.

Khụ khụ, đây chính là cái gọi là trời phạt!

Lăn lăn lăn.. Lăn lăn lăn..

Đạo diễn, Hàm Hương cũng không lăn nhiều như nàng! Biết rồi, khỏi cần liếc xéo, ta quay lại dẫn kịch tiếp đây!

Lăn lăn lăn.. Lăn lăn lăn..

Mô phật, cuối cùng cũng lăn xuống rồi!

Đồng Mẫn Mẫn nằm yên bất động chừng ba phút liền ngóc đầu dậy, gương mặt thảm thương hê hê. Chẳng biết ban nãy té ngoạn mục như thế có đập đầu vào đâu không, cư nhiên nàng lại ngoác miệng ra cười.

"Ha ha! Ta vẫn còn sống, ta quả thật là vẫn còn sống! Ha ha.. Chạy tiếp thôi!!"

Lau mồ hôi. Mổ sói thông báo:Nữ chính hoá rồi!

Đang muốn đứng bật dậy chạy đi, Đồng Mẫn Mẫn liền nghe thấy một tiếng gầm vang dội. Nàng kinh ngạc nhận ra, đó là tiếng của Sí Nguyệt.

Nàng rút cuộc là đang làm cái quái gì vậy, cư nhiên lại bỏ mặc sống chết của Sí Nguyệt, một mình chạy thoát thân.

Đồng Mẫn Mẫn cắn môi, hung hăng táng mạnh vào mặt mình một cái. Bên môi chảy máu, nhưng ánh mắt lại kiên định hơn bao giờ hết.

Chết tiệt! Nàng chán ghét yếu đuối, chán ghét trở thành vật cản đường người khác! Đầu tiên là trơ mắt nhìn sư phụ bị Thần Long bắt đi, tiếp đến là bỏ chạy để Sí Nguyệt ở lại tử địch. Cho dù đó vốn là chủ ý của Sí Nguyệt đi chăng nữa, thì cũng không thể phủ định một sự thật rằng. Nàng, là một kẻ vô dụng chẳng thể bảo vệ được ai!

Hừ, giờ thì khác rồi, lỡ lầy thì lầy luôn! Ít ra trên đường đến Âm Phủ báo danh, vẫn có người đi theo cãi lộn cùng nàng!

Xác định rõ quyết tâm, Đồng Mẫn Mẫn xoắn tay áo, quần cũng vén cao, chuẩn bị từ dưới chân dốc ù té lên lại ngọn đồi.

Gọi tên ta!

Quay qua ngó lại. Hú! Gà rừng gọi cú đêm, nghe rõ trả lời!

"..."

Gãi gãi đầu. Chẳng nhẽ mình bị hoang tưởng hả ta, cư nhiên lại nghe thấy tiếng người?

Dur quang nơi khoé mắt vô tình liếc thấy ánh xanh chập chờn loé trên bụng nàng, Đồng Mẫn Mẫn ngạc nhiên đến đơ người.

Gọi tên ta!

Trong đầu một lần nữa lặp lại âm thanh lạnh băng đó, phía dưới đan điền chột xôn xao đến lạ kì.

Đồng Mẫn Mẫn nhắm mắt, cảm nhận tuyệt đối thứ sức mạnh đang kêu gọi nàng.

Là người sao?

Đồng Mẫn Mẫn kinh ngạc mở bừng mắt. Giống như hiểu ra điều gì đó, ánh mắt nàng chột thay đổi sắc bén đến lạ thường, trầm giọng hô.

"Đến đây, Bích Hàn Kiếm!"

Một tiếng này, chính là lời đáp lại thần khí bị lãng quên bên trong bản thân nàng.

Keeng!!

Bích Hằng Kiếm thức tỉnh!

Đồng Mẫn Mẫn vươn tay phải của nàng ra, ánh xanh từ đan điền mãnh liệt tràn đi khắp cơ thể, tụ về lòng bàn tay, mở ra thông đạo triệu hồi Bích Hàn Kiếm.

Gió lốc nổi lên vùn vù quanh nàng, thân hình nhỏ bé đứng giữa trung tâm bão tố không hề lay chuyển. Bích Hàn Kiếm theo tay nàng dần biến ra, lao lên rồi vững chắc nằm trong tay nàng.

Bích Hàn Kiếm là thần khí biết chọn chủ, và chủ nhân mà nó chọn chính là Đồng Mẫn Mẫn.

Nhìn Bích Hàn Kiếm hoàn hảo nằm trong tay, Đồng Mẫn Mẫn thoáng nghĩ ngợi một chút, nhưng nhanh chóng đã bị tiến gầm của Sí Nguyệt đòi đi lực chú ý.

Mặc kệ, quan trọng hơn!

Siết chặt Bích Hàn Kiếm trên tay, Đồng Mẫn Mẫn theo hướng rừng cây lay động dữ dội chạy đến.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là.. Vợ Của Ma Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 37: Chọt chọt thật là vui!

Từ chi bị khoá chặt, chỉ hơi vùng gầy dựa cũng làm bọn ma cây trở nên điên cuồng gầm rú. Sí Nguyệt nhú mày, có chút ăn không tiêu với tình cảnh hiện tại.

Bằng vào sức của nó, muốn rời đi nơi này không phải là không thể. Nhưng cô tình có kẻ đã giăng sẵn kết giới không để nó thoát ra, chế ngự năng lực nó, kích động bọn thụ yêu. Nếu Sí Nguyệt không làm, đây hẳn có liên quan đến việc bốn người kia biến mất không để lại dấu vết.

Hừ hừ, tốt nhất đừng để nó tìm được kẻ đã hãm hại nó, bằng không thì chuẩn bị tiền đi sửa mặt đi là vừa!

Trên đầu Sí Nguyệt nổi một cái dấu tức giận to đùng, cũng phải thôi, có ai chịu nổi cảnh bị đám ma cây này xem như búp bê mà giằng giật đầu chứ. Chết tiệt, cây này không sợ chết đứng, ta sẽ cho các ngươi chết đứng mà làm cái cây trụ lùi.

Đầu mày Sí Nguyệt dựng thẳng lên, mắt hơi khép lại vận khí đan điền. Chờ đến khi vùng bụng tích tụ hỏa nhiệt đủ lớn, nó liền không do dự há mồm phóng quả cầu lửa về phía bọn ma cây đang lao nhao. Quả đúng như lời Sí Nguyệt nói, đốt cho bọn ma cây tan tác không còn manh giáp nào.

Gàoooo...

Những cái cây bị đốt rế lên kinh dị, lửa như một bàn tay ma quái bóc trần từng phần thân thể chúng. Chúng đồng loạt đưa mắt căm hận nhìn về phía của Sí Nguyệt, bên trong miệng hốc cây u tối phảng phất sự phẫn nộ điên cuồng.

Một cái cây dữ tợn nhào tới đánh thẳng vào Sí Nguyệt vẫn còn bị vây khốn, sức lực mạnh mẽ như muốn đem sinh vật trước mắt băm vằm thành từng mảnh mới hả giận.

Hai mắt Sí Nguyệt sắc lại như đao.

Xoẹt...!!!

Cái cây bị chém thành hai nửa, nhát cắt ngọt đến mức, những cái cây khác căn bản không hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Lọn tóc theo thể kiếm phát mạnh về phía trước, tinh quang trong đáy mắt chọt loé, Đồng Mẫn Mẫn giữ vững kiếm lùi về phía sau. Nàng vung kiếm, không khó khăn mấy trong việc cắt đứt những sợi dây leo trôi buốt Sí Nguyệt, không nhìn đến ánh mắt kinh ngạc của nó mà chỉ hỏi.

"Không sao chứ, có bị thương ở đâu không?"

May mà nàng kịp thời quay về, bằng không trễ một chút chỉ sợ con mèo này sẽ bị dẫn cho ra bã.

"Không phải ta kêu ngươi đi rồi sao, còn trở lại đây làm gì, muốn chết trùm à?"

Sí Nguyệt chẳng những không đáp lời mà còn trợn mắt lên hỏi vặn lại, dù biết nó có hơi cảm động đấy, nhưng hỏi như kiểu vạ vào mặt người ta thế này thì thật là. Mà Đồng Mẫn Mẫn cũng có vừa gì, chỉ thấy nàng trơ mặt ra đáp.

"Ta quay về xem ngươi chết chưa?"

Mỗ sói lắc đầu: "Đúng là chủ nào tớ đó, không lẫn đi đâu được!"

Sí Nguyệt khinh khinh, hất mặt: "Thật đáng tiếc, nói không chừng ngươi đến trễ một chút còn có thể nhặt được xác của ta!"

Sí Nguyệt nói lấy thế thôi, nhưng Đồng Mẫn Mẫn lại gạt đầu y như thật: "Ừ, tiếc ghê á! Trễ chút nữa là có nòi lâu tiêu hồ rồi!"

Đồ dã man! Ta nhất định phải đến hiệp hội bảo vệ động vật mà kiện ngươi! Sí Nguyệt hung hăng liếc.

Ngươi liếc thì ta đỡ! Đồng Mẫn Mẫn trợn ngược mắt lên trừng lại. Đừng quên ta cũng nằm trong danh sách cần được bảo vệ!

Mỗ sói câm nín: "Cái loại chủ tớ kiểu gì mà lại hận không thể đem nhau ra mần gò thế này?"

Nhìn đến ánh mắt hàm hàm đe dọa của Sí Nguyệt, nói thật thì Đồng Mẫn Mẫn một chút cũng không sợ, nhưng lại quay mặt sang chỗ khác, đưa nắm tay lên miệng vờ ho khan, hai má nhỏ nhấn phớt một màu hồng khả nghi.

"Nếu ngươi không làm sao thì chúng ta huề nhé? Dù sao ta cũng không nên bỏ ngươi lại, thật xin lỗi!"

Gãi gãi đầu. Trời nóng nóng nên mặt cũng hầm hầm, chứ có hiểu lắm nàng đây là đồ mặt, không có đầu nhé!

Sí Nguyệt im lặng, trong lòng nó bỗng dâng lên cảm kì quái. Không biết thần kinh của nó có vấn đề gì hay không, cứ nhiên lại thấy Đồng Mẫn Mẫn hiện tại thuận mắt hơn bao giờ hết.

"Này, nói lại lần nữa nghe coi!"

Sí Nguyệt nghĩ thầm trong bụng, nó đây tuyệt không phải làm khó gì Đồng Mẫn Mẫn đâu nhé, chỉ là.. Ừ thì nó làm khó Đồng Mẫn Mẫn đấy, nhìn mặt nàng biến đổi như tắc kè bông mà vui thật, chẳng trách tên Đằng Khả Dật kia luôn tìm cách trêu chọc nàng. Thở dài. Nó rốt cuộc cũng hiểu được cái thú vui biến thái này rồi.

Ding Ding! Mổ sói thông báo:Sí Nguyệt đã thăng cấp thành S.

Sí Nguyệt không nhận ra, nhưng khi nói lời này, môi của nó cong lên rõ rệt.

Đồng Mẫn Mẫn ngượng quá hoá rồ, gào lên.

"Mơ đi điếm, chờ kiếp sau ta lại nói người nghe!"

Sí Nguyệt làm bộ ồ lên:"Thôi có lỗi lắm gì thì bây giờ nói luôn đi, đỡ cho kiếp sau người xấu quá ta không nhận ra người thì khổ!"

Học máu. Cái con mèo đại gian ác này là ai nuôi nha?

Sí Nguyệt nhìn Đồng Mẫn Mẫn tức đến run người mà lấy làm thích thú. Có lẽ nó đã hiểu đôi chút, lí do mà chủ nhân cương quyết chọn người này.

Xoạt xoạt!!

Lá cây khẽ lay động, Đồng Mẫn Mẫn chột cứng người.

Chột chột!!

Đồng Mẫn Mẫn.. Hết sức rồi, ai còn sức tới giúp nàng gào lên cái!

Chết tiệt, cái lũ ma cây biến thái nhà các người!!!!

Sau đây là góc nhìn của ma cây.

Ma cây A vui vẻ:"Chột vui hen!"

Ma cây B hào hứng:"Lâu rồi mới tìm được một cái móng tốt chột như vậy!"

Ma cây X, Y, Z chạy tới:"Bọn ta cũng muốn chột thử!"

Cả bọn cười nhí nhố:"Đừng tranh, ai cũng có phần mà!"

Chột chột!!

Đồng Mẫn Mẫn gân xanh nổi đầy đầu, cả người run lên bần bật.

Thật là tức chết ta mà!!

"Ya ~ Chết đi lũ biến thái, xem các người còn cảnh mà chột nữa không này!! Ta chém, ta chém!! Cho các người thành cùi đốt hết!!!"

Đồng Mẫn Mẫn nộ khí xung thiên, điên cuồng xách Bích Hân Kiếm lao vào đám ma cây chém tã lã. Ma cây thì nể tình nàng có cái móng tốt nên không ra tay đánh trả, thậm chí còn có cái cây vờ chết để nàng lơ là sự cảnh giác, nhân cơ hội mà vuron cảnh chột móng nàng.

Mông tốt! Mông tốt! Ma cây thỏa mãn thâm than.

Tốt cái mông người!

Ngay khi Đồng Mẫn Mẫn chuẩn bị lên cơn bạo phát lần hai, Sí Nguyệt đã tiến tới ngấm lấy cổ áo hát nàng lên người nó, cũng không quản cái bọn ma cây biến thái bị đánh mà mặt hớn hờ kia, tung mình lao nhanh qua rừng cây.

Tiếng ma cây hú hét ầm ĩ phía sau xa dần rồi biến mất, Đồng Mẫn Mẫn ôm chặt lấy Sí Nguyệt cùng lướt gió hoà vào màn đêm bất tận.

"Sao vậy?"

Chạy được một hồi Sí Nguyệt bỗng dừng khựng lại, Đồng Mẫn Mẫn nhìn quanh thắc mắc hỏi.

"Phía trước có kết giới, không thể tùy tiện phá được!"

Sí Nguyệt trầm giọng, đầu mày nhíu chặt lại.

Chết tiệt, không ngờ nơi rừng sâu nước độc này lại có kẻ mang trong người thực lực mạnh đến thế, có thể dựng nên trường kết giới vây khốn nó bên trong.

Đôi tai chột động, hơi giật giật, Sí Nguyệt nhíu mày càng thêm sâu.

Bọn thụ yêu đang truy tới!

"Có kết giới sao? Đâu? Sao ta chẳng thấy gì hết?"

Đồng Mẫn Mẫn nhảy xuống lưng Sí Nguyệt quơ quào tay trong không khí, không biết rằng bản thân nàng đã đi qua kết giới kia, còn ngây thơ quay lại hỏi.

"Này, rốt cuộc là kết giới nằm ở đâu hả? Ế, giờ không phải là lúc ngắm trăng đâu nhá? Có nghe ta hỏi không vậy? Này con mèo kia?"

Không thèm nhìn đến Đồng Mẫn Mẫn đang chít chít nhảy dựng, Sí Nguyệt lần thứ hai ngẩng đầu nhìn trời đầy ưu tư.

Đòi thật quá phũ!

Ánh trăng lười liềm treo trên cao, nghiêng mình soi bóng xuống mặt hồ tĩnh lặng. Đồng Du ngưng thần, đưa mắt nhìn ra vạt dặm sen trắng bao quanh.

Đây là đâu?

Đồng Du nhíu mày, nước dưới chân theo từng bước đi của hắn dao động lan ra thành từng vòng lớn. Đồng Du đang đi trên mặt hồ.

Chột, hắn dừng chân.

Một đầu tóc trắng như tơ lụa mềm mại buông lơi, dưới ánh trăng như phát ra ngân quang màu bạc lấp lánh. Cánh hoa theo gió nhẹ lay động, nữ nhân ngẩng đầu, trong nháy mắt như tước đoạt hô hấp của đất trời.

Tuyệt không thể hình dung vẻ đẹp của nàng. Đậm nhả như một đóa sen trắng, mái tóc dài mượt mà xoả tung như gấm hoa rực rỡ, đôi mắt ngọc dầu dưới hàng mi dày rung rung như cánh bướm, hé lộ dung nhan tuyệt thế khuyh đảo chúng sinh.

Một thân bạch y trắng tuyết, như mọi lần trong mơ, nàng quay lưng lại với hắn. Đồng Du cũng không vội mà tiến tới gần nàng, ngược lại đứng ở một nơi như có điều suy nghĩ, trong không khí dường như tỏa ra hương thơm ngọt ngào khiến người khác say lòng.

"Chàng đến rồi!"

Nữ nhân khẽ cất giọng, âm thanh tinh tế như tiếng chuông đồng tuyệt hảo. Nàng quay lại, đối với hắn nở nụ cười tuyệt đẹp.

"Chàng đã đến rồi!"

Nữ nhân đứng dậy muốn chạy đến chỗ hắn, Đồng Du theo bản năng nhíu mày, lùi về sau một bước. Thấy hắn lạnh lùng xa cách nàng như thế, mừng vui trên mặt nữ nhân nháy mắt tan vỡ.

"Chàng vẫn vậy lẩn tránh ta, cho dù ngàn năm có trôi qua vẫn thế!"

Hai hàng nước mắt tràn mi, nàng ngẩng lên nhìn hắn đầy ưu thương, khẽ gọi tên nam nhân khiến nàng đau lòng.

"Phi Thiên Duyệt!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Là.. Vợ Của Ma Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

"Chàng vẫn vậy lẩn tránh ta, cho dù ngàn năm có trôi qua vẫn thế.."

Ánh trăng bát ngát soi chiếu vạn vật, thắm một tầng hàn khí ướt sương, phản chiếu lung linh trên gương mặt đầm nước của nữ nhân, trông nàng càng thêm xinh đẹp tuyệt trần.

Một đầu tơ bạc theo gió nhẹ phiêu bay, vờn lại trên lọn tóc sắc trắng của ánh trăng mờ màng. Một thân bạch y như tỏa ra hào quang thánh khiết, sen trong hồ nhẹ bung cánh, nhịp nhàng thả ra vô số đốm sáng vây quanh hai người.

Nếu có Đồng Mẫn Mẫn ở đây, chắc chắn nàng sẽ khen đến lú lười.

Chẹp, cảnh đẹp như mộng người như tranh, không mở sô triển lãm để mọi người cùng ngắm thật quá uổng!

Bạch y nữ nhân nâng mắt, không do dự nhìn thẳng vào Đồng Du, khẽ mở miệng gọi.

"Phi Thiên Duyệt!"

Một bàn tay to lớn tiến tới bóp chặt cổ nàng, ngay lập tức liền nghe thấy âm thanh lạnh lùng khiến người khác run sợ.

"Người là ai?"

Biết được cái tên này rốt cuộc có bao nhiêu người, lần trước trong mộng cũng từng có kẻ gọi hấn như thế. Nói không chừng. Đồng Du híp mắt. Nữ nhân này biết quá khứ hấn là ai?

Không quản đôi tay đang siết lại làm nàng khó thở, ánh mắt nữ nhân như cũ không rời đi hấn, từng giọt lệ như trân châu không ngừng rơi xuống từ đôi mắt xinh đẹp. Nữ nhân nghẹn ngào nức nở từng tiếng, những lọn tóc dài phi sắc phía sau giống như cảm nhận được tâm linh nàng mà phập phồng lên xuống.

"Ta đem mái tóc đôi lấy sự vĩnh hằng, đập vỡ trái tim hoá thân thành liên hoa. Ta không còn máu nhưng lại còn nước mắt, cả đời đã định sẽ rơi lệ vì người không yêu ta."

Nàng ngẩng lên, đôi mắt hồ thu khoá chặt bóng dáng hấn bên trong.

"Phi Thiên Duyệt, là chàng biến ta thành bộ dạng này!"

Nữ nhân bước tới áp chặt vào người Đồng Du, cánh tay trắng nõn như búp sen khẽ vuốt ve, kéo mặt hấn nhìn thẳng vào mắt nàng.

"Phi Thiên Duyệt! Ta là vì chàng, tất cả đều là vì chàng! Một ngàn năm trước là vậy, một ngàn năm sau vẫn vậy! Phi Thiên Duyệt.. Phi Thiên Duyệt.. Câu chàng yêu ta..!"

Hai tay mềm mại từ khi nào đã vòng lên cổ Đồng Du, thân hình kề sát ôm trụ lấy thân thể hấn, nhẹ cong môi, dẫn dụ người trước mắt đến chiếm hữu nó.

Nữ nhân vốn một thân trong trẻo thanh khiết, giờ phút này lại dẫn theo quang mang dụ người đến khó tin.

Chỉ một chút nữa! Yêu ta! Chiếm hữu ta! Làm cho ta thần thực bên dưới người!

Nữ nhân mặc dù không mở miệng, nhưng Đồng Du giống như nghe được lời nàng bên tai, cánh môi tiên điểm nhả ra hương khí mê hoặc lòng người. Đồng Du nhìn nàng, ánh mắt trầm xuống.

Nữ nhân nhướn người lên, đôi môi kề cận gần như chạm vào nhau. Nàng mỉm cười, trong đôi mắt đen kéo một tia sáng xanh quý mị băng ngang.

Phải, chỉ một chút nữa thôi..

"Hú, chỗ này là chỗ nào vậy?"

Chợt, giọng của trẻ con từ đâu đột nhiên vang lên, trong không gian thanh tĩnh này lại càng thêm rõ ràng, khiến cho hai người dính sát nhau không khỏi cứng đờ ra như tượng.

Đồng Mẫn Mẫn đích thị là kẻ phá bình trăm năm hiếm gặp, thế nhưng lại làm như chốn không người mà te te chạy nhảy. Mãi đến khi đập trúng bông sen té đập mặt, thế mới chịu đứng yên cho nhờ.

Nàng ôm mũi, đau đến chảy nước mắt, hung hăng trừng bông sen bị đập mà không xi nhê gì kia.

Người hết chỗ mọc rồi hay sao mà lại mọc dưới chân ta? Hừ, cẩn thận ta bứt người về làm canh chua ngó sen bây giờ!

Bông sen:"..." Đầu năm nay là hoa cũng thật khó! Hay tại ta mọc không đúng hướng phong thủy nhỉ?

Lạnh người! Bông sen ngóc đầu lên, mắt thấy Đồng Mẫn Mẫn nhìn nó đầy thèm thuồng, cánh hoa trải qua bao mưa gió không dòi dờn tự dưng thấy run rẩy.

Đồng Mẫn Mẫn liếm môi, ngồi chồm hổm dậy vuốt vuốt bông sen, mỉm cười gian manh.

Nên hầm hay nên hấp người đây? Ta trông người không chỉ đẹp mắt mà còn ngon miệng nữa!

Bông sen.. Chu miêng la ~

"Khụ khụ!"

Đồng Du quả thật là không nhìn nổi nàng làm trò ngốc nghếch, cứ tiếp tục bôi trau chét chớ.. À, là bôi tro chét trấu, đến cả hấn cũng bị mất mặt lây, bèn vờ ho khan nhắc nhở sự hiện diện của hấn với ai kia đang ra sức bút bông.

Có người sao? Đồng Mẫn Mẫn Mẫn ngẩng đầu ngó quanh, thấy Đồng Du đang đứng che miệng ho liên tục mà mặt mày hớn hờ, vội buông tha cho bông sen tội nghiệp mà chạy đến chỗ hấn.

Bông sen khóc rống. Tráng sĩ, ơn cứu mạng xin nguyện kiếp sau đền đáp!

Đồng Du hiếm khi cười, nhưng nụ cười gian ác xem ra không kém so với Đồng Mẫn Mẫn là bao.

Không có gì, người chỉ cần ngoan ngoãn nhảy vào nôi đợi ta đã là tốt rồi!

Bông sen.. Đúng là cha nào con nấy!

"Du, con cũng ở đây sao? Mẹ tìm con thật vất vả nha!"

Đồng Mẫn Mẫn hào hứng nắm lấy tay áo Đồng Du lay lay, chợt ngửi thấy hương sen thơm ngát kề bên liền quay đầu nhìn sang bên.

Đồng Mẫn Mẫn.. Người đầu gặp gỡ là chi. Trăm năm biết có duyên gì hay không?

Đồng Du.. Đừng bảo người khác là chúng ta quen nhau.

Nữ nhân trước mắt xinh đẹp tựa như tiên nữ ánh trăng, Đồng Mẫn Mẫn nhìn mà ngây ngất, nước miếng chảy ròng ròng.

Sí Nguyệt nhú mày.

Đồng Mẫn Mẫn bị mê hoặc thì không nói đi, bản tính háo sắc của nàng Sí Nguyệt rõ hơn ai hết. Nhưng ngay cả Đồng Du tựa hồ cũng bị phân tâm, không chú ý đến tình hình có gì đó bất thường. Cả hai đều không phát giác, khi nhìn thấy bạch y nữ nhân, mày của Sí Nguyệt liền nhíu chặt lại.

Đáng chết, ra là người sao?

Sí Nguyệt hung tàn nhìn nữ nhân.

Sở dĩ nó vẫn chưa làm ra hành động gì, không phải vì nó giỏi kiềm chế, mà căn bản nó đang bị những đóa sen trắng tương chừng như vô hại kia trói chân.

Khá lắm! Dám hai lần thiết lập kết giới bẫy nó!

Sự tình bắt đầu trở nên nghiêm trọng. Nó không chỉ không thể động đây, mà còn bị tước đi khả năng nói chuyện, nên không thể mở miệng cảnh báo cho Đồng Mẫn Mẫn, biết nữ nhân kia nguy hiểm đến chừng nào.

Những đốm sáng vàng xinh đẹp từ sen trắng vẫn không ngừng tỏa ra, quyến luyến bên thân Sí Nguyệt tạo thành khung cảnh huyền ảo mỹ lệ. Chỉ duy một mình Sí Nguyệt hiểu rõ, bị thứ này quấn thân tuyệt một chút cũng không dễ chịu.

Đồng Mẫn Mẫn, mau nhìn ta!

Sí Nguyệt cắn răng, chịu đựng thứ ánh sáng kì quái có tình xâm nhập làm rối loạn chân khí nó.

Bên kia, Đồng Mẫn Mẫn ăn đậu hũ bằng mắt đủ rồi, khen đủ rồi liền đưa tay lau nước miếng, đối với Đồng Du nhảy dựng lên mà xia tay đâm chọc.

"Người nha, dám giấu mẹ ra đây hẹn hò! Đồ bất hiếu, uổng công mẹ còn lo người gặp nguy hiểm mà chạy đôn chạy đáo đi tìm, thế nhưng người lại ở đây.. Chắc chắn, đúng là trai lớn khó giữ trong nhà, thả ra một cái là xông chuồng đi nhong nhong. Không thể tin được mà, người đúng là đồ trọng sắc khinh mẫu, trọng nữ nhân khinh tiểu nữ nhân, trọng.."

"Người nói đủ chưa?"

Đồng Du nghiêng răng, gân xanh trên trán giật giật, có nguy cơ bạo phát.

Thần kinh của Đồng Mẫn Mẫn cũng nào phải người thường, không biết là cố tình hay vô ý muốn tức chết Đồng Du, còn cố ra sức nhảy lảng xảng mà chỉ tay xia xói.

"Chưa xong đâu con, mẹ còn muốn nói tiếp. Người là đồ có trăng quên đèn, có mới nói cũ, vì sắc quên thân, vì dân hoá sói. Người là đồ phụ tình phụ nghĩa, đứng núi này trông núi nọ, ăn trong nôi mà còn dòm thao của người khác, được voi mẹ quất luôn voi con. Người là đồ.."

"Còn nói thêm lời nào nữa, ta liền khâu miệng ngươi!"

Gân xanh Đồng Du co giật đến muốn đứt mạch máu não. Thật là sống không nổi với con bé này mà!

Hừ, đừng tưởng ngươi liếc xéo ta là ta sợ ngươi nhé! Phồng má chu môi. Ừ ừ ừ, bùm bùm chát chát!

Đồng Du: "... " Cầu phiên dịch!

Sí Nguyệt đeo tai nghe vào: "Đồ hung hăng bạo lực, đồ vũ phu nhà ngươi! Cầu cho ngươi ế chồng ế chợ, có lấy được vợ thì cũng là phường tỉnh tỉnh hà bá, sư tử hà đông!"

Đồng Mẫn Mẫn: "... " Ai khiến ngươi dịch ra hết vậy, muốn ta chết không có chỗ chôn thân à?

Ác, mắt của hần là muốn lẳng trì ta sao? Nhìn lạnh đến nổi hết da gà! Khụ khụ, chuyển đề tài, chuyển đề tài gấp!

"E hèm, có phải con cũng nên giới thiệu tình nhân của con một chút để mẹ làm quen không nha?" Còn tình nghịch nháy mắt.

Đồng Du hừ mũi. Đang muốn lên tiếng mắng nàng một tắng, hần kinh ngạc nhận ra mặt của Đồng Mẫn Mẫn chột đời.

Bích Hàn Kiếm trong thân rung lên bần bật, rõ ràng là đang cảnh báo nàng. Đồng Mẫn Mẫn chưa quên nó vốn là thần khí trừ yêu diệt ma, đối với nữ nhân lại nảy sinh dao động sâu sắc, đủ chứng tỏ nữ nhân không phải người thường.

Đồng Mẫn Mẫn ngẩng lên nhìn nữ nhân một thân trong trời, nắm tay Đồng Du kéo hần cách xa nàng ta, liếc mắt nhìn về phía Sí Nguyệt đang học ra một ngụm máu nhỏ.

"Ngươi đã làm gì con mèo hư của ta?"

Đồng Mẫn Mẫn hí mắt, chăm chăm nhìn bạch y nữ nhân cảnh giác.

Cánh môi đẹp để khê nhếch lên, nữ nhân che miệng cười ra tiếng.

"Khá khen cho ngươi có thể vượt qua kết giới của ta đi vào đây, bản lĩnh xem ra cũng không nhỏ!"

Nữ nhân giống như hoàn toàn thay đổi, khí chất trong suốt ban đầu biến đi đâu mất, thay vào đó là sự yêu dã quỷ mị.

Đồng Mẫn Mẫn loé lên. Ban này Sí Nguyệt có nhắc đến kết giới gì đó, hoá ra là nữ nhân này giờ trò sao? Nhìn tình hình của Sí Nguyệt có vẻ không được tốt, nếu không thì nó dễ gì để yên cho nàng gọi nó là "Mèo hư" mà không gào lên, ít nhất cũng phải tặng cho mấy đường ngang dọc là còn nhẹ.

Chú ý đến đốm sáng lập loè vây lấy Sí Nguyệt, mỗi lần chúng chạm vào người nó, đầu mày kiêu hãnh liền xoắn tít lại. Đồng Mẫn Mẫn có ngu ngốc cỡ nào, cũng nhận ra được dị trạng của Sí Nguyệt có liên quan đến thứ kia.

"Ngươi rốt cuộc muốn gì?"

Nữ nhân che miệng cười duyên.

"Cũng không có gì, chỉ là muốn công phá tâm mạch của vật cưng kia một chút thôi. Đợi một lát nữa liền có thể thấy được mỹ cảnh, vật cưng xinh đẹp cao ngạo kia điên cuồng bạo phát mà chết."

"Uổng cho ngươi có cái mặt đẹp như vậy, hoá ra lòng dạ lại rắn rết không gì bằng!"

Đồng Mẫn Mẫn "hừ" một tiếng, quay sang chột vào eo Đồng Du một cái.

"Bỏ cái tật trêu hoa ghẹo bướm đi nhé! Thấy chưa, đụng phải một lão yêu bà biến thái rồi!"

Ánh mắt còn ra sức chà đạp khinh thường, như thể Đồng Du là một tên sắc lang gặp ai cũng hốt.

Đồng Du thật sự là tức đến học máu, hận không thể nhanh chóng tìm chỗ chôn thân luôn ấy chứ. Rốt cuộc là trong đầu của con bé này chứa đựng hũ gì, sao cứ toàn nghĩ ác cho hần không vậy?

Nhìn. Đại não thông minh của Đồng Du bảo hần không nên chấp vật với con bé ưa đâm chột này, rằng lòng là phải nhịn, nhịn nhịn nhịn. Nhịn cái con khỉ! Đối với dạng người ưa chọc ngoáy này, không đánh không được!

Đồng Du nghiêng răng. Nhiều lời làm gì, đưa tay lên véo mặt nàng một cái thật đau. Đồng Mẫn Mẫn cũng hiền lành gì, quay qua cạp một phát lên tay hần.

Thế là lại có màn đánh nhau gà bay chó sủa!

Gấu gấu! Cục tác, cục tác!!

"Khụ khụ, vất vả hai thím! Xương và nắm thóc của hai người đây!"

Mỗ sói vẩy tay với con gà đang đứng trên đầu con chó, phe phẩy móng dung dăng dung dè rồi đi!

Hội trường im lặng.

Đạo diễn mặt lạnh nhìn trợ lý chỉ tay: "Mau ra lôi cái kẻ đang gây rối trật tự an ninh kia vào!"

"Tuân lệnh sếp!"

Mỗ sói bị hai người cặp nách khiêng đi, không cam lòng mà ra sức đá chân đá tay vùng vẫy, nhìn đạo diễn đeo kính mát bánh tòn mà gào lên.

"Bớ đạo diễn, ta chỉ muốn góp vui thôi mà, lẽ nào như vậy cũng sai sao?"

Đạo diễn tháo kính ra trợn mắt: "Nhờ ơn người góp vui mà tháng trước ta được mọi người góp gạch đá, đến giờ hai mắt vẫn sưng vù đây này!" Chỉ chỉ chứng tích hùng hồn mà mỗ sói gây ra.

E hèm! Con sói nào đó ngoan ngoãn mặc cho người khiêng đi, trước khi hạ màn còn không quên tống một câu.

"Đạo diễn, người vẫn là nên đeo kính lại, tránh cho mọi người thấy hai con mắt ba số của người mà lăn ra té xiù!"

Đạo diễn xoa xoa hai con mắt ba số của mình. Đồ độc ác, dám chọt vào nỗi đau của ta! 3.3

"Người thật sự là Phi Thiên Duyệt sao?"

Chợt giọng nghi hoặc của nữ nhân vang lên, kéo lại thần trí của hai kẻ đang hăng tiết vọt đánh nhau bồm đầu. Đồng Du và Đồng Mẫn Mẫn hung hăng quay sang nhìn.

Nữ nhân nhìn Đồng Du một thân chó táp toi tả, nghi hoặc trong đáy mắt càng thêm sâu.

"Không thể nào! Ta rõ ràng nhớ năm đó người.."

Mắt nữ nhân loé lên, lắc người tránh đi vị trí đứng ban đầu. Hơn chục phiến phi tiêu tinh xảo mỏng như cánh chuồn chuồn cắm trên mặt đất, không nghĩ cũng biết lực sát thương của nó đáng sợ thế nào. Nữ nhân ngẩng đầu, trừng mắt nhìn kẻ đã đánh rách kết giới của nàng.

Hàng từng nhẹ lay, một thân bạch y phát phối cao thượng đứng trên đầu gió. Nam nhân nghiêng mặt, so với sắc trắng còn lạnh hơn vài phần.

"Hừ, dám ở đây mạo danh Thiên Nữ! Hắc Liên Hoa, người tới số rồi!"

Tiểu kịch trường

Bạch y nam tử: "Hắc liên hoa, người tới số rồi!"

Đạo diễn: "Cát! Mọi người vất vả, mau thu dọn đồ đạc rồi quây thôi nào!"

Đồng Mẫn Mẫn vuốt cằm: "Chà, tài tử mới xuất hiện!"

Đồng Du lờm lờm: "Mới cái gì, xuất hiện từ đầu chương rồi mà giờ mới lộ mặt lên, cho thấy mức độ bị chìm hàng không nhẹ!"

Nắm tay bạch y nam nhân run run.

Đồng Mẫn Mẫn gật gật, cũng thêm mắm dặm muối vào: "Nói cũng phải. À, còn có vị tỷ tỷ này nữa! Tỷ có thể nhanh chóng tẩy trang đi được không? Bọt phấn trên mặt tỷ rơi rơi nhìn thấy ghê quá à!"

Nắm tay bạch y nữ nhân run run.

Sí Nguyệt hi hụi viết số báo ra sáng mai: Cặp đôi nhà họ Đồng hòa nhau áp bức tinh thần hai diễn viên khách mời!

Tổ đạo diễn mồ hôi chảy ròng ròng. Thời nay làm thú cưng cũng cực ghê, tay trái làm diễn viên, tay phải làm nhà báo.

Mỗ sói từ đầu tùm tùm bước vào: "Đạo diễn, đi làm một li với ta.." không?

Chưa chi đã bị người hung hăng túm áo.

"Đến đúng lúc lắm!"

Nhìn bạch y nam nữ hè nhau xách đao kẻ vào hai bên cổ, sát khí đằng đằng, mỗ sói mồ hôi mồ hôi tuôn.

Trường quay khép màn trong tiếng hét thất thanh của mõ sói. Amen!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là.. Vợ Của Ma Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Liên hoa tiên tử

"Hừ, dám ở đây mạo danh Thiên Nữ! Hắc Liên Hoa, ngươi tới số rồi!"

Nam nhân tung mình giẫm lên mặt nước, một thân bạch y tà tà phiêu dật theo gió. Lưỡi kiếm loé sáng ánh hàn quang trong trẻo, lạnh lùng tựa như chính bản thân nam nhân.

Đồng Mẫn Mẫn há hốc mồm nhìn nam nhân tựa như thiên tiên hạ phàm, lâu đến mức con ruồi bay vào miệng lúc nào cũng chẳng biết.

Phi phi!! Con ruồi chết tiệt, không cần phải phối hợp diễn đến vậy đâu!

Đồng Mẫn Mẫn quẹt miệng, hung hăng trừng mõ sói đang ngồi trong gốc cây... Đừng hỏi mõ ba chấm này có nghĩa gì, mõ cũng "... luôn đây!

Bỗng bạch y nữ nhân phá lên cười như điên dại, kéo theo một tia mỉa ý trong đáy mắt.

"Không nghĩ Liên Hoa tiên tử đại giá quang lâm đến đây, nên không kịp chuẩn bị đồ tốt để tiếp đón, thật có lỗi mà!"

"Ít nhiều lời đi! Khá khen cho ngươi, không chỉ mạo danh Thái Thượng lão quân đã thương hai tiên đồng, trộm đi tiên đan trong lò Bát Quái tu về chân thân. Mà còn xuống nhân gian gieo rắc kiếp nạn, hại chết cả một thôn Đào Nguyên già trẻ lớn bé, vong hồn chạy lên tận thiên đình để cáo trạng."

Nam nhân sắc lạnh vạch trần từng tội ác mà nữ nhân gây ra, đến cuối cùng hoá thành sát khí đánh ập vào nữ nhân.

"Ta hối hận! Khi đó, ta nên giết chết ngươi! Hắc Liên Hoa, ta hối hận vì tin lầm ngươi!"

Theo lời nói phi tán trong gió, nam nhân như làn sương thoáng chốc đã tiến công trực diện chém thẳng vào nữ nhân. Nữ nhân cười tà lách người tránh đi, đuôi mắt khẽ quét những đốm sáng tỏa ra từ sen trắng ngày một dày đặc, hương khí cũng nồng đậm hơn.

Bạch Triển Nhật, là ngươi tự tìm đường chết!

Bên kia ai đánh gì đánh, bên này Đồng Mẫn Mẫn cùng Đồng Du chạy tới chỗ Sí Nguyệt. Đồng Mẫn Mẫn bĩu môi. Dù dù sao đầu năm nay đánh nhau ỉ xèo cũng không phải chuyện hiếm lạ, ngay cả xương khô tự kỉ hay ma cây biến thái còn thấy qua rồi, vậy thì còn có gì đáng kinh ngạc nữa đâu.

Khụ khụ, nói câu này hơi sớm đó cô bạn nhỏ, trò hay còn chờ ở cuối màn kia!

"Ngươi không sao chứ Sí Nguyệt?"

Nhìn thân hình đồ sộ của Sí Nguyệt rung lên từng hồi, hai chân trước chống đỡ không để thân thể sụp đổ, Đồng Mẫn Mẫn lo lắng vuốt lên mi tâm đang cau chặt của nó.

Sí Nguyệt vẫn không nói một lời, cơ thể thống khổ chịu đựng từng đợt oanh tạc của yêu lực, khiến cho khoé môi tràn ra không ít máu. Đồng Mẫn Mẫn hoang mang ngược lên nhìn Đồng Du, bây giờ người nàng có thể tin tưởng cũng chỉ có hắn mà thôi.

"Xem ra tình hình nghiêm trọng hơn ta nghĩ, phải mau chóng làm gì đó, trước khi Sí Nguyệt thật sự như lời nữ nhân kia nói." Bạo phát mà chết!

Đồng Du nhìn những bông sen trắng vẫn đang lung lay tỏa ra bạt ngàn đốm sáng vàng, tay chân linh động tiến tới ngắt những đóa sen đó đi.

Dị trạng xuất hiện.

Chỉ thấy đóa sen trắng mà Đồng Du chạm vào kia, giống như bị hoen ố mà trở nên sạm màu rồi tối dần. Vô số những chiếc răng nhọn từ trên cánh hoa trồi lên, bạch y nữ nhân phát ra tiếng cười quái dị, đối với Bạch Triển Nhật cảnh giác nhìn nàng nói.

"Ngươi có muốn biết, xác của hơn một ngàn người thôn Đào Nguyên đi đâu rồi không? Ha ha! Họ đều ở đây cả, bên dưới đầm sen này!"

Bạch y nữ nhân điểm chân xuống mặt hồ, ngay lập tức nước trong hồ sáng lên, cảnh tượng khiến người khác cơ hồ không nói nên lời, bày ra trước mắt mọi người.

Đúng như lời bạch y nữ nhân nói, xác của một ngàn người thôn Đào Nguyên đều nằm lại nơi đây, trở thành phân bón nuôi sống những đóa sen tối tăm

kia. Dùng sự đau khổ tuyệt vọng của nhân loại, vẽ nên một bức tranh mỹ lệ tà ác.

Màu của bạch y trên thân nữ nhân dần biến đổi, trở về nguyên bản màu đen của bóng tối. Thoát đi tầng tầng xiêm y gò bó thân thể, chỉ để lại đúng một kiện sa y mỏng như cánh ve sâu vô cùng bất mắt. Khuôn mặt vốn dĩ xinh đẹp lại càng thêm mỹ lệ tựa như yêu ma, mái tóc đen tuyền rơi xuống ôm lấy thân thể yêu kiều của nữ nhân, càng thêm mê hoặc động lòng người.

Nàng chính là Hắc Liên Hoa, đóa hoa duy nhất bị vãn đục của Thiên Giới.

Đồng Mẫn Mẫn.. Yo, linh hồn! Ngươi còn khỏe không nha? Nói ngươi hay, ta sắp học máu bò mình lại đây rồi! Áo đến thế là cùng!!

Đồng Mẫn Mẫn tròn mắt nhìn một màn hoá thân đổi xiêm y chỉ có trong phim kia, không khỏi cân nhắc có nên chuẩn khăn khố đây không. Dù sao ở trong phim, một lần đổi đồ bằng một lần thăng cấp.

Đồng Mẫn Mẫn quay qua nhìn Đồng Du, phi thường nghiêm túc nói.

"Du, đây là lúc con chứng tỏ khả năng lực sĩ của mình, mau vác theo Sí Nguyệt rồi mẹ con ta chuẩn gấp thôi!"

"Không được."

Đồng Du dứt khoát một lời. Đồng Mẫn Mẫn nhảy dựng lên chút chút.

"Gi mà không được hả? Ăn bao nhiêu kí gạo rồi mà có con mèo cũng khiêng không nổi là sao?"

Đồng Du tròn mắt.. Ngươi tưởng nó là mèo bình thường chắc?

Đồng Du khinh thường nhìn nàng, nếu không phải tay bị trói buộc, hẳn thật muốn tiến tới nhéo cho nàng vài cái để tỉnh ra.

Đồng Mẫn Mẫn nhanh nhạy nhận ra tình huống không thích hợp của Đồng Du, dễ gì mà hấn im lặng chịu trận như thế. Mắt thấy đóa sen đen kia giống như vươn thân lên, mở ra cái miệng hàm chứa vô số lưỡi đao nhào về phía Đồng Du, Đồng Mẫn Mẫn phi người tung cước đá nó văng đi.

Bông sen bị đá ôm mặt.. Ta đã làm nên tội tình gì, sao cứ dè dặt ta mà đánh không vậy? Oa oa..

Đồng Mẫn Mẫn, Đồng Du.. Hoá ra là cái bông sen chưa kịp cho vào nồi kia!

Bên kia tình trạng của Bạch Triển Nhật cũng không khá khẩm là mấy, y liên tục bị Hắc Liên Hoa đánh lùi về sau. Chông đỡ thân kiếm khuy người xuống, lồng ngực pháp phòng thờ hồng hộc.

Y biết trong không khí có vấn đề, hương hoa thơm nồng này hẳn là nguyên nhân khiến kinh mạch của y trì trệ không vận hành. Nhưng đã trễ, y vì giận dữ che mắt mà quên mất nữ nhân này có bao nhiêu tâm kế, đến khi nhận ra thì đã muộn rồi.

Hắc Liên Hoa vuốt môi cười ngạo nghễ, con mồi đã rơi vào đường cùng, nàng không có hứng để truy đuổi. Vẫy tay một cái, những đóa sen mang theo lưỡi đao găm chiếc liên trời dậy, tất cả xoay đầu nhìn về phía Bạch Triển Nhật đầy thù hận, gào thét dữ tợn lao lên tấn công y.

Bạch Triển Nhật vùng kiếm chém những đóa hoa đang lao tới, linh lực bị khống chế khiến cho động tác của y trở nên không linh hoạt. Lợi dụng lúc y bị những đóa hoa khác vây quanh cản trở tầm mắt, một đóa sen liền âm hiểm ngoạm chặt lấy lưỡi kiếm của y.

Bạch Triển Nhật bị khống chế.

"Ha ha, không ngờ liên hoa tiên tử cao quý cũng có ngày rơi vào tay ta! Thế nào, cảm giác của ngươi lúc này là gì?"

Nhìn Bạch Triển Nhật vùng vằng giãy dụa thoát khỏi đám sen đen, nữ nhân lớn tiếng cười chế giễu y.

"Muốn chém muốn giết tùy ngươi, đừng nhiều lời vô nghĩa!"

Bạch Triển Nhật nghiêng răng nói, sắc mặt lạnh lùng trừng Hắc Liên Hoa. Trái lại, Hắc Liên Hoa giống như cố ý kéo dài thời gian tra tấn, để cho đám sen đen kia cắn nát thân thể Bạch Triển Nhật, hút lấy linh khí tinh khiết của y.

Ả liếm môi, bày ra vẻ mặt hưởng thụ.

"Không sai, thân thể ngươi quả nhiên là kết tinh trân quý của đất trời. Thật không uổng Thiên Nữ tin tưởng ngươi đến vậy, ngoài ả ra thì ngươi là linh thể hiếm có. Nếu có thể hoàn toàn hấp thụ được ngươi, yêu ma tăng ngàn năm công lực, còn con người.. Ha ha, giấc mộng trường sinh có thể đạt thành rồi!"

Làm như ngai châm biến không đủ, Hắc Liên Hoa cười, mở miệng nói.

"Có muốn ta giúp ngươi truyền đạt những lời cuối cùng cho Thiên Nữ không? Ta rất háo hức chờ mong về mặt của ả ta lúc đó!" Kẻ luôn luôn cho mình là cao cao tại thượng kia!

Bạch Triển Nhật thể nhưng lại cười nhạt, ngược nhìn nữ nhân đang tự mãn kia mà cười.

"Đáng lí ra lúc Thiên Quân Lãnh Vô Tâm tha cho ngươi một con đường sống, ta nên lòng trước ngày này mà giết chết ngươi mới phải!"

"Câm miệng! Không được nhắc tên của ngài ấy ở đây!!!"

Giống như bị chọc trúng vậy ngược, Hắc Liên Hoa tức giận hét lên, vung tay chém ra một đạo kiếm khí muốn cắt nát thân thể Bạch Triển Nhật.

Bạch Triển Nhật nhắm mắt, chờ đợi kiếp số của mình.

Keengg.

Vù vù.

Hàn quang loé lên đánh tan kiếm khí mạnh mẽ. Bạch Triển Nhật mở mắt, khó có thể tin nhìn người trước mặt.

Đồng Mẫn Mẫn cản trước người y, Bích Hàn Kiếm trong tay loé lên ánh xanh nhàn nhạt, có vẻ thối mác quay lại hỏi.

"Ngươi biết Lãnh Vô Tâm sao?"

Bạn đang đọc truyện *Ta Là.. Vợ Của Ma Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Đánh một trận thật khó quên (1)

Bạch Triển Nhật kinh ngạc trừng người trước mắt, khó có thể tin y cư nhiên được một cô bé nhỏ nhắn cứu mạng.

Ban nãy y dồn hết lực chú ý vào Hắc Liên Hoa, nên đã bỏ qua không chú ý đến tình cảnh xung quanh. Y biết ngoài y ra còn có một nhóm người khác cũng tiến vào kết giới này, nhưng lại không nghĩ ngay cả một cô bé như thế cũng bị liên lụy vào. Nhìn dáng dấp y có thể đoán, cô bé chắc chỉ tầm bảy, tám tuổi mà thôi. Nhưng điều làm y thấy kì quái chính là..

Bé con kia đang chảy nước miếng sao?

Đồng Du che mặt lùi ra góc cây đứng. Thật mất mặt quá sức tưởng tượng!

Đồng Mẫn Mẫn đưa tay quẹt miệng, im lặng giật dây dắt dê về chuồng. Nàng vờ ho khan một tiếng, làm như không có gì lặp lại câu hỏi chương trước.

"Ngươi biết Lãnh Vô Tâm sao?"

Bạch Triển Nhật đưa ánh mắt đánh giá nàng một chút, nhàn nhạt đáp.

"Có thể nói vậy!"

Đồng Mẫn Mẫn gác cằm suy nghĩ, liếc mắt nhìn y sâu xa.

"Thế ngươi với Lãnh Vô Tâm là quan hệ gì? Bà con, người thân, bạn chí cốt hay chấm chấm chấm?"

Bạch Triển Nhật nhướng mắt, hơi khó hiểu hỏi lại.

"Chấm chấm chấm là ý tứ gì?"

"Chấm chấm chấm là để đó cho người điền vào chấm chấm chấm."

"Vậy chấm chấm chấm có tác dụng gì?"

"Chấm chấm chấm dùng để biểu thị đang chờ người lí giải, chấm chấm chấm còn có thể khai thác theo nhiều góc độ khác nhau, nhưng nhiều hơn chấm chấm chấm thường được dùng để biểu đạt vô hạn sự khinh bỉ. Ví dụ nói thế này, ta nói, con chó nhà ngươi thật chấm chấm chấm. Khi nói, khuyến khích kèm theo cái mặt chấm chấm chấm, nó có tác dụng rất lớn trong việc làm cho chủ của con chó đó chấm chấm chấm, và con chó đó chấm chấm chấm. Nói tóm lại sau một hồi chấm chấm chấm, chúng ta quay mông đi và chờ đợi kết quả chấm chấm chấm mà nó mang về. Đã hiểu chưa, có cần ta giải thích lại phần chấm chấm chấm nào mà ngươi chưa hiểu không?"

Gió thổi vù vù, toàn bộ nhân viên phim trường, diễn viên quần chúng, diễn viên khách mời và diễn viên chính phụ đều đơ mặt ra. Ngay cả người tới giao mì đang thu tiền, về mặt cũng thật chấm chấm chấm.

Đạo diễn lau mồ hôi, âm thầm trợn mắt. Thật là đoạn hội thoại hết sức ba chấm!

Mỗ Sói là người tỉnh lại đầu tiên, ngồi trong lùm ném hột mít vào đầu người dẫn truyện: "Hú, bộ ăn mì xong rồi tỉnh nghĩ phê hả?"

Khụ, cho ăn có tô mì mà bắt người ta làm tùm lum. Được rồi, được rồi. Khỏi liếc, làm thì làm, hời hoải.

Bạch Triển Nhật biết sẽ chẳng đi đến đâu nếu cứ tiếp tục chằm chằm chằm thế này, nên chẳng còn cách nào khác hơn ngoài việc đánh trống lảng, bỏ người ấy đi và mọi sự trên đời đều ổn.

"Người là ai, tại sao lại biết Thiên Quân?"

Đồng Mẫn Mẫn nhận được tín hiệu chuyển đề tài, thuận tay chém bông sen đang lao lên muốn tấn công nàng, suy nghĩ một chút rồi nói.

"Ta nợ y một cái ân tình rất lớn."

Lúc ở động yêu nhên nhện và cả lần bị Nhị Lang Thần truy bắt, đều là được Lãnh Vô Tâm ra tay tương trợ, bằng không cái mạng nhỏ bé của nàng khó mà trụ được tới ngày hôm nay.

Đạp một cước đá văng cái bông sen đi, Đồng Mẫn Mẫn xoay người tính vung kiếm giải thoát trôi buột cho Bạch Triển Nhật. Tay vừa vươn lên, tức khắc đã bị dải tơ lụa đen bóng mềm mại quấn lấy. Đồng Mẫn Mẫn kinh ngạc quay lại, liền thấy được gương mặt đen sì của Hắc Liên Hoa bị bó từ đầu tập tới giờ.

Hắc Liên Hoa trợn mắt, tức đến ứa gan nhìn lớn nhỏ bên kia, cũng không thêm duy trì hình tượng yêu mỹ nữa mà ồng óng cổ lên quát.

"Các người có coi ta ra cái đĩnh gì không hả? Sao làm tỉnh thế, bộ đây là nhà chùa hay sao mà muốn làm gì thì làm?"

Đồng Mẫn Mẫn sững sờ che miệng: "Ồ, còn có người sao?"

Bạch Triển Nhật gật gật: "Hoá ra còn có người!"

Vai Hắc Liên Hoa run run, nghiêng rằng: "Ta nhất định sẽ cho hai người các người đẹp mặt!"

Đồng Mẫn Mẫn nghe nói tới mặt liền vuốt vuốt, còn thực tâm khuyên: "Thôi, bọn ta đẹp tự nhiên quen rồi, người cứ giữ lại xài mình ền đi!"

Bạch Triển Nhật lại gật gật, bật ngón cái tỏ ý đồng tình.

Hắc Liên Hoa học máu, chưa lâm trận mà đã muốn bỏ mạng quyền sinh.

Đã gặp qua người mặt dày, cũng đã gặp qua người tự ki, nhưng không ngờ chúng kết hợp với nhau lại tạo nên sức mạnh vô đối đến vậy. Ăn com với gì mà tự tin thế không biết.

Bị trêu chọc đến phát điên nên Hắc Liên Hoa không khống chế sức lực, thô bạo giật mạnh dây lụa kéo Đồng Mẫn Mẫn lao về phía ả ta, năm móng tay đen dài bén nhọn đã vươn sẵn ra, chỉ chờ nàng đến liền xuyên qua tấm thân gầy gò đơn bạc.

Hắc Liên Hoa muốn giết Đồng Mẫn Mẫn, sát tâm rõ rệt.

Đồng Mẫn Mẫn chớp mắt, thân hình nhỏ nhắn linh hoạt xoay chuyển. Bích Hân Kiếm trong tay đảo một vòng cánh quạt cắt đứt dây lụa trôi buột. Nàng giậm một cước, theo đà truy kích Hắc Liên Hoa xông lên.

"Ya..!!!"

Chỉ thấy bông sen bị Đồng Mẫn Mẫn đánh te tua trước đó, nhón giò, trượt một phát thẳng tắp tới trước mặt Đồng Mẫn Mẫn.

Đang lao ngon trớn, thỉnh linh vấp phải thân cây khiến Đồng Mẫn Mẫn té nhào đầu về phía Hắc Liên Hoa. Hắc Liên Hoa dù có phản ứng nhanh nhẹn đến mấy, cũng không thể nào lường trước được tình huống như vậy sẽ phát sinh. Tránh thì tránh kịp đó, nhưng cũng không phải là hoàn toàn bình an.

Cúi xuống nhìn nhìn. Hai chân vốn mát nay lại càng thêm mát, vài vốn đã thiếu nay lại càng thêm thiếu.

Hắc Liên Hoa.. Mồ phật, bay đâu nó miếng vài rồi?

Ngước mắt nhìn nhìn bông sen đứng lên dùng tay quạt trán, quay lại nói với ả bằng ngôn ngữ tâm linh.

Bông sen về mặt đắc ý: "May mà ta kịp thời ra tay, không thì chủ nhân nhà người toi com rồi!"

Hắc Liên Hoa trợn trắng mắt. Ừ, nhờ người giúp đỡ mà vài vóc trên người ta thiếu trầm trọng!

"Cha chả cái bông sen chết tiệt nhà người! Hôm nay bằng mọi giá ta nhất định phải lôi người vào nôi!!!"

Đồng Mẫn Mẫn hung hăng trừng bông sen, trên đầu còn có một cục u to tướng, là ban này Hắc Liên Hoa tránh đi làm nằng đăm sầm vào thân cây. Mà hơn cả, sau thân cây đó chính là mõ sói và đạo diễn đang húp mì rột rột, làm nằng thêm muốn chết. Mõ sói nhìn nằng đạ tô mì ngon lành trên tay, vô cùng thủ đoạn vùng nước miếng vèo vèo lên tô mì. Đạo diễn còn ghê hơn, không quản tô mì nóng phỏng miệng mà đưa lên húp cái một, tuy nhiên hậu quả sau đó không phải ai cũng có thể chịu được. Giờ thì mõ sói không chỉ cười nhạo y có hai con mắt ba số, mà ngay cả cái miệng cũng thành số ba luôn rồi. TT3TT

Đồng Mẫn Mẫn đen mặt, vừa tức vừa đói, quyết định đổ hết trách nhiệm lên đầu bông sen.

Nếu không phải nó gát chân, nằng đâu đã phải hôn thân cây nóng nhiệt đến u một cục sừng bò. Nếu không phải nó gát chân, nằng đâu đã phải nhìn thấy đạo diễn và mõ sói ăn mì trùm mềm. Mà có phải chỉ có hai người họ thôi đâu, Đồng Du nhân lúc mọi người không chú ý, cũng ngồi chồm hồm một góc xoi mì như ai. Đồng Mẫn Mẫn nghiêng răng, thảo nào mà nằng giờ im hơi lặng tiếng như vậy.

Mõ sói thấy nữ chính một thân oán khí ngút trời, bèn che miệng ho một cái hào phóng nói: "Ngoan, đóng tiếp đi rồi tí ta dẫn ra đầu đường ăn hủ tiếu gõ!"

Đồng Mẫn Mẫn.. Nhớ phải cho thêm nhiều nhiều bò viên vào nhé!

Khụ khụ, quay lại tình hình nước sôi bông mông hiện tại.

Bông sen tức lắm, cứ bị đe dọa đem đi hấp canh hoài thì ai mà chả giận, nó cũng có tự ái chứ bộ. Nó dùng tay kéo kéo áo Hắc Liên Hoa, vẻ mặt như khẩn cầu nói. Í mừ khoan, tay ở đâu ra thế nằng?

Mõ sói thông báo: Bông sen tiến hoá!

Người dẫn truyện cắn khăn. Vô sỉ, mỗi lần bí thức là lại dùng chiêu này!

Bông sen: "Chủ nhân, cầu người cho ta ra ứng chiến! Ta nhất định phải xử con bé đó trước khi bị đưa lên nồi hầm canh!"

Hắc Liên Hoa nhìn nhìn, hơi do dự một chút nhưng cuối cùng cũng gạt đầu, không nghĩ tới một bông hoa cũng biết làm nũng đáng yêu như vậy.

Có thể dùng câu "Tươi như hoa" để biểu đạt sự phấn khích trong lòng bông sen lúc này, nó nhìn về hướng Đồng Mẫn Mẫn, ngoắc ngoắc cái tay mềm mọng nhỏ dài từ thân sen đâm nhánh ra, đối với nằng rung cánh hoa khiêu khích.

Đồng Mẫn Mẫn nhưống mắt. Tốt lắm, là tự ngươi muốn lên nồi đấy nhá!

Đồng Mẫn Mẫn Fighting Bông Sen.

Muốn biết kết quả, hồi sau sẽ rõ. Giờ mõ đi ăn hủ tiếu đã by Người dẫn truyện ^^~

Bạn đang đọc truyện *Ta Là.. Vợ Của Ma Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41-1: Đánh một trận thật khó quên (2)

Gió thổi vi vu vi vu, Đồng Mẫn Mẫn và bông sen hung hăng trừng nhau. Trùng đến nửa ngày trời, trùng đến hai mắt nổi gân hai chân tê cứng. Trùng đến tổ đạo diễn ăn mì cũng không được yên thân, vẫn cứ thế trừng nhau trừng trừng.

Người bình thân nhất trong truyện này chắc chỉ có mõ sói, chẳng những ăn không ngồi rồi mà còn chê thiếu gia vị. Nếu mõ sói chỉ ăn mì không thôi thì đâu cần nói làm gì, đằng này chả biết vớ được hủ muối tiêu từ đâu mà đem rắc vào. Ác nhất là còn nhắm ngay đầu gió mà ngồi, vô ý xấy tay một cái, lọ muối tiêu bật nắp, muối tiêu bay đầy trời.

Mõ sói.. Thảm kịch nhân sinh là đây!

Một con gió lạ đánh qua, Đồng Mẫn Mẫn nhảy mũi a a hắt xì. Không chỉ nằng mà những người khác cũng bị y chang, nhất thời ở trường quay vang lên vô số tiếng "Hắt xì!!" Người người hắt xì, nhà nhà hắt xì, mì văng tung toé khắp nơi.

Hắt, hắt xiii..!!!! Thật là khốc không ra nước mắt, sao đến cả ta cũng bị liên lụy thế này? May mắn nhờ bông sen không có mũi nên tránh được một kiếp, nó liền lạnh lẹ chớp lấy thời cơ mà tấn công ngay.

Nó nghiêng người mở ra những cánh sen chứa đầy răng cưa, phóng vô số hạt sen như đạn lạc bay về phía Đồng Mẫn Mẫn. Đồng Mẫn Mẫn tròn mắt một cái, linh hoạt nằm oạch xuống mặt nước tránh đi đường bay trên trời.

Bông sen nhà đạn bắn chim hồi mới sức tình, nhìn Đồng Mẫn Mẫn nằm giả chết mà cánh sen run lên liên hồi, cho thấy nó hiện tại tức giận không nhẹ. Hít sâu vào một hơi, bông sen cúi đầu xả đạn bắn xuống mặt nước.

"Ai nha, ai nha, má ơi! Bắn lủng sọ luôn rồi!!!"

Cái bông sen đáng chết, không biết thương hoa tiếc ngọc, nở lòng nào mà đề đầu nàng ra bắn như thế! Được lắm, là người ép ta phải ra tay!

Đồng Mẫn Mẫn cắn răng đứng lên, lãnh thêm mấy phát đạn tê tái vào mặt. Nàng trở tay rút ra cái mảnh vải ban nãy giặt được trên người Hắc Liên Hoa, đem nó mở cho rộng ra, một phát thu hồi tất cả những hạt sen bay tới trước người.

Đồng Mẫn Mẫn cười gian. Mớ này dư xăng nấu một nồi chè hạt sen tẩm bổ, nhọc công nàng bôn ba vất vả mấy ngày nay!

Bông sen thấy Đồng Mẫn Mẫn cười gian thì càng cười gian hơn. Đồ tham ăn, cho người biết thế nào là tham thực cực thân!

Một màn đặc sắc diễn ra, chẳng biết có phải là chạm mạch chỗ nào hay không mà bông sen lại nhảy như lên đồng, hơn nữa còn là điệu nhảy dân tộc thất truyền đã lâu. Đồng Mẫn Mẫn nhìn mà hai mắt co giật.

Nàng thề nếu như bông sen kia mà có mặt mũi, nhất định sẽ thấy được nó là đang cười đều. Mồ hôi vã ra như tắm, tự dung nàng có linh cảm không lành.

Đừng nói với nàng là mớ hạt sen này có vấn đề nha? Không lẽ ngoài việc nấu chè ra, nó còn có tác dụng khác nữa sao? Xí một cái, ngoại trừ việc bắn vỡ đầu.

Chẳng đợi Đồng Mẫn Mẫn đoán già đoán non, rất nhanh nàng liền biết được, sai lầm của việc thu lương thực địch vô tội vạ là gì?

Chỉ thấy trên mảnh vải đen tuyền, những hạt sen như bị kích động mà nảy lên liên hồi, bắn phá ra những tia sáng vàng nhỏ chói mắt. Đồng Mẫn Mẫn thầm kêu không ổn, vội vàng tung bọc vải ném chúng bay lên không trung. Chưa đến một khắc sau đó, mảnh vải loé sáng rồi nổ tung. Đồng Mẫn Mẫn ôm đầu ré lên, bị sức gió đánh bật văng xa cả dặm.

Bông sen lơ đãng ngó thấy cái mông của Đồng Mẫn Mẫn chống lên trời, biết nàng còn sống nhần rằng liền tặc lưỡi. Chẹp, thế mà cũng thoát được!

Đồng Mẫn Mẫn ăn đau, tức đến nghiêng răng nghiêng lợi. Ta mà ngủm là hết truyện đây nhá, ai bảo ta là nữ chính làm chi!

Nàng đứng dậy phui bụi quanh người, không quên hung hăng trừng cái bông sen đang chu mỏ, chắp tay sau mông, đá cục đá dưới chân ngó phát ghét. (!!?)

Người dẫn truyện.. Người cứ phải buộc ta lên tiếng hỏi sao? Cái bông sen kia rốt cuộc là đã đột biến gen tới mức độ nào rồi?

Mỗ sói lon ton đi ra, "Khụ" một tiếng giải thích: "Đây là phạm trù tướng tượng, là tướng tượng thôi, mọi người phải biết tướng tượng, phải phát huy hết khả năng tướng tượng, tượng tượng.. Mà tướng tượng cái gì ế nhỉ?" Gãi gãi đầu.

Đạo diễn ứa mồ hôi nhìn người tự sướng đến tự vấn ngoài kia, dùng kính công thượng thừa từ trong lùm lao ra tung một chưởng vào đầu mỗ sói. Mỗ sói phun mị, hai mắt mất trắng dã, miệng sùi bọt mép, bị người lỏi đi xềnh xệch không thương tiếc.

Người dẫn truyện.. Một phút mặc niệm cho mỗ sói!

Đồng Mẫn Mẫn nhìn bông sen dương dương tự đắc mà ngứa mắt, âm thầm cảnh cáo chính mình không được xem thường nó. Hừ, phải mà ban nãy đem nó đi nấu canh thì tốt rồi, giờ đâu cần phải đứng ở đây làm bia tập bắn của nó.

Đồng Mẫn Mẫn chết cũng không tỏ ra yếu thế, vẻ mặt khinh khinh mạnh miệng nói.

"Người cũng khá lắm, ta chưa cho người lên nồi mà người đã muốn cho ta đi Tây Thiên thỉnh kinh rồi! Cũng may nhờ ta thông minh lanh lẹ, biết có trá mà sớm rút nó đi, bằng không thì thật lợi cho Phật Tổ thu được một đồ đệ tốt như ta!"

Bông sen mất hình tượng đứng ngây ngốc tại, một chữ cũng đều không nghe lọt, há miệng, lại nhả đạn bắn hơn chục phát vào mặt của Đồng Mẫn Mẫn. Đồng Mẫn Mẫn nhắm mắt, day day thái dương đang cà giạt cà giạt của nàng.

Bông sen chết tiệt, trăm phần trăm là đang trả thù vụ hồi nãy nàng đập mặt nó. Nàng tính ra tuy bé một chút nhưng cũng đâu có nhỏ con, còn rất nhiều vị trí chiến lược có thể bắn, vậy mà nó toàn nhằm mặt nàng bắn tới tấp mới đau.

Đồng Mẫn Mẫn mở căng mắt, tức giận bùng bùng, không nói không rằng song phi cước bay tới chỗ bông sen. Bông sen a lẽ hấp tránh đi, nó tránh thì không sao, nhưng Hắc Liên Hoa đứng gần đó thì lãnh đủ.

Hắc Liên Hoa.. Đứng ngoài ngó thôi mà cũng bị vạ lây cho được!

Mất thấy chủ nhân nhà nó ăn một cước của Đồng Mẫn Mẫn vào bụng, bông sen tức tối nhào tới, vung hai cánh tay mềm mòng như dây leo giáng xuống chỗ nàng. Đồng Mẫn Mẫn né người tránh được, Hắc Liên Hoa đang ôm bụng nhần nhó lại nhận tiếp.

Hắc Liên Hoa.. Phán rồi, phán rồi! Trời ơi, chủ mà bị đánh như con đề đây này!

Lau mồ hôi. Thiệt là không nở nhìn mà!

Hai cánh tay bông sen nhìn có vẻ yếu ớt, nhưng lực đạo lại mạnh vô cùng. Thực tế chứng minh cho thấy, hai ống tay áo của Hắc Liên Hoa đã bị nó đánh rách.

Hắc Liên Hoa còn chưa kịp bò đi chỗ khác, trước mặt bỗng dung tối đen, một cái cù chỏ thẳng tắp liền giáng vào mặt, sao bay đầy đầu.

Đồng Mẫn Mẫn vùng kiểng, cũng không thèm để ý nhìn trước nhìn sau, cứ thế vỗ cho Hắc Liên Hoa một cú đổng người. Đã vậy thì thôi đi, còn lùi về sau một bước tặng nguyên cái bàn tọa vào mặt người đang lồm cồm bò dậy, xông lên quyết chiến với bông sen.

Hắc Liên Hoa nằm chèo queo, hai mắt trắng dã, không còn sức lực để bò tiếp được nữa.

..Sợ khổ, đi đâu cũng bị dính trấu!

Đồng Mẫn Mẫn xông lên chém tới, bông sen cũng đâu đại gì mà đưa thân cản kiểng. Nó thừa biết thanh kiểng kia không phải thứ tầm thường, nếu không các đồng bạn của nó đã chẳng bị chém ra tro mà không thể phục hồi.

Tiềm thức của nó đối với Bích Hàn Kiểng vô cùng cảnh giác, thanh kiểng kia tích tụ linh khí của đất trời, nếu Đồng Mẫn Mẫn biết cách sử dụng, sớm đã có thể đem nơi này thanh tẩy mà không cần phải đại chiến vất vả như thế này.

Bông sen dĩ nhiên sẽ không ngu ngốc mà đi nói cho từ địch của nó biết, nó gồng người lên nhả ra vô số đạn nổ vào sóng kiểng của Đồng Mẫn Mẫn, tạo ra hỏa mù rồi vươn dây đánh tới.

Đồng Mẫn Mẫn híp mắt. Không ngờ bông sen kia thế nhưng lại cơ trí đến vậy, biết cả chiến thuật giương đồng kích tây mà đánh trả nằng. Ánh mắt chột loé. Tiến đã chẳng được, vậy thì lùi thôi.

Sát sát sát.

Bông sen vùng tay đánh tới tấp vào đám bụi mỏng, tuyệt nhiên không hề lưu tình. Đồng Mẫn Mẫn là họa, nó nhận định vậy.

Nhìn một màn chiến sự sương khói bên kia, Bạch Triển Nhật sốt ruột giắt tay ra khỏi đám sen đen đang chế ngự y. Nhưng là vô ích, hiện tại thần lực bị phong bế, kiểng lại bị đoạt đi, tay chân bị trôi buột không một khe hở, nhất thời muốn thi triển pháp thuật cũng trở nên vạn phần khó khăn.

Bạch Triển Nhật tức giận, cắn môi đến bật máu. Tự mình cứu mình còn không được nữa là, nói gì đến cứu người khác đây? Chưa bao giờ y thấy cảm hận bản thân mình bất lực như bây giờ.

Cách đó không xa, một bóng người lặng lẽ di chuyển thoát khỏi mọi tầm mắt. Đồng Du chiến sĩ lên ngôi.

Liếc nhìn đám sen đen tụ tập đông đúc ở một chỗ, người mù cũng nhận ra là có gì đó khác thường, dường như chúng đang bảo vệ cho một thứ vô cùng quan trọng bên trong. Đồng Du chú ý đến điểm này đã từ lâu, mãi tận khi Đồng Mẫn Mẫn cùng bông sen kia nháo sự một hồi, hấn mới có thể không bị ai chú ý mà tiếp cận nơi này.

Đáy mắt chột loé. Quả đúng như những gì hấn nghĩ.

Bên kia, bông sen vẫn không ngừng ra đòn. Thật lâu không thấy có động tĩnh đáp trả gì, lúc này nó mới hơi nghi hoặc mà dừng tay.

Bụi khói tản đi bớt, bóng người mờ ảo đứng vững trong sương dần hiện ra. Không nhìn thì thôi, vừa nhìn đến bông sen liền há hốc mồm.

Bông sen.. Chuyển này lên nòi hằm canh là chắc rồi!

Áo rách tả tơi, đầu tóc rối xù, miệng còn xì ra khói. So với cách xuất hiện khí thế ban nãy, thì hình tượng hiện tại chẳng khác gì là đệ tử Cái Bang tám túi. Hắc Liên Hoa thân tàn ma dại, bị bông sen đánh đến không ra hình hài, chết đứng như Từ Hải. Đồng Mẫn Mẫn chống đỡ phía sau cười khặc khặc, tình đến không thể tỉnh hơn mà lột chuối tấp ngon lành.

Chẹp, chuối này là "xì" được từ chỗ Đẳng Khả Dật mới có ăn! Nhón nhón, hàng ngoại nhập có khác!

Liếc nhìn Hắc Liên Hoa bị ăn đập không thương tiếc bên kia, lại nhìn nữ chính đứng ung dung tấp chuối. Dàn ê-kíp đồng loạt lau mồ hôi, âm thầm phát thệ. Nếu có ai nói đóng vai phụ sướng, bọn họ nhất định sẽ sống mái với người đó!

Bông sen nhìn thăm trạng của chủ nó mà tức đến run người, nói thế thôi chứ thực chất là nó đang nguy trang làm tỏ vẻ, phải làm như mọi chuyện đều là do Đồng Mẫn Mẫn gây ra, vậy thì nó mới tránh được một kiếp lên nòi. Bông sen nó đây cũng khổ tâm lắm chứ bộ, suốt ngày cứ phải lo lắng cho tám thân béo bọ của nó.

Cẩn khẩn, bông sen ngửa mặt khóc rống. Giời ơi, sao số con khổ thế này!!!!

Ông trời đi ngang qua ngó xuống, phán cho câu. Số người còn khổ dài dài con ạ!

Bông sen.. Vô nòi nghi mát luôn cho nhàn!

Đột nhiên, Hắc Liên Hoa mở mắt, khó có thể tin trông phía xa xa. Ả đang tay hát Đồng Mẫn Mẫn, phi người đạp nước lao đi, về mặt tràn ngập sự hoảng loạn.

"Không, đừng mà!!!!"

Hắc Liên Hoa bật thốt lên, dù vậy vẫn không ngăn được Đồng Du thẳng tay vung kiếm, chém vào đóa sen trắng duy nhất không bị vẩn đục trong hồ.

Đây chính là chân thân của Hắc Liên Hoa.

"Á!!!!!"

Bật thét lên một tiếng tê tâm phế liệt, Hắc Liên Hoa ôm ngực khuy xuống bên đám sen ngã rạp bị Đồng Du hạ gục, khoé môi trào ra từng đợt chỉ đỏ thắm. Ả phần hận trông theo sắc thái lạnh lùng của Đồng Du, cắn răng.

Không sai, đích thị là hấn! Lãnh huyết vô tình Ma Tôn đế quân - Phi Thiên Duyệt!!

Gió xàn xạt thổi, ánh trắng se lạnh vừa dịp chiếu lên bóng người đứng trên đầu đại thụ, đem tất cả những gì bên trong kết giới thu vào hết mắt.

Khoé môi nhẹ cong, Đằng Khả Dật như mọi khi mỉm cười, chỉ là nụ cười hiện tại của y có chút thâm trầm đáng sợ. Y liếc mắt, khẽ cười lệnh cho Minh và Tường cách đó không xa.

"Đi một chuyến thông tri cho ngài ấy, nói là kịch hay mở màn rồi!"

..Gió phiêu phiêu thổi, một đầu tơ bạc như thác đổ trong ánh trắng tỏa ra ngân quang bạt ngàn. Nữ nhân ngẩng đầu, hé mở dung mạo tuyệt thế khiến trăng cũng phải thẹn thùng.

"Phi Thiên Duyệt!"

Khe khẽ thở dài, lại giống như một đời qua đi....

Bạn đang đọc truyện *Ta Là.. Vợ Của Ma Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41-2: Ngoại truyện 3: Thăng——?

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chim chíp chíp hót líu lo, tung mình sải cánh bay trong nắng vàng óng ả. Đang vì vu đón gió thì thỉnh linh bộp một phát, bị nhồi máu cơ tim, rơi từ độ cao 20m xuống ngay nôi cháo bồ câu của Đồng Mẫn Mẫn.

Đồng Mẫn Mẫn.. Lại Thêm một con rơi vào!

Chè chén phủ phê, Đồng Mẫn Mẫn vẩy tay với cai ngục vào lại buồng giam của nàng. Nói là buồng giam, nhưng so với khách sạn năm sao thu nhỏ còn muốn tiện nghi hơn vài phần.

Đây đều là Lãnh Vô Tâm chi hầu bao cho người sửa sang lại phòng ốc, đồ đạc nội thất thì được Ngọc Hoàng Hiên Viên Cẩn Duệ tài trợ cho, thiếu thốn gì thì sang trấn của Công Tôn tiên sinh mà dùng.

Công Tôn tiên sinh.. Hoá ra đây là thủ phạm chôm mấy bịch dầu gội Header&Shoulder của ta!

Với tay bóc trái nho Mĩ bên cạnh cho vào miệng nhai nhóp nhép, Đồng Mẫn Mẫn vừa ăn vừa cảm thán. Bao đại nhân thật xấu tính, có đồ ngon thế nhưng lại tính ăn trộm mềm!

Bao đại nhân.. Lạy thánh, cất trong kết sắt mà cũng bị rìa được!

Thương nhất phải kể đến Triển đại nhân, tháng trước mua kẹo cho nàng xong về là đôi meo râu, mắt tích suốt ba ngày trời, trong phòng còn để lại lá thư tuyệt mệnh.

Triển đại nhân.. Nghe nói chuối đợt này được mùa sai trĩu quả, Đằng Khả Dật huynh đài đã dựng trời trên đó, bảo Triển mỡ lên trên canh chuối phụ, tới tháng chuối chín thì cưa đôi. Mọi người ai có nhu cầu cần tìm, cứ đến núi khi gặp Triển mỡ - Triển Chiêu kính bút.

Bộ tứ Trương Long, Triệu Hồ, Vương Triều, Mã Hán thì thôi khỏi nói tới đi, người thì gãy tay, kẻ thì gãy chân, từ trại tâm thần lết tới nhà xác, oán niệm

ngút trời.

Chưa nói đến việc Đồng Mẫn Mẫn có phải là hung thủ trong vụ án sát hại nam chính hay không, chỉ riêng việc nàng ở đây gieo gió cho toàn thể Khai Phong phủ gặt bão thì đã đủ thấy đức hạnh của nàng. Vấn đề giờ không chỉ đơn thuần là nhận lời mời đến đây xử án nữa, mà còn mạng để về nước hay không mới là vấn đề cấp thiết nhất hiện nay. Một nhà Khai Phong phủ sâu sắc cảm nhận được, chuyến này đi lỗ vốn nặng rồi.

Chả biết nữ chính kia được "ôn" thần nào bảo hộ, cứ nhiên lại có "Thề chết của Conan", đi đến đâu gieo rắc tai họa đến đó. Không cần nói chi đâu xa, phiên xử án sáng nay chính là ví dụ điển hình nhất.

Công đường Khai Phong phủ hôm nay phá lệ im ắng hơn mọi ngày, chỉ thấy mặt ai cũng hầm hầm đen như đất nồi, mà nữ chính đang quỳ bên dưới thì tươi như hoa, vẻ mặt hớn hở chỉ còn thiếu viết mấy chữ.

Được Mùa Trúng Đậm!

Các nàng hỏi vì sao lại có mấy chữ này áy à? Còn sao nữa, đương nhiên là đêm qua nữ chính quơ quét gom sạch sòng bạc rồi. Tội mấy thức cai ngục ghềnh bãi, xem ra tháng này phải lên núi canh chuối cùng Triền đại nhân rồi. Chắc chắn!

Lại đưa mắt nhìn lên, so với vẻ mặt như đi đưa tang của lính gác, thì vẻ mặt của Bao đại nhân phải nói là "Khởi tử hoàn sinh". Trước đây Bao đại nhân "Hắc" bao nhiêu, thì hiện tại Bao đại nhân "Bạch" bấy nhiêu.

Không biết các nàng có còn nhớ sự kiện, Bao đại nhân bị Tú bà Di Hồng viện tống cho một đồng thuốc "Tăng lực" hay không? 😊

Kể từ ngày ấy, Bao đại nhân từ một người có da có thịt, trong một đêm tụt hẳn mười kí. Một tuần kể từ sau ngày thăng đường dạo đó, cái câu "Gió thổi cũng bay" chính là được dùng để chỉ riêng Bao đại nhân.

Thương thay, ngay cả đĩa nho được Trần Lựu trưởng môn đem tới để thăm bệnh, cũng bị nữ chính vô lương tâm nào đó tráp hết.

Trần Lựu. Đĩa đào tiên của ta cũng bị tráp không thương tiếc!

Đứng kể Bao đại nhân chính là tứ đại hộ vệ, mỗi người một vệ, nhưng chung quy nhìn vào đều có thể đọc rõ được một chữ. Thảm!

Vương Triều, Mã Hán. Tay chân bó bột khắp nơi, vài quần chỉ chít, ngay cả xác ướp Ai Cập nhìn vào cũng phải hô sư phụ.

Trương Long thì xui xẻo gặp ngay một tên bác sĩ lang băm, rõ ràng nói là bị đau tim thế nhưng cứ một mực đề đầu ra khám, khám cho đã xong thì phán cho cậu bị đau ruột thừa, cấp cho một cái mất kính ba ngày sau quay lại khám tiếp. =.=

Triệu Hồ thì liên tục cam đoan không bị bệnh thần kinh, cũng không có hội chứng tăng động nhất thời, nhưng vẫn là nhốt hết mấy ngày để kiểm tra toàn diện rồi mới được thả ra.

Triền đại nhân thì đi canh chuối chưa về. Tú bà thì hôm nay khai trương tiệm nên không đến coi được. Nhất thời ở công đường, tà áp đảo chính, Đồng Mẫn Mẫn phát cao là cờ thắng lợi lên ngôi.

Tứ đại hộ vệ nhìn nhau, trao đổi suy nghĩ trong một phút ba mươi giây.

Hôm nay Triền đại nhân vắng nhà, có thể loại bỏ được tiềm năng hiểm họa từ vỏ chuối mang đến. Công Tôn tiên sinh thì bị cấm không được mang quà vật tới trường. Khụ, là công đường, nên cũng không cần lo lắng vấp hột me té vỡ đầu như dạo trước. Thiên thời địa lợi nhân hoà, nên nắm chắc cơ hội này để giải quyết nữ chính đi tai họa ngàn năm kia.

Nghĩ thế, Vương Triều như được tiếp thêm sức mạnh, đường đường đỉnh đạc mang theo cái tay băng bột dậm bước, cất tiếng hô vang.

"Thăng—— Éc éc!!!"

Thăng éc éc là thăng gì chưa biết, chỉ biết Vương Triều vô cùng hi hữu mà vấp hạt lựu té nhào đầu. Một lần nữa chứng minh, đúng là chạy trời không khỏi nắng.

Vương Triều thăng thiên!

Đồng Mẫn Mẫn bị ném về nhà lao, Khai Phong phủ tạm thời đóng cửa không tiếp khách.

Những nhân vật khác vắng mặt trong phiên xử sáng sáng nay, trừ Lãnh Vô Tâm bị giang hồ tiểu tặc thó mất túi tiền đang lưu lạc đầu đường ra, tất cả những người còn lại đều bị bắt hết, bao gồm cả Ngọc Hoàng đại đế chuyên đi hóng chuyện thiên hạ.

A giờ cao tay nhảy nhảy:"Q đại ca, cho em hỏi một câu nhá?"

Q cười:"Thoải mái đi cung!"

A nghiêng đầu, vẻ mặt vô cùng ngây thơ:"Rốt cuộc thì ai đứng sau tất cả chuyện này thế ạ?"

Q cười cười: "Còn ai trồng khoai đất này, nam chính chó ai nữa!"

A trợn mắt há hốc mồm, Q tìm tìm phe phẩy móng rồi đi.

..Trong một sơn động, Đồng Du - Người được cho là đã bị sát hại một cách dã man trước đó, đang hiên ngang ngồi trên ghế ma vương, đối với ông Bụt đứng bên dưới, người đã ra tay vu oan giá họa cho Đồng Mẫn Mẫn mà cười.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là.. Vợ Của Ma Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Linh lực đồng nhất

Khi tia nắng đầu của hừng đông chớm nở trên ngọn lá, lúc này đoàn người Đồng Mẫn Mẫn đã hội tụ lại một nơi, nhưng không phải là bàn bạc kế hoạch để đi tiếp, mà là đánh chén phủ phê.

Đồng Mẫn Mẫn ngồi bệt trên đất, vô cùng mất hình tượng mà cắn xé đùi gà, cũng không quản là có dính dầu mỡ hay không, ra sức ăn như hổ báo lâu ngày bị bỏ đói. Cũng phải thôi, với sức chứa kinh khủng của dạ dày nàng, con ếch nướng tới qua cần bần đã bị tiêu hoá một phát một. Nếu không phải vì quá mệt nhọc, nàng cũng không cam chịu mà ôm bụng đói đi ngủ đâu.

Nhìn hai con gà nướng lá sen thơm nức mũi trước mặt, Đồng Mẫn Mẫn nước miếng chảy dài, bẻ đùi cạp một phát, vừa ăn vừa tám tặc khen ngon, cũng không quản tiếng "Ưc ực!" khả nghi từ trong lùm cây truyền đến.

Mỗ sói nhìn đạo diễn, quệt miệng: "Đây là ích lợi của việc đóng vai chính nha, đi đâu cũng được ăn uống!"

Đạo diễn gật gật tỏ vẻ đồng ý. Chợt có con muỗi mới đi spa về bay ngang qua mặt hai người, mỗ sói đang định đưa tay vỗ nó một chưởng, thì thành linh đạo diễn há mồm táp một phát, đầu đó trong hai má trợn phồng của đạo diễn còn nghe được âm thanh vo vo vo. Mỗ sói im lặng, âm thầm cách xa năm thước, nội tâm khủng hoảng gào thét.

Moá ơi, đạo diễn đói quá hoá rò nè!!

Đồng Mẫn Mẫn ăn thì cứ việc ăn, ai đứng nhìn thì cứ việc đứng, nhưng người đó chắc chắn không phải là Đồng Du. Tuy không đến nỗi mất hình tượng như nàng, nhưng hân cũng góp một chân trong việc xử lí gọn hai con gà rừng.

Chắc chắc, ngại là hại bao tử đó nha!

Mọi người.. Cặp đôi họ Đồng thật vô đối, mặt dày y chang nhau!

Đặng Khả Dật tựa lưng vào thân cây híp mắt. Nếu không phải vì lời nguyên của Đại Ma Vương Chuối, y thật muốn xách chuối ra ném hai cái tên đang ăn không kiêng nể kia!

Mình và Tường trợn mắt nhìn nhau. Có vụ đó nữa hả?

Bạch Triển Nhật thì che miệng, mặt có hơi tái tái. Y vốn là người ăn chay, sống thanh đạm đã quen, tuy cũng không đến mức gọi là kiêng kị những người ăn mặn, nhưng thật vô pháp tiếp thu tình cảnh trước mắt.

Có cần phải ăn nhiệt tình vậy không, nhai thì nhai nhẹ thôi, tốt nhất là nuốt luôn đừng cần! =.=

Mỗ sói thông báo:Chỉ số phá giới của Bạch huynh đài rất cao!

Đồng Mẫn Mẫn ăn no cũng không quên Sí Nguyệt, thỉnh thoảng lại đút cho nó vài miếng thịt. Sí Nguyệt chỉ cần làm các bước đơn giản sau:Há mồm, nhai, nuốt. Mà trong suốt quá trình đó, nó không hề mở mắt.

Không phải Sí Nguyệt làm kiêu, nhưng nó thật sự mệt mỏi, cơ thể vẫn chưa phục hồi hoàn toàn sau dư âm của đêm qua. Sí Nguyệt lúc này như con mèo nhỏ ngoan ngoãn, cuộn tròn vào lòng Đồng Mẫn Mẫn.

"Hú, mang thêm rượu thịt lên đây!"

Đồng Mẫn Mẫn đưa tay chùi miệng, sẵn giọng hô gọi bóng dáng mỏng manh đang tất bật chụm cùi. "Nó" ngóc đầu lên, vô cùng khinh bỉ nhìn nàng.

Đào đầu ra rượu ở chốn này, ác vừa thôi chó, ác quá là dân tình tạo phản đó nha!

Nghĩ thì nghĩ vậy thôi, đời nào "nó" dám gào lên phản kháng. Ôm một bụng ầm ục cam chịu, vẫn là phải làm tròn nghĩa vụ của nàng dâu, bưng bê trà

nước chờ mẹ chồng ăn xong rồi trở mặt lật bàn.

Hic, thật sự là rất ngược!

Nhanh tay đào lấy con gà từ trong đồng than ra, cũng không sợ bị nóng mà vội vã đem về cho cái kẻ đang vỗ bụng kêu đói kia. Chỉ là..

Mắt người dẫn truyện giật giật, giọng run run. Người.. Người có phải là bông sen ven hồ Đại Minh năm đó? "Tóc" đi đâu hết rồi, sao chỉ còn mỗi cái búp sen tro trọi thế kia?

Bông sen nâng hai che mặt, "Oa oa" khóc lớn. Đừng nhắc đến nữa, có thể làm ra loại việc thất nhân ác đức này, ngoài nữ chính nhà các người với sự góp mặt của nam chính, còn có người khác ác hơn nữa sao? Ô ô..

Lau mồ hôi. Thình bịch bông sen bót bị thương, cầm chùng nước mắt, để tại hạ nhắc lại chuyện đêm qua một chút.

Sau khi Đồng Du chém bị thương chân thân của Hắc Liên Hoa, kết giới ánh sáng mà ả giăng ra bị hủy. Linh lực trở về, Bạch Triển Nhật không mấy khó khăn thoát được sự khống chế của đám sen đen, việc còn lại chỉ là thu thập Hắc Liên Hoa nữa thôi.

Nhìn người nằm thẳng cẳng bên dưới, một thân quần áo tả tơi, nói thiệt thì Bạch Triển Nhật có chút không đành lòng. Cũng không phải y hiền lành gì cho cam, mà là căn bản không còn chỗ nào lành lặn để đánh được nữa. TAT

Giải quyết xong rắc rối với Hắc Liên Hoa, Đồng Mẫn Mẫn nhanh chân chạy đến chỗ Sí Nguyệt đang nằm gục một bên. Toàn thân nó run rẩy, lúc này đã đau đến vô pháp mở mắt nhìn nàng.

"Sí Nguyệt!"

Đồng Mẫn Mẫn khẽ gọi, đưa tay vuốt nhẹ lên đôi mắt nhắm chặt của nó, hi vọng có thể giảm bớt thống khổ mà Sí Nguyệt đang phải chịu. Nàng thờ dài, trong lòng như có gì đó muốn trào ra, cảm thấy toàn thân thật bức bối khó chịu.

Thật giống như lúc ở Khai Thanh phái, sự phụ vì nàng mà thân mang trọng thương. Lúc đó nàng chỉ có thể tro mắt ra mà nhìn sự phụ ngã xuống, cảm giác bất lực yếu đuối đến giờ vẫn không ngừng ám ảnh trong nàng. Và giờ là Sí Nguyệt.

Hai lần, cả hai lần đều là vì nàng không có đủ sức mạnh mà liên lụy những người bên cạnh.

Bạch Triển Nhật từ xa đã thấy, đi tới ngồi xổm bên cạnh Đồng Mẫn Mẫn, đối với Sí Nguyệt vươn tay đặt lên trán, thử xem có thể giúp gì được hay không. Chỗ tiếp giáp giữa tay của Bạch Triển Nhật và trán Sí Nguyệt loé lên ánh sáng vàng rồi biến mất, Bạch Triển Nhật mở mắt, đối với Đồng Mẫn Mẫn đang mong chờ nhìn y lắc đầu.

Không kịp nữa!

Bạch Triển Nhật đứng lên rời đi.

Đồng Mẫn Mẫn thất vọng rũ rứt, môi run run cắn chặt để không thốt lên tiếng nấc. Tại lúc đó, trước mặt bỗng trở nên tối tăm, hai mắt thỉnh linh bị che phủ.

"Đừng khóc!"

Giọng nói thật xa lạ nhưng cũng thật quen thuộc truyền vào tai nàng, bất giác lại làm cho nàng cảm thấy an tâm hơn bao giờ hết. Giống như lúc bị nhấn chìm trong biển cả, bốn bề tối tăm, thứ duy nhất trấn an được nỗi sợ của nàng lúc đó, cũng chỉ có mỗi giọng nói ôn nhu trầm ấm này.

Tuy sau đó bị người ta ăn hết đậu hũ! .p

Mồ sôi.. Tụt hết cảm xúc! :v

Bàn tay hơi lạnh nắm lấy tay nàng cùng đặt lên đầu Sí Nguyệt, ngay sau đó, Đồng Mẫn Mẫn cảm nhận được một cỗ năng lực cường đại xuyên qua cơ thể nàng truyền thẳng vào Sí Nguyệt.

Đồng Mẫn Mẫn đã không biết, Cẩm Cổ Huyền Anh Thạch lần thứ hai phát sáng, hơn nữa còn đồng nhất một màu với vương miện mà nam nhân đeo. Trong giây phút linh thể của hai người họ đồng nhất kết hợp, thần lực của Ngọc Hoàng đại đế Hiền Viên Cẩn Duệ nháy mắt sụp đổ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là.. Vợ Của Ma Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Hoàng Phủ Viêm

Thiên giới.

Ầm ầm..

Xoảng..gg!!!!

Bên ngoài Linh Tiêu điện, dễ thấy một đoàn người đang đứng nhón nháo lẫn lộn. Theo tiếng động ngày một lớn dần, nhóm tiên nữ thị hầu lẫn thiên binh thiên tướng canh gác vô cùng sốt ruột.

Ngọc Hoàng đại đế Hiền Viên Cẩn Duệ tức giận, hậu quả là hủy đi hơn phân nửa Linh Tiêu điện!

Đối với sự mất khống chế của Ngọc Hoàng, bọn họ chỉ có thể nhìn mà không dám tiến lên. Hay nói đúng hơn, Ngọc Hoàng đã có chỉ, hạ lệnh truyền xuống không ai được phép xông vào. Kẻ nào làm trái, lập tức phạt đánh mười đạo thiên lôi đầy xuống Địa ngục, trục xuất vĩnh viễn khỏi Thiên đình.

Đâu ai muốn tiên cách bị hủy chỉ trong nháy mắt, ngàn năm tu luyện rồi trải qua nỗi khổ của thiên kiếp, há phải là chuyện đùa. Đến cả Tây Vương Mẫu còn bị từ chối gặp mặt, thì thần tiên có địa vị nhỏ nhoi như bọn họ, đủ tư cách để khuyên giải ngài ấy sao?

Ta nhìn người người nhìn ta, vẫn là im lặng chịu đựng qua cơn thịnh nộ của Ngọc Hoàng thì tốt hơn. Huống hồ, hỏa phát của ngài ấy lớn như vậy cũng không phải là trút lên đầu bọn họ.

Dù tâm niệm vậy, nhưng mắt vẫn không nhịn được lo lắng nhìn vào bên trong.

Máy mắn không có người ở đây hiện tại vào lúc này, bằng không sẽ bị dọa chết khiếp bởi khung cảnh hỗn loạn bên trong. Càng đáng sợ hơn chính là, bộ dáng cực đại hung tàn của Ngọc Hoàng đại đế Hiền Viên Cẩn Duệ.

Hiền Viên Cẩn Duệ đưa tay gạt phăng mọi thứ trên bàn, hấn ôm ngực, thở hồng hộc không ra hơi. Hai tròng mắt đỏ tươi nhiễm đầy tơ máu, dĩ vãng hình ảnh tôn quý cao cao tại thượng lúc này hoàn toàn sụp đổ.

Hắn thở phì phì, vung tay đánh nát tất cả mọi thứ vương bên tầm mắt. Nghiến chặt răng, vẻ mặt đầy phẫn hận.

"Khốn kiếp! Là y, nhất định là y!"

Hoàng Phủ Viêm!!

Một lần nữa nhắc đến cái tên bị quên lãng trong quá khứ, Hiền Viên Cẩn Duệ giống như ăn phải thuốc kích thích mà phát cuồng, hơn nữa còn không khống chế được lực đạo nơi tay mà đánh nát một trong tứ linh cột trần trụ điện.

Thiên đình một phen nhón nháo rung chuyển.

Đáng chết, đáng chết!! Ngày đó hắn không nên nghe theo lời Thượng Tiên, chỉ đơn giản như vậy mà phong ấn y. Hắn lẽ ra nên đập tan hồn phách, hủy đi chân thân, đem y xoá khỏi lục đạo luân hồi, vậy thì đã không phải lo sẽ có ngày y quay lại tìm hắn báo thù. Giờ thì tốt rồi, phong ấn của tứ đại Thánh Nữ bị hủy, Chân Tịnh sơn biến mất, Văn Sinh Thành phục sinh, tiếp theo sau đó..

Tiếp theo sau đó là gì, hắn cũng không dám nghĩ tới nữa.

Vạn năm rồi, dằng dằng thời gian dài như thế. Có những chuyện sớm đã quên đi từ lâu, lại có những chuyện mà cho đến chết cũng không thể quên được. Giống như Hoàng Phủ Viêm, y là vết sẹo cả đời mà hắn muốn xoá cũng không thể xoá.

Hiền Cẩn Duệ còn nhớ rõ, vạn năm trước lửa địa ngục hỏa thiêu tam giới. Thiên giới, Ma giới và Nhân giới lao đao trong vạt dầu sôi. Tứ đại yêu quái thời thượng cổ như sát thần thảo phạt trên toàn bộ chiến trường, không phân biệt là tiên hay là yêu, cứ gặp người nào là hạ sát người đó, nhất thời tạo nên cảnh tượng như địa ngục trần gian.

Cuối cùng, tam giới phải bắt tay về chung một chiến tuyến, gạt bỏ tất cả mọi bất đồng bất bình đẳng, cùng nhau xây dựng thành hào chống lại Bạo Long điên cuồng kia. Cũng không biết là bao lâu thời gian, bao nhiêu người đã ngã xuống. Chỉ biết đến khi trận chiến kết thúc, cả tam giới gộp lại còn chưa quá ngàn người.

Để tránh cho tam giới thoát khỏi tai ương diệt thế, Thượng Tiên đã dùng chính thân mình phong ấn Bạo Long vào giấc ngủ vĩnh hằng. Ngàn năm rồi ngàn năm, vui mình ở nơi tuyết cốc tuyết băng lạnh lẽo.

Ác mộng đó, rồi sẽ lại tái diễn sao?

Cả đời này Hiền Viên Cẩn Duệ cũng không thể quên được, nụ cười lãnh khốc của Hoàng Phủ Viêm trước khi hồn phách bị đánh ra tro tàn.

"Ta sẽ phá hủy mọi thứ, kể cả thứ gọi là thiên mệnh kia!"

Thoáng chốc, tâm tình của Hiền Viên Cẩn Duệ như rơi xuống đáy cốc cùng cực. Một lúc lâu sau, hắn ngẩng đầu lên, tròng mắt u tối loé lên tia tàn độc.

"Người đâu, truyền Thiết Điện Vương đến đây cho ta!!"

Hắn quát lớn một tiếng, liền nghe thấy vô số âm thanh cung ứng bên ngoài nhanh chóng rời đi.

Không khí xung quanh Hiên Viên Cẩn Duệ ngày một ngưng trọng, đến cuối cùng hoá thành một đạo âm thanh trầm thấp đầy lãnh ý.

"Hoàng Phủ Viêm - Đây sẽ là lần cuối cùng ta gọi tên ngươi - Hoàng đệ!"

Bầu trời đêm loé lên những vầng sáng đậm màu, xoay vòng luân chuyển bao bọc lấy Đồng Mẫn Mẫn ở bên trong. Điều kì lạ là, không một ai trong số Bạch Triển Nhật và Đồng Du nhận thấy sự biến dị kia, ngay cả Đổng Khả Dật người vẫn luôn đứng ngoài quan sát mọi động tĩnh cũng không.

Lúc này, Cẩm Cô Huyền Anh Thạch mở ra kết giới tách biệt không gian và thời gian, đem Đồng Mẫn Mẫn và người phía sau hoàn toàn hợp nhất thành một thể. Đồng Mẫn Mẫn chỉ cảm thấy năng lượng cực đại không ngừng rót vào cơ thể nàng, mà những nơi năng lượng đi qua, kinh mạch giống như những dòng chảy nhỏ thông suốt đổ về con sông lớn tụ ở đan điền, tu vi cũng vì thế mà tăng tiến vượt bậc.

Đồng Mẫn Mẫn thật muốn ngửa cổ thét dài.

Má ơi, con cuối cùng cũng một bước lên mây rồi!!

Mỗ sói thông báo:Nữ chính thăng cấp nhà bàn tay vàng của Boss! =.="

Giống như cảm nhận được Đồng Mẫn Mẫn có bao nhiêu cao hứng, phía sau liền truyền đến tiếng cười khê. Nhỏ thôi, nhưng đủ để làm Đồng Mẫn Mẫn ngượng chín người.

Khụ khụ, đừng bận tâm tới ta, cứ tiếp tục đi huynh đài!

Người phía sau lại càng cười vui vẻ hơn, ngay khi Đồng Mẫn Mẫn đang tìm xem có chỗ nào động thổ được hay không? Tay của nàng bỗng dưng dôi về phía mi tâm của Sí Nguyệt, mặt sáng chột loé, một lúc sau đã thấy vẻ mặt thống khổ của nó dần ra không ít.

Có vẻ Sí Nguyệt thật sự mệt mỏi, ngay cả mắt cũng không nguyên nâng lên, liền cứ thế biến trở về chú mèo con nhỏ nho. Nhận thấy sự thay đổi đó, dù vẫn bị người phía sau dùng tay che mắt, Đồng Mẫn Mẫn vẫn là không kiềm được mà đưa tay ôm Sí Nguyệt lòng, cung chiều vuốt ve lên bộ lông mềm mại của nó.

"Nàng thích nó sao?"

Âm thanh trầm thấp từ tính thì thầm bên tai, giống như có ma lực mà không ngừng mê hoặc nàng, nhất thời làm cho Đồng Mẫn Mẫn quần bách không thôi.

Hai mươi năm FA thù thân như ngọc, siêu cấp tự kiêu kiêm mặt dày sánh ngang tường thành - Đồng Mẫn Mẫn - Lần đầu tiên trải qua tình huống cam go "Bị người khác phải thả dê trên chóc", phản văn không biết nên đánh hay nên đâm người phía sau. Nhất là khi cái tay của người kia còn cố tình ôm chặt lấy eo nàng, phiền nhiễu như có như không đảo qua vành tai mẫn cảm, khiến nàng thẹn đến đỏ mặt hận không thể trở y một phát.

Hôm nay rốt cuộc là ngày hoàng đạo gì? Hết bị ma cây sấm sờ lại đến cái tên biến thái phía sau. Làm ơn đi! Ta hiện tại chỉ là một bé gái mà thôi, các người ngang nhiên lợi dụng như thế, không sợ Hiệp hội bảo vệ trẻ em mời lên phòng uống trà làm việc à?

Đối với sự kì quái của người phía sau, Đồng Mẫn Mẫn đã từng lãnh giáo qua nên không dại gì mà đi trên chóc y, chỉ cứng ngắc nghiêng đầu nhẹ nhàng nói một câu.

"Đại ca, em chưa tắm ba ngày nay rồi!"

Ngụ ý, ngồi gần vậy mà không thấy hôi à?

Người dẫn truyện.. Feeling ~ Tụt tụt tụt tụt tụt ~ Thiệt phải nói chớ, đây là giây phút huyệt huyệt nhất trong cuộc đời của "tui"! Có thể một phát đập tan bầu không khí hoa hồng lãng mạn thế này, trình phá hoại của nữ chính chắc đã đạt đến cảnh giới huyền thoại rồi! Hừ hừ, thiệt là mất hứng quá đi thôi!

Người dẫn truyện giận dữ muốn đình công, hậu quả là đạo diễn lại được dịp thi triển chiêu thức Lăng Ba Vi Bộ, một kích đá cho người dẫn truyện bay lên cung trăng. Đợi một lúc sau Hằng Nga tức giận sai thợ ngọc ném về hạ giới, đạo diễn đã ăn xong tô mì, sức lực dồi dào lời giờ người dẫn truyện đã bất tỉnh, kéo vào nằm chung một góc trời với mỗ sói.

Một đàn muỗi từ trong lùm bay ra, vui mừng vo ve:"Đa tạ đạo diễn đại nhân đã cứu đói!"

Đạo diễn khoác tay, về mặt điềm nhiên siêu việt:"Đừng khách sáo, chuyện thường thôi ấy mà!"

Mỗ sói, người dẫn truyện:"..."

Lần này, lồng ngực phía chân động mãnh liệt, người nọ rất không khách khí mà cười phá lên, khiến cho Đồng Mẫn Mẫn ngượng ngùng đưa tay sờ mũi, cảm thấy không biết nên làm sao cho phải.

"Thật sáng khoái! Đã lâu ta không cười nhiều như vậy, nhất thời cũng quên mất như thế nào gọi là cười!"

Người nọ nói, cánh tay vốn ôm lấy eo nàng càng thêm siết chặt, kè sát vào phía sau, giống như không ngại nàng bốc mùi vậy. =.=

Bầu không khí bỗng trở nên tĩnh lặng, không ai nói với ai câu nào, cứ như vậy mà kè cạnh bên nhau. Ngay cả Đồng Mẫn Mẫn cũng có chút không hiểu, nàng vì sao đối với người nọ như vậy nhân nhượng.

Cũng đã vào đầu tháng chín, khí trời se lạnh, từng cơn gió tràn về xuyên qua tán lá nhuộm ướt sương khuya. Đồng Mẫn Mẫn lại một thân áo mỏng manh, lẽ ra nàng nên cảm thấy lạnh mới đúng, nhưng không hiểu sao thân thể lại thấy ấm áp vô cùng, bất tri bất giác cứ như vậy mềm mại tựa vào người phía sau.

"Ta đưa nàng đi ngắm sao trời nhé!"

Chỉ nghe người nọ nói vậy, thân thể bỗng dưng liền nhoáng lên, người nọ đã đem nàng ôm đến trên tay. Đồng Mẫn Mẫn chỉ cảm thấy mặt nàng nóng lên, tai ong ong ù ù cạc cạc, tiếp theo sau đó cái gì cũng không biết, mãi cho đến khi âm thanh từ tính của người đó vang lên.

"Mở mắt ra nào!"

Đôi tay che mắt từ lâu đã không còn, Đồng Mẫn Mẫn nghe lời chậm rãi nâng mắt lên. Một hai ba ánh sao đêm lấp lánh, rồi cả ngàn, cả vạn vì sao. Giống như đứng giữa dải ngân hà, nổi trôi quanh đó chính là dòng sông ánh sao.

"Đẹp.. Đẹp quá!"

Đồng Mẫn Mẫn ngơ ngác vươn tay ra, giống như làm vậy là có thể bắt được một vì sao đang tỏa sáng. Tay chạm vào không khí lạnh lẽo, khiến Đồng Mẫn Mẫn nhận ra nàng ngày thơ tới cỡ nào, còn chưa hề nâng rút tay về, một bàn tay rộng lớn khác đã vươn ra, bắt một một ngôi sao trên bầu trời rồi đặt vào tay nàng. Nhỏ nhỏ lấp lánh, xinh đẹp hữu thần.

Đồng Mẫn Mẫn mỉm cười.

"Đây là lệ phí!"

Còn chưa kịp nghĩ xem lời kia là có ý gì, trước mắt thình lình ập tới. Đồng Mẫn Mẫn ngẩn ngơ, xúc cảm mềm mại trên môi khiến tim nàng đập đến loạn nhịp.

"Mẫn nhi, ta là Hoàng Phủ Viêm!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Là.. Vợ Của Ma Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Tiểu Liên đáng thương

Rất quái lạ, cảm giác này là sao?

"Mẫn nhi, ta là Hoàng Phủ Viêm!"

Tim đập nhanh, đầu vầng mắt hoa, hai chân như nhũn ra không đứng vững được.

"Mẫn nhi!"

Đừng, đừng gọi nữa! Ưm.

Môi lưỡi dây dưa, lời lẽ triền miên. Đồng Mẫn Mẫn hoảng hốt nhận ra, nàng thế nhưng lại không kháng cự nộ cự hôn của người nọ. Mắt từ bao giờ đã bị kín một tầng lụa, dù không nhìn thấy nhưng vẫn có thể sâu sắc cảm nhận được, tâm mắt nóng bỏng của người nọ đang lưu luyến trên người nàng.

Đáy mắt Hoàng Phủ Viêm trầm xuống, có chút bất đắc dĩ cười tự giễu.

Y đối với bé con này luôn dễ dàng nảy sinh dục vọng, lần trước cũng vậy, nhìn thấy nàng mím môi hai mắt nhắm chặt, cả thân thể nhỏ nhắn chìm trong dòng nước tối tăm. Gần như không suy nghĩ, y vùng tay mở ra kết giới của Cẩm Cổ Huyền Anh Thạch, xuyên qua ngưỡng cửa không gian và thời gian, tiến tới đem nàng ôm vào lòng. Trong đầu thấp thoáng suy nghĩ điên cuồng, nếu không phải vì đại cuộc chưa thành, y thật sự đã đem nơi này phá hủy, cả cái kẻ được gọi là Cổ Ngạc Thiên Vũ kia.

Vạn năm đợi chờ, chỉ vì một người mà tỉnh giấc. Trước khi y lấy lại chân thân hủy diệt tam giới, y muốn một lần nếm thử tư vị tình ái khiến người ta lâm

vào điên cuồng kia.

Đôi tay lưu luyến bên cổ Đồng Mẫn Mẫn, Hoàng Phủ Viêm kích hoạt đem Huyền Anh Thạch khởi động. Chỉ thấy tinh quang loé lên, sao đêm cũng mờ nhạt trước ánh sáng tuyệt luân này.

"Ừm."

Đồng Mẫn Mẫn khẽ rên một tiếng, môi bị người nọ gặm cắn khiến nàng rất đau. Nếu không phải vì bị hôn đến mờ mắt, Đồng Mẫn Mẫn thật muốn tiến tới đâm cho người nọ một phát. Còn hôn nữa, môi nàng cũng nhanh trở thành cặp lạp xường.

Nghe tiếng than nhẹ của nàng, Hoàng Phủ Viêm chặt vật dòi môi đi. Còn tiếp tục nữa, e là y sẽ không đợi được mà làm ra chuyện cảm thú với nàng.

Mỗ sói quay qua hỏi đạo diễn: "Có thể thân nhiên ra tay với một đứa bé tám tuổi, như vậy còn chưa đủ cảm thú sao?"

Đạo diễn: "...Đừng lôi ta vào thế giới biến thái của người!"

Mỗ sói: "..."

Đồng Mẫn Mẫn lúc này hoàn toàn mất đi khả năng tư duy, thân thể mềm nhũn tựa vào vòm ngực rắn chắc. Nếu không phải được Hoàng Phủ Viêm ôm lấy, nàng sớm đã ngã xuống rồi.

Đồng Mẫn Mẫn lúc này vẫn chưa nhận ra, vốn nàng chỉ cao đến ngang hông của Hoàng Phủ Viêm, nhưng từ khi nào mà ngay cả đầu vai y nàng cũng có thể chạm tới. Mà quan trọng hơn, ánh mắt của Hoàng Phủ Viêm danh ừn nàng cũng thay đổi.

Một đầu tóc bạch kim đỏ ra như thác, nhẹ nhàng vây lấy thân thể không xương mềm mại. Đôi môi anh đào mọng nước khe khẽ thở dốc, ánh mắt thất thần xuyên qua dải lụa trong suốt mịn hoặc liễu nhân. Biểu tình ngây thơ lại ngoài ý muốn quyến rũ khiến lòng người chao đảo, thật sự làm cho người từng trải như y cũng nhịn không được muốn chạm vào nàng.

Hoàng Phủ Viêm hiện tại có chút hối hận, vốn chỉ định nhìn nàng một lát rồi thôi, không nghĩ đến..

Bắt lấy cái cảm khéo léo của Đồng Mẫn Mẫn, Hoàng Phủ Viêm không thể không thừa nhận. Cái gì gọi là định lực tự chủ mà y vẫn luôn tự tin kia, trong giờ phút này hoàn toàn là thứ bỏ đi, y một chút cũng không chống cự lại được, đôi mắt hàm chứa thủy quang xinh đẹp của nàng.

..Một Đồng Mẫn Mẫn hai mươi tuổi, thật sự là mê hoặc chết người!

Khoang miệng lại bị xâm chiếm, trái với nụ hôn ôn nhu thâm tình khiến người khác trầm mê. Lần này người nọ giống như phát cuồng mà ra sức chiếm đoạt, bá đạo can quấy như muốn đem nàng nuốt chửng mới vừa lòng.

Đồng Mẫn Mẫn: "...Má ơi, con sắp được ghi danh vào kỉ lục những người chết vì hôn rồi! QAAQ

Mỗ sói nhìn Đồng Mẫn Mẫn đầy ngưỡng mộ: "Đạo diễn, ta cũng muốn được chết vì hôn." XD~

Đạo diễn: "...Đợi kiếp sau đầu thai đi rồi ta nói chuyện tiếp." 3.3

Mỗ sói: .._ _|||

Đạo diễn, ta hận người!!!

"Người rớt cuộc là đang làm gì ở đây?"

Nghe thấy âm thanh trầm thấp quen thuộc, Đồng Mẫn Mẫn như người trong mơ mà tỉnh mộng. Thành linh khuôn mặt phóng đại của Đồng Du áp sát tới, Đồng Mẫn Mẫn không kịp suy nghĩ đã vung tay tát cho một cái vang dội.

Đồng Mẫn Mẫn: "Phù phù, con là mẹ hết hồn hà!"

Đồng Du: "...Đạo diễn, tính tiền đi! Một cái tát 50 đô nhé!"

Đạo diễn: "...Ta tình nguyện cho người tát lại!"

Mỗ sói bật ngón cái: "Đạo diễn hảo suất!"

Đạo diễn: "..."

Đối với việc nàng luống cuống đánh người, Đồng Mẫn Mẫn chỉ có thể làm như không có gì mà đứng lên. Dù sao ngày thường cùng hấn đánh nhau cũng không ít, chỉ là một cái tát tai chắc hẳn sẽ không để ý đi.

"Có phải người vừa lên lút làm chuyện gì đúng không?"

Đồng Du nhìn nàng chột hời, khiến Đồng Mẫn Mẫn chột dạ mà quay mặt sang chỗ khác, lí nhí nói.

"Đâu có đâu!"

"Lại còn chối."

Hắn nhướn mày, đưa tay nâng cằm nàng lên.

"Thế về mặt này là gì? Hai mắt nhộn nhạo thủy quang, má thì ửng đỏ hây hây, miệng thì sưng căng mọng nước. Nếu như thật sự không làm gì, tại sao ngươi lại mang về mặt này?"

Đồng Mẫn Mẫn..Kính thật, còn ghê hơn cả thám tử nhà nghề! Nhưng sống chết gì nàng cũng không khai đâu, không khai, không khai! *đỏ mặt*

Đồng Mẫn Mẫn làm bộ hất tay Đồng Du, ra về bình thường mà ôm Sí Nguyệt rời đi. Chỉ có điều động tác làm sao cũng cứng ngắc cứng đờ, một chút cũng nhìn ra là không được tự nhiên.

"Thì, thì tại thiếu không khí chứ sao. Đây nha, đất thì chặt mà người đông, các người tranh nhau hấp khí bằng đường miệng, thải ra bằng mông. Ta trúng bom sinh học nên nhất thời bị ngộ độc, thờ không nổi mới lăn đùng ra xỉu. Đây là lí do vì cùng chính đáng nha!"

Gió thổi vù vù, rừng cây vi vu lá rơi, một đàn người đứng chết sững, có chút không dám tin mà quay lại nhìn nhau, về mặt thì như đang hỏi.

Này, phải ngươi hô hấp bằng công hậu không đấy?

Nhất thời, mọi người đâm ra nghi ngờ lẫn nhau. Tình cảm bao năm, kẻ vai sát cánh, ngay cả khoai sùng cũng đùn đẩy nhau ăn, chỉ vì nữ chính thuận miệng quảng bom mà không khỏi rạn nứt.

Nhắc mới nhớ, hình như ngươi thiếu tiền ta thì phải, mau trả đi nhá!

Đồng Du quắc mắt, về mặt trầm trọng.

"Có phải ngươi.."

Ngươi, ngươi, ngươi cái gì?

Đồng Mẫn Mẫn mở hôi mở hôi tuôn.

"Có phải ngươi lén giấu ta ăn vụng hay không? Hừ, biết ngay là ngươi còn tàng trữ lương thực phía sau mà."

Đồng Mẫn Mẫn ngo ngác, Đồng Du thấy nàng im lặng thì càng tin chắc vào lập luận của mình.

"Chắc chắn là ngươi đã bắt nhiều hơn hai con ếch, nhưng vì bản tính tham ăn mà đem chúng giấu đi, tính nhân lúc mọi người không để ý mà đem ra sục phạm. Hừ, nhưng người tính không bằng trời tính, vẫn là bị ta phát hiện được. Nghe tiếng ta kêu, ngươi vội quá nên tổng hết vào mồm, bởi vì nuốt trọng nên đi được nửa đường thì mắc nghẹn, may thay nhờ ta vỗ một cái nên ngươi mới nuốt trôi được. Đó là toàn bộ quá trình dẫn đến hiện tại có đúng không? Tóm lại, ngươi là lén giấu ta ăn trộm mềm."

Vù vù!!!

Toàn trường lặng ngắt như tờ.

Khoé môi người dẫn truyện co giật. Lạ thánh, đúng là nòi nào nấp vung nấy. Trình bạ của nam chính so với nữ chính, chỉ có hơn không kém.

Đồng Du, là mỗ làm tin ngươi! Còn tưởng ngươi là thanh niên nghiêm túc nữa cơ, hoá ra.. Khụ khụ, lại cùng một ruột với nữ chính!

Đồng Du lờ đi vô số ánh mắt khinh bỉ đang nhìn hắn, chỉ thần nhiên phui tay nói.

"Thôi bỏ qua đi, cái này nên xử lí sao đây?"

"Cái gì cơ?"

Đồng Du ném tới một vật trước mặt nàng, Đồng Mẫn Mẫn Mẫn trông thấy liền ồ lên.

"Ah, ra là ngươi sao?"

Người xui xẻo bị Đồng Du bắt được, hay nói đúng hơn là cái bông xui xẻo bị Đồng Du bắt được, đích thị chính là bông sen ban nãy đã quyết chiến cùng Đồng Mẫn Mẫn kia.

Số là trong lúc lần lữa tẩu thoát, nó vì vấp phải tô mì ăn dở của ai đó mà ngã lăn quay. Xui xẻo thay, lăn một cái liền lăn ngay tới chân của Đồng Du, thế là bị tóm. TT.TT

Đồng Mẫn Mẫn sờ cảm, đánh mắt liếc sang nhìn bông sen đang run lấy bầy, hết như phạm nhân mà ngồi chờ xét xử.

"Ban nãy nó đánh mẹ quá trời, đã vậy còn ngông nghênh thách thức nữa. Du, đạo này mẹ thấy mặt con hơi tái nha, hay mẹ nấu nôi chè hạt sen dưỡng nhan cho con nhé?"

Đồng Du tán đồng gật gù.

"Được đó!"

Được cái gì mà được, người lên nôi hầm canh là ta đó!!!!

Bông sen hú hét, lao tới ôm chầm lấy chân của Đồng Mẫn Mẫn, rung rung nước mắt mà nhìn nàng.

Bông sen:Em trót dại chị ơi, cũng là bị rú rê mà đi vào con đường tà đạo. Gặp chị em như thấy được ánh sáng của chân lý, chị cho em ở lại để học hỏi làm bông sen có ích cho đời đi chị. Đừng đưa em lên nôi mà, em vẫn còn trẻ lắm, chưa muốn gặp Phật Tổ sớm vậy đâu! Oa oa..

Mỗ sói vỗ đùi:Lập luận chặt chẽ, lí lẽ súc tích. Bông sen, mỗ quyết định giữ người!

Đạo diễn liếc nhìn hầu bao:..Tháng này lại húp cháo cảm hơi nữa rồi!

Mỗ sói: :v

Đồng Mẫn Mẫn nhìn bông sen nâng áo nàng mà hí mũi sùi sụt, hứng thú nói.

"Ta giữ người lại thì cũng được thôi, nhưng ta có điều kiện."

Bông sen đang khóc tang nghe thấy liền cười bung cả cánh, mặt tràn đầy sinh khí rạng rỡ.

Bông sen:Miễn chị đừng đưa em lên nôi, cái gì em cũng làm được hết á! Tin em đi, em có giấy chứng nhận hành nghề đa cấp đó chị!

"Nghe được đấy, vậy người có biết nấu ăn không?"

Bông sen vênh mặt:Xời, tương chuyện gì to tát! Không phải khoe chó, điểm nữ công gia chánh của em đứng đầu bảng mấy năm liền đó chị! :v

Đồng gia hai người nhìn nhau, lại liếc nhìn bông sen đang vênh mũi mà khoe thành tích kia. Cười gian, cười cực cực gian. Một giây sau đó, bông sen liền hạn đến không thể đập đầu vào nôi.

"Này, còn muốn đứng ngậy ra đó đến chừng nào, đã nướng xong gà chưa đấy?"

Nữ chính vô lương ném cái căng gà chỉ còn xương vào đầu bông sen, lên giọng mẹ kế mà đi người ta.

Bông sen run rẩy, tức đến xanh cả mặt, tự dặn lòng là phải nhịn đi thôi. Ngày tháng còn dài, thời cơ đâm lên nữ chính còn nhiều. =."

Bê con gà nướng thơm ngon dâng lên tận miệng di ghê, bông sen hiếm hoi được Đồng Mẫn Mẫn ôn nhu xoa đầu, nhưng giá mà nàng đừng nói gì thì tốt rồi, mở miệng ra là cứ y như tát vào mặt người ta.

"Kiểu tóc này rất hợp với dáng người!"

Bông sen:..Troll nhau đấy à? Còn cái cánh nào đâu mà hợp với không hợp, trông ta có khác gì sư cọ đâu?

Bông sen cười ra nước mắt. Ha ha ha. Người ta thì hót tóc đi tu, ta đây thì bị vặt hết cánh mà làm chân sai vặt. Khóc rống. Trời ơi, sao số con khổ thế hử trời? Oa oa oa!!

Điều kiện để bông sen không lên nôi, chính là nó phải trở thành tùy tùng cho Đồng Mẫn Mẫn. Nhưng trước khi được nhận vào làm, bông sen đã trải qua những thời khắc kinh hoàng nhất kể từ ngày nó oa oa tới giờ.

Đồng gia chê nó ở bẩn (cánh bông sen vốn màu đen), liền đề nó ra hăng hái nhổ hết cánh. Ác nhất phải kể đến Đồng Mẫn Mẫn, chẳng những vặt hết cánh nó mà còn lấy cả hạt sen ra, khiến cho đầu nó lủng lổm chổm.

Một đêm ấy, bông sen khóc hết nước mắt khi soi mình dưới hồ. =."

Ấy vậy mà có ai biết đến nỗi khổ của bông sen đâu, người thì ăn chuối, người thì ngắm mây, riêng nhà họ Đồng thì vẫn cứ mặt dày mà ngồi gặm đùi gà. Ăn xong nữ chính còn mất hình tượng mà lấy ngón út xia răng, vô cùng lưu manh nói.

"Tiểu Liên, ta khát nước, mau đi tìm nước về đây cho ta!"

Tiểu Liên?!! Bông sen há hốc. Đây là gọi nó sao?

Đồng Mẫn Mẫn tròn mắt. Không phải gọi người thì gọi ai, nhìn ta giống cái ngó sen lắm à?

Bông sen hiểu ý liền lạch bạch chạy đi, với tay ngắt cái lá sen bên cạnh đi xuống ao lấy nước cho Đồng Mẫn Mẫn, còn rất tri ki vớt miếng bèo đang trôi bỏ vào trang trí cho đẹp mắt. Xong xuôi thì hí ha hí hửng bụng nước chạy về, giữa đường. Khụ khụ, giữa đường thì vấp cục đá té đập mặt.

Phải đó, bông sen té, hơn nữa còn té rất hoành tráng. Chỉ thấy cái lá sen bay bay đập thẳng vào mặt Đồng Mẫn Mẫn, nước nhều nhều chảy ướt cả người nàng. Bông sen ngo ngác ngóc đầu lên, cực kì vô tội mà há hốc mồm.

Lạy thánh, chuyện này lên nôi phê!

E hèm! Không biết là từ khi nào, nhưng bông sen đối với thứ dụng cụ nhà bếp này, nảy sinh cỡ oán niệm vô cùng sâu sắc!

Ai bảo trời sinh nó ngon lành thế kia làm gì, đem đi hầm canh giò heo tẩm bỏ thì ngon phải biết! Chẹp chẹp!

Bông sen:...Kiếp trước phải nó quên đốt nhang cúng thí, nên kiếp này trời mới quả báo cho gặp phải hai tên yêu nghiệt nhà họ Đồng!

Thế giới lặng đi vài giây, gió thổi vù vù nhìn đám người chết sững. Đồng Du anh hùng nhận mệnh bước lên, kéo cái lá sen ướt nước ra khỏi mặt của Đồng Mẫn Mẫn. Không kéo xuống thì thôi, vừa kéo xuống rồi liền thấy, nguyên một cái mặt bánh bèo.. Ặc, là nguyên một cái mặt dính đầy bèo của Đồng Mẫn Mẫn!

Đồng Mẫn Mẫn tròn ngược mắt. Lạy hồn, này thì uống nước bằng mặt!

"Phuttt!!"

Đằng Khả Dật là người mở hàng đầu tiên, rất không khách khí mà "Ha ha!!!" cười thẳng vào mặt nàng. Vai của Bạch Triễn Nhật cũng run lên liên hồi, nhưng ít ra y còn có đạo đức hơn, biết che miệng quay mặt đi chỗ khác mà cười. Minh và Tường thì..

Không liên quan nhưng, hình như nữ chính sắp lên cơn bạo động rồi kìa!

Hậu quả của việc làm nữ nhân tự ái rất đáng sợ nha, chỉ vài phút sau đó, mặt của mọi người đều sưng thành cái bánh bao chiều. Mà bông sen thì còn đáng thương hơn, nó suýt phải về châu phạt tổ trong tình trạng hoa lá tả tơi, thân tàn ma dại.

"Huỳnh không đi cùng bọn ta sao?"

Đồng Mẫn Mẫn nhìn Bạch Triễn Nhật xoay người tò ý rời đi, hơi do dự hỏi.

"Hi vọng chúng ta sẽ sớm gặp lại ở Thiên giới."

Nghiêng người bỏ lại một câu, Bạch Triễn Nhật vung cao tay áo. Một trận gió thịnh linh ập tới, Đồng Mẫn Mẫn theo bản năng nhắm mắt. Lăn nữa mở mắt ra, Bạch Triễn Nhật đã cười mây lướt gió rời đi.

"Chúng ta cũng nên đi thôi!"

Đồng Mẫn Mẫn quay lại nhìn những người đang chờ nàng, khoé môi chọt cong lên, tiến tới kéo tay Đằng Khả Dật và Đồng Du. Nắng vàng lấp lánh xuyên qua ngọn cây phủ một tầng sáng bao phủ người nàng, Đồng Mẫn Mẫn mỉm cười rạng rỡ.

"Xuất phát đến Vô Cực cốc!"

Tiểu kịch trường

Hội nghị "Nam Chính Và Nữ Chính Có Đến Được Với Nhau?"

Mỗ sói đập bàn hú hét:"Ta phản đối!"

Đạo diễn và mọi người:"..." Đã nói gì đâu mà chưa chi đã đòi phản rồi?

Mỗ sói được nước lặn thuyền lại gào lên:"Ta ủng hộ cho Hoàng Phủ Viêm một vé bước tiếp!"

Mọi người:"..Ai ăn bơ không?" Liếc xéo.

Mỗ sói mất điếc tai ngơ, khoanh tay vờ vịt:"Không, đang giảm cân mà bơ bột giề!"

"..."

Mỗ sói:"Ta.."

Hậu cần A:"Đạo diễn, bên nhà đầu tư gọi đến!"

Vừa nghe thấy nhà đầu tư gọi, đạo diễn mồ hôi đầm đìa, hối hả chạy đi nghe máy, năm phút sau mang về mặt trầm trọng trở về.

Mỗ sói thấy đạo diễn về thì vui vẻ nói tiếp chuyện bị cắt đứt ban nãy.

Mỗ sói:"Ta.."

Đạo diễn:"Có hai tin, tin tốt và tin xấu, người muốn nghe tin nào trước?"

Mỗ sói:"..Tin tốt đi!"

Đạo diễn:"Bên nhà đầu tư vừa cử người sang đây khảo sát, cấp gạch đá vừa đủ cho chúng ta xây cả căn villa nghỉ mát dài dài."

Mỗ sói lau mồ hôi. Tin này thì tốt chỗ nào?

Mỗ sói:"Thế tin xấu là gì?"

Đạo diễn:"Họ vẫn tiếp tục đầu tư.."

Mỗ sói nhanh nhẩu đoán, gào lên:"Tin tốt, tin tốt!!"

Đạo diễn lại nói:"Với điều kiện.."

Mỗ sói:@@??

Nói tới đây, đạo diễn xanh mặt:"Nếu để họ thấy người lo chơi lần nào nữa, lần sau gặp lại, không phải là lòng lẻ đường thì cũng là gằm cầu ven sông."

"..."

Sau ngày đó, mỗ sói sống rất khá giả, bơ ăn cả tuần không hết. Chẳng những vậy mà còn bị mọi người quản thúc 24/7, đi đâu cũng có người kẻ kẻ giám sát, đến mức đi cầu cũng không được quá thời gian quy định, tương lai vô cùng bi thảm.

Hội nghị cũng vì thế mà dời đi vô hạn.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là.. Vợ Của Ma Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Ngày tháng ăn chơi nay còn đâu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chim bay hai cặp, bướm lượn hai con. Vì sao cá lặn tận bơi dưới nước? Vì sao ta phải ngồi thiền ở chốn này?

-By Đồng Mẫn Mẫn-

Ba giờ sáng, tóc chưa chải, mặt chưa lau, cứ thế bị nắm giò lôi đi xềnh xệch không thương tiếc.

Bốn giờ sáng, mắt nhắm mắt mở, chân vẹo liêu xiêu, vừa gánh nước vừa khò khò ngủ.

Đá chân cao, đấm tay ngang, chặt chặt chặt, hành nghề còn được mấy cọng, rau thơm còn được mấy lá. Gãi gãi đầu, thôi thì có gì ăn đó vậy.

Nấu com, rửa bát, chum cùi.. Từ ngày biết đi biết nói tới giờ, vẫn là lần đầu tiên trải nghiệm cuộc đời của một ô-sin cao cấp.

Năm giờ sáng, bê đá chạy bộ, cầm rượu đứng tẩn, đập gấu giành mật ong, trèo cây trộm trứng về.

Sáu giờ sáng, đọc kinh học thuật, phụ đạo nửa tiếng để xóa nạn mù chữ. Trong khi đồng môn ngồi thành thoi xoi nước, thì Đồng Mẫn Mẫn nàng đây phải đi quét chuồng gà dọn chuồng vịt.

Chăm chăm chăm thời gian còn lại, tùy theo tâm trạng của sư phụ mà cuộc đời lên voi xuống chó.

Đồng Mẫn Mẫn.. Ta hận. Đây rốt cuộc là cái thể loại thời gian biểu gì, tính hành chết người à? Thức khuya dậy sớm thì thôi không nói đi, dù sao thân phận hiện tại của nàng cũng là một môn sinh, cần cù chăm chỉ ầu cũng là lẽ thường tình. Nhưng làm nàng ba chằm khó hiểu nhất chính là, vì lẽ gì nàng phải đi đánh nhau với gấu?

Học máu. Có trời mới biết được, tâm trạng của nàng lúc đối diện với con gấu khổng lồ cao to như quả núi kia là gì. Cũng chỉ có trời mới biết được, nàng đã phải liều mình như thế nào để ngăn không cho nước tràn bờ đê, phũ sa thấm đất, tuy hậu quả là xém chút nữa vỡ cả túi mật.

Kết cục, sau ba trăm hồi đại chiến tay đôi với gấu, nàng bị nó đập cho te tua như từ. May mà con gấu nó thương tình tha cho nàng một con đường sống, nàng mới còn mạng mà lê lét trở về. TT.TT

Lại nói, kể từ ngày gia nhập Vô Cực cốc đến nay, tính ra cũng phải gần ba tháng nàng trải qua những ngày đau khổ như thế này. Ăn không đủ no, ngủ không đủ giấc, suốt ngày chạy đông chạy tây, còn không thì đi đánh thú.. À không, là bị thú đánh thì đúng hơn.

Mà nguyên nhân sâu xa gây ra tất cả mọi đau khổ này, cũng chỉ có một mà thôi. Nghiến răng. Cao Diên Tông - Giám thị cũng như sư phụ hiện tại của nàng.

Chẳng biết vì lý do gì, nhưng so với Đồng Du và Đằng Khả Dật cùng ngày nhập cốc, thì tước vị của họ với nàng phải nói là một trời một vực, cũng không phải làm những việc lật vật chạy ngược chạy xuôi, đã vậy còn được đồng môn tôn kính xem như thần. Có thể nói, cuộc sống hiện tại của nàng có bao nhiêu thống khổ chật vật, thì hai tên kia chỉ có thể dùng từ ăn sung mặc sướng để hình dung.

Chết tiệt, vì cái gì lại phân biệt đối xử như vậy, chẳng lẽ vì bài kiểm tra đợt trước nàng nộp giấy trắng à? Hu hu, biết vậy đã nhìn bài chép lại rồi! TT^TT

Thế đó, chỉ vì thành tích bê bết kia, nàng bất hạnh trở thành đệ tử chân truyền của một hủ rượu chìm. Nói thế không ngoa đâu nhé, cứ nhìn cái cách mà y uống rượu xem, giống như hận không thể ngấm mình vào vỏ rượu mà bơi luôn ấy.

Điên nhất vẫn là, vị sư phụ này chính là lý do khiến cho nàng ngày ngày mất ngủ, đêm đêm thao thức bị muỗi chích đốt sao trời. Đừng có hiểu nhầm mà tưởng rằng nàng có ý nghĩ xấu với y nhé, đây đều là những tình huống bất đắc dĩ buộc nàng phải căng mắt ra mà thức đó. Làm gì ấy à? Hic, còn làm gì nữa, làm mồi nhậu chứ làm gì! QAO

Vị Cao sư phụ này chỉ được cái ăn nhậu là nhất, nhậu ngày nhậu đêm, thiếu bạn nhậu thì lôi luôn cả nàng vào nhậu cùng. Chẳng biết Vô Cực cốc nghĩ gì mà giao nàng cho tay bom nhậu này, tuy nhìn thì có vẻ là thanh niên cường tráng lưng dài vai rộng, nhưng cứ rượu vào là lại vì bò lăn thay vì đi đường. =.=

Hiếm hoi sư phụ tỉnh táo được vài phút, trông thấy nàng phờ phạc sau một ngày bị gấu đập trở về, thế là tàn nhẫn bảo nàng đi tọa thiền để nâng cao tinh thần. Nhưng ngược nhất vẫn là, ngồi đâu không ngồi lại cho ngồi ngay dưới thác, nước cứ thế và phạt phạt vào mặt. Từ trên xuống dưới, từ đầu tới đuôi, không một chỗ nào là không ướt nhẹp nhèm nhem. Tắm còn hơn là tiền nữ tắm suối, hai ba tiếng vẫn ngồi lì một nơi. May mà nàng có chân khí hộ thể, bằng không thì với cường độ dội nước kiểu này, sớm đã lăn đùng ra ngất giữa phơi thầy như cá rồi.

Đồng Mẫn Mẫn ngẩng đầu nhìn trời.

Đúng là phải ăn qua đau khổ thì mới biết được, cuộc sống trước đây có bao nhiêu tốt đẹp!

- By kinh nghiệm đau thương của Đồng Mẫn Mẫn - TT..TT

Loạt xoạt, loạt xoạt!!

Từ trong lùm cây một cái đầu thỉnh thoảng ra, Đồng Mẫn Mẫn cả người giật thót, đưa mắt cảnh giác xem có phải là con gấu chuyên đập nàng hay không?

Vuốt ngực.

Hú hồn, may mà không phải gấu, nhưng cũng chẳng hơn gì. Thú thật thì nàng tình nguyện bị gấu đập, cũng không muốn phải nhìn thấy cái vẻ mặt nham nhở đang cười toe toét kia.

Một lần nữa cảm thán. Rốt cuộc thì số nàng nhẹ như thế nào mà lại đi bá tay bom nhậu này làm sư phụ?

Ngẩng đầu, vẻ mặt bi thảm, gào thét.

Ông trời ơi, trả lời con đi ông?

Ông trời nghe thấy vội vàng nói vọng xuống:"Hai, tư, sáu miễn tiếp khách con nhé!"

Đồng Mẫn Mẫn:"..."

Khụ, lại kể về nam nhân đang núp lùm kia. Đúng như Đồng Mẫn Mẫn nói, thay vì đứng lên đi bình thường như người ta, nam nhân này lười đến mức chọn phương thức bò lẩn để di chuyển. Chẳng những thế, y còn có thể vừa nốc rượu mà vừa lẩn. Đây có thể xem như là một trong bảy tuyệt kĩ thất truyền của chốn võ lâm giang hồ, đứng đầu là tuyệt kĩ "Vừa mở mắt nhưng vẫn có thể ngủ được". =.=

Cao Diên Tông lẩn được mấy vòng thì đã nằm ngay mép suối, y một tay chống đầu, một tay cột nhả bầu rượu mà nốc tiếp. Đem hai con mắt lơ dờ mà nhìn Đồng Mẫn Mẫn đang xám xịt ngồi trong dòng thác, gào lên như thể sợ người ta không nghe thấy.

"Hú hú! Đồ đệ ngoan, đang tắm suối hả con? Nác cục. Tắm ít ít thôi con nhé, tắm nhiều quá cá chết thì thầy trò ta lại đói!"

Đồng Mẫn Mẫn.. Ta "Ô nhiễm" tới mức đó sao?

Mỗ sói gật cả gật:"Hai ngày tắm một lần, kể ra cũng không ô nhiễm lắm!"

Đạo diễn. Im lặng và cách xa năm thước.

Mỗ sói:"..."

Lờ đi ánh mắt u oán của ai kia, Cao Diên Tông xoay bầu rượu trên tay lại nốc một ngụm, cười cợt nói.

"Đồ đệ ngoan. Nác cục. Bữa nay sư phụ thêm ăn hải sản. Nác cục. Con chịu khó xuống ao mò mấy con ốc về luộc nhé!"

Đồng Mẫn Mẫn tròn mắt. Ồ, mời bén nha!

Nhưng..

"Sư phụ, người bảo con ngồi ở đây hai canh giờ mới được ra ngoài."

Ngụ ý, xin lỗi nhưng em bận rồi anh à!

"Hừm, vậy sao? Nác. Thôi, ngồi nhiều đó đủ rồi, ngồi nữa cũng chỉ chai mông mòn đá chứ làm gì! Ngoan, mau đứng lên đi tìm đĩa sò hấp về đây cho sư phụ! Nác cục. Ha ha, rượu ngon, rượu ngon! Đồ đệ, con cũng mau tới làm một ngụm cho ấm bụng đi nào!"

Đồng Mẫn Mẫn.. Lạy thánh, mặt dày đến thế là cùng!

Bao nhiêu lời rửa xả chưa kịp cất lên, thì Cao sư phụ lại lẩn nữa sấm vai Hàm Hương mà lẩn đi mất. Đồng Mẫn Mẫn tức đến muốn học máu bò mình, nhưng cuối cùng chẳng thể làm gì khác hơn ngoài việc xoắn ống quần lên mà đi mò ốc. Tội nghiệp Đồng Mẫn Mẫn, nhân sinh hai mươi mấy năm, vẫn là lần đầu tiên trải nghiệm cuộc sống nhân gian dân dã.

Đồng Mẫn Mẫn.. Cuối cùng thì em cũng hiểu được tâm trạng của chị Cám khi bị bắt đi mò tôm bắt tép, cái cảm giác này, thật chầm chầm chầm không nói nên lời. TT.TT

Khó khăn lắm mới bò ra khỏi hồ nước, Đồng Mẫn Mẫn nằm bẹp trên mặt đất, nghĩ cũng không nghĩ muốn động dậy.

Hành xác, đây đúng là hành xác mà trời! Lý thuyết em còn chưa học vững, thế nào mà đã bắt em đi thực tập hành nghề rồi? Chết tiệt, nàng nhất định phải lập đàn nguyên rủa tể sống cái tên sư phụ ác độc kia! Này thì ốc này!

Liêng!

Cóp!

Ồ, có tiếng vang nha!

Đồng Mẫn Mẫn ngóc đầu nhìn lên, xem là người đi đường xui xẻo nào bị nàng ném trứng. Không nhìn thì thôi, vừa nhìn đến chỉ hận không thể lập tức lẩn đằng ra xù.

Ác, như thế nào mà lại là bản mặt kinh khủng kia? Con trai ngoan, không phải là mẹ cố tình đầu con à! QAQ||||

Số của Đồng Mẫn Mẫn hôm nay, chỉ có thể nói một câu là đen sì lì như đất lợ nghe để hình dung. Đụng đến cái gì là hỏng cái đó, đi đâu cũng bị người ta bắt lại hành hạ cho vài phát, đương nhiên Đồng Du cũng không ngoại lệ. Nhìn đi, chưa chi đã bị treo ngược lên cây rồi.

Đồng Mẫn Mẫn máu dồn lên não, dù thế vẫn không quên mở miệng lấy lòng người trước mặt.

"Đúng là dù nhìn ở góc độ nào, thì trông con vẫn đẹp lạ đẹp thường. Du ngoan của mẹ! Du cục cưng, cục vàng, cục bạc! Mau thả mẹ xuống đi con, để mẹ còn trở tài lộc ốc gia truyền cho con ăn nữa!"

Đồng Du.. Có thánh mới tin nguoi luộc được ốc!

Đừng hỏi vì sao, lần trước ném qua cái món ếch nướng than đen của nàng, hắn đã phải chặt vật gần chết mà lăn lê bò trườn đi tìm nhà xí. Giờ thì lại muốn lược ôc sao? Thôi xin kiêu đi nhé! Hắn thà là bụng đói còn cào, cũng không muốn trải qua cái cảm giác bị Tào Tháo rượt thêm một lần nào nữa.

Mỗ sói:"Sao mắt lòng tin vào con người thế hở ấy ơ?"

Đồng Du hừ lạnh, lờ mờ khiến mỗ sói nổi hết da gà.

Ác, y vẫn để bụng cái vụ bình chọn đây mà! Lau mồ hôi, vẫn là nhanh chân vọt lẹ trước khi trở thành nạn nhân xấu số thứ hai.

Đang tông teng lắc lư mình trên cây, Đồng Mẫn Mẫn chợt nhận ra, đằng sau cái vè mặt cau có khó chịu của Đồng Du, là một bọc vải được gói gọn tí mĩ.

Đồng Mẫn Mẫn.. Ra là có chuẩn bị mà đến nha!

.

.

"Hừ, quý đôi!"

Đến đây chừng được nửa tiếng, nhưng quả thật là Đồng Du xem không nổi nữa, mặt hắn hằm hằm âm u.

Con gái con đưa gì mà không có ý tứ gì hết, ăn uống kiểu gì mà văng tung toé lên mặt người ta. Nếu đổi lại là người khác, hắn sớm đã đem kẻ kia đi đánh cho kêu cha gọi mẹ rồi. Nhưng thôi hắn không phải không biết tính nết, đánh nàng thì lại mắc công mang tiếng. Trăm không ngàn không, vẫn là nhân nhượng cho qua hết bữa trưa này.

Nghiến răng, Đồng Du tự dặn lòng, dù hai mắt đã muốn phọt ra khi bị cọng hành văng vào mặt.

Đồng Mẫn Mẫn chấm dứt ngón tay, trong miệng nhồi bao nhiêu đồ ăn vẫn có thể thản nhiên mà nói, hơn nữa còn vô cùng rành mạch.

"Con cứ thử ăn quả dại vài ngày mà xem, đến lúc đó con nhìn mẹ mà không như thú rừng vồ mồi mới là lạ."

Có hoá thú cũng không thèm ăn người, người gì mà chẳng được bao nhiêu lạng thịt.

Đồng Du âm thầm khinh bỉ, đánh mắt sang chỗ khác.

"Tiểu Liên đâu? Nó không đi cùng người à?"

Sao lại khổ đến mức đi nhặt quả dại mà ăn rồi?

"Để mẹ nhớ! À, hình như là đang tu luyện nha!"

"Tu luyện?"

"Phải, chẳng là dạo trước trong lúc đi bắt gà rừng hầm canh, mẹ và Tiểu Liên tình cờ tìm được một cái động rất đẹp. Sau khi ăn uống rồi tắm hồ, mẹ phát giác trên cái búp sen trợ trụ của Tiểu Liên, vài cái cánh hoa be bé dường như muốn đâm chồi. Tiểu Liên mừng lắm, nhảy tung tung cả lên, xin mẹ cho nó ở lại để tiếp tục tu luyện, mong sao sớm ngày tu thành chánh quả."

Nuốt xuống miếng gà, Đồng Mẫn Mẫn lại nói.

"Mà con biết đó, mẹ vốn ăn ở có nhân có đức, làm sao nỡ từ chối một cái bông sen đang ra sức khẩn cầu. Mẹ chỉ bảo nó, thôi thì người ráng ở lại mà tu luyện cho tốt, đằng sau này khi về già còn có người mà phụng dưỡng ta nữa. Mẹ chỉ nói có vậy để cổ vũ tinh thần nó thôi, thế mà con biết ánh mắt của nó nhìn mẹ lúc đi vào động như thế nào không? Chắc, giờ nhớ lại mới thấy, giống ăn phải muôn ngàn cay đắng vậy!"

Có thể không cay đắng sao? Đến già mà vẫn bắt người ta đi theo phục dịch thế kia, bông sen không trầm mình xuống hồ tự vẫn đã là may lắm rồi!

Đồng Du đảo mắt, lười nói lí cùng nàng, chỉ hỏi.

"Vậy còn Sí Nguyệt?"

"Sí Nguyệt thì mẹ không rõ, dạo này nó hay đi ra ngoài từ sớm, đến tận chập tối khuya thì mới mò về. Hỏi thì nó không trả lời, nên mẹ cũng chẳng biết là nó đi đâu."

Đồng Mẫn Mẫn ngáp, há to miệng ra mà cạp miếng thịt cuối cùng, hai mắt đã muốn lim dim đi tìm gặp Chu Công.

"Người ở đây, vất vả lắm sao?"

Hừm?

Đồng Mẫn Mẫn ngóc đầu, đã hơi hơi tỉnh táo, lại có chút mơ màng.

Rốt cuộc thì hấn muốn nói gì nha?

"Nếu cảm thấy không chịu được nữa, từ bỏ, ta dẫn ngươi rời đi."

Miếng thịt gà trong miệng Đồng Mẫn Mẫn rớt xuống, nàng kinh ngạc tròn to mắt há hốc mồm mà nhìn người đang nói.

Gì đây, gì đây? Về mặt này là sao nha? Đừng nói với nàng là cái tên mặt lạnh này, cuối cùng cũng học được quan tâm lo lắng cho nàng rồi nha? Oa oa, hôm nay chắc trời bão lớn quá!!

Trước ánh mắt cực kì sắc sảo xét nét từng chi tiết của Đồng Mẫn Mẫn, Đồng Du không được tự nhiên quay mặt sang chỗ khác.

Hấn đúng là điên thật mà, nghĩ gì mà lại nói những lời đó cơ chứ? Chết tiệt, giờ rút lại có còn kịp không?

Ha ha, câu trả lời đương nhiên là không rồi, dễ gì mà Đồng Mẫn Mẫn chịu buông tha cho Đồng Du như vậy. Cũng không quản hai tay dầu mỡ, nàng cứ thế nhảy cẫng lên người Đồng Du, túm lấy vai áo hấn mà ra sức lắc lắc, về mặt thì hí ha hí hờn.

"Con trai ngoan, con đang lo cho mẹ đó sao? Đúng không, đúng không? Mẹ biết mà, chỉ có con trai của mẹ là yêu mẹ nhất thôi!"

Cọ cọ, ra sức ăn đậu hũ. Hí hí, lâu rồi chưa ăn đậu hũ của con trai nhà! Mẫn nguyện, thiệt là mẫn nguyện quá đi thôi! XD

Đồng Du phiền chán đưa tay đẩy mặt nàng ra, chỉ là làm sao cũng không nhìn thẳng vào nàng, mắt thì cứ chớp chớp nhìn sang chỗ khác.

Đồng Mẫn Mẫn.. Yaaa, thiệt là "Ciu" quá đi thôi!!!!

"Đủ rồi, tránh ra nào! Trời đã nóng rồi mà còn đu đeo!"

Đẩy đẩy đẩy, càng đẩy thì Đồng Mẫn Mẫn càng ra sức quăn chặt, về mặt thì như vậy XD như vậy XD XD và như vậy XD XD XD

"Không buông, không buông! Chết cũng bám dính vào con!!"

Đồng Du tròn mắt. Đúng là đĩa đu chân nhà nghề có khác!

Đồng Mẫn Mẫn mặt dày, ra sức cọ cọ ăn vạ trên người Đồng Du. Cọ cọ cọ. Cọ cọ cọ. Ngủ luôn hồi nào chẳng hay.😏

Đồng Du nhìn nàng thêm thiếp trên người hấn, khoé môi chột nhếch.

Đúng là con chó nhỏ ưa thích cọ người!

Đem nàng bế lên chân, hơi điều chỉnh lại tư thế, Đồng Du ngã ra tựa vào tường thụ phía sau. Gió se se thổi, hấn cũng rãi nhắm nghiền hai mắt, tận hưởng không khí an bình hiếm có.

.

.

"Đừng đi! Ta van huynh, đừng đi có được không?"

Gió lửa nổi lên, đằng sau đó là thiên binh thần tướng đang truy đuổi. Nữ nhân một màu bạch y thuần trắng như tuyết sương, trên gương mặt xinh đẹp thanh tú, hai hàng lệ ngọc rơi dài khiến người ta thương tiếc. Nàng lúc này nắm chặt lấy một tay của nam nhân, sống chết giữ lấy một mực không buông.

Hắc y nam nhân đảo mắt nhìn nàng, lạnh lùng nói.

"Sur muội, mau buông tay! Những gì ta đã quyết, dù là ai cũng không thể thay đổi được!"

Nữ nhân lác đầu, kiên quyết không buông tay hấn, nói.

"Không!! Ta sẽ không buông tay, nhất quyết không để huynh đi vào con đường tà đạo!!!"

Hồi trống thúc giục ngày một vang dồn, ánh mắt nam nhân cũng thay đổi trầm xuống. Bỗng hấn đưa tay vuốt mặt nàng, ở trên gò má trắng nõn mà lưu luyến chạm vào.

"Sur muội, muội giống như một đoá sen trắng vậy. Trong trẻo tinh khiết, chẳng hề biết đến vẩn đục bên dưới lòng hồ."

"Sur muội, ta sẽ không cầu muội tha thứ cho ta, nhưng ta muốn muội biết rằng, vạn vật không chỉ đơn thuần nhìn bằng mắt thường là có thể thấy được tất cả. Những thứ tưởng chừng như cao quý đẹp đẽ, chưa hẳn bên trong đã cân xứng với vẻ ngoài của chúng."

"Sư muội, một ngày nào đó, muội sẽ hiểu được vì sao ta chọn phản bội Thiên giới."

Trước mắt bỗng nhiên tối sầm, nữ nhân mềm nhũn ngã vào người nam nhân. Những lời muốn nói chưa kịp cất lên đành bất lực buông tay, hàng mi rũ xuống che đi khuôn mặt tuấn đạt của người nọ.

Sư huynh..

Nam nhân vẫn vờ ngón tay vuốt nhẹ khuôn mặt nàng, thay nàng lau đi nước mắt chậm chạp kéo dài đến môi. Động tác ôn nhu đến cực điểm, nhưng trên mặt một chút biểu tình cũng không có.

Rừng trúc lá lay xào xạc trong đêm, thấp thoáng bóng người từ xa bước lại. Nam nhân ngay cả mắt cũng không nâng, chỉ mở miệng nói.

"Thay ta chăm sóc muội ấy! Những gì chúng ta đã hẹn, ta nhất định sẽ không quên! Cáo từ!"

"Chậm đã!"

Theo một tiếng gọi vội, đã thấy bạch y nam nhân ném cho hắc y nam nhân một vật. Nhận ra thứ trong tay là gì, đáy mắt hắc y nam nhân chợt loé, bên môi thấp thoáng ý cười nhàn nhạt.

Tiếng truy binh ngày một đến gần, hắc y nhân xoay người dặm chân rồi đi, rất nhanh đã lẩn khuất sau bìa rừng.

Trăng nửa mờ kéo theo mây trôi, khiến lòng người càng thêm u ám. Bạch y nam nhân ngẩng đầu nhìn trời cao, không tiếng động khẽ thở dài.

Đêm sâu thâm trầm, lớp màn bí mật từ từ hé mở.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là.. Vợ Của Ma Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Dệt mộng thoi đưa

Tại sao?

Rốt cuộc thì tại sao người lại hận ta như vậy?

Thiên lao này vì ta mà xây nên. Gông xiềng này vì ta mà đúc kết. Nơi ta sinh ra cũng là nơi trói buộc ta vĩnh viễn.

Phụ hoàng, người có bao nhiêu hận ta?

"Người là sai lầm! Sinh ra là sai lầm, để người tồn tại là sai lầm, đến khi chết đi, người vẫn là sai lầm. Cuộc đời trăm, sai lầm lớn nhất chính là lưu lại yêu nghiệt nhà người!"

Người đến lạnh lùng không thương tiếc, tư thế uy nghiêm vững trãi tựa như núi Thái Sơn, sẵn sàng giẫm lên thân thể chi chít vết thương tưởng như không bao giờ có thể lành lại. Dù là vậy, y vẫn cắn răng tiếp tục chịu đựng, chưa bao giờ có ý nghĩ muốn phản kháng.

Y sinh ra mang mệnh sát thiên, là người được tiên đoán sẽ trở thành ác thần hủy đi tam giới. Ngay từ khi còn chập chững biết đi, y đã bị đem đến nơi này bắt nhốt đến quên cả thời gian.

Rốt cuộc thì số phận trớ trêu đến cỡ nào, để một người vốn mang thân phận hoàng tử cao quý phải chịu cảnh tù đầy?

"Nếu đã là sai lầm, vì sao ngay từ đầu người còn cố tình phạm phải?"

Chát!

Một cái tát nặng nề giáng xuống, tiếng vang thanh thúy vọng lại cả một toà cung điện rộng lớn. Người nọ nghiêng rặng, nghiêm lãnh nhìn thiếu niên bị đánh đến lệch mặt.

"Câm miệng! Người nghĩ người có tư cách chất vấn trẫm sao?"

Thiếu niên nhếch miệng, bên môi trào ra một sợi chỉ đỏ. Y nghiêng đầu, một đôi hồ phách sáng rực kinh tâm động phách.

"Phụ hoàng, nếu người đã hận ta đến vậy, chi bằng để ta chết đi. Chi là, trước lúc chết xin người hãy để cho ta được gặp mẫu thân một lần cuối."

Trong kí ức, y không bao giờ có thể quên được vòng tay ấm áp hiền từ kia. Cả gương mặt xinh đẹp đắm nước mắt, và tiếng gào thét tuyệt vọng khi thiên

bình thần tướng tới bắt kéo y đi.

Y không oán hận số phận này, càng không oán hận người đã đẩy y vào tình cảnh không lối thoát. Nếu y chết đi có thể đổi lại hoà bình cho tam giới, vậy thì y chết đi cũng không hối tiếc. Nhưng, y chỉ xin một chút nhân từ để được chết trong vòng tay ấm áp nhất.

"Không thể!"

Âm thanh lạnh lùng uy nghiêm vang lên, cắt đứt triệt để mọi hi vọng của thiếu niên.

"Ngàn năm trước, trẫm đã hủy đi hôn phách của nàng ta rồi! Người người muốn gặp, từ lâu đã không còn tồn tại!"

Chỉ nghe thấy một tiếng bạo rống như oanh tạc trời cao, hắc long phá xích tung mình đập nát điện cỏ.

Là ai đã nói thiên mệnh thì không thể chối bỏ? Chính các ngươi đã bức ta đi vào con đường này! Các ngươi muốn thấy ác thần diệt thiên? Được, ta sẽ cho các ngươi trả giá bằng chính sinh mạng của mình! Nếu ta đã không thể hạnh phúc, vậy thì các ngươi hãy cùng ta trầm luân trong địa ngục đi!

Vạn năm trước, giọt nước mắt trân quý của bạo long rơi xuống, đổi lấy ngàn năm hòa thiêu tam sinh. Thiên giới là nơi đầu tiên bị tàn phá, bồng lai tiên cảnh bỗng chốc trở thành hoang phế hư vô.

Thiên đế băng hà, sắc phong cho Thái tử Hiên Viên Cẩn Duệ lên nối ngôi. Trong lễ đăng cơ, bạo long ngẩng đầu cất cao tiếng gầm thị uy, giẫm chân xé nát bầu trời.

Thiên địa tam sinh, ta sẽ hủy diệt tất cả!

.

.

Róc rách.. Róc rách..

Suối nước về đêm nhuộm lên màu tình mĩ của bầu trời, lấp lánh trắng sao như đem cả dải ngân hà uốn lượn quanh lòng hồ mộng mơ. Đầu đó giữa ghềnh thác êm đềm gió hát, đào hoa rực sắc tung mình bay giữa trời quang.

Đôi tay trắng nõn tinh tế chuyển động theo dòng chảy, nước như những sợi tơ mỏng đan xen kết thành những đóa hoa tuyệt đẹp. Trăng soi nửa mảnh trong ngần, đỏ xuống trời cao ba ngàn sợi bạch kim lung linh tỏa sáng.

Sa y mỏng theo dòng năng lượng cường đại phản phát tung bay, đôi tay xoay chuyển tạo thành quả cầu nước ẩn chứa sức mạnh hủy diệt. Giai nhân nhú mày, chỉ là thoáng qua nhưng dường như một bên mắt của nàng phút chốc đỏ rực.

Bùm!!!

Quả cầu nước vỡ tan, giải phóng nguồn năng lực cực đại hất văng mọi thứ xung quanh. Giai nhân "Ai ô!" ngã sang một bên, nước mắt đi sự không chế giữa thiên không rơi xuống như mưa.

"Chết tiệt, lại thất bại nữa rồi!"

Giai nhân tặc lưỡi, đối với sự tình này xem ra đã trải nghiệm không ít. Nàng vươn tay hất mái tóc ướt sũng ra sau, khoảng khắc đó, trăng dường như cũng nhạt màu vì nàng.

Đây chẳng phải là hình thái trưởng thành của Đồng Mẫn Mẫn sao?

"Đáng ghét, đáng ghét! Rốt cuộc là sai ở đâu nha?"

Đồng Mẫn Mẫn vỗ vỗ cái đầu đáng thương, nghĩ cũng nghĩ không ra rốt cuộc là nàng làm thiếu bước nào.

Ai ai, vẫn còn thời gian, chi bằng thử lại lần nữa vẫn hơn, chứ ngồi đây suy nghĩ thì đến Tết năm sau vẫn chưa ra được vấn đề.

Đồng Mẫn Mẫn chống tay muốn đứng dậy, nhưng thỉnh linh nàng rơi xuống khoảng không hụt đi một nhịp. Làn sương trắng mỏng vờn quanh cơ thể, chỉ trong một chốc Đồng Mẫn Mẫn nhỏ xinh ngày nào lại xuất hiện.

"Ác, lại teo nhỏ nữa rồi!"

Đồng Mẫn Mẫn bĩu môi ngồi bẹp trong nước, rất không có hình tượng mà chống tay trơ mắt ra. Nếu dùng một phép liên tưởng để so sánh, thì đó hẳn phải là một cái bánh bao chiều nhăn nhó bí xì.

Từ lúc trở thành đồ đệ chân truyền của sâu rượu.. Í nhầm, là đồ đệ của sư phụ Cao Diên Tông. Trải qua vô số ngày mò tôm bắt ốc, lội núi tìm nhân sâm hầm gà. Đồng Mẫn Mẫn nàng đây đã tu thành chánh quả, một thân mình đồng da sắt, đến con gấu nó đập nàng mà cũng muốn chán luôn.

Nói đi thì cũng phải nói lại, đều đã hơn trăm năm qua đi. Đồng Mẫn Mẫn tự nhận, nàng tuy không phải là tài năng xuất chúng gì, nhưng siêng năng chăm chỉ thì có thừa hơn ai hết. Nhất là khoảng thời gian này, công sức mà nàng bỏ ra đã được đền đáp tương xứng đến không thể tương xứng hơn. Bằng chứng chính là, nàng đã có chế ngự được phần nào ẩn nguyên trên gương mặt mình.

Đồng Mẫn Mẫn vươn đôi tay nhỏ nhắn lên xem, từng ngón tay chậm rãi khép lại rồi siết chặt thành nắm đấm.

Tuy hiện tại nàng nhiều lắm chỉ duy trì được hình dáng trưởng thành trong vòng một tiếng, nhưng tin chắc sẽ có một ngày, nàng trở nên mạnh mẽ rồi tự tay phá bỏ ẩn nguyên này. Sẽ có một ngày như thế, nàng tin tưởng.

Nhưng có một vấn đề cấp thiết cần phải được giải quyết gấp rút hiện nay, đó là..

Chết tiệt, cái con gấu kia ăn gì mà sống dai vậy? ==

Trăm năm, là trăm năm rồi đó!!! Nàng là người tu tiên thì không nói đi, nhưng cái con gấu kia lấy việc bạo hành nàng làm niềm vui, vậy mà cũng tu tiên được à? Nhờ đầu tinh cò gặp lại trên thiên giới, nó không có ai bầu bạn nên muốn tìm nàng "ôn lại kỉ niệm xưa" thì phải làm sao đây? OTL

Đồng Mẫn Mẫn lấy làm lạ một việc, rõ ràng là sức mạnh của nàng tăng trưởng theo thời gian. Nhưng vì có gì, trình của con gấu kia cũng tăng trưởng theo thế? Trăm năm đó lại, nó vẫn đập nàng te tua như thường, một chút cũng không có dấu hiệu xuống sắc.

Khóc. Đều nói, quân tử trả thù mười năm chưa muộn, nhưng mà nàng đây đã trả thù một đời rồi vẫn chưa xong là sao? (Gào thét-ing) TT^TT

Đang lúc nàng suy tính tìm cách đim hàng con gấu, thình lình một giọng nói vang lên khiến nàng hết hồn giật thót người.

"Đêm khuya không ngủ, ở đây âm ỉ cái gì?"

Tiểu kịch trường

..Cảnh 44, giai nhân lộ ao.

Mỗ sói:"Có một sự ảo tưởng không hề nhẹ! Đạo diễn, ai cho người nhảy cảnh ghê vậy?"

Đạo diễn:"Nhà đài."

Mỗ sói:"..."

Người dẫn truyện:"E hèm! Thỉnh hai vị dặt nhau ra bãi đất trống mà quyết đấu, ở đây mỗ còn phải làm việc mà kiếm tiền nuôi gấu nha!"

Đạo diễn và mỗ sói đang đập nhau toi bời, không hên mà cùng đưa mắt nhìn sang người dẫn truyện.

Đạo diễn với thành tích bầm một con mắt, tiến lên hăm he:"Muốn chết?" 3.O

Mỗ sói với thành tích gãy hết cái răng cửa, xoắn xoắn tay áo:"Chán sống rồi à?" TAT

Người dẫn truyện mồ hôi mồ hôi rơi, vẩy vẩy tay lắc đầu nguây nguây, không ngừng đi lùi về sau, sợ đến muốn tè ra quần:"Không, ta còn yêu đời lắm, còn muốn sống theo đám bảy mươi năm nữa cơ!" Ôm đầu gào thét:"Á!!! Làm ơn đừng có đánh vào mặt mà!!!!"

Mỗ sói trợn mắt nhìn đạo diễn:"Đã đánh cái nào đầu mà hấn la ghê vậy?"

Đạo diễn:"Cứ để hấn la!"

Vài phút sau đó, ba người đánh nhau thì không sao, nhưng giai nhân trong hồ thì đã nhập viện vì bị cảm lạnh. Phía nhà đầu tư tức giận, rẹt rẹt kí vào hợp đồng bắt ba người bồi thường. Phía công ty diễn viên thì cứ luật sư kiện ba người ra toà, khả năng rất cao là họ có thể nhận bản án chung thân về vườn.

..Một phút mặc niệm bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là.. Vợ Của Ma Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Rời cốc (1)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

"Đêm khuya không ngủ, ở đây âm ỉ cái gì?"

Từ đằng xa, Cao Diên Tông vừa đi vừa gãi cái đầu bù xù, miệng mở to ngáp ngắn ngáp dài, nhìn sao cũng hết như người vừa bị Chu Công đá ra khỏi mộng đẹp. Thấy hần tới, Đồng Mẫn Mẫn lồm cồm lê cái thân mình ướt nhẹp bò lên bờ.

"Sư phụ, người vẫn chưa ngủ sao? Thật hiếm thấy nha!"

Thường thì giờ này hần đã treo giò tòng teng ở đầu đó rồi, nếu không phải là cây gậy hoặc nửa đường nằm lăn rớt đất, Cao Diên Tông tuyệt đối sẽ không tỉnh dậy.

Đồng Mẫn Mẫn sức nhớ có một lần, vì mãi mê hái đào mà nàng vô tình bắt trúng cái cặp mộng lồ lộ của ai kia. Sau đó ba ngày, Cao Diên Tông đều duy trì khoảng cách mười mét mà nhìn nàng bằng đôi mắt "Sâm sỡ trai nhà lành".

Đồng Mẫn Mẫn.. Âm thầm học máu và nằm la liệt.

Cho xin đi, nàng chưa biến thái đến mức già không bỏ trẻ nhỏ không tha, ngay cả một ông chú râu ria bồm xồm mà vẫn có thể nổi lên thú tính ra tay được đâu, gu của nàng chưa nặng tới mức đó. Dù nói, vẫn là trách vận số đi, ai biết được trên cái cây đào lại tiềm tàng hai cái bàn tọa trá hình kia chứ?

Cao Diên Tông cũng chẳng quản nàng nghĩ gì, hần ngồi bẹp trên bờ đá, móc ra hồ lô đựng rượu rồi ngửa đầu nốc cạn một hơi, thần nhiên khà ra một tiếng sáng khoái rồi nói.

"Mẫn nhi, xem ra con đối với việc thượng đài sắp tới rất quyết tâm nha!"

Khi nói, dư quang nơi khoé mắt làm như vô ý đánh giá biểu tình của Đồng Mẫn Mẫn.

Đồng Mẫn Mẫn cũng không vội đáp, chỉ lác mình tới bên cạnh Cao Diên Tông ngồi xuống. Nàng cười, duỗi tay hất lộn tóc ướt ra sau.

"Tất nhiên rồi, để gì có được cơ hội công hiến cho sư môn, con đương nhiên là phải ra sức phấn đấu!"

Cao Diên Tông nhếch mép.

"Tin được không đây?" Nghi ngờ à nha?

Đồng Mẫn Mẫn bĩu môi.

"Sư phụ sao mà mất lòng tin vào con người quá! Người thử nghĩ mà xem, ngoài lí do đó ra con còn có lí do nào khác muốn rời đi môn phái chứ?"

Lời vừa bật thốt ra, sư đồ hai người liền mất đối mắt nhìn nhau chằm chằm. Mãi một lúc sau, Cao Diên Tông mới phun ra một câu đập thẳng vào mặt Đồng Mẫn Mẫn.

"Ăn chơi chứ còn gì nữa!"

Đồng Mẫn Mẫn.. Sao biết hay "dợ"?!!!!

Phải nói chứ, đúng là không ai hiểu trò bằng thầy! Chính xác là vậy, mục đích của Đồng Mẫn Mẫn từ trước đến nay chưa hề thay đổi. Chính là ngoài ăn chơi ra thì vẫn cứ là ăn chơi, ngẫu nhiên sẽ thay đổi hoàn cảnh địa điểm mà ngao du đây đó một chút, nhưng chủ yếu vẫn là để phục vụ cho việc ăn chơi thêm "lành mạnh" (???) của nàng.

"Sư phụ ~ !"

Chẳng biết vì lí do gì mà bong bóng trái tim lại nổ ộp trời, Đồng Mẫn Mẫn quay qua đá một cái lông nheo "thâm tình" cho Cao Diên Tông. Cao Diên Tông theo bản năng xê dịch mộng gập, trực giác mách bảo kẻ địch có trá, bưng không thì tên của hần liền đem đi lộn ngược. (Đồng Mẫn Mẫn:"...Cái câu này sao nghe quen quen?" Mỗ sói:"Khụ, thỉnh đọc lại mắt chương đầu!")

Cái con bé này, chỉ khi có chuyện cần nhờ vả thì mới trưng ra bộ dáng "Ta là em bé ngoan!" này mà thôi. Hần thề, trên dưới sư môn không ít người từng bị lừa gạt bởi gương mặt ngây thơ vô số tội này. Nếu không phải một lần tình cờ hần bắt gặp đồ nhi yêu quý đang dụ ăn các đồng đạo trong môn phái, có đánh chết hần cũng không thể tin được, hoá ra cái cô gà nhúng giấm mà hần ăn ngày hôm kia, là Đồng Mẫn Mẫn ở chỗ sư huynh hần ăn no rồi mặt dày đóng gói những phần chưa ăn mang về. Còn nhớ lúc phát hiện ra bí mật kinh thiên động địa đó, hần tức đến mức miệng sùi bọt mép mà giãy đành đạch trên sàn.

Thấy Cao Diên Tông cảnh giác nhìn về phía nàng, Đồng Mẫn Mẫn lại càng cười ngọt ngào. Một tiếng sư phụ, hai tiếng sư phụ, ba tiếng cũng sư phụ... Kêu đến mức toàn thân Cao Diên Tông lồm cồm nổi da gà, hần mới bắt đầu đi phai lên tiếng đáp lại.

"Thôi được rồi, muốn gì thì cứ nói đi, coi như sư phụ chịu thua nhà ngươi, tiểu tử tông!"

Nghe thấy hần đồng ý kí nhận vào giấy xác nhận bán thân, Đồng Mẫn Mẫn hai mắt sáng rỡ, nhào lên quắp chặt lấy cánh tay người ta như sói đói vồ mồi.

"He he, con biết thế nào sư phụ cũng đáp ứng mà!"

Không uống công nằng cho hấn ăn nhiều chân gà cổ vịt như vậy!

Khoé miệng Cao Diên Tông gật gật, có cảm giác như vừa đặt chân lên nhảm thuyền giặc.

"Chuyện con nhờ thật ra cũng không có gì, chỉ cần đến lúc đó người ra mặt hỗ trợ con một chút là được. Sư phụ yên tâm, chỉ là chuyện nhỏ thôi, không ảnh hưởng gì đâu."

Cao Diên Tông liếc mắt nhìn nàng, suy nghĩ gì đó mà gương mặt ám trầm. Dĩ nhiên hấn sẽ không có khả năng mà lập tức gật đầu đồng ý với nàng, nhưng không sao cả, Đồng Mẫn Mẫn đã chuẩn bị hết rồi.

Nàng cười, hai mắt cong cong như vàng trắng tuyệt đẹp, nhưng lời nói ra thì hết như sét đánh ầm ầm, khiến cho Cao Diên Tông muốn trở tay cũng không kịp.

"Sư phụ, còn nhớ có một lần độ tuyết rơi năm nọ, người có mượn con một quyển . Tính ra thì cũng mấy mùa trắng rồi, không biết người đã đọc xong chưa?"

*Đồng cung đồ 42 chiêu thức mà Đồng Mẫn Mẫn chớm được của trường môn Nhạc Lâm phái Trần Lữ. 😊))

Vừa nghe Đồng Mẫn Mẫn mở miệng đòi sách, Cao Diên Tông liền toàn thân cứng đờ.

Chết tiệt, còn tưởng đâu là quyển đó nàng tặng sinh nhật hấn chứ, báo hại hấn còn vui mừng đến ứa lệ. Nói thật, Cao Diên Tông xem nó như bảo bối trong người, đi đâu cũng khư khư cầm theo, rảnh rỗi thì đem ra "nghiên cứu" thêm vài chiêu thức học hỏi. Huyền cơ trong đó sâu xa ẩn mật, hấn ôm hết năm này qua năm nọ mà vẫn chưa "nghiên cứu" xong, làm sao có thể cam tâm mà đem trả cho nàng được. Đang muốn lên tiếng bảo nàng gia hạn thêm ít hôm để còn đi "phao", thì chưa chi đã nghe Đồng Mẫn Mẫn mở miệng nói tiếp.

"Lại nhớ cũng một lần độ tuyết rơi năm ấy, sư phụ dắt con đi khảo nghiệm kỹ năng ẩn nấp, nhưng giữa chừng thì hai thầy trò ta lạc nhau, mãi đến khi con vất vả tìm được sư phụ thì.. A di đà phật, Liễu sư tỉ và sư phụ luyện loại võ công gì mà "vật" nhau ghê vậy?"

Nhìn Đồng Mẫn Mẫn chớp chớp đôi mắt "hồn nhiên trong sáng", Cao Diên Tông có cảm giác lạnh từ đầu tới chân.

E hèm, nhớ lại năm đó sau khi hẹn Liễu sư muội đại chiến ba trăm hiệp, hấn trở về cái lán nhỏ dất tiêu đồ đệ vào rừng chơi. Để tránh tai mắt và phòng hờ nha đầu này rình rập, Cao Diên Tông cố ý bảo nàng úp mặt vào cây đếm đến một trăm rồi thì bắt đầu tìm hấn. Nhưng xí xí, phạm vi tìm kiếm chỉ vòng quanh khu rừng này thôi nhé.

Đồng Mẫn Mẫn khi đó còn thật nghiêm túc, giờ ba ngón tay thè thốt bảo ai sai lời thì sẽ là con chó nhỏ. Cao Diên Tông nhìn nàng thầm khen, rất lấy làm hài lòng với thái độ ngoan ngoãn của đồ đệ.

Một phút mặc niệm cho Cao chiến sĩ, người thứ n hi sinh vì quá ngây thơ dễ lừa tình. Đồng học Cao à, huynh có biết nữ chính gian ác đã dùng câu này hăm hại hơn trăm mạng người rồi không? Mà người đầu tiên ấy, hiện tại đang trà bưng nước đút cho một con rồng.

Nếu việc hấn có gian tình với đồ đệ trong môn phái truyền tới tai trưởng môn, không nghĩ cũng đoán được hậu quả sau đó sẽ thế thảm thế nào. Quay qua nhìn Đồng Mẫn Mẫn đang chún chún miệng cười tùm tùm, rơi vào mắt Cao Diên Tông lại chẳng khác gì là ác ma đang mỉm cười. Hấn rùng mình, toàn thân run cầm cập.

Sao trước đây, hấn lại ngu ngốc nghĩ con bé này là tiểu bạch thỏ ngây thơ dễ bị dụ dỗ nhỉ? Đối phương rõ ràng là một con sói tinh ranh, hơn nữa lại còn vô cùng gian ác.

Đồng Mẫn Mẫn nhân cơ hội rèn sắt khi còn nóng, tiếp tục châm xăng đốt lửa trại.

"Rồi thì tuyết ngừng rơi và mùa xuân đến, sư phụ thềm ăn cá hấp nên con phải mất nhắm mắt mờ mà nhảy vào hồ. Kể cả phía sau đầu có phụt máu vì lao nhảm vào tảng đá, con vẫn có thể như thường nướng cá cho sư phụ ăn mà không hề hấn gì."

Nói rồi còn chia cái đầu sang, vạch tóc cho Cao Diên Tông ngắm nghía vết thương mà nàng cố tình để lại.

Cao Diên Tông. Lạy hồn, hấn sẽ không bị kiện vì tội ngược đãi trẻ em đi?

Uy hiếp, đây rõ ràng là uy hiếp! Biết ngay là con bé này nó không tốt lành gì mà!

Thấy Đồng Mẫn Mẫn lại muốn nói thêm gì đó, Cao Diên Tông nhanh tay lẹ mắt bịt chặt miệng nàng lại.

"Đồ đệ ngoan, đồ đệ tốt của ta! Sư phụ biết con đã vất vả nhiều rồi, chứng kiến tám lòng trời đất sáng soi của con, kẻ làm sư phụ đây thật sự là hết sức cảm động. Đừng nói là một chuyện hay mười chuyện, kể cả có là một trăm chuyện sư phụ cũng sẽ giúp con hoàn thành. Tin tưởng sư phụ, sư phụ nói được là làm được. Vậy nên, chúng ta ăn ý đừng nhắc lại chuyện cũ nữa nhé!"

Cứ tiếp tục khai quá khứ đã ngủ yên, trước sau gì hấn cũng sẽ được cán bộ ân cần hỏi thăm trong ngục.

Đạt được mục đích đàm phán, Đồng Mẫn Mẫn cười hi hi, kéo cái tay đang che miệng nàng xuống, nói.

"Sư phụ chí lý, chuyện cũ đã qua nhắc lại làm gì cho tốn hơi mỗi cổ. Nhưng sư phụ à, người nhớ mang sách trả cho con sớm nhé, hôm nọ con có hứa cho Lý sư huynh mượn đọc giải sầu."

Cao Diên Tông. Đồ đệ của hần thật vô đối!

Tuy có hơi bức vì bị nàng tính kế, nhưng Cao Diên Tông lại không có ý tứ trách nài. Cứ nhìn cái đôi mắt to tròn lại ngoài ý muốn giảo hoạt chọc người thương yêu kia, thật sự là có muốn giận cũng không được.

Hắn vươn tay xoa mạnh đầu nàng, nhất quyết đem cái đầu kia làm cho rối tung rồi xù thì mới hả dạ.

"Thôi, cũng không còn sớm nữa, con nhanh về nghỉ ngơi đi!"

Nói rồi vươn vai ngáp một cái, chống tay đứng lên tỏ ý muốn đi. Đồng Mẫn Mẫn cũng không giữ chân hắn, chỉ vẫy tay nói: "Sư phụ ngủ ngon!" rồi thôi.

Trông theo bóng Cao Diên Tông dần dần ẩn khuất, Đồng Mẫn Mẫn thu hồi tầm mắt cột nhả khoanh chân xếp bằng trên bờ đá, vẻ mặt nghiêm túc tiếp tục vận công tu luyện.

Chờ ta, ta nhất định sẽ bắt kịp ngươi!

Trăng tà tà soi bóng, nghiêng qua cành liễu chiếu lên bóng người từ lâu đã dừng lại.

Bạch y thuần khiết như gió mây khiến lòng người rung động, cúi nhìn thân thể nhỏ nhắn bên dưới tàng cây kia, đôi mắt xinh đẹp như có điều suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là.. Vợ Của Ma Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Rời cốc (2)

Không như mọi khi yên bình thanh tĩnh, hôm nay Vô Cực Cốc phá lệ ồn ào náo nhiệt. Người tới tới lui xếp hàng bốc thẻ tre, bốc xong rồi thì đi báo danh cho người khác lên bốc, Đồng Mẫn Mẫn cũng không ngoại lệ.

Liếc nhìn một hàng dài không thấy điểm cuối, Đồng Mẫn Mẫn thật muốn học máu khi là người xếp sau cùng. Cũng phải thôi, mặt trời đã lên ba sào rồi mà giờ nàng mới dậy, không nói cũng có thể đoán được khả năng phơi mông ngủ nướng của nàng siêu việt như thế nào.

Cào cào tóc, Đồng Mẫn Mẫn âm thầm nghiêng răng phẫn hận.

Tất cả, đều là do tên sư phụ bết rượu của nàng mà ra! Gì mà cổ động tinh thần trước khi đi thi chứ? Toàn là hãm hại người không à! Đến giờ đầu của nàng vẫn đau đầu này!

Không phải khen chứ, Cao Diên Tông quả thật là một người rất thức thời, luôn nắm bắt tốt mọi thời cơ để có lý do chính đáng mà đi nhậu nhẹt. Rõ ràng biết hôm nay là một ngày vô cùng trọng đại, thể nhưng lại cố tình rủ rê đệ tử đi ăn nhẹt chè chén. Mà Đồng Mẫn Mẫn cũng có vừa gì, thấy người ta ăn chẳng lẽ nàng đứng đó ngó miệng, hơn nữa, còn là một bàn sơn hào hải vị mà nàng đi đầu này đầu kia xin đều một ít? Đương nhiên là không có khả năng rồi, quy tắc làm người của Đồng Mẫn Mẫn chính là ăn trước nói sau, vậy nên rất nhanh đã lao vào nhập cuộc "Trăm phần trăm không say không về!"

Đều nói, trên không nghiêm thì dưới tất loạn. Hai thầy trò ăn sượng miệng rồi thì lần dùng ra ngủ, cũng chẳng quản trời trăng mây gió cứ thế đánh một giấc vù vù. Nếu không phải Trương Thanh có việc tình cờ đi ngang qua, khẳng định hai thầy trò họ còn phơi bụng nằm tới chiều.

Mồ sói thông báo: Nữ chính lại bước một bước trên con đường ăn chơi lầy lội!

Đứng lâu đâm ra cũng mỏi chân, mà trời lại nắng chang chang thế này. Đồng Mẫn Mẫn che tay, môi trề ra cả dăm.

Thật là vô nhân đạo nha, còn tiếp tục đứng như vậy nữa, trước sau gì nàng cũng thành xiên thịt nướng cho coi! Ai chứ Đồng Mẫn Mẫn tuyệt không bạc đãi chính mình, có bạc đãi, cũng là bạc đãi người bên cạnh!

Đồng Mẫn Mẫn cười gian, xem ra lại có người chịu khổ rồi!

Không cần tìm đâu xa, trước mặt nàng đây đã có ngay một người. Cao to anh tuấn, rất thích hợp để chắn nắng che mưa.

Hai mắt Đồng Mẫn Mẫn loé sáng, điều chỉnh tốt gương mặt liền đưa tay giật giật ống tay áo của người nọ, giọng mũi nghẹn ngào vô cùng đáng thương.

"Sư huynh, bế muội với ~ !"

Đồng Mẫn Mẫn không hề thấy xấu hổ với hành vi mặt dày làm nũng của nàng. Gì chứ, ta nhỏ ta có quyền nha!

Vị sư huynh nọ quay lại nhìn nàng, gương mặt anh tuấn có vẻ hơi kinh ngạc mà há hốc cả ra.

Wow, đây chẳng phải là nhân vật truyền kì của Vô Cực Cốc sao?!!

Đầu năm nay, trước khi ra đường phải cầu trời khấn phật, bằng không, nhất định sẽ gặp đại họa lâm đầu. , muốn làm người cũng không dễ dàng gì. Trước hết, vẫn là nhắc đến lời đồn đang lưu truyền thịnh hành ở Vô Cực Cốc.

Bước ra cửa thì hãy nhìn xem chân, đi đường mà gặp Đồng Mẫn Mẫn hãy đi đường vòng, nếu xui xẻo bị bắt được thì hãy lăn ra mà vờ giả chết. Nhưng khuyên người không nên sử dụng biện pháp thứ hai, vì đôi khi Đồng Mẫn Mẫn đói quá vẫn đề ra đánh cướp như thường. (Mỗ sói - _:"Có cảm giác như đang tả gấu!")

Mộ Dung Cảnh có chút ngoài ý muốn nhìn vị sư muội nhỏ nhắn trước mặt, đặc biệt là khi nhìn đến hai mắt rung rung kia, đầu đó trong tâm hồn y như bị ai hung hăng nhéo một cái.

Nhìn đi, nhìn đi! Đúng là lời đồn dở khóc nhà người ta, nghĩ sao mà một bé con đáng yêu lại làm ra những hành vi dã man như vậy được? (Lầm to!) Biết ngay là các sư huynh tỉ muội chỉ bịp y thôi chứ làm gì mà có vụ đó, ha ha!! (Lầm to rồi!)

Nghĩ vậy, Mộ Dung Cảnh vui vẻ đem Đồng Mẫn Mẫn bế lên, không biết rằng, từ nay cũng gánh trên vai kiếp nạn làm ô sin nhà người. (Mô Phật, một phút mặc niệm bắt đầu!)

Ơt ơt ơt ~

Đồng Mẫn Mẫn quả thật tự nhiên như thiên nhiên, chưa đến năm giây đã lộ ra nguyên hình. Trái lại, Mộ Dung Cảnh còn tìm tìm quan tâm hỏi han nàng.

"Đói bụng sao?"

"Dạ, bụng của muội buồn nên nó bắt chuyện đó mà!"

"..Ta có mang theo ít bánh, muội có muốn ăn không?"

"Dạ, huynh có thì cho muội xin hai cái nhé! À nhân tiện, muội cũng khát nước quá huynh à!"

"..."

Cứ cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng đợi đến khi Mộ Dung Cảnh nhận ra thì trên tay đã có thêm một cây dù rồi, mà Đồng Mẫn Mẫn thì nghiêm nhiên đu trên vai y thỏa nắn gặm bánh bao, tay còn lại dốc nước tu ừng ực.

Mộ Dung Cảnh.. Hình như, y vừa phạm sai lầm để đời thì phải!

Mỗ sói thông báo:Chúc mừng Mộ Dung Cảnh đã đạt được tính giác ngộ cao của cu li!

Mộ Dung Cảnh..

Có người bế lại có bánh ăn, Đồng Mẫn Mẫn vui vẻ không thèm nhìn đến cái mặt của ai kia đã đen thui lù, thỉnh thoảng lại liếc xem cái hàng dài rắn lượn kia đã rút ngắn chút nào chưa, trong lòng không khỏi thở dài.

Rất có cảm giác của cuộc thi ngày đó!

Năm mươi năm rồi, đối với thần tiên và người tu đạo chỉ như một thoáng mây bay. Gặp gỡ tương phùng rồi li biệt, có những chuyện sớm đã vui chôn theo dòng chảy vô tình của năm tháng, lại có những chuyện mà đến chết cũng không thể quên được.

Đồng Mẫn Mẫn trầm mặc, nhớ lại cuộc thi năm đó mà tức ối máu cả ra.

Tương truyền, gần trăm năm trước, một yêu đạo đại phá kết giới của Khái Thanh phái, đem Bích Hàn kiếm giải trừ, từ đó phóng thích vô số ma quái nhiễu loạn dương gian. Trưởng môn của Khái Thanh phái lúc bấy giờ là trung tâm của sự chỉ trích, không chỉ bị phạt giáng chức mà còn phải gánh vác trọng trách đi thu hồi yêu ma. Cũng cùng năm đó, trưởng môn Nhạc Lâm phái vốn đối địch với Khái Thanh phái cũng mất trộm hai quả đào tiên, trong ngày thiên lôi giáng kiếp, xem nữa đã mất mạng vì không trụ được tới ngày thứ tư. May mắn mà trưởng môn tiền nhiệm của Khái Thanh phái kịp thời hỗ trợ, nhờ vậy y mới thoát xác phạm mà phi thăng thành tiên.

Quan hệ của Khái Thanh phái và Nhạc Lâm phái vốn như nước với lửa, nhưng nể mặt Khái Thanh phái có ơn cứu giúp, Nhạc Lâm phái liền tạm thời dẹp bỏ mối hiềm khích mà chung tay góp sức trong công cuộc hàng yêu phục ma. Nhưng dù vậy, số lượng yêu quái thật thoát vẫn quá lớn, hơn nữa chúng lại quỷ quyệt tinh ranh, đạo hạnh thâm sâu khó lòng mà bắt trụ. Thiên giới dù đã phái người đi hỗ trợ, nhưng hiệu quả cũng chỉ như muối bỏ biển, thật sự là làm cho Ngọc Hoàng vô cùng đau đầu.

Cuối cùng, lệnh trời truyền xuống, các bang phái tu đạo đều phải tham gia chiến dịch càn quét yêu ma, tùy theo thành tích cá nhân và tổng số của môn phái mà sẽ được trọng thưởng thích đáng. Nhất thời, người người đua nhau, nhà nhà đua nhau đi tầm sư học thuật, đạo sĩ lúc bấy giờ trở thành một nghề

HOT vô cùng

Nói đến đây, nhất định phải đề cập đến tên của trọng phạm được truy nã gắt gao trên bảng vàng. Chỉ cần có được tin tức hữu ích hay bắt sống được người nọ, bắt luận người mang trên người thân phận hay tội danh gì, đều được xá xoá trở thành tiên nhân thượng phẩm của thiên đình.

Nhân giới bùng nổ, nơi nơi đều tranh nhau đi đọc bảng cáo thị từ trên trời rơi xuống. Nhưng bảng cáo thị này đặc biệt ở chỗ, chúng được làm bằng những khối đá to lớn trông rất vững vàng, trên đó còn khắc tên vô số yêu ma quỷ quái nguy hiểm. Nếu một trong số đó bị bắt được, tên của yêu quái trên khối đá sẽ mất đi, người đi săn yêu cũng có thể dựa vào đó mà đoán biết tình hình. Chỉ là, với số lượng yêu quái chập chững khối đá như thế này, không biết đến ngày tháng năm nào mới tóm hết được. Cùng thời điểm đó, Bộ vệ sinh môi trường phạt cảnh cáo "Cấm xả rác" đối với thiên đình. - -||||

Cần bắt khẩn: Đồng Mẫn Mẫn.

Đặc điểm nhận dạng: Khi đi em mặc một bộ đồ tù. Thuở nhỏ chơi đại nện xăm hình trên mặt. Hai mắt so le con bầm con nâu. Em nghĩ nhiều nên tóc bạc sớm. Đặc biệt ngăn vạ lần phải lưu ý đến khả năng chém gió của em nó.

Ai thấy em ở đâu, xin vui lòng thấp nhang gặp Táo Quân hoặc Thổ Địa gần nhất để biết thêm chi tiết.

Ba chấm xuống dòng.

Cai ngục Thiên giới vẫn luôn trông ngóng em từng ngày!

.....

Đồng Mẫn Mẫn.. Rốt cuộc là vị đại thánh nào đã viết bảng cáo thị này nha? Thật ba chấm không biết nói gì thêm! - -||||

Hường ứng lời kêu gọi của thiên đình, cứ cách mười năm một lần, Vô Cực Cốc lại ra quân cho đệ tử đi hàng yêu phục ma. Mà cái năm đầu tiên ấy, chết tiệt yêu cầu rất ác.

Một: Cao một mét bẻ đôi trở lên. (Ghi chú: Một mét bốn mươi chín có thể miễn cưỡng chấp nhận, tùy theo lịch ăn chay của chủ thớt!)

Hai: Có ngoại hình phổ thông dễ nhìn. (Ghi chú: Cỡ như Thị Nở thì nằm nhà xoi nước đi nhé!)

Ba: ..E hèm, đây cũng là cửa ải khó qua nhất! Mỗi người bốc một thẻ tre, tùy theo tiêu đề mà miêu tả ngắn gọn xúc tích vẻ đẹp của chủ thớt trong vòng một trăm từ. (Ghi chú: Sẽ cộng thêm điểm đối với những bài hay nhất nhằm tôn vinh sắc đẹp của chủ thớt!)

Đồng Mẫn Mẫn tròn mắt.

Cái thẻ loại cuộc thi nào tàn gì vậy trời? Cũng may không có yêu cầu về số đo ba vòng, bằng không thì nàng thật hoài nghi đây vốn là cuộc thi người mẫu trả hình.

Chưa nói đến ngoại hình và khả năng chém gió, chỉ bằng cái yêu cầu đầu tiên thôi là đã thấy Đồng Mẫn Mẫn rút ngay từ vòng gửi xe rồi. Một mét bẻ đôi gì chứ, nàng hiện tại chỉ là một cây nấm lùn di động mà thôi. TT..TT

Gào thét. Cực lực lên án hành vi trọng sắc khinh baby của chủ xị nha nha!!!!!!!!!!

Bất kể thế nào, Đồng Mẫn Mẫn cũng không có khả năng biến lớn trong một sớm một chiều. Thế là nàng đành phải tro mắt nhìn mọi người tới tới lui lui phân khối đi đăng kí, tro mắt nhìn cuộc thi diễn ra trong sự hào hứng của mọi người, tro mắt nhìn Đồng Du có tên trong danh sách những người được chọn.. Phọt mắt!

Ngày tiễn đưa, Đồng Mẫn Mẫn nước mắt nước mũi tèm lem, cầm một túi bánh dúi thẳng vào tay Đồng Du, sụt nước.

"Con trai ngoan, giang hồ hiểm ác, đừng có tụ tập bạn bè rồi đua ngựa sút môi nha con. Đây, cầm lấy ăn đi cho ấm bụng, không phải đồ mẹ làm đâu nên con đừng lo về vấn đề an toàn thực phẩm. Nói nhỏ, đây vốn là đồ của trường môn đại nhân. Mẹ phải thức canh đến ba giờ sáng mới chia được cho con, con nhớ là phải ăn nhanh để phi tang đi nhé!"

Đệ tử Vô Cực cốc.. Tội nghiệp trường môn, hèn chi mà sáng nay nhìn ỉu xiu, ra là chưa ăn cơm!

Đồng Du đảo mắt liếc sang, mọi người liền ăn ý ngó lên trời ngắm mây bay, về mặt còn thực nghiêm túc chỉ tro đám mây có hình ốc quế dưới móng của một đứa trẻ. TAT|||||

"Chờ ta!"

Chỉ một câu ngắn gọn như thế, nhưng lại chứa đựng biết bao nhiêu cảm xúc chưa nói thành lời. Đồng Du ôn nhu xoa đầu nàng, Đồng Du dịu dàng đến khó tin. Phút chốc, Đồng Mẫn Mẫn bỏ qua kiên kị nhào thẳng vào bụng hân khóc rống.

"Oa oa, con nhất định phải mau trở về đó! Nếu không, mẹ sẽ tái giá cưới chồng mới cho con xem, ô ô...!!!"

Hắc tuyến đầy đầu, mọi người thi nhau rơi mồ hôi. Câu đe dọa ghê gớm nhất trong lịch sử là đây!

"Phương Lâm! Trần Ngao! Văn Kiều Hùng... Bước lên võ đài!"

Âm thanh đồng đặc vang lên, những người được đọc tên nhanh chóng phi mình bay lên võ đài, mỗi người chiếm lĩnh một góc trên vòng tròn sàn đấu. Nhận được ám hiệu của chủ khảo, năm người gật đầu chào nhau rồi bắt đầu thi triển pháp thuật.

Vô Cực Cốc lấy thực lực làm chủ đạo, vì vậy yêu cầu đối với chúng đệ tử đều rất cao. Một ngàn người chỉ chọn lấy một người mạnh nhất, đủ để thấy sàn thi đấu này khắc nghiệt đến nhường nào.

Năm võ đài được dựng nên theo năm nguyên tố của đất trời, mỗi một võ đài đều tráng lệ xa hoa thể hiện đúng với tính chất của nó. Cứ năm người hợp thành một tổ thi đấu, đánh đến người nào đứng vững cuối cùng thì người đó chiến thắng. Đương nhiên cũng sẽ có một số nguyên tắc nhất định, mà một trong đó là nghiêm cấm tổn hại đến sinh mệnh của đối phương. Nếu biết mà còn cố tình phạm phải, không chỉ mất tư cách thi đấu mà còn bị trục xuất khỏi sư môn.

Lần này, Vô Cực Cốc lại chọn ra mười người để xuất môn. Đương nhiên là đối với mỗi một đệ tử đứng nhất hoặc nhì bảng đấu, tư cách và phẩm vị trong sư môn lại thăng tiến một bậc, lên một màu áo*, đây cũng coi như một điểm đặc biệt ở Vô Cực Cốc.

*Ở Vô Cực Cốc tồn tại ba màu áo, lục y là sơ cấp, lam y là trung cấp, bạch y là thượng cấp. Tiện nói thêm, Đồng Mẫn Mẫn là lục y, Đồng Du và Đằng Khả Dật là lam y. Tùy theo công hiến và thực lực mà phẩm vị và màu áo của đệ tử được thay đổi.

"..Lục Tinh! Đồng Mẫn Mẫn! Bước lên võ đài!"

Bảng đấu Hòa kết thúc, chủ khảo bắt đầu đọc tên năm người mới lên thi đấu.

"Đồng Mẫn Mẫn!"

Xung quanh bắt đầu xôn xao, chủ khảo cũng mất kiên nhẫn với việc đọc tên ba lần chưa thấy người đâu. Lần đầu tiên trong lịch sử Vô Cực Cốc, lại có đệ tử dám xài giờ dây thun, đáng kị cho đã rồi đi đâu không biết. Cũng là lần đầu tiên Mộ Dung Cảnh biết thế nào là đồ mở hôi sôi nước mắt, nhìn người đang banh cang ra ngủ đến bốc khói mà khóc không thành lời.

Ác, mau dậy dùm đi cô hai!!! QAQ|||

Đồng Mẫn Mẫn xoay người đưa tay gỡ mắt, chớp chớp miệng vô cùng ngọt ngào.

Dưới khóm hoa rung rinh động lòng người, màu của bạch y cứ mãi vẩn vơ trong tâm trí. Nàng mỉm cười, nhanh bước đến nắm lấy đôi tay đang dang về phía mình.

Thật là một giấc mộng tuyệt đẹp!

Ở bên ngoài, Mộ Dung Cảnh vẫn không ngừng gào thét.

Ác mộng, đúng là ác mộng mà!!!!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là.. Vợ Của Ma Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Rời cốc (3)

Ngoạ Ân Các - Vô Cực Cốc.

Nam nhân cao gầy đứng ngược hướng ánh sáng, hôi y như có như không nhẹ nhàng phiêu động.

"Sư tôn, người thật sự muốn hủy đi đạo hạnh cả đời của mình ư? Đáng sao? Y xứng đáng sao?"

"Y có xứng đáng hay không, tự bản thân ta là người rõ nhất! Người đi đi!"

"Sư tôn, ta cầu người! Nếu không có người, Vô Cực cốc nhất định sẽ bị hủy!"

"Không kịp rồi, y đã chờ không kịp nữa!"

"hớ kị, thay ta bảo trụ Vô Cực cốc!"

"Sư tôn, khônngggg..!!!!!"

Hồi y nam nhân ngẩng đầu, một làn gió mát cuốn theo cánh đào phiêu lượn dập dờn giữa không trung. Y trầm tư, trong đáy mắt tựa hồ ẩn chứa phong ba dị thường

Ngàn năm rồi vạn năm, bánh xe luân hồi đi một vòng lớn cuối cùng cũng quay về thời điểm bắt đầu. Ý trời khó tránh, chẳng lẽ đã đi xa như vậy mà kết cục vẫn là hủy diệt sao?

"Còn nhớ rõ lí do mà ngươi ở đây chứ?"

Mắt phượng khê đảo, hồi y nam nhân trầm giọng. Từ trong bóng tối một người bước ra, đối với y chấp tay hành lễ.

"Đệ tử, chưa bao giờ quên!"

Hồi y nam nhân chuyển người, vươn tay bắt lấy vài cánh hoa tàn mạn trong không khí, đậm mực nói.

"Chân Tịnh sơn hủy rồi, Tử Linh đồ khai mở đưa ác mộng trở về với nhân giới. Thế cục ngã nghiêng, mọi sự khó dò. Tin rằng không bao lâu nữa, hiệp nghị duy trì Hoà Bình tam giới sẽ nhanh chóng bị phá bỏ."

Hồi y vận lực một chút, cánh hoa trong tay tựa như cát bụi bay đi không còn gì. Đáy mắt hồi y nam nhân một mảnh u ám, người phía sau càng thêm âm trầm.

"Hiện tại thế lực của Thiên Giới không còn như xưa, không thể tiếp tục bảo vệ Nhân giới khỏi yêu ma tác loạn. Ta sở dĩ cứ cách mười năm một lần lại phóng môn đồ đi diệt yêu trừ ma, không phải chỉ vì muốn cấp cho Thiên giới mặt mũi, mà còn là để cảnh báo Ma giới nên sớm thu hồi tâm tư muốn đục nước béo cò. Ma Tôn tiền nhiệm là một kẻ âm hiểm, tuy cho đến hiện tại hắn vẫn chưa làm ra hành động gì kinh hãi thế tục, nhưng an phận như thế lại ẩn chứa nguy cơ tiềm tàng. Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất trở tay không kịp."

"Sư tôn, nếu ngài e ngại hành động của hắn đến vậy, chẳng bằng để đệ tử đến Ma Giới thám thính một chuyến?"

Hồi y nam nhân lắc đầu."Không cần, tự ta có chủ trương. Ngươi trước hết cứ đi theo đoàn rồi cốc lần này, ra khỏi đây thì đi về phía Bắc. Gặp thần sát thần, gặp quý sát quý. Nếu như vô tình có chạm mặt với Thần Long." Hồi y nam nhân nghiêng đầu, nháy mắt trên gương mặt ôn hoà lạnh lùng đến cực điểm."Diệt – rống – đoạt – châu!"

Nếu như Thiên mệnh đã an bài hết thảy kết cục, vậy thì trước khi mọi thứ bắt đầu đi vào quỹ đạo, cách tốt nhất là nhanh chóng diệt trừ tất cả mầm mống gây ra tai họa. Kể cả có phải đeo trên người cái tội danh nghịch thiên sát thần, hồn phách bị dọa đầy không thể luân sinh luân kiếp, y cũng không một lời oán than trách hận.

Nam nhân đang quỳ rừng mình, sát ý nồng đậm trong lời nói khiến hắn nhất thời lâm vào trầm tư. Rất nhanh, hắn lấy lại bình tĩnh lên tiếng ứng thanh.

"Đệ tử tuân mệnh!"

Hồi y nam nhân thu hồi tầm mắt, rồi đi bỏ lại bóng lưng cho người phía sau, âm thanh lạnh lẽo từ xa truyền tới.

"Nhớ kĩ giám sát người bên cạnh ngươi, Cao Diên Tông!"

.

.

Khịt khịt!

Cái mũi nhỏ nhắn đánh hơi được mùi gà nướng nhà ai đó, rất nhanh đã di chuyển vào trận địa "Vô tình đi ngang qua thấy người ăn trộm mềm".

Xa xa ngó lại, Đồng Mẫn Mẫn tinh mắt phát hiện hai liễu yếu đào tơ đang hì hụi bên bờ sông, một trong hai người còn cười toe toét nói cái gì mà:"Gà nhà Tam sư thúc nuôi có khác, mập như heo!" Rồi thì chột chột ngoáy ngoáy, nhìn con gà chảy mỡ toát ra màu vàng thần thánh mà nước miếng chảy dài. =="

Đồng Mẫn Mẫn bên đây thấy vậy cũng động tâm, nhìn "sức quyến rũ không thể chối từ" của "em" gà đã muốn hold không nổi, vội vội vàng vàng rút ra cái khăn trong ngực chạy ủa tới.

"Thanh sư tỷ ~ Yến sư tỷ ~ Hai vị tỷ đang làm gì đó á ~ ~ ~ !!!"

Một tiếng gọi này của Đồng Mẫn Mẫn, rơi vào tai hai người Yến Thanh chẳng khác gì là thiên lôi bổ sét, tuyết rơi giữa ngày hè, cơ hồ đều có khả năng chỉ trong nháy mắt khiến cho người ta triệt để đông lạnh.

Má ơi, kết giới nơi nào "lùng lỗ" mà lại để cho yêu nghiệt này lọt vào?!! Chết tiệt, rõ ràng sáng nay ra đường đã khăn vái tứ phương, còn hối lộ cho Thổ Địa cả một nải chuối "cây nhà lá vườn", vậy mà.. Đáng ghét, tạo nỡ về nhà nhất định phải đòi lại chuối!

Nhưng Vấn đề cấp bách hiện nay chính là, bọn họ làm sao để giải cứu cho con gà vừa chín tới này đây? Ngay cả bản thân họ còn không biết có bình an rồi đi nơi này không, dù sao thì nghe danh "Ăn no tống tiền" của Đồng Mẫn Mẫn cũng không phải để trưng cho vui.

Cơ mặt của Yến sư tỷ co giật, nụ cười trên môi Thanh sư tỷ cũng cứng đờ. Hai người nhìn nhau, nháy mắt có loại xúc động muốn ôm gà nhảy hồ.

Đồng Mẫn Mẫn lúc này cũng đã chạy tới, đối với hai người thân thiết quàng cổ.

"Ai nha, hai vị sư tỷ đang nướng gà hả? Ui ui, thơm quá đi! Mà trùng hợp ghê á, vừa nãy muội nhìn thấy Tam sư thúc vừa chạy vừa khóc tìm con gà đi lạc trong vườn, nhìn thấy mà thương! Í, mà con gà này hai vị sư tỷ bắt được ở đâu vậy, chẳng phải Trường Môn đại nhân đã hạ lệnh không được vào núi săn thú rồi sao? Chẳng lẽ.."

Nói đến đây, Đồng Mẫn Mẫn đã lông nheo cười tủm tỉm. Yến Thanh hai người nhìn thấy mà đồng thời chảy mồ hôi lạnh.

Yến sư tỷ vốn là người thông minh lanh lẹ, biết mục đích của tiểu tham ăn Đồng Mẫn Mẫn đến đây là gì? Vậy nên liền không chần chừ bẻ ngay một cái đùi gà thơm ngon béo ngậy, đã vậy còn tận tâm thổi "vù vù" chỉ hận không thể làm cho gà mau nguội. Mặc cho ánh mắt tròn to đến muốn rớt ra của Thanh sư tỷ, Yến sư tỷ vẫn nở nụ cười chuyên nghiệp vô cùng sẵn sàng đưa gà cho Đồng Mẫn Mẫn.

"Trước đừng nói gì cả, hãy cứ ăn đi đã. Ôi ôi, xem này! Gần đây thi đấu cực khổ lắm có phải không? Mới có mấy ngày mà đã ốm đi một vòng rồi, cơ hồ đều muốn thành da bọc xương. Ngoan, sư tỷ thương muội, muốn ăn gì thì cứ nói tỷ một tiếng. Dù cho đó có là nhân sâm ngàn năm của đại sư thúc keo kiệt, tỷ nhất định cũng sẽ có cách chôm về mà hầm canh đại bổ cho muội."

Thanh sư tỷ nghe bà bạn nhà mình "hát" xong, nhất thời á khẩu. Cứ nhìn cái tướng "gió thổi cũng bay" của nàng so với bộ dáng phúng phính của Đồng Mẫn Mẫn mà xem, tin rằng mười người nhìn vào cũng có thể chỉ rõ ai mới là người "da bọc xương" đấy nhé. Còn chưa hết, trước giờ bọn nàng có qua lại gì với Đồng Mẫn Mẫn kia đâu, chỉ thấy mặt thôi là đã lo đi đường vòng rồi. Cơ mà tại sao khẩu khí của bà bạn này, nghe vào tai cứ như là vừa mừng vừa tủi vì gặp được bà con xa vậy?

Yến sư tỷ, tỷ diễn sâu quá rồi! Đây quả thật là mở to mắt mà bốc-phét trước mặt địa chủ!

Đồng Mẫn Mẫn tuy chưa đến nỗi dỗi rưng rưng, nãy giờ đi một vòng cũng "ăn kè" được cũng không ít người. Trong đó phải kể đến Mộ Dung Cảnh, vị sư huynh đáng thương bị nàng đi như con ghê kia. Nhưng vấn đề đây là món gà nướng mà đến trong mơ nàng nhớ thương đến suýt xỉu hóa nhập ma, đương nhiên là sẽ không ngại gì mà bỏ qua lời mời mọc ngon lành này. Nói về độ mặt dày ấy hả? Đồng Mẫn Mẫn nàng đây sắp tu thành tinh luôn rồi!

Đồng Mẫn Mẫn nhận lấy cái đùi gà, trong ánh mắt trùng to như chuông đồng của Thanh sư tỷ mà nhẹ nhàng há mồm táp một phát, nhai nhai cười tủm tỉm.

"Sư tỷ thật có lòng, muội nghe mà cảm động rớt nước mắt! Đây là lần đầu tiên có người quan tâm muội đến vậy, thậm chí còn vì muội mà hứa hẹn hầm canh nhân sâm bằng cả sinh mệnh của mình! Ai chẳng biết đại sư thúc nổi tiếng ác liệt nhường nào, đừng nói là nhân sâm chỉ cần đập lên cọng cỏ nhà sư thúc ấy thôi, cam đoan ba ngày sau có thể tự mình thể nghiệm một chuyến đi Tây Thiên thỉnh kinh." Đồng Mẫn Mẫn dùng cái móng vuốt dính đầy mỡ của nàng đặt lên vai Yến sư tỷ, hai mắt rung rung giọng điệu chứa chan niềm cảm động vô bờ: "Sư tỷ yên tâm, muội đây nhất định sẽ tận tâm tận lực mà ăn, nhất quyết không lãng phí một thân hi sinh của tỷ!"

Ta đã biết vì sao mây trắng, nước sông màu xanh, con người đôi lúc sẽ buồn tình nhảy cầu. Hiện tại, nàng cũng muốn nhảy cầu!

Yến sư tỷ bị sự vô sỉ của Đồng Mẫn Mẫn công kích không nhẹ, một phát bỏ mình trở về với đất mẹ. Thanh sư tỷ được dịp đập mồ lên ngôi.

Nhìn qua thi thể của đồng bạn ngã lại, Thanh sư tỷ cúi đầu chấp tay "Nam mô" một tiếng chặt cưa đi đường vòng.

"Sư muội, chúc mừng muội thành công thăng cấp, trở thành một trong mười người được phép rời cốc lần này!"

Nói đến đây, Thanh sư tỷ không khỏi cảm thán. Bọn nàng nhập cốc từ sớm, đối với môn phái nhất mực hết lòng, tuy chỉ là lam y trung đẳng, nhưng so với những đệ tử đồng môn khác thì cũng là địa vị nhiều người ước ao. Ấy vậy mà Đồng Mẫn Mẫn chỉ tốn trăm năm tu hành, ngược lại so với các nàng còn có lời nói địa vị hơn cả, quả thật không thể không khen một tiếng đúng là người tuổi trẻ tài cao. Tuy có gan tị thật, nhưng nhiều hơn vẫn là sự ngưỡng mộ.

Liếc thấy vị sư tỷ này không có ác ý, tự dung thái độ của Đồng Mẫn Mẫn đối với nàng cũng sẽ không tồi. Con sói khoác lớp da dê tiện thể bọc cái lớp hồ li cười tủm tỉm.

"Đa tạ Thanh sư tỷ! Đầu là các sư huynh tỷ muội khác thấy muội còn nhỏ nên nhường nhịn cho muội, chứ tài năng của muội làm sao có thể đi đến cuối cùng mà lông tóc vô thương được chứ. Có thể gia nhập đoàn rời cốc lần này khiến muội rất vui, chi là.."

Thấy nàng ngập ngừng nửa muốn nói nửa không, Thanh sư tỷ cực kỳ tâm lý quan tâm hỏi han.

"Sao vậy? Có chuyện gì thì muội cứ nói ra đi, nếu có thể giúp đỡ, tỉ nhất định sẽ không từ chối!"

"Tỷ biết không, muội luôn xem Vô Cực cốc là nhà của mình, các tỷ muội đồng môn là anh em tay nối chân liền. Giờ lại rời đi, trong lòng tự dung có chút trống trải."

"Sư muội!"

Thanh sư tỷ cảm động - ینگ, không ngờ Đồng Mẫn Mẫn lại là người tình cảm như vậy, còn tính mở miệng an ủi vào câu đã nghe nàng nói.

"Chuyến đi này không biết khi nào mới trở về, hàng yêu trừ ma cũng không phải chỉ đơn giản như nói miệng. Ở nhân giới cũng không thể quá phô trương như ngự kiếm cười mây ăn gió uống sương, mà ngược lại chúng ta phải học cách hoà đồng với mọi người như ăn gà cưỡi ngựa. Yêu ma quỷ quái đều tinh ranh quỷ quyết, chính vì lẽ đó chúng ta phải tạm thời quên đi thân phận tu tiên trả hình nhân loại để chúng mắt cảnh giác. Phàm là một người bình thường thì cơ hội tiếp cận yêu ma càng cao, nhưng muốn là một người bình thường thì nhất quyết phải có điều mà một người bình thường không thể thiếu. Người bình thường tốt không cần cũng cầu, mà người bình thường xấu đã cầu lại càng cầu. Tỷ hiệu không?"

Thanh sư tỷ mơ màng lắc đầu.

Sao càng nghe càng mờ mịt vậy? Cái gì là người bình thường tốt? Cái gì là người bình thường xấu? Nói tóm lại là, muốn làm người bình thường thì không thể thiếu cái gì?

Đồng Mẫn Mẫn hiếm khi tốt bụng khai thông, nàng nhăn răng cười vô lại.

"Thanh sư tỷ, tỷ có nghe qua câu: "Một đồng tiền cũng làm khó bước chân anh hùng hảo hán" chưa? Bởi vậy, muốn làm một người bình thường tốt nhất quyết phải có ngân lượng rủng rỉnh trong người, bằng không thì sẽ trở thành người bình thường xấu đi "vay" ngân lượng của người bình thường tốt khác."

Thanh sư tỷ nổ banh xác!

Nghe tới đây mà nàng không hiểu nữa, quả thật là uống phí bao nhiêu năm lẫn lộn trên giang hồ. Nói tới nói lui, vẫn là muốn ăn cho mập thầy rồi tổng tiền đây mà.

Có xương gà bên dưới làm chứng, Thanh sư tỷ hoa hoa lệ lệ ngã xuống, nằm ngay bên cạnh Yến sư tỷ đã co gập từ bao giờ.

Nhìn lướt qua hai "thi thể" trước mặt, Đồng Mẫn Mẫn mang theo vô hạn thương cảm cùng toàn bộ gia sản của hai người Yến Thanh không do dự rời đi.

Yến sư tỷ.. Học máu, Đúng là vô nhân đạo! TT^TT~

Thanh sư tỷ.. Tạm biệt bạn hiền, thôi ta đi đây! *hòn bay bay*

Yến sư tỷ.. Đừng đi!!! /TTATT/

Tội nghiệp hai vị sư tỷ, số phải nợ dừ lắm mới gặp đúng ngay Đồng Mẫn Mẫn đang đi tuần xin đều. Vốn quen thói ở ác ức hiếp người hiền, Đồng Mẫn Mẫn cứ thế ngang nhiên dùng mỹ danh "Góp gạch cho đồng bào xây tháp" để "chấn" thêm vài người. Thu đủ tiền lộ phí cho hôm nay rồi, Đồng Mẫn Mẫn mới hón ha hón hờ tung tăng nhảy chân sáo.

Quả nhiên, đạo tặc vẫn là nghề có tương lại nhất ~

Ting! Mổ sói thông báo: Đồng Mẫn Mẫn chính thức hắc hóa.

"Sí Nguyệt?"

Đang tung tăng dạo bước, Đồng Mẫn Mẫn liền nhìn thấy một chòm lông màu đen đang lao đảo đi tới. Nàng hí mắt đánh giá, có chút hoài nghi không biết có phải là con mèo đi bụi cả tháng nay của nàng không?

"Sí Nguyệt, thật là mi à?" Sao tàn tạ dữ vậy?

Đồng Mẫn Mẫn giờ giọng mẹ ghê, hung hăng túm lấy con mèo nhỏ từ dưới đất lên giáo huấn.

"Hừ, cái con mèo hư đồn nhà người, ăn chơi chán chê rồi mới lăn về đó hả? Mi rốt cuộc là có tự giác của thú nuôi không vậy, để cho chủ nhân phải đi đầu này đầu kia khuất phục, mi nhìn mà không thấy hổ thẹn với giang sơn xã tắc à?"

Miêu miêu trào!

"Mèo đại tỷ, mèo đại nhân, mèo nương nương! Người đi đâu về mà toàn thân bụi bặm vậy? Nha, đã ăn gì chưa, có khát nước không? Hay ta lặn vào hồ bắt cho người vài con cá nướng ăn nhé?"

"Hừ!" Hất mặt.

Lại sang chánh! Đồng Mẫn Mẫn sờ mũi, cũng chẳng bận tâm việc Sí Nguyệt đem mặt nàng thành bàn cờ ca-rô, dù sao thì cũng ăn quen rồi nên không có vấn đề gì, cái nàng bận tâm chính là bộ lông bị cháy xén của nó.

Cái con mèo này, sẽ không phải là làm ác nhiều quá nên bị trời đánh đổ chó? Dù sao thì, cá tính của hồ này nó cũng táp hết rồi!

Đồng Mẫn Mẫn ôm Sí Nguyệt vào lòng, đưa tay gãi gãi cảm nó, có chút lấy lòng nói.

"Nha, sao vậy, tâm trạng không tốt? Có muốn nói với ta không? Chủ nhân ta đây liền ra mặt giúp người đi đòi lại công đạo?" Gì chứ chuyện ăn vạ làm loạn là chuyên môn của nàng.

Sí Nguyệt trở mình khinh thường, phì cười: "Người thì giúp được gì chứ?"

Đến cả yêu lực ngàn năm như nó còn bị đánh văng đi, vậy thì mấy trăm năm đạo tu như nàng tính là gì? Mà khoan đã, chẳng phải Đồng Mẫn Mẫn còn có năng lực kia sao?

Giống như sức nhớ ra điều gì đó, mắt nó loé lên.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là.. Vợ Của Ma Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Rời cốc (4)

"Đây rốt cuộc là chốn khi ho cò gáy nào? Sí Nguyệt, đừng bảo là người dẫn ta vào rừng rồi mưu sát để chiếm đoạt tài sản đấy nhé? Nói cho người biết, hiện tại trên người ta không có xu dính túi nào đâu."

Phóng mắt nhìn quanh bốn phía đều là cây với cây, đã vậy còn là một rừng cây nguyên sinh với những tán đại thụ cao to rộng lớn, là một chốn rất lí tưởng để đi ăn chơi dã ngoại, nhưng không thể nghỉ ngơi, cũng là một nơi rất tốt để đồng phim kinh dị vào cuối tuần.

Đồng Mẫn Mẫn đảo mắt nhìn Sí Nguyệt đang nằm trên tay nàng. Ai chứ con mèo này thì nàng nghi lắm, chứ đừng không đưa nàng vào rừng để làm gì, ngồi hóng muỗi chích à? Éc, lỗ đi sâu quá nên giờ quên luôn đường ra rồi! QAQ|||

Sí Nguyệt ngay đến cả hừ mũi khinh thường cũng lười làm, nó im lặng nhắm mắt nghe Đồng Mẫn Mẫn Mẫn lầu bầu làm nhảm bên tai. Hơn bao giờ hết, hiện tại nội tâm của nó đang vô cùng kích động.

Không thể tin được, vậy là năm đó Đồng Mẫn Mẫn đại phá ba ải của Vô Cực cốc là hoàn toàn có cơ sở. Khi đó nó trọng thương nặng, đối với sự vật bên ngoài đều là tai nghe mắt không nhìn thấy, khoảng thời gian trước khi nhập cốc quả thật là vô cùng mơ hồ. Mãi đến sau này, Đằng Khả Dật kể lại sự tích Đồng Mẫn Mẫn một mình kéo cây máu của toàn đội, thành công đưa ba người vượt ải trở thành đệ tử nhập cốc chính quy, Sí Nguyệt vẫn là mặt dài ra như ngựa, nhìn Đằng Khả Dật bằng ánh mắt "Chú đang chém gió đấy à?"

Kì thực, nói đến nguyên nhân mà Sí Nguyệt thờ ơ chết cũng không chịu tin tưởng, đó là một câu chuyện hết sức bi thương. Mà một năm kia phong thái siêu phàm của Đồng Mẫn Mẫn bị chó nhà Dương Tiễn dí, đến giờ vẫn đánh sâu vào thị giác của Sí Nguyệt.

Rất vãi nòi!

Hơn ai hết, Sí Nguyệt rất rõ ràng Đồng Mẫn Mẫn không chỉ là tiểu tham ăn, tiểu tham tiền mà còn tiểu vô dụng. Bằng vào sức nàng đạo ấy thì có tu thêm tám trăm năm nữa cũng không thò được nửa cái giò vào nơi chính đạo này, nhất định là phải có cao nhân nào đó đã ra tay giúp đỡ. Hoặc là Đằng Khả Dật mê chuối còn giấu nghề, hoặc là Đồng Du trá hình ăn hại nhưng thực chất là một tay úp sọt siêu bá. Nói tóm lại, là ai chứ cũng không thể là Đồng Mẫn Mẫn chuyên ngoáy mũi móc tai được.

Sí Nguyệt rất chắc chắn khẳng định.

Nhưng mà hôm nay, tam quan sụp đổ, Sí Nguyệt vô cùng đau đớn từ trong đồng hồ nát ngoi ra nhìn Đồng Mẫn Mẫn nghịch thiên trở mình, làm một cú lợi ngược dòng ngoạn mục.

Cái kết giới phân biệt chủng tộc này nhất định là có thông đồng với ai kia, bằng không thì tại sao nó lại thả cho Đồng Mẫn Mẫn đi nhong nhong như vậy được? Rất nghịch lí đi?

Sí Nguyệt bủi môi, mười phần không cam tâm nhưng cũng đành phải chấp nhận sự thật.

Bây giờ thì nó tin tưởng rồi, người mà chủ tử chọn làm sao có thể là người bình thường được chứ? Chẳng trách mà chủ tử lại coi trọng nàng như vậy, ngay đến cả Cẩm Cô Huyền Anh Thạch quý giá cũng tình nguyện đem cho nàng!

Cẩm Cô Huyền Anh Thạch đại biểu cho điều gì? Sí Nguyệt tin chắc chủ tử là người rõ ràng hơn ai hết. Điều đó có nghĩa, Đồng Mẫn Mẫn chính là một nửa chủ nhân mà Văn Sinh thừa nhận, sở hữu quyền chỉ phối vạn chúng yêu ma, là phu nhân tương lai của Đế Tôn — Hoàng Phủ Viêm.

Trong không khí bỗng truyền đến sự xao động, lá cây xung quanh rung chấn mãnh liệt, Đồng Mẫn Mẫn và Sí Nguyệt đồng thời lui người ra sau. Loại áp lực trực tiếp đè nặng lên tinh thần này, quả thật là rất khó lòng mà bỏ qua được.

"Thành thật nói cho ta biết, đây rốt cuộc là nơi nào?"

Nàng cũng không phải kẻ ngốc, nhìn thái độ mập mờ của Sí Nguyệt chín đến mười phần có thể khẳng định, địa phương này chắc chắn không tầm thường.

Sí Nguyệt hơi do dự đưa mắt nhìn nàng, một đôi hồ phách nhẹ đảo sang một bên.

"Tĩnh Huyền Sơn!"

Ngắn gọn ba chữ, nhưng lại thừa sức đập cho Đồng Mẫn Mẫn ngất người trợn mắt.

"Tĩnh Huyền Sơn, còn không phải cấm địa của Vô Cực cốc sao?! Con mèo chết tiệt, lần này ta quả thật là bị người hại thảm!"

Đồng Mẫn Mẫn hít khí, có chút nuốt không trôi cái thông tin như đại bác nã vào người này.

Nàng biết với bản tánh của Sí Nguyệt, nếu có thể đi một mình thì làm gì có chuyện vui vẻ mà dẫn nàng theo, nếu không nhất định cũng sẽ có âm mưu gì đó. Quả nhiên không phụ sự kì vọng của nàng, nó rất nhanh đã tìm được đường quy Tây Thiên vô cùng hoành tráng. Sớm biết ngày này năm sau có thể lên tú ngắm gà khỏa thân, nàng thề là dù có phải liều cả cái mạng nhỏ này, nhất định cũng sẽ không ham hố mà đua đòi đi theo nó nữa.

Đồng Mẫn Mẫn đối với hai từ "Cấm địa" quả thật là vô cùng nhạy cảm, nhớ lại trăm năm trước cái thời còn trẻ trâu của nàng, cũng là từng đi vào cấm địa rồi lưu danh thiên cổ, trở thành trọng phạm bị truy nã gắt gao của thiên đình. Không chỉ nhờ Bích Hân kiếm phóng sinh yêu ma náo loạn nhân gian, mà còn liên lụy cả một đại môn phái ngàn vạn đệ tử trong một đêm bị tiêu trừ tận cách. Đến giờ nhớ lại, Đồng Mẫn Mẫn vẫn là một bên vuốt ngực một bên lau mồ hôi.

Cảm giác áp bức ngày một đến gần, Đồng Mẫn Mẫn cắn răng nén xuống một thân khó chịu quay qua trừng mắt Sí Nguyệt.

"Chạy thôi!"

Lúc này mà còn ngớ ngẩn ngẩn ngẩn nữa, nhất định sẽ bị đệ tử thủ trận bắt được.

Sí Nguyệt đương nhiên hiểu rõ đạo lý đó, nó gật đầu rồi lao nhanh theo Đồng Mẫn Mẫn. Tinh huống bất lợi, tạm thời vẫn là nên gác lại chuyện tìm kiếm nguyên thể của chủ tử.

"Chúng ta chia nhau ra chạy, ta đánh lạc hướng còn người tìm đường rồi khỏi đây, tìm thấy rồi thì gào lên một tiếng báo cho ta biết!"

Đồng Mẫn Mẫn gấp gấp nói, nhưng Sí Nguyệt liền lập tức bác bỏ.

"Không được, có đi thì cùng đi chung, không được phép tách ra!"

Nếu nàng xảy ra vấn đề gì, nó làm sao còn mặt mũi mà về ăn nói với chủ tử?

"Còn tiếp tục tranh cãi, ta và người ai cũng đừng mong rời đi được!"

Đồng Mẫn Mẫn đương nhiên biết cái mức độ cố chấp lì lợm của con mèo này, cho dù nàng có nói đúng đi chăng nữa, Sí Nguyệt nhất định cũng sẽ không tán thành. Vậy nên không cần nhiều lời lằng nhằng làm gì, cứ trực tiếp xách nó lên ném nó đi là được.

Nghĩ là làm, Đồng Mẫn Mẫn túm lấy Sí Nguyệt vút nó đi một hướng, bản thân thì chạy theo hướng ngược lại.

"Nhanh tìm đường thoát khỏi đây, bản cô nương phúc lớn mệnh lớn, tự nhận là so với gián còn muốn sống dai hơn. Người phải tin tưởng ta nhiều hơn một chút, ta nhất định sẽ không có vấn đề gì."

Bất ngờ bị chụp lấy rồi ném đi khiến Sí Nguyệt có hơi tức giận, nó xoay người trụ chân đứng vững trên đất, đang muốn chạy tới chỗ nàng thì thình lếng Đồng Mẫn Mẫn hô to như vậy. Nó nhủ mày, ánh mắt phức tạp đảo tới đảo lui như đang đấu tranh nội tâm kịch liệt. Cuối cùng, nó ngóc đầu nhìn theo phương hướng Đồng Mẫn Mẫn biến mất, ánh mắt kiên định nhanh chân lao về hướng còn lại.

Đồng Mẫn Mẫn ba chân bốn cẳng chạy được một hồi thì ghé vào thân cây thờ hồng hộc, đời này của nàng, làm nhiều nhất từ khi xuyên không đến giờ chính là chạy bộ. Thật chẳng bù cho đời trước, hết ăn chơi rồi đến lăn lê bò trườn.

Đồng Mẫn Mẫn vuốt cằm, suy nghĩ biện pháp có thể giúp được nàng trong lúc này. Với hình dáng hiện tại của nàng, nếu bị bắt rồi đưa đi nhận diện, nhẹ thì bị đá khỏi sư môn, nặng thì bị lôi về Thiên giới lãnh án tù chung thân. Suy đi nghĩ lại, đáng về này quả thật là vô cùng bất lợi, trong cốc còn ai không biết cái danh thơm "Chuyên ăn chặn tông tiền" của nàng đâu chứ? Đợi bị bắt về rồi tra ra thêm thân phận "Trọng phạm rối loạn thiên đình" nữa, đến lúc đó thì có mà chạy đẳng trời. Chắc, vẫn là nên biến về bộ dáng trưởng thành, dù sao thì mọi người cứ đinh ninh là nàng không thể lớn nổi nữa, trở về dáng vẻ thành niên, đến lúc đó ít ra còn có đường ngụy biện.

Không còn nhiều thời gian, tranh thủ lúc này đệ tử trấn trấn còn chưa đến. Đồng Mẫn Mẫn hít vào một hơi, vươn tay vận lực chuyển đổi sức mạnh của mình. Theo từng luồng cuồng phong bao lấy cơ thể, khuôn mặt non nớt tinh xảo dần nảy sinh biến hoá, bằng mắt thường cũng có thể thấy được nhan sắc kia không thể nghi ngờ là tuyệt thế vô song.

Đồng Mẫn Mẫn lớn lên, quả thật là có xu hướng yêu nghiệt mê hoặc cơ đồ!

Còn chưa kịp thờ phào một hơi, chỉ nghe thấy tiếng "Vút vút!", cơ thể thình lình bị một sợi dây leo quấn chặt rồi kéo mạnh về sau. Đồng Mẫn Mẫn nghiêng đầu, đập vào mắt là một nữ nhân mặc y phục xanh nhạt điểm hoa văn hình chiếc lá, bên tay còn lại vận lực xuất chiêu về phía nàng.

Đáy mắt Đồng Mẫn Mẫn linh chuyển xảo diệu, cước giẫm thiên không lộn vòng tránh đi một chưởng đánh tới, thuận tiện còn đạp vào bả vai của nữ nhân tung mình nhảy ngược ra sau. Nữ nhân ôm vai giật lùi đi nửa bước, sắc mặt lạnh lùng siết chặt dây leo còn đang trôi Đồng Mẫn Mẫn.

Bị bó lại một cục khiến Đồng Mẫn Mẫn nhớ lại kí ức không tốt lúc bị nhèn nhện yêu bắt được, nàng nhúu mày, hơi cựa quậy ý đồ thoát khỏi dây leo nhưng không thành công, bất mãn nâng mắt trừng người đối diện. Nhất thời mắt to trừng mắt nhỏ, hai người đứng năng tạc tượng giữa trưa chiều.

(Đồng Mẫn Mẫn phát biểu cảm tưởng:"Quên mạng theo kem chống nắng rồi!")

"Người từ nơi nào đến, xông vào Tĩnh Huyền Sơn có ý đồ gì, mau lên tiếng khai danh báo tánh?"

Giọng nữ nhân cũng lạnh lùng như chính bản thân nàng, mặc dù âm thanh ôn nhuận như gió xuân nhưng vào tai người nghe lại thấm đẫm hàn ý, hoàn toàn không có chút tình cảm nào.

Đồng Mẫn Mẫn tròn mắt, có ai đi ăn trộm mà lại bảo với chủ nhà."Em đây nick name OX, thấy nhà đằng ấy đẹp nên đi một vòng vào tham quan" đâu chứ? Nói thế còn không bị đánh cho vêu mồm mới là lạ. Tự nhận bản thân mình thông minh lắm lắm, Đồng Mẫn Mẫn phun ra cái cớ mà nàng đã nghĩ kĩ.

"Heo nhà ta xổng chuồng chạy loạn vào đây, ta chẳng qua chỉ là đi bắt heo nên mới bị lạc vào nơi này!"

"..."

Nha, chưa tin hả? Đồng Mẫn Mẫn vội trỏ tài khoa môi múa mép.

"Nói ra cũng thật ngại, chỉ là chút chuyện con con trong gia đình mà làm phiền đến mọi người. Thật ra heo của A Quý nhà kế bên để ý heo của nhà ta lâu rồi mà không dám nói, mãi đến khi A Quý chuẩn bị đem nó ra mần thịt thì nó mới khóc cầu A Quý xin cho đi gặp heo nhà ta lần cuối. Thấy nó làm heo si tình, A Quý cảm động tha cho nó một kiếp, không chỉ vậy mà còn đem cả đồ qua hỏi cưới heo nhà ta. Ta cũng cảm động lắm vội vàng thu lấy sính lễ rồi gả heo đi trong ngày, nhưng ai biết được con heo kia thế nhưng lại chê máng ăn nhà A Quý quá nhỏ, căn bản không đủ thỏa mãn nên chịu gả đi. Ta bắt đắc dĩ phải dùng dây cột cái đầu heo nó, nhưng giữa chừng nó cắn đứt dây rồi đào hôn chạy vào khu rừng này. Sự thật chính là như vậy!"

Nếu tay có thể cử động, Đồng Mẫn Mẫn nhất định sẽ dùng khăn chấm chấm hai giọt nước mắt không tồn tại. Chuyện tình lâm li bi đát như vậy, là ai cũng nên nhỏ cho một giọt lệ xót xa.

Nữ nhân từ nãy giờ không nói, chính là ánh mắt nhìn nàng càng thêm ba chấm hết như quái vật. Bỗng đi ít lâu, thật may mà tài nghệ quăng bom dim hàng của Đồng Mẫn Mẫn vẫn chưa lục nghệ. Nếu hai con heo có ở đây, chúng nó thật sự cũng muốn quỳ lạy Đồng Mẫn Mẫn. Đứng là chém gió văng nổi!

Gương mặt xinh đẹp của nữ nhân méo mó, không thêm nhiều lời quán xem heo của Đồng Mẫn Mẫn có thật sự chạy vào đây hay không, chính là ai đi vào nơi này cũng đều là kẻ địch cần phải trừ khử.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là.. Vợ Của Ma Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Rời cốc (5)

Sát niệm vừa động, dây leo trên người giống như có ý thức càng thêm ghim chặt Đồng Mẫn Mẫn. Nữ nhân vung tay đem bụi và gió cát hất lên, lá cây xung quanh cuộn thành vòng tròn rộng lớn, đem Đồng Mẫn Mẫn bao lấy bên trong.

Đồng Mẫn Mẫn giật lùi, ý thức được tình huống này có bao nhiêu nguy hiểm. Nàng có cảm giác chỉ cần cánh tay kia của nữ nhân hạ xuống, không thể nghi ngờ nàng nhất định sẽ trở thành món gỏi sống phù hợp với thị hiếu người tiêu dùng.

Chết tiệt, đúng là đáng về lúc nhỏ có đất dụng võ hơn, không chỉ có thể bán manh khơi gọi tình mẫu tử thiêng liêng trong tâm hồn mỗi người, mà còn có tác dụng rất lớn trong việc nói dóc mà không sợ bị ai bóc mẽ.

Đồng Mẫn Mẫn oán thán, lần đầu tiên cảm thấy vô cùng thiệt thòi khi trưởng thành.

Ánh kim từ mặt trời hắt xuống làm cho phiến lá tựa như lưới đao loé lên màu vàng mờ mờ, nữ nhân ngưng mắt nhìn Đồng Mẫn Mẫn, không một chút dao động tình cảm liền đánh mạnh về phía nàng. Con người Đồng Mẫn Mẫn co giật, đao lá xé gió vun vút tấn công từ mọi góc nhìn, hàn quang trong đáy mắt nữ nhân ngáy một lạnh dần.

"Bùm—!"

Theo một tiếng nổ lớn, Đồng Mẫn Mẫn bạo phát năng lượng đánh bay những thứ kiếm hãm nàng. Nữ nhân vung tay che đi một trận cuồng phong cát bụi, đang bắt ngờ với dư chấn mạnh mẽ thì bên tai truyền đến giọng nói quý mị của Đồng Mẫn Mẫn.

"Đừng nghĩ chỉ mình người dùng được loại chiêu thức này, ta cũng có thể!"

Lời vừa dứt, cuồng phong gió lốc lại một lần nữa nổi lên. Thân ảnh Đồng Mẫn Mẫn tựa như hoà vào hư vô cát bụi, cuốn theo vô số lá cây tạo nên trường lốc vây lấy nữ nhân thành trung tâm bão tố, khí thế uy lực vô cùng kinh người.

Nữ nhân cả kinh, đối phương không chỉ học được chiêu thức nàng mà còn đem nó phát huy đến cực điểm. Bao nhiêu năm rồi nàng mới gặp loại quái vật như thế này, đây đúng thật là nghịch thiên mà!

"Sát!"

"Uỳnh uỳnh—!!"

Tiếng hô vang mạnh mẽ giáng xuống, bức tường thành được dựng nên bởi gió và vũ khí lá cây đồng loạt công kích nữ nhân. Chỉ trong thoáng chốc, chỗ của nữ nhân vừa đứng hết như bị bão tố ghé thăm, cây cối xung quanh đều bị đốn hạ, trên những thân đại thụ to lớn còn dày đặc những vết cắt đầy rộng sâu hẹp. Có thể nói, một chiêu này của Đồng Mẫn Mẫn quả thật là muốn đòi mệnh người.

Nữ nhân vùng tay hất đi một thân lá cây bụi bặm, mái đầu chính tề trở nên lộn xộn rối rắm, ngay cả y phục cũng không còn nguyên vẹn, thoạt nhìn nữ nhân trông vô cùng chật vật. Mà đợi khi cát bụi tiêu tan, nữ nhân đảo mắt một vòng tìm kiếm, không ngoài ý muốn bóng dáng Đồng Mẫn Mẫn đã không còn.

.

.

"Hộc.. Hộc.."

Bước chân lao đảo, Đồng Mẫn Mẫn nén xuống một thân khí tức hỗn loạn. Bóng trắng nhoáng lên, nàng tựa như chú chim én di chuyển cực nhanh xuyên lách giữa cánh rừng già.

Dừng ở một tàng thụ rộng lớn, Đồng Mẫn Mẫn vuốt ngực ngã ngồi xuống một cành cây cao to. Mắt thấy không có người đuổi theo, bấy giờ nàng mới an tâm thở phào ra một hơi.

Vừa rồi thật nguy hiểm, suýt chút nữa là nằm lại với đất mẹ rồi. May mắn mà đầu óc nàng linh hoạt, còn biết dùng chiêu cán chiêu đảo phá thành công thể thức của nữ nhân, nhờ vậy mới còn mạng mà ở đây dung dăng dung dẻ.

Đồng Mẫn Mẫn vươn tay lau đi mồ hôi bên trán, lòi ra bình ngọc chứa đan dược trước ngực nuốt xuống một viên, lập tức khoan chân điều tức chữa trị nội thương.

Nàng cũng không có phơi phới như vẻ bề ngoài, bên trong nội lực đang xói mòn một cách trầm trọng. Quả nhiên đối với dáng vẻ này vẫn là có một phần cố sức, tuy vậy lúc này vẫn chưa thể gỡ bỏ được.

Đồng Mẫn Mẫn hậm hực, chống cằm trên đùi cái kinh.

Con mèo chết tiệt, đi nghỉ mát luôn hay sao mà đến giờ còn chưa thấy ơ hờ gì? Không phải nó xảy ra chuyện gì rồi đó chứ? Không thể nào, sức chiến đấu của nó so với nàng còn muốn trâu bò hơn, làm gì có chuyện dễ dàng bị người ta úp sọt rồi cho lên mâm mần gỏi. Không thể nào, không thể nào đâu, ha ha!

Mây liễu khê nhảnh, Đồng Mẫn Mẫn vẫn cảm thấy sự tỉnh không đơn giản nàng suy nghĩ. Ngay từ đầu khi đặt chân vào khu rừng này, dù muốn hay không thì cũng phải chuẩn bị sẵn sàng cho những tình huống xấu nhất có thể xảy ra. Vẫn là nên chạy một vòng đi tìm cho chắc, biết đâu nó cũng mù đường rồi đi lạc như nàng thì sao?

Nghĩ nghĩ, Đồng Mẫn Mẫn chống tay ngồi dậy phi người bay đi, một đôi mắt đẹp đảo quanh khu rừng không bỏ sót khu nào. Nàng cũng muốn bay lên cao mà ngó xem Sí Nguyệt đang ở đâu? Nhưng làm vậy thì chẳng khác gì là "lạy ông tôi ở bụi này", phơi thân cho kẻ địch nhắm bắn, vậy nên vẫn là an phận mà đi đường chim bay dưới này thôi.

Chạy một hồi có chút mệt, quanh quẩn trong khu rừng chẳng biết đâu là đâu. Đồng Mẫn Mẫn thu hồi một thân khí tức, nhẹ nhàng từ trên không trung đáp xuống mặt đất.

"Bep!"

"Cái quái gì vậy?"

Đồng Mẫn Mẫn nghi hoặc giờ chân lên, vừa nhìn thấy vật thể bên dưới mặt liền biến đen như ông Táo.

Không phải chứ trời, vừa hạ chân xuống liền đạp ngay bãi cứt chó, còn có thể xui xẻo hơn được nữa không?

Sự thật chứng minh, đa phần những người thốt lên lời này thường không có kết cục tốt đẹp. Giống như Đồng Mẫn Mẫn chẳng hạn, chỉ thấy nàng giờ chân ra chầy chày chết chết, còn chưa hết đạp đạp giẫm giẫm, quyết tâm phải bôi đen cho bằng được tảng đá xui xẻo nằm dọc đường.

Tầng đá.. Sức chịu đựng có giới hạn, ta mà còn nhịn nữa thì ta là con heo!

Đó, sự tình chính là như vậy! Tầng đá kia thể nhưng không phải là tầng đá tầm thường, chỉ thấy dưới chân một trận trời long đất lở, tiếp theo sau đó liền thấy Đồng Mẫn Mẫn tròn lòi mắt ếch.

Mô phật, chỉ tiện chân chết cứt chó thôi mà cũng đập nhằm bãi mìn nữa, đúng là nhọ chết đi được!

Đồng Mẫn Mẫn bày ra vẻ mặt "Unbelievable" nhìn một loạt tình cảnh trước mắt phát sinh, chỉ thấy tầng đá ven đường làm như bị tiêm thuốc kích thích mà ngứa đầu rổng gợn. Cơ mà nàng đã nói qua bộ dáng cao to như tình tình của nó chưa nhỉ? Ha ha ha, đúng vậy, chỉ có điều đây là con tình tình làm bằng đá! Ha ha ha! Ha ha ha!!

Má ơi, con muốn về với má! TT..TT

Không biết có phải bị phân chó kích động hay không mà người đá có vẻ điên cuồng, ngứa đầu gào rú một hồi liền học theo tình tình đập ngực bình bịch, hi hục thờ phỉ phò như trâu cuối xuống trũng Đồng Mẫn Mẫn.

Đồng Mẫn Mẫn.. Ôi trời ơi chúa ơi, con biết nên làm gì bây giờ?

Đức Chúa.. Nhanh chân vọt lẹ đi con!

Thanks Chúa ~ ! ..Vọt!

Khung cảnh thay đổi, muôn hoa khoe sắc, bướm lượn đầy trời.

Đồng Mẫn Mẫn vừa chạy vừa nhón chân nhún nhảy:"Ta ở đây nè, ta ở đây nè, tới bắt ta đi!" Tung bông tung bông.

Người đá khổng lồ đầu đội vòng hoa, ha ha đuổi theo sau:"Ta sẽ bắt được tên tiểu yêu tinh nhà ngươi cho xem ~ !" Ha ha ha.

Hai người kẻ chạy người truy, nhất thời thế giới trở nên vô cùng hài hoà.

E hèm, cơ mà tình huống thực tế chính là, Đồng Mẫn Mẫn vừa chạy vừa khóc, người đá phát cuồng hung hăng đuổi theo sau.

"Mì chết chắc rồi con ạ!"

"Oa oa oa! Sí nguyệt, ta hận ngươi, ta hận chết ngươi đi được! Oa oa oa!"

Thế giới chính là như vậy, từ xa nhìn lại thì muôn màu muôn vẻ, chỉ đến khi đi camera cận cảnh thì mới biết được thực trạng có bao nhiêu thảm khốc. Đồng Mẫn Mẫn trong lòng phát thệ, từ nay về sau sẽ không tùy tiện bôi trau chết chó.. Í nhầm, là bôi tro chết trấu lên mặt người khác nữa, một lần là tôn tới già luôn rồi! TToTT/

Người đá có vẻ không còn kiên nhẫn cùng nàng chơi đuổi bắt, hoặc cũng có thể đã nhận ra nàng là kẻ xâm nhập mất nét đảm đi vào cấm địa, nắm tay khổng lồ không hề do dự hướng về phía nàng đánh tới. Đồng Mẫn Mẫn liếc mắt trông thấy liền vội vàng nghiêng thân tránh né, theo bản năng xoay vòng qua bên cách người đá ở một khoảng cố định.

"Rầm!"

Người đá nghiêng đầu nhìn nàng nhấc tay, mặt đất liền có nhiều hơn một lỗ trũng và vết nứt được tạo thành. Đồng Mẫn Mẫn theo bản năng nuốt xuống một ngụm nước bọt, không khỏi ảo tưởng năm đám kia mà đặt lên người nàng thì có mà tàn phai nhan sắc.

Người đá không biết mệt mỏi rất nhanh lại công kích, Đồng Mẫn Mẫn chỉ lo tránh né thôi đã muốn hụt hơi không nói thành lời.

Phòng thủ không phải là cách tốt nhất để tự vệ, tấn công mới thật sự là vương đạo. Đồng Mẫn Mẫn hai mắt loé sáng, tung mình một góc 45 độ đá mạnh vào người của khối đá khổng lồ.

"Rắc!"

"Tía má ơi, chết cái chân con rồi!!!"

Đồng Mẫn Mẫn thất thanh gào rống, ôm giò nhảy lò cò. Người đá nhe răng cười "lạch cạch", vô cùng hài lòng với phương thức tự xử của nàng.

Nhìn người đá cười mà Đồng Mẫn Mẫn tức đến nổ mắt, cũng không quản hình thể chênh lệch mà lao vào quần ẩu liều chết với đối phương. Nhất thời, một người một đá đánh đến vô cùng hào hứng hăng say.

Đang đánh đến khí thế ngất trời, thỉnh linh mặt đất dưới chân Đồng Mẫn Mẫn sụp xuống, cước bộ người đá lại theo quán tính lao về phía nàng tung ra quả đấm to như trái núi. Suy nghĩ đình trệ, Đồng Mẫn Mẫn mở to mắt ra nhìn năm đám kia nện thẳng vào người nàng.

"Uỳnh.....!!!"

Chương 52: Rời cốc (6)

”Phựttt—!!!!!”

Công kích bất ngờ làm cho Đồng Mẫn Mẫn muốn trở tay cũng không kịp, nàng chỉ có thể bàng hoàng nhìn quả đấm to như trái núi kia vững vàng đem nàng đánh bay. Thân thể văng xa rồi chạm mạnh vào mặt đất tạo thành một vết dài quần quện, Đồng Mẫn Mẫn nghiêng người học ra một ngụm máu tươi, trước ngực từng trận nóng rát.

Không chỉ Đồng Mẫn Mẫn mà chính người đá cũng cảm thấy khó tin, hắn không cố ý làm nàng bị thương cũng như không lường trước được sự việc sẽ diễn ra như thế. Người đá không lộ lúc này lại tỏ ra bối rối không biết phải làm sao, hắn hết nhìn tay mình rồi lại đến Đồng Mẫn Mẫn còn chưa đứng lên được, biểu tình cứng ngắc thoạt nhìn có điểm suy sụp.

Không phải chưa từng tổn thương qua người khác, ngàn năm bảo hộ ở mảnh đất này, làm gì có chuyện chỉ dễ dàng đứng chơi xoi nước là xong. Số người mỗi năm muốn xâm nhập kết giới so với nòng nọc con còn muốn đông hơn vài phần, nhưng luận đến kết cục thì tất cả đều chỉ có một.

Chỉ là.. Người đá nhìn Đồng Mẫn Mẫn. Lần đầu tiên hắn đánh người mà cảm thấy đôi tay nặng như chì.

“Khục khục..”

Đồng Mẫn Mẫn che miệng ho khan, thò ra một hơi khó khăn gượng người đứng dậy, thân thể thoảng đảo một cái không được vững. Nàng đưa tay quẹt miệng.

Vừa rồi lúc đánh nhau với người đá, chắc chắn là đã có gì đó níu chân nàng. Nếu chỉ đơn thuần là đất đá không thôi, nó sẽ không thể tự mình sụp xuống rồi vấy lấy chân nàng.

Sắc mặt Đồng Mẫn Mẫn trắng bệch. Bên dưới mặt đất.. Có người?!!

Dường như là cùng lúc Đồng Mẫn Mẫn nhận ra bên tồn tại thứ ba, mặt đất đang an tĩnh bỗng nhiên trỗi dậy rồi gào lên một tiếng thét dài. Chỉ trong chớp mắt, thiên la địa kiếm đã dựng nên bốn thẳng về phía nàng.

Đồng Mẫn Mẫn cả kinh, nàng phóng người vận khinh công để tránh né. Tình thế quá hiểm hóc, nếu lúc này mà còn phân vân ngơ ngác, không thể nghi ngờ nàng nhất định sẽ bị đâm xuyên thành con nhím.

“Soạt soạt..!!!”

Dây leo xanh từ đâu bay tới quấn lấy người nàng, Đồng Mẫn Mẫn sùng sốt, dư quang nơi khoé mắt vô tình liếc thấy lục y nữ nhân lúc này đang lạnh mặt đứng sau. Nàng nghiêng răng.

Chết tiệt, ba đánh một không chột cũng què! Lúc trước chỉ có người đá không thôi còn chưa chắc nàng sẽ đối phó nổi, bây giờ lại đến thêm hai người, đây là ông trời muốn tiết đường sống của nàng sao? Đó là còn chưa kể, nữ nhân bị nàng đánh cho thành xi-tai cái bang kia để gì mà buông tha nàng? Nếu để lọt vào tay nữ nhân, cam đoan nàng sẽ bị hành cho tã tời xoi mướp trước khi lên đoạn đầu đài.

Nghĩ nghĩ, nàng càng thêm hối hận vì hôm nay ra đường quên đốt nhang, đúng là xui bá cháy con bọ chết!

Đồng Mẫn Mẫn vùng vẫy muốn thoát thân, nhưng đứt được sợi này thì sợi dây leo khác lại nhanh chóng quấn tới. Bất đắc dĩ, trên có thể phòng thì dưới lại khó tránh. Chỉ nghe thấy tiếng nổ “Dùng!” một cái, đồng tử phóng to, trước mắt nàng chính là khối đất cao tựa như cự kiếm không lồ đánh mạnh vào người.

“A—!!!”

Đồng Mẫn Mẫn phun ra một búng máu, thân thể nhỏ nhắn tựa như con diều đứt dây lao vút lên không trung. Trước mắt tối sầm, đau đớn ập đến khiến cho nàng dường như muốn mất đi tất cả tri giác và nhận thức.

Rất đau, cơ thể như muốn vỡ ra trăm mảnh vụn, có khi nào nàng sẽ chết hay không?

Trả lời nàng, chính là dây leo lại bắn tới đem nàng kéo xuống.

Đồng Mẫn Mẫn khó khăn nâng mặt, cái cảm giác bị trói rồi treo lên không trung này, thật một chút cũng không dễ chịu. Nàng hơi cựa quậy thân thể, ngay lập tức con đau trước ngực liền đánh thẳng vào sọ não.

“Khục, khục..”

Đồng Mẫn Mẫn nén xuống một trận ho khan, cơ thể vì đau mà run lên bần bật. Nàng ngẩng đầu nuốt xuống một ngụm máu tanh, khoé môi trào ra sợi chỉ đỏ đem bạch y nhuộm thành một mảnh.

“Yêu nghiệt, ngươi từ đâu đến, lại dám đi vào lãnh địa Tĩnh Huyền Sơn làm càn?”

Đứng ra chất vấn Đồng Mẫn Mẫn lúc này là một ông lão mà nàng chưa từng gặp qua, trên tay cầm theo một chiếc quạt lạnh mặt quạt nàng.

Đầu óc Đồng Mẫn Mẫn chậm rì rì lấy lại nhận thức, theo bản năng nàng biết đây chính là người sở hữu năng lực đất, cũng là nguyên nhân khiến cho nàng hai lần trọng thương nặng nề.

“Gia gia, đừng nhiều lời với cô ta, không cần phải đợi chủ nhân đến, cứ trực tiếp kết liễu đi là được!”

Lục y nữ nhân nói, ả sớm đã không vừa mắt Đồng Mẫn Mẫn. Trái lại là người đá, hẳn lúc này trăm mặt nhìn Đồng Mẫn Mẫn cúi đầu.

Ông lão nhíu mày, đưa tay ngăn nữ nhân đang tỏa ra sát khí.

“Không được, chủ nhân đã căn dặn, lần này bắt được người nhất định phải giữ lại để tra hỏi. Bây giờ con đem cô ta giết, lát nữa khi chủ nhân tìm đến, con lấy đầu ra người để giao cho ngài ấy đây? Một khi chủ nhân trách tội, một mình con liệu có gánh vác nổi không?”

Mỗi một lời của ông lão đều chí lý khiến cho nữ nhân khó lòng phản bác. Nàng thế nhưng lại quên mất, chủ nhân là người công tư phân minh như thế nào. Mặc dù rất hận người đã khiến cho nàng toàn thân chật vật, nhưng nếu bây giờ nóng vội chỉ đối cho chủ nhân có cái nhìn không tốt về nàng. May mà nhờ có gia gia nhắc nhở, bằng không đến lúc đó nàng muốn hối hận cũng không kịp.

Nhưng dù là biết vậy đi chăng nữa, trong lòng lục y nữ nhân vẫn cảm thấy không vui, ngoài mặt càng thêm dả kích.

“Hừ, tiện nghi cho yêu nghiệt nhà ngươi! Đừng nghĩ mình may mắn thoát chết, đợi đến lúc chủ nhân tra hỏi xong, ta nhất định sẽ đem toàn bộ lời vu nhục của người đền đáp thích đáng!”

“Thạch Đầu, ngươi tính làm gì?”

Nghe thấy ông lão quát, nữ nhân nghiêng người xoay lại nhìn sang bên, bắt gặp người đá từ lúc nào đã đứng dưới gốc cây Đồng Mẫn Mẫn bị trói, khinh thường liếc mắt nhìn hắn khuya tay múa chân. Nàng vẫn luôn không thích tên người đá này, vừa ngốc nghếch lại vừa ngu si, cũng may mỗi năm chỉ gặp trên dưới có vài lần, bằng không nàng nhất định sẽ bị hắn tức chết.

Ông lão đi tới, cũng không hiếm lạ hành động này của hắn, trái lại còn có điểm quen thuộc như đã gặp nhiều lần. Ông trừng mắt, nhìn hắn cảnh cáo.

“Thạch Đầu, ta cho ngươi hay, quên ngay cái ý định muốn thả người đi cho ta. Bình thường ngươi muốn sao cũng được, nhưng đây không phải là chuyện đùa, sơ xảy một chút không chỉ mình ngươi bị trách phạt, mà đến cả bọn ta cũng bị liên lụy. Nhớ kỹ, đừng có thêm suy nghĩ ngốc nghếch nào, bằng không, đừng trách ta đối với ngươi vô tình vô nghĩa.”

Người đá gãi đầu, trên gương mặt không có biểu tình thoát nhìn có điểm xấu hổ. Thấy vậy, nữ nhân đối với người đá càng thêm chán ghét.

“Ha ha! Ha ha ha ha!!!!”

Từ trên cao truyền xuống giọng cười trầm thấp, ba người trong nháy mắt đồng thời sực tỉnh cảnh giác nhìn lên. Dung nhan khuynh thành của Đồng Mẫn Mẫn lúc này như nhiễm một tầng yêu dã, tựa như đóa anh túc khiến người khác phải chìm đắm say mê, khoé môi đỏ tươi mị hoặc kéo thành một đường cong quyến rũ, tiếng cười cũng càng thêm trầm thấp quý dị. Nàng cong môi, nhẹ giọng thì thầm như một tình nhân ôn nhu.

“Xuất, kiểm!”

Àm. Âm. Âm.

Cuồng phong bão tố hết như trời giáng vỗ mạnh xuống mặt đất, ba người trở tay vội vàng trụ vững khỏi sức bật và cát bụi va đập. Đợi khi gió cát bay đi, đứng trước mặt họ chính là tư thế cao thượng tựa thiên thần.

Nàng là Đồng Mẫn Mẫn, nhưng cũng không phải là Đồng Mẫn Mẫn.

“Yêu vật?!!”

Ông lão cả kinh, xuyên qua mắt nàng như nhìn thấy ma tính đang cuộn trào. Nhưng có gì đó không phải, thứ năng lượng hỗn độn mang theo linh khí thuần khiết nhất kia, thật khó để có thể hình dung nó là gì.

Là yêu, nhưng cũng chính là tiên?!! Đây sao có thể?!!!!

Trong khi ông lão kinh hoàng đến đơ cả râu mép, Đồng Mẫn Mẫn mắt lạnh nhìn sang, biểu tình khinh thị hết như nhìn xuống chúng sinh nhỏ bé bên dưới.

Nàng mỉm cười mỉa mai, vung tay chém xuống. Bích Hàn Kiếm trên tay loé lên màu xanh ngọc tuyệt đẹp, nhưng rơi vào mắt ba người lại chẳng khác gì là tử thần đoạt mạng, trong nháy mắt tâm cũng muốn lạnh run.

“Nghĩ kĩ, cẩn thận!!!”

Ông lão hét lên rồi đẩy lực y nữ nhân còn đang đứng ngơ ngẩn. Đồng Mẫn Mẫn mặc dù cười nhưng sát ý lại quá nặng, khiến nữ nhân tựa như đóng đinh không dám nhúc nhích dù chỉ một chút.

Phát—xích!

Bên tai vang lên tiếng giòn vang, ông lão một đầu mồ hôi lạnh quay lại, trống ngực đập liên hồi nhìn mặt đất bị cào rách thành một đường dài ghê người.

Nếu lãnh phải nhát chém kia, không thể nghi ngờ đến thần tiên cũng khó tránh khỏi của tử. Bích Hàn Kiếm là thần vật, mà người dùng nó lại là yêu vật.

“Người.. Người là yêu ma, Đồng Mẫn Mẫn?”

Tội nhân của Thiên giới, người bị đọa đầy vĩnh kiếp cũng không thể luân hồi. Một trăm năm trước mang theo Bích Hàn Kiếm biến mất, mà một trăm năm sau.. chính là ở tại nơi này?!!

Bị điểm đích danh cũng không khiến Đồng Mẫn Mẫn kinh sợ, trái lại nụ cười trên môi càng thêm giương cao. Nàng chậm rãi đi về phía ông lão, biểu tình thản nhiên nhưng con mắt đỏ rực đã tố cáo nàng hiện tại có bao nhiêu không bình thường, vết chàm trên mặt như ẩn như hiện khiến cho nàng càng thêm quỷ dị.

Đồng Mẫn Mẫn đã đến giới hạn, mà giới hạn của nàng, chính là điên cuồng.

Soạt soạt soạt!

Ầm—!!!!

Cây cối hai bên như có ý thức lao vào về phía nàng tấn công mãnh liệt, dây leo cũng làm tốt nhiệm vụ của nó như đem nàng siết chặt rồi quấn thành ổ nhộng. Bất giác, khu rừng nguyên bản hiền hoà lại trở thành tử địch chí mạng.

Lục Gia Nghi vung tay thờ dòn dập, nhìn thấy Đồng Mẫn Mẫn bị vây trong bóng tối bấy giờ mới thờ phào ra một chút, quay sang nhìn tình huống của ông lão.

“Gia gia, người không sao chứ?”

Nhìn thấy ánh mắt lo lắng của nữ nhân, ông lão như người đang mộng sức tỉnh, vội vàng hô lên.

“Mau, mau lập kết giới đem yêu vật khoá lại!”

“Vâng, gia gia!”

Không chần chờ thêm giây nào, kết giới được dựng nên bao lấy Đồng Mẫn Mẫn và cả một khu đất bên trong. Cây cối hỗ trợ tấn công, mặt đất kết vòng tạo thành một mái vòm tựa như màn đêm bất tận, cuối cùng là một trường kết giới bao bọc lấy tất cả.

Làm xong mọi thứ, hai người mới buông xuống một tia nghiền ngẫm trước ngực. Nhưng chưa vui vẻ được bao lâu thì tường đất bỗng nhiên phát ra hào quang chói mắt, ngay sau đó, tường đất sụp đổ bởi hàng vạn lưỡi kiếm cắt vụn. Nhìn vào bên trong, cây cối xung quanh cũng bị tiết diệt, ngăn cách Đồng Mẫn Mẫn lúc này, chỉ là tường kết giới mỏng manh đang dao động.

Nàng cười, đưa tay đặt lên tường kết giới, cảm nhận nó phản ứng nảy sinh dư chấn mãnh liệt. Rắc!! Đồng Mẫn Mẫn vung tay trực tiếp đánh vỡ kết giới, nhất thời trong không trung liền là tả những vụn sáng nhàn nhạt.

Cả ông lão lẫn Lục Gia Nghi đều tái mặt, trong tâm chấn động mãnh liệt. Cái loại sức mạnh này, thật sự là quá mức nghịch thiên rồi!!!

Thiên địa địa kiếm một lần nữa được giăng lên, cây cối kết vây tạo thành một vòng tròn chi chít như mạng nhện, sức mạnh của nó so với hồi đầu đã thương Đồng Mẫn Mẫn còn muốn hơn gấp trăm lần. Nhưng đáng tiếc, người tính không bằng trời tính. Chỉ thấy Đồng Mẫn Mẫn xoay vòng, lưỡi kiếm theo tay múa của nàng phát ra loại sức mạnh hủy thiên diệt địa, đem phạm vi công kích hơn ngàn dặm hoàn toàn đánh ra bụi cát.

“Phụt—!”

“Hộc hộc...!!”

Cả Lục Gia Nghi và gia gia của nàng đều trọng thương nặng nề, một thân chết vật không còn một nơi nào là lành lặn.

“Ha ha ha! Há ha ha! Há ha ha ha!!!”

Đồng Mẫn Mẫn che mặt ngửa đầu cười điên cuồng, bóng dáng vụn vụn toát ra sự cuồng bạo không thể kiềm chế. Đột nhiên nàng ngưng bật, ánh mắt

sắc lại đưa Bích Hàn Kiếm thả trôi trước mặt. Hai tay vươn ra, bạch y không gió tán loạn trong trường năng lực kinh người, cả một đầu tóc đen chỉ trong nháy mắt liền biến thành bạch phát.

Àm àm àm.

Mặt đất dao động rồi rung chấn mãnh liệt, cây cối xung quanh vốn đã trơ trụi thì nay bong cả gốc rễ vì từng khối đất lở. Lục Gia Nghi theo mặt đất lún xuống thân thể lẫn tròn rồi tụt dần, đang lúc nàng mờ to mắt đối diện với bóng tối bất tận như lòng chảo, thì thỉnh thoảng một cánh tay rắn chắc đem nàng ôm lấy rồi phóng người bay đi. Lục Gia Nghi trừng mắt.

Thạch Đầu?!!

Hoá ra người đá khổng lồ vẫn luôn đứng ở một nơi tránh né, nhận thấy sự tình không ổn nhưng muốn lao vào thì đã không kịp, may mắn cả trường lão đều không nguy hại đến tính mạng, bằng không hẳn sẽ ân hận suốt đời.

Đưa hai người đến nơi an toàn xong, đột nhiên lão giả chụp lấy đầu vai hắn, hai mắt trương to biểu tình vô cùng cấp bách. Lão quát.

“Mau đi cản yêu vật kia lại, nó là muốn hủy cả Tinh Huyền Sơn này!!!”

Phải.

Đồng Mẫn Mẫn ngẩng đầu, cảm nhận từng đợt sức mạnh hết như sóng lớn khuếch trương đến cực đại, đáy mắt loé lên vui sướng nhưng cơ thể lại xuất hiện nhiều tia nứt nhỏ. Thân thể này sắp đến giới hạn, Đồng Mẫn Mẫn sắp đến giới hạn, nhưng bất chấp tất cả, khoái cảm hủy diệt khiến nàng muốn điên cuồng bạo sát tất cả.. Bao gồm cả chính nàng!

Đồng Mẫn Mẫn cười, cuối xuống Bích Hàn Kiếm lững lờ trên không trung, hai tay vươn đến, đáy mắt loé lên quang mang sáng rực..

Bốp..!!!!

Sau cổ bỗng nhói lên một trận đau đớn, hai mắt Đồng Mẫn Mẫn tối sầm ngã ra bất tỉnh. Dư chấn vẫn còn run lên một hồi, trước khi tất cả chìm vào im ắng.

Sí Nguyệt thờ phỉ phò ngã ngồi trên đất, nó không dám tin mà nhìn Đồng Mẫn Mẫn đang im lặng ngủ say. Người này thế nhưng, suýt chút nữa đã hủy hoại chính mình.

Cảm nhận tiếng bước chân dồn dập, Sí Nguyệt hít sâu vào một hơi để ép tâm tình đang cuồng loạn của mình. Nó đem nàng đặt lên lưng, không chút chần chừ do dự sai bước tung cánh theo hướng thiên nhai rồi đi.

Àm àm!

Một khối đá lớn trên đỉnh thiên nhai theo sự tác động của dư chấn, nứt ra rồi đâm qua màn sương mù lao thẳng xuống đáy vực bên dưới.

Rầm..!!

Đầm băng vạn năm bởi vì khối đá lớn mà hơi dao động, người ngồi phía trên từ lâu đã mở mắt, ánh nhìn phức tạp theo hướng Đồng Mẫn Mẫn và Sí Nguyệt rồi đi. Mà sâu bên dưới đầm băng lúc này, xuyên qua tầng tầng lớp lớp tuyết vĩnh cửu.

...Mắt rồng khê mở!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là.. Vợ Của Ma Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Rời cốc (7)

Bầu trời không sao hết như thiên địa giao hoà tối thành một mảnh mực tàu. Đồng Mẫn Mẫn đặt chân bước vào khoảng không, đi được một nửa, nàng nhủ vậy.

Đây rốt cuộc là địa phương nào? Ngẩng đầu không tia sáng, cuối đầu không thấy chân, mênh mông bao la là màn đêm bất tận không biết đâu là điểm dừng. Gió trời hiu quạnh, Đồng Mẫn Mẫn ngửa cổ thờ dài.

Sao tự dưng nàng lại lọt vào cái hố này? Rõ ràng trước đó còn bị người ta đánh cho thấy ông bà ông vải, báo hại nàng còn ói ra cả cầu vồng ngũ sắc, thế nào mà dùng một phát lại đi đến đây rồi?

Một suy nghĩ thỉnh thoảng chợt ngang qua đầu Đồng Mẫn Mẫn, nàng trừng mắt, mồ hôi tuôn như thác đổ.

Sẽ không phải... như nàng nghĩ đi? Lau mồ hôi. Lẽ nào nàng lại đi bán muối sớm như vậy sao? Không, nàng mới không tin đâu! Chỉ ọe ra có chút cầu vồng thôi mà, làm gì đã gặp đến độ đi đầu thai nhanh như vậy được? Lừa đảo, đây nhất định là lừa đảo!!!

Trong khi nội tâm của Đồng Mẫn Mẫn đang kịch liệt giãy đành đạch mà kêu gào hú hét, thì đằng xa bỗng vọng tới một giọng nói hư hư ảo ảo.

“Này đằng ấy ơi, ngó qua bên này đi! Đây nè đây nè! Ở đây có đồ ăn miễn phí, có muốn tới ăn một chút gì đó hay không?”

Miễn phí? Đâu, đồ ăn miễn phí đâu?

Đồng Mẫn Mẫn ngóc đầu ngó đảo đảo, không phát hiện ra nơi nàng đứng từ khi nào đã dâng lên một màn sương mỏng. Tiếng gọi âm xa rồi vang vọng ngày một gần, Đồng Mẫn Mẫn mơ hồ nhìn thấy bóng trắng đang gọi nàng ở phía trước.

“Yo, vẫy tay khi thế quá, chắc chắn là bên kia có nhiều đồ ăn lắm! Đợi một chút huynh gì đó ới, ta xách dép chạy sang ngay đây!”

Đồng Mẫn Mẫn nhảy căng tí tởn lao về phía trước, suy nghĩ trong đầu giống như bị một tầng sương bao phủ mông lung mờ mờ, lúc này ngoại trừ việc ăn uống ra thì không thể suy nghĩ thêm được gì khác.

Khung cảnh hai bên đường dần dần hiện rõ ra, những cánh hoa bị ngan đỏ tươi như máu theo gió nhẹ rung rinh. Mà nơi nàng đang hướng tới lúc này, chính là dòng sông Vong Xuyên trong truyền thuyết luân hồi.

Càng bước đến gần, sương tản ra càng nồng, Đồng Mẫn Mẫn lại càng thêm mơ hồ mà ngây ngô cười. Chỉ còn cách một vài bước nữa, tay nàng thỉnh linh bị nắm lấy rồi giật mạnh ra phía sau.

“Hộc.. Hộc.. Đừng đi qua đó, tỷ sẽ không thể quay về được!!”

Vừa dứt lời, cô bé vung tay quạt mạnh về phía người đưa đồ. Chỉ một thoáng chốc, sương cảnh dần tan ra, hai bên con đường bị ngan đỏ tươi cũng từ biến mất.

Đồng Mẫn Mẫn tròn mắt há hốc mồm, cái đầu vốn đã hỗn loạn thì nay lại càng thêm hỗn loạn, nàng có chút không dám tin mà nhìn chăm chăm vào cô bé đang nắm chặt lấy tay nàng.

“Muội, muội là.... Đồng Mẫn Mẫn?!”

Cô bé năm xưa mà nàng đã gặp ở trần địa không tên, người đã nói với nàng hãy thay cô bé sống tiếp trong hình hài này, nguyên chủ thật sự, Đồng Mẫn Mẫn!

Quý lạ. Thế giới hai mươi tư giờ thật quá là vi diệu!

Nghe thấy tiếng gọi, cô bé ngẩng lên nhìn nàng, vẫn là nụ cười tươi tắn của năm xưa.

“Tỷ, cuối cùng muội cũng gặp lại tỷ!”

.....

“Chết tiệt, không tìm được nguyên thân của muội ấy, rốt cuộc là muội ấy đã đi lạc ở nơi nào?”

Trong căn nhà trúc nhỏ, Mộ Dung Cảnh ôm đầu đi tới đi lui, so với dĩ vãng hình tượng ôn nhu thì lúc này lại phá lệ hiện ra gương mặt sốt sắng. Mà cách đó không xa, hắc y nữ nhân từ đầu buổi đến cuối buổi vẫn ngồi im như tạc tượng, mày liễu xinh đẹp khẽ nhăn lại nhìn người bất tỉnh nằm trên giường.

Hơi thở suy yếu, gương mặt trắng bệch, cơ thể không nhiệt độ hết như gốm sứ bị vỡ mà dần dần chuyển lạnh. Nếu không phải nó tin tưởng vào bản lĩnh thông thiên cũng như khả năng và quyền uy tuyệt đối của chủ nhân, nó thật sự hoài nghi, liệu có khi nào nàng cứ thế rồi bỏ nó đi không? Cả đời nó, cả đời của Sí Nguyệt này, sai lầm nhất chính là đã đưa nàng đến trần địa kia.

Nó hối hận, thật sự hối hận rồi! Đồng Mẫn Mẫn, người tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì, bằng không..

“Hai người các người rốt cuộc là đã làm gì? Tại sao tiểu sư muội lại bị thương nặng như vậy? Đừng nhìn ta, nếu cô vẫn cứ tiếp tục khăng khăng không chịu nói ra, ta thật sự không có cách nào để giúp được muội ấy cả!”

Mộ Dung Cảnh đau đầu. Nữ nhân này kiêu chừ còn hơn vàng, từ khi bước vào tới giờ liền cứ thế một chữ cũng không nói đã đem hắc đá xuống giường rồi đặt tiểu sư muội lên, sau đó thì bất kể hắc hời gì hay làm gì cũng im hơi lặng tiếng, báo hại hắc thật muốn nhiều lần ngửa đầu nhìn trời mà gào thét.

Hắc rốt cuộc là đã gây nên tội tình gì?!!!!

“Mở cửa mở cửa, nguy rồi đại sư huynh ơi!!!”

Tiếng bước chân hỗn loạn và tiếng đập cửa dồn dập ở bên ngoài, cho thấy tâm tình của người đến có bao nhiêu khẩn trương cùng gấp gáp. Mộ Dung Cảnh quay lại thì vừa lúc bắt gặp ánh mắt của Sí Nguyệt quay lên nhìn hắc, mà trong ánh mắt kia, tuyệt không dung chứa một tia tình cảm hay độ ám

nào.

Mộ Dung Cảnh đưa ngón trỏ lên môi làm ra động tác “Suyt”, hần đi tới phủ tấm chăn che cả người Đồng Mẫn Mẫn rồi ra hiệu cho Sí Nguyệt núp vào bên trong. Cả quá trình đều nhẹ nhàng im ắng, hoàn toàn không để người bên ngoài nhận ra bên trong có bất kì dị động nào. Xong việc, Mộ Dung Cảnh sắm bộ dạng cau có ngái ngủ đi ra mở cửa.

“Tiểu Kiệt, đệ có biết bây giờ là mấy giờ rồi hay không? Đêm khuya không ngủ đệ đến đây là gọi hồn à?”

Người được gọi là Tiểu Kiệt thật sự gấp đến độ chỉ muốn thui cho Mộ Dung Cảnh một phát để hẩn tỉnh, giờ nào rồi mà ở đó còn ngủ ngê, lửa sắp cháy đến đít rồi đây này.

“Đại sư huynh, giờ này mà huynh còn tâm trạng để nghĩ đến ngủ sao? Vô Cực cốc của chúng ta xảy ra chuyện lớn rồi, nghe nói có người xâm nhập vào cấm địa Tinh Huyền Sơn, không chỉ thế mà còn hủy đi hơn phân nửa ngọn núi. Hiện tại trưởng lão của các điện đã phát lệnh khẩn, tập trung đệ tử của toàn cốc để truy ra hung thủ đứng sau việc này.”

Mộ Dung Cảnh chỉ thấy dưới chân chao đảo, ba hồn bảy vía cũng thi nhau về với ông bà.

Hủy đi hơn phân nửa Tinh Huyền Sơn, đây rốt cuộc là nghịch thiên cỡ nào?

Nhìn thấy Mộ Dung Cảnh ngẩn ra, Tiểu Kiệt gấp đến mức chỉ muốn đá mông hẩn một phát, giọng nói lại càng thêm hối hả.

“Sư huynh, chúng ta cũng nhanh khăn trương đến đó thôi, nếu chậm trễ chỉ sợ sẽ khó tránh khỏi bị trách phạt.”

Mộ Dung Cảnh hồi thần, nhận ra tính nghiêm trọng của sự việc cũng không chậm trễ mà gật đầu.

“Được, đệ cứ đến đó trước, ta chín chu xong rồi sẽ đi theo ngay.”

Nhìn Tiểu Kiệt gật đầu rồi nhanh chóng rời đi, Mộ Dung Cảnh khép cửa lại rồi hít sâu vào một ngụm khí lạnh. Không phải hẩn muốn thế mà hẩn bị bức phải như vậy, thử xem có ai đao kẻ cồ mà còn có thể mỉm cười được hay không.

Mộ Dung Cảnh phát biểu.. Hẩn thật sự là vai nhân vật vô cùng bi thương!

Ánh đao lóe sáng, nhưng so với đao thì ánh mắt của người đối diện còn sắc sảo hơn nhiều, nhất là khi nó cứ chú trọng đến cái cổ mỏng manh của hẩn mà lia qua lia lại. Lau mồ hôi. Thật sự là áp lực vô cùng!

“Nếu cô đã tin tưởng đem tiểu sư muội đến đây, vậy thì cô cũng nên tin tưởng ta sẽ không gây hại cho muội ấy. Dù sao thì, hiện tại ta cũng khó tránh khỏi tội danh đã chấp chứa hai người.”

Chep, đàm phán thất bại, lưỡi đao hết như gọng kiếm càng thêm dỉ sát. Mộ Dung Cảnh dờ khóc dờ cười.

“Bây giờ không phải thời điểm thích hợp để đấu đá nhau, nếu cô cứ tiếp tục dây dưa kéo dài thời gian, không chỉ chậm trễ cứu chữa tiểu sư muội mà còn làm hại đến muội ấy.”

Vừa dứt lời, thân thể trước mắt quả nhiên liền cứng đờ.

“Ngươi có cách gì?”

Mộ Dung Cảnh há hốc. Rốt cuộc cũng chịu mở miệng rồi? Nhận thấy ánh mắt cảnh cáo, Mộ Dung Cảnh liền vội vàng nói tiếp.

“Trước hết cứ để tiểu sư muội ở chỗ ta, còn cô thì cùng ta đến tiền điện tập trung tránh cho bị nghi ngờ. Đương nhiên để bảo đảm an toàn, ta sẽ lập một kết giới tạm thời để bảo vệ muội ấy. Còn phần cô..” Mộ Dung Cảnh lấy ra một vật từ tay áo đưa cho Sí Nguyệt: “Hãy dùng lọ dược này.”

“Đây là dược tính có tác dụng thay đổi hình hài trong vòng sáu tiếng đồng hồ, chỉ cần dùng nó, cô có thể biến thành bất kì bộ dạng nào mà cô muốn. Đương nhiên có ưu điểm thì song song cũng sẽ tồn tại với khuyết điểm, nó có thể giúp cô tránh được tai mắt của Thiên Lý Nhân và Thuận Phong Nhĩ, nhưng tác dụng phụ của nó thì... Từ từ, ta còn chưa có nói xong mà!!”

Chỉ thấy Sí Nguyệt giờ lên rồi nốc ực lấy một cái, cạn bình, Mộ Dung Cảnh cũng cạn lời.

“Tiếp theo nên làm gì?”

Giọng Sí Nguyệt vẫn bình bình đạm đạm, hoàn toàn không nghe ra bất kì tâm tình nào. Mộ Dung Cảnh chỉ còn cách thờ dài lấy một tiếng, than cho thân phận bèo bọt của hẩn từ khi chơi chung với Đồng Mẫn Mẫn đã rớt giá thê thảm. Đứng là kiếp trước có mắc nợ nàng mà!

“Tốt lắm, bây giờ thì niệm câu khẩu quyết này. Nhớ kĩ, trong quá trình niệm không được sai bất kì chữ nào, bằng không thì hậu quả sẽ rất khó mà tưởng tượng.”

Nhìn thấy Sí Nguyệt gật đầu tỏ ý đã hiểu, Mộ Dung Cảnh buông ra một hơi bắt đầu niệm chú.

Chương 54: Rời cốc (8)

Phi Dực điện - Vô Cực Cốc.

Theo từng hồi trống dồn dã và tiếng tù phà vang rền như sấm trời, hàng ngàn đệ tử tựa như đê vỡ khẩn cấp tụ về dưới chân của thánh điện. Mà bên trên điện đài lúc này, các điện chủ đã có mặt đông đủ từ rất sớm.

Rầm!!!

Quyền trượng nện xuống, chỉ thấy các đệ tử vốn đang xông xáo bàn tán bên dưới một phen rùng mình thẳng người đứng dậy. Chuyện tiếp theo thật khó mà hình dung, chỉ thấy mười pho tượng thần vốn được dựng nên làm hậu phương canh gác cho Phi Dực điện thế nhưng lại đồng thời quay người, đôi mắt bằng đá tỏa ra ánh kim màu vàng trên gương mặt vô cảm, nghiêng nhiên phân thành hai nhóm nhỏ bước đều có quy tắc trong sự kinh ngạc của chúng đồ tạo thành một thành lũy vững trãi dưới chân của thánh điện.

Nếu nói không bị cảnh tượng trước mắt làm cho rung động là nói dối, cho dù là ai, đứng trước mặt mình là một tượng thần cao gần 15 mét, mặt mày bặm tợn, tay cầm bả đao sát khí đằng đằng, không chỉ đe dọa đến huyết áp tăng cao mà còn xô cho nước lũ về nguồn* bên dưới, hai tiếng “áp lực” còn chưa đủ để hình dung tâm trạng xông xáo của chúng đồ lúc này. Chỉ trong một thoáng, bên dưới liền không ngừng truyền tới tiếng nuốt nước miếng ừng ực.

(*)Ý chỉ sợ đến muốn tè ra quần.

Móa ơi! May mà ra đường có chuẩn bị, không thì kì này lại phoi mông đi khoe hàng rồi! Bạn cùng phòng hời, anh thật có lỗi vì đã bận lộn khổ của chú~! QAQ

Thằng trời đánh kia, hóa ra người chôm quần anh là chú mày à? Nhanh trả quần để anh còn có cái phòng hờ, chú có biết bên anh nước cũng sắp tràn bờ đê* rồi hay không? =A=||||

...

Ta không quen hai thằng này!

Chúng đệ tử Vô Cực Cốc đồng thanh trong im lặng.

Rầm!!!!

“Trật tự!”

Quyền trượng lần thứ hai nện xuống, theo sau đó là tiếng quát mắng theo cổ lực lượng áp đảo vang lên. Nhóm đệ tử đều học khôn treo trên mặt bảng hiệu “em là bé ngoan” mà im thinh thích, chỉ còn thiếu không mở to đôi mắt tròn xoe mà chớp ra nước nữa thôi.

Lão giả vừa quát không khỏi day day trán, ông tổng cảm thấy so với nhóm tượng thần phía sau thì đám đệ tử này làm ông còn áp lực hơn nhiều. Những người này thật sự là dân tu tiên à, có đi nhầm nhà hay không đó?

Không mất quá nhiều thời gian cho việc hại não, rất nhanh lão giả liền lên tiếng trích hượng.

“Tin tưởng các người ít hay nhiều đều đã được nghe phong thanh về sự việc lần này. Phải, có người trong cốc của chúng ta lợi dụng thân phận đệ tử nhập môn để đột nhập vào cấm địa của Tinh Huyền Sơn, chẳng những vậy mà còn đánh sập kết giới đã thương ba người thủ hộ, gây nên thảm cảnh khó lòng mà văn hồi, thật sự là khiến cho nhân thần cộng phẫn.”

Nói đến đây, lão giả dừng lại quét mắt một lượt khắp chúng đồ. Hơi thu liễm, từ trong tay áo lấy ra một vật.

“Ta nghĩ, nói đến đây chắc các người cũng hiểu được mục đích của việc tụ họp lần này, chính là để tìm ra nghiệt đồ kia!” Lão quát mắt, giọng điệu sắc lém: “Phản đồ của tu tiên giới, tay trong gián điệp của yêu ma đạo!”

Nói rồi lão phóng vật trong tay đi, quyền trượng vung lên đem vật kia phóng đại thành vô cùng to lớn. Không đợi nó rơi xuống, hai tượng thần liền cung kính tiếp lấy, trụ một chân vô cùng bề thế đem nó đặt lên. Mà khi toàn bộ đệ tử Vô Cực Cốc trông thấy, tất cả đều không hèn mà cùng trợn mắt há to mồm háp khí lạnh.

Ôi chào! Đừng nói với ta đây là Kính Chiếu Yêu trong truyền thuyết nha?!! Bự vãi nòi!!!!

Không sai, đây đích thị là Kính Chiếu Yêu sản phẩm được bán với số lượng có hạn ở Thiên Đình. Không mua được cũng đừng vội từ bỏ, hãy liên hệ trực tiếp với kênh “Táo Quân mua sắm” để được nhận giảm giá và khuyến mãi.

Chúng đệ tử Vô Cực Cốc... Cứ cảm thấy có gì đó sai sai! $\Sigma(\circ\triangle\circ|||)$

“Từng hàng một, bước lên!!”

Theo tiếng hô và tiếng nện trượng, hàng ngàn đệ tử tổ chức lại hàng ngũ chậm rãi đi về phía trước theo sự chỉ huy. Chỉ thấy hàng đầu tiên và hàng thứ hai đi qua Kính Chiếu Yêu vẫn bình thường, nhưng các hàng khác lại dần dần nảy sinh biến hóa.

Không biết là đệ tử vô danh nào vừa bước qua, chỉ thấy trên Kính Chiếu Yêu hiện lên một con heo to đùng, mà theo như quan sát và phản ứng của mọi người, đó là một con heo ngon lành và mọng nước cỡ nào.

Chúng đệ tử đồng loạt quay qua nhìn vị đồng đạo xấu số vừa bị phơi bày chân tướng kia, trên miệng của mỗi người còn mang theo một vệt chất lỏng khả nghi. (¬¬)

Đồng đạo heo vừa bị phơi bày chân tướng... Chu miêng la~~~~~ ($\pi\_ \pi$)

Tiếp theo sau đó dưới sự chứng kiến của chúng bạn, hàng loạt đạo hữu dưới ánh đèn (tường tượng) của Kính Chiếu Yêu, người thì hóa thỏ, người thì hóa nai... trong ánh mắt điên cuồng tỏa sáng (thèm thuồng) của chúng đồ, không khỏi lo lắng cho tương lai mai sau của mình.

Nhóm điện chủ... Hóa ra đệ tử Vô Cực Cốc ta lại đa dạng đủ chủng loại như vậy, cứ nhìn con heo.. À, là đồ đệ kia mà xem, nom trắng trẻo mập mập ra phết! (¬¬)

Nhóm đồng đạo bị xếp vào khu trắng trẻo mập mập.. Sư phụ, con đã ba tháng chưa có tằm, đừng ăn con mà!!! QAQ||||

Còn vài hàng nữa là tới mình, trong nháy mắt Sí Nguyệt trong bộ dáng của Đồng Mẫn Mẫn không khỏi lộ ra một tia chán chừ.

Cái thứ đồ chơi kia quả nhiên không tầm thường, nếu để nó phát hiện ra được thân phận thật sự của mình, thì không chỉ Sí Nguyệt nó gặp nguy hiểm mà còn vạ lây đến Đồng Mẫn Mẫn đang an nguy không rõ kia.

Bên tay bỗng nhiên được siết nhẹ lấy một cái, Sí Nguyệt hơi nghiêng đầu quay ra sau, bắt gặp Mộ Dung Cảnh từ khi nào đã chuyển từ hàng mình xuống cùng hàng với nó, mà trong ánh mắt đang cười kia, chính là sự kiên định khiến người khác bất giác phải tin tưởng.

“Đừng lo, tin tưởng ở ta!”

Sí Nguyệt hơi im lặng một chút rồi gạt đầu, chân cũng hướng về phía trước mà bước tới.

Khoảng cách từ mười người rồi rút ngắn ngày một gần, tim dù đã cố kiềm chế nhưng theo bản năng vẫn đập nhanh hơn một chút. Cuối cùng cũng tới phiên nó, khẽ mím môi.

Sí Nguyệt nhắm mắt, bước qua!

“Mèo? Hóa ra chân thân của tiểu sư muội lại là một bé mèo con đáng yêu như vậy sao?”

Một giọng nói hồ nghi truyền tới, Sí Nguyệt mở bật mắt ra, phát hiện phản ứng của nhóm điện chủ và cả chúng đồ đệ cũng không có gì là bất thường, bấy giờ mới thở phào ra một hơi buông xuống cục tạ trong lòng.

Nhớ lại bộ dáng của Đồng Mẫn Mẫn làm ra vẻ mặt bĩu môi, Sí Nguyệt quay lưng đi tỏ vẻ hậm hực vì đang ngủ ngon mà bị lôi đến nơi này. Thành lĩnh được nhắc bóng lên, Sí Nguyệt liền trông thấy vẻ mặt thờ phào tương tự nó của Mộ Dung Cảnh, đồng thời cùng trao đổi ánh mắt.

Ngày mai, họ sẽ xuất cốc!

.....

Cách một ngọn núi, khói bốc lên cao, căn nhà tranh của Mộ Dung Cảnh như chìm trong biển lửa.

Hắc y nhân xoay người, đáy mắt lạnh nhạt cúi nhìn Đồng Mẫn Mẫn trên tay khẽ nhếch miệng trào phúng.

“Đồng Mẫn Mẫn ơi Đồng Mẫn Mẫn, ngươi có mơ cũng không ngờ được sẽ có ngày rơi vào tay ta đi? Ta vì ngươi đã đi vào ma đạo, ngươi nói xem có phải cũng nên hồi đáp một chút hay không?”

Y cười, nhưng là nụ cười âm lãnh đến cực điểm, gương mặt bị che kín cũng không khỏi vẩn vọ.

Hắn muốn ngay lập tức bóp chết nàng, muốn dùng tất cả những biện pháp tàn độc nhất hắn có thể nghĩ ra để nàng sống không bằng chết, trả giá đắt cho những gì nàng đã gây ra. Nhưng bây giờ chưa phải là thời điểm thích hợp...

Đáy mắt hắc y nhân trầm xuống.

Trong không trung thỉnh thoảng hiện lên một vòng u quang, đồng tử hắc y nhân co lại, áp chế một thân sát khí điên cuồng, mang theo Đồng Mẫn Mẫn hòa vào bóng tối tiêu thất trong không trung..

Bạn đang đọc truyện *Ta Là.. Vợ Của Ma Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Cố nhân (1)

Người nói ta, sinh tiền là thần, chết đi là ma, cả cuộc đời này sống chính là để chuộc tội.

Ta không tin, vì có gì tất cả đều hạnh phúc, duy chỉ có ta là đau khổ?

Người nói, ta là một kẻ bị ruồng bỏ, cho dù có lưu lạc đi đến đâu đi chăng nữa, ta vẫn chỉ là một kẻ không ai cần.

Ta không tin, thiên hạ bao la rộng lớn đến như thế, chẳng lẽ ngay cả một nơi chứa chấp ta cũng không có?

Người lại nói, ông trời không công bằng, Thiên Đế là một tên không có mắt, hấn cướp hết vinh quang đem chia cho những kẻ cũng như hấn, rồi mỉm cười ban tặng cho chúng ta tất cả những đau khổ của ngày hôm nay.

Đất trời tựa như hợp lại thành một, trắng xóa và lạnh lẽo.

Hai đầu gối tựa như vô lực nặng nề rơi xuống nền tuyết, phía sau để lại một hàng dài dấu chân nhuộm đỏ màu máu đào. Thân thể chẳng biết vì cái lạnh thấu xương hay tiếng cười vỡ vụn mà run lên bần bật, giữa núi rừng hoang sơ lại càng thêm lạnh lẽo.

Ánh mắt thất thần ngẩng lên nhìn không trung bao la tựa hồ chẳng thể nào lí giải được, giữa lúc đó bóng tối ập xuống bao lấy thân hình đơn sơ trước mắt, đôi môi vì lạnh mà trở nên khô nứt bật cười.

“Ta tin.”

Ánh mắt tan rã dần trở nên ngoan tuyệt, huyết lệ theo gò má phi sắc chảy dài.

“Vậy nên cùng ta hủy đi thế giới tuyệt vọng này!”

.

.

.

.

.

Thiên giới - Linh Sơn Nguyệt Sa.

Đỉnh núi Nguyệt Sa đứng sừng sững giữa đất trời, vẫn như cũ là một ngọn núi thiêng chứa vô vàn linh khí, mà quan trọng hơn chính là người đang ở bên trong nó, người mà ngay đến cả Thiên Đế lẫn Thiên Hậu cũng kiêng kỵ vài phần - Thiên Nữ Tuyết Linh San.

Lúc này nàng đứng bên đầm băng, lưu luyến nhìn những đóa sen nở rộ tỏa ra ánh sáng xinh đẹp tựa như màu sắc của cầu vồng. Hơi vân vê đóa sen trắng ở trên tay, nàng trầm mặc tựa như có ý không nhìn đến người đang quỳ ở phía sau.

Bạch Triển Nhật quỳ củ mà quỳ, đôi môi mím lại thành một đường thẳng tắp.

Hắn phụ sự kì vọng của Thiên Nữ, phụ sứ mệnh mà hấn đã được trao cho. Bao năm qua lưu lạc thiên hải truy tìm tung tích của viên đá bí ẩn kia tựa hồ là vô vọng, cũng giống như lúc nó xuất hiện rồi im lặng biến mất, hấn dù đã thử qua không ít cách vẫn vô pháp tra ra được manh mối.

Hắn cúi đầu. Chính là đã làm Thiên Nữ thất vọng thật sâu, hấn thật đáng trách.

“Triển Nhật!”

Giọng nói trong trẻo mang theo khí tức thanh lãnh thỉnh thoảng cắt ngang dòng suy nghĩ của hấn, Bạch Triển Nhật vội vàng hô.

“Vâng thưa Thiên Nữ!”

“Chuẩn bị một chút, ta muốn đến nhân giới!”

Nói rồi phất tay rời đi, cũng không nhìn đến phản ứng của người phía sau lúc này đã há mồm tròn mắt đến mất hết cả hình tượng.

Hình như vừa rồi hẳn có chút bị lảng tai, nếu không tại sao lại nghe thấy Thiên Nữ nói muốn hạ sơn đi đến nhân giới chứ? Đây là chuyện hệ trọng, là chuyện hệ trọng cần báo động khẩn cấp 3 cho toàn thiên giới gấp.

Thiên Nữ - Người mà ai ai cũng biết là đến đi trong nhà (Núi Nguyệt Sa) cũng còn lạc đường được (phải nhờ tinh linh sen trợ giúp dẫn đường về), cư nhiên lại muốn xuất sơn hạ trần?!!!

Bạch Triển Nhật trong nháy mắt mồ hôi đầm đìa, ý thức được một sự kiện cũng không kém phần nguy hiểm.

Hắn nếu dẫn Thiên Nữ xuống nhân giới (chơi) mà bị lạc mất, đòi hắn cũng đừng mong quay về.

Bạch Triển Nhật đứng là khóc không ra nước mắt, cảm thấy Thiên Nữ đây là đang trừng phạt hắn vì không hoàn thành nhiệm vụ, rất muốn ngửa cổ lên mà hò hét một câu.

Không xong rồi đại vương ơi~~~~~! QAQ||||

.

.

Thiên giới - Hoa Đông cung.

“Công chúa ~!”

“Công chúa ~!”

“Cầu người nhanh xuất hiện đi, nếu Thiên Hậu đến mà không thấy người ở đâu, bọn em sẽ bị trách phạt mất! Công chúa ~!” QAQ

Tiền viện của Hiên Viên Như Mộng rối loạn thành một đoàn, tiền nữ tản ra gào khóc cả tiếng lục tung cả nóc cung để tìm cho ra vị công chúa đã chơi xấu tung bột mì hóa mù rồi lén lút chuồn đi, mặt ai cũng như hát bội mà trắng toát từ đầu tới chân, làm sao còn phân biệt ra ai với ai được nữa, cũng không có năng lực nhìn một phát là hiện nguyên hình ngay như Nhị Lang Thần.

Lúc này thật sự là đại loạn rồi!

Các tiên nữ sau một hồi lẫn lộn bò trườn vẫn không tìm ra được công chúa, cũng bỏ luôn hình tượng thực nữ mà ngồi bệt xuống đất oa oa gào khóc.

Chết mất thôi, hôm nay Tam thế tử Đông Cung Long Hải tới đây để làm khách, nghe đâu còn là để định hôn sự kết duyên cùng công chúa. Thiên Hậu và Thiên Đế vui mừng ra mặt, ngay cả các lão quần thần có tuổi bình thường mặt nhăn nhó như bông cúc cũng triển lộ nụ cười tươi như hoa mai, đủ để thấy lực công phá gà bay chó sủa của công chúa mạnh mẽ nhường nào, có thể gả công chúa (ma nữ) đến Đông Cung Long Hải quả thật là niềm vui chung của toàn thể chúng tiên. Để đảm bảo công chúa không gây ra trò tình quái gì, Thiên Hậu còn đích thân ra trận tự mình dẫn người đưa đến cửa, cam đoan trăm phần trăm là phải tác hợp cho bằng được mối “lương duyên” này.

Giờ thì tốt rồi, công chúa lại chơi trò mất tích, Thiên Hậu không tìm thấy người, đến cuối cùng ăn khổ chỉ có các nàng thôi. Oa oa!!!!

Tự cảm thương cho cái số nhọ như ve chó của các nàng, quần thể tiên nữ liền ôm nhau khóc rống, không biết lần này Thiên Hậu tức giận sẽ trừng phạt biến các nàng thành con gián, con ruồi hay con muỗi đây, hoặc là trực tiếp đập mình đi khổ sai để cải tạo lao động nữa? Oa oa, tu tiên chi cho khổ vậy nè trời?!! QAQ

Một lần nữa quay lại nhìn cung điện tinh xảo ở phía sau, Hiên Viên Như Mộng mang theo bao hành lý ở trên vai, cong môi mỉm cười mà quái một đường mây bay thẳng tiến.

“Minh Đức ca, huynh không trốn được muối đâu, cứ chờ đó!”

Mang theo sự tự tin cùng ngạo nghễ, Hiên Viên Như Mộng hạ giới.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là.. Vợ Của Ma Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30. Cuộc chiến (2)

Nhân giới - Ngoại thành Lâm Phụng Châu.

“Soạt!”

“Xi xi xiiii-----”

Thân thủ nhẹ nhàng đã cước lui về các vị trí ẩn nấp được chỉ định, nhóm năm người áo lam nhìn nhau trao đổi ánh mắt rồi gật đầu, hai trong số đó phi người bay lên thân cây chịu trách nhiệm quan sát toàn cục.

Trong khu rừng hôn ám, ầm ầm như truyền tới tiếng da thịt ma sát trên nền đất di chuyển cực kì mau lẹ. Nó khôn khéo lách mình tựa như một thợ săn mồi lão luyện giấu người vào chỗ tối, con người yêu dị nhìn lướt qua một lượt những kẻ đang vây bắt nó rồi tà cười, đáy mắt lam thẩm phát ra tiếng “xi xi” trầm thấp.

Giữa lúc tinh thần cảnh giác của mọi người đang nâng cao đến cực độ, một tiếng hét thảm vang lên khiến cho rừng cây yên tĩnh nhất thời tràn ngập mùi máu. Hóa ra con xà tinh kia không biết từ khi nào đã bóp chết một người trong số họ, hơn nữa thủ đoạn còn cực kì tàn khốc, trực tiếp moi tim uống máu của người xấu số kia, hình dáng nửa người nửa xà với hai hàm răng nanh lộ ra cực kì quỷ dị.

“Chung sư huynh!!!!!!”

Một người hét lên, trông thấy đồng môn chết thảm mà tức giận lao về phía Thanh xà đang nhếch môi chế giễu, kiếm khí bắn ra bốn phía như muốn bủa vây dồn nó vào đường cùng.

Trái lại Thanh xà sau khi nếm được mĩ vị chỉ cười cười liếm môi, thân nhiên né tránh công kích vũ bão mà tập trung hấp thụ máu huyết chứa đựng tiên lực để tăng cường tu vi, hoàn toàn không đặt vào mắt người đang đánh đến thở hồng hộc không ra hơi.

Hắn mới khinh thường để ý những kẻ vô danh tiểu tốt này!

“Yêu nghiệt, mau khoanh tay chịu trói!!”

Ba người còn lại cũng xông lên dồn trận đánh Thanh xà, triển khai toàn lực quyết ép nó vào thế trận rồi tung lưới một phát tóm gọn.

“Chỉ có chừng ấy thực lực mà cũng muốn bắt ta? Đúng là mơ đẹp quá rồi!”

Thanh xà nhướng mày không tránh. Chưa nói đến một thân phong ấn đã hủy bỏ, chỉ bằng yêu lực hiện tại của nó thôi đã muốn khinh thường những kẻ không biết tự lượng sức này.

Chiếc đuôi dài và uy mãnh vung lên trực tiếp hất cho bốn người văng xa rồi va mạnh vào thành cây, ngay cả trường kiếm cũng không thể chịu được mà đứt gãy thành từng đoạn rồi ghim vào cơ thể. Bốn người học ra máu tươi rồi ngã xuống, Thanh xà cũng đã trườn tới vươn tay tóm lấy lam y nữ nhân sắc mặt tái nhợt rồi nhắc bổng lên cao.

“Rất thơm! Hương vị của người... chắc chắn là rất ngon!”

Đảo cái lưỡi phân nhánh bên sườn mặt run rẩy của nữ nhân, tựa như mê hoặc mà trầm thấp thì thầm vào tai nàng. Hắn cúi đầu ở bên cái cổ non mềm mà hít lấy vài hơi, tưởng tượng nếu như cắn vào đây thì cảm giác sẽ ngọt liếm như thế nào.

“Yêu nghiệt, thả tiểu sư muội của ta ra ngay!”

Kỷ Nhược Phàm rống giận gầm lên một tiếng, cũng bắt chấp lao về phía trước liều mạng với xà tinh.

“Hừ, không tự lượng sức!”

Thanh xà cười lạnh vung đuôi về phía kẻ ngu ngốc không biết sống chết kia.

Kỷ Nhược Phàm nghiêng người né tránh, muốn dùng song chưởng để bóp chết cái đuôi hung tàn này. Cô tình thanh xà lại chơi xấu, không chỉ ném sư muội Liễu Đường Nhan về phía y, mà còn nhân cơ hội lúc y lung tung đỡ người mà vòng ra phía sau một phát chế trụ.

“A---!!”

Cái đuôi mom mem cuốn lấy phần eo đột nhiên siết chặt như muốn bóp nát xương cốt của toàn thân, Kỷ Nhược Phàm khó nén được mà bật thốt ra một tiếng đau đớn vỡ vụn, đã nghe thấy thanh âm của xà tinh như gần kề áp sát bên tai.

“Gần đây nam thanh nữ tú trong thiên hạ đều chạy đi tu tiên cả rồi sao? Khó trách bọn tôn tìm thật lâu mà chưa thấy được người nào vừa ý, xem ra lần này xuất môn đúng là không uống công rồi!”

Vừa nói vừa đưa đầu lại hít vào vài hơi trên cơ thể Kỷ Nhược Phàm, khúc miệng cũng cong lên sung sướng khiến y không khỏi ghê tởm rừng mình.

Tên này so với nữ nhân ban nãy còn có thiên tư hơn, đều là cực phẩm tu tiên khiến cho giới yêu ma phải thèm thuồng nhỏ dãi. Giết y bây giờ thật sự là quá uống, chỉ bằng đem về Tu La môn nuôi dưỡng một hồi lại dùng sau.

Nghĩ vậy, tâm tình của Thanh xà đối với Kỳ Nhược Phàm cũng ôn hòa đi đôi chút.

Thình lình gương mặt đang cười bỗng dừng đại biến, Thanh xà mang theo Kỳ Nhược Phàm vội vàng né tránh kiếm khí như tia chớp bắn về phía mình. Trong lòng không khỏi âm thầm đánh giá kẻ vừa đánh lên kia một phen, có thể che giấu khí tức mà đến chính hắn cũng không thể nhận ra, kia thực lực cũng không hề tầm thường.

Thoáng liếc qua người vừa đến, sắc mặt của Thanh xà không khỏi ngưng trọng.

“Chủ.. Chủ nhân?”

Giọng Thanh xà lạc hẳn, kia chính xác là gương mặt ngàn năm bất biến của người nọ - Ma Tôn tôn quý của Ma giới - Phi Thiên Duyệt.

“Chủ nhân, thật sự là ngài đó sao? Không thể tin được, cuối cùng ta cũng tìm được ngài!”

Thanh xà quá mức kích động nên đã không nhận ra sắc mặt của người tới có điểm không đúng, chỉ một mực chìm đắm trong vui sướng khi gặp lại được vị chủ nhân tôn kính của mình.

Đồng Du nhủ mảy. Hắn không biết chủ nhân trong miệng xà tinh này là ai, nhưng có lẽ y đã nhận lầm người.

Thanh xà rút cuộc cũng nhận ra có gì đó không đúng, y nghi ngờ mở miệng.

“Chủ nhân, ngài làm sao vậy, có gì không ổn sao?”

Không ổn ư, là quá mức không ổn ấy chứ! Người không nhận ra đầu mảy của ta đã có thể kẹp chết được con ruồi?

“Chủ nhân..”

“Ta không phải chủ nhân của ngươi, ngươi nhận lầm người!”

Nhẹ nhàng cắt đứt câu nói của Thanh xà, Đồng Du nhìn sắc mặt quái lạ của sư huynh muội đồng môn đầy mắt không khỏi trầm xuống.

“Không thể nào, ta sao có thể nhận sai được, rõ ràng chính là khí tức kia..”

Còn chưa kịp nói dứt câu đã nghiêng người tránh đi một kiếm bổ tới. Thanh xà nhìn gương mặt lãnh khốc của Đồng Du, đồng tử yêu dị không khỏi co rút.

Người này, chính là người này, đích thị là Ma Tôn năm đó đã khuấy đảo Tam giới đập lên Thiên đình! Nhưng sao ngài ấy lại không nhận ra ta? Lại không có vẻ gì là đang giả vờ, Ma Tôn đại nhân mới khinh thường những chuyện đại loại như thế này. Vậy thì chỉ còn một nguyên nhân khác..

Đáy mắt Thanh xà lóe lên, vừa tiếp chiêu của Đồng Du vừa tận lực lui về phía sau. Đối với Đồng Du đang truy bức Thanh xà cảm thấy thật bất đắc dĩ, đành phải tạm thời lùi một bước mà tra cho ra sự thật.

Đem Kỳ Nhược Phàm ném về phía Đồng Du, xà tinh đối với việc tung hứng ném người hoàn toàn đã luyện thành một thân kỹ năng “Chơi chim bách trúng”, chẳng kịp chờ Đồng Du phản ứng đã lui nhanh mất tích.

“Khi khác gặp lại!”

Đồng Du nhủ mảy, ánh mắt phức tạp nhìn theo hướng xà tinh biến mất.

Cách đó hơn ngàn dặm, nam nhân ăn mặc áo bào như đạo sĩ đưa mắt nhìn ra nơi xa, trên gương mặt tuấn tú không khỏi hiện lên lo lắng.

“Tiểu ngu ngốc, con đang ở đâu hả Mẫn nhi!”

Bạn đang đọc truyện *Ta Là.. Vợ Của Ma Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Bạo phát (1)

“Hắt, hắt xì a!!”

“Tỷ tỷ, tỷ không sao chứ?”

“Không có gì, chắc là có ai đó đang ghen tị nên nói xấu tỷ thôi!”

(Sở Hoài Thư: “...” Đúng là thứ nghịch đồ khi sư diệt tổ!)

Đồng Mẫn Mẫn quệt mũi, nhìn đáng vẻ quan tâm của Tiểu Mẫn Mẫn phía trước, đột nhiên lại cảm thấy có hơi xấu hổ.

Đáng lý ra nàng mới là người phải chăm sóc và bảo vệ cô bé, nhưng từ lần đầu gặp gỡ thậm chí là bây giờ, người được tỉ mỉ chiều chuộng ngược lại chính là nàng, không chỉ được nhường cho cơ hội trùng sinh mà ngay cả thời khắc nguy hiểm nhất cũng được cô bé không ngần ngại chạy tới giúp đỡ. Nếu không có cô bé, Đồng Mẫn Mẫn nang từ lâu đã đi Tây thiên thỉnh kinh với Đường Tăng rồi. (Aka: Thăng thiên)

Đến bây giờ dù là muốn hay không Đồng Mẫn Mẫn cũng phải công nhận một điều, nàng xuyên tới nơi này lâu đến vậy rồi, nhưng quả thật là nàng chẳng hiểu gì về thế giới này cả. Giống như một đứa trẻ bập bẹ được người dẫn dắt đi về phía trước, chỉ mới nhìn thấy những thứ nhỏ hẹp mà không biết thế giới ngoài kia rộng lớn tới mức nào.

Sờ sờ mũi, Đồng Mẫn Mẫn hơi ngượng ngùng thấp giọng ho khan.

“E hèm! Tiểu Mẫn Mẫn này, muội sống ở đây cảm thấy thế nào? Có thấy khó chịu không? Hay tỷ tìm cách đưa muội ra ngoài nhé?”

Nàng cũng không muốn cứ tiếp tục chiếm đoạt tiện nghi của cô bé, nói gì thì nói cô bé cũng là chủ nhân của thân thể này, chỉ cần cô bé muốn, nàng nhất định sẽ không do dự trả lại tấm thân kia.

Tiểu Mẫn Mẫn quay lại nhìn nàng, Đồng Mẫn Mẫn liền không tự giác được mà dựng thẳng lưng lên, cứ nhìn chòng chọc như thế cho đến khi toàn thân Đồng Mẫn Mẫn rớt xuống một tầng da gà mới bắt đầu mở miệng.

“Nếu muội ra ngoài rồi, một mình tỷ ở đây thì làm sao?”

Gãi gãi đầu: “Thì cùng lắm tỷ ngủ thôi, muội ở đây hơn trăm năm được chẳng nhẽ tỷ lại không?” Bất quá thì nói chuyện với đầu gối sống qua ngày, dù sao nàng cũng mang danh là tự kỉ mà. (* ▽ *)

(Sở Hoài Thư bụng nạt: “Trời ơi đồ đệ nhà tui, ra mà coi nó có tiền đồ không nè trời?!!”)

Tiểu Mẫn Mẫn cười bất đắc dĩ, lắc đầu.

“Giá mà muội có một phần vô tư như tỷ thì tốt rồi, nhưng là, cho dù có muốn thì muội cũng không thể ra ngoài được.”

“Tại sao?”

Mặt của Đồng Mẫn Mẫn liền dần ra, chăm chú nhìn Tiểu Mẫn Mẫn đi tới đưa ngón tay chỉ thẳng vào ngực nàng.

“Nơi này không còn dung chứa được muội nữa, kể từ khi tỷ trùng sinh sống lại, hết tất cả đã đi ngược lại quỹ đạo vốn có. Linh hồn tỷ và thân thể muội hiện tại đã hợp nhất, nếu cứ bắt ép một mực để muội đi vào, thân thể không chỉ kháng cự lại mà còn tổn thương đến nguyên thần.”

Đồng Mẫn Mẫn nhú mày.

“Không tìm được cách vẹn toàn cả đôi bên sao?”

Nàng cũng không muốn suốt đời phải ngắc ở nơi này, nếu thật sự có biện pháp, tại sao lại không thử? Ngẫu nhiên đi tới thế giới này cũng đã lâu đến vậy rồi, cho dù không có những thứ quen thuộc như ở thời hiện đại, nhưng ít ra ở đây có những người thật lòng quan tâm đến nàng, cảm tình quyến luyến, sao lại không thể không có.

Đồng Mẫn Mẫn cũng không muốn trở về căn nhà chỉ có duy nhất một mình nàng, mỗi ngày làm bạn là cái Ti-vi hay điện thoại giữa sô-pha trống trải. Căn nhà rộng nhưng người thì không có, thật sự rất cô đơn.

Lắc lắc đầu xua đi ý nghĩ, Đồng Mẫn Mẫn không khỏi tự giễu.

Nhớ làm gì kia chứ, hiện tại không phải rất tốt sao? Nàng có một đứa con bánh tòn xà lớn này, có những bằng hữu thích dim hàng nhưng kẻ vai sát cánh, còn có một sư phụ tuy hơi éo lá nhưng cực kì đáng tin... tuy hiện tại sư phụ đang biến biệt vô tông tích.

Hầy, không biết bây giờ sư phụ đang ăn gì, còn nhớ hay không năm nào đi đá dế búng hoa, sư phụ đã hứa sẽ tậu cho nàng một con hạc bay, thế mà... Chấm nước mắt. Chẳng biết sư phụ có còn sống không nữa, sư phụ, người chết thật là thâm mà~

(Sở Hoài Thư 囧: “Đồ bất hiếu!!!”)

“Không có.”

Đồng Mẫn Mẫn gạt mình nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang mỉm cười chua xót, biểu tình khổ sở khiến tim nàng hẫng đi một nhịp bước lại gần muốn nắm lấy

vai cô bé.

“Tiểu Mẫn Mẫn, bất kể thế nào thì tỷ cũng sẽ... A--?!”

Lòng ngực quần thắt, cơn đau vô cơ ngẫu nhiên xuất hiện khiến cho Đồng Mẫn Mẫn tối tăm mặt mày không thể trụ được mà khụy xuống. Cơ thể tựa như bị lửa thiêu đốt mà nóng bừng cả lên, mồ hôi hai bên thái dương chảy xuống nhưng chưa kịp nguội lạnh thì cơ thể hết như bị hất một thao nước đá, chốc nóng chốc lạnh tựa như băng châm không ngừng xâu xé như muốn bứt nằng đến phát điên.

“Tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy? Tỷ tỷ!!!”

Bỗng dưng Đồng Mẫn Mẫn ngã xuống khiến cho Tiểu Mẫn Mẫn không khỏi hốt hoảng vội vàng giữ lấy người nàng, nhưng lúc này ngoại trừ đau đớn đang giằng co trong cơ thể thì Đồng Mẫn Mẫn không cảm nhận được bất cứ thứ gì, nàng há hốc miệng rồi đột nhiên ngửa cổ điên cuồng gào thét.

“A-----!!!!”

----Keng, keng! Soạt!

Đao kiếm vô tình, đen và trắng tựa như thiện ác không ngừng đối lập khiến cho rừng cây yên tĩnh cũng âm trầm gào thét.

Loan kiếm chém tới tựa như một mảnh trăng khuyết cắt một đường sáng bạc dồn hắc y nhân không ngừng lui bước, hắc trường mắt nhìn gương mặt lạnh nhạt của bạch y nam nhân rồi quả quyết tung chưởng, sát khí mười phần.

Nhảy lên một thân cây gần đó, hắc y nhân hừ lạnh nhìn bạch y nam nhân dễ dàng hóa giải được chưởng phong đang đứng cách đó không xa, nhếch môi châm chọc.

“Không ngờ lại có cơ hội diện kiến thánh dung ở đây, đúng là ngày thường đi mòn giày cũng không bằng ngẫu nhiên gặp mặt.”

Hắn hạ mắt che đi một tia tàn độc, chỉ cần có thể ra khỏi phạm vi lĩnh vực của Vô Cực Cốc, dù có là Thiên tiên đại nhân cũng không thể ngăn cản được hắn.

Đúng vậy, người trước mắt chính là Thiên tiên đại nhân tôn quý của Thiên đình - Uy Minh Đức.

Lúc này Thiên tiên đại nhân cũng không vội làm ra hành động gì, thay vào đó là chăm chú nhìn khuôn mặt trắng bệch đang trên tay hắc y nhân.

Hắc y nhân dĩ nhiên cũng trông thấy, hắn cúi đầu nâng cái cằm nhỏ không còn chút máu cười dữ dằn.

“Thiên tiên đại nhân cũng thật biết thương hoa tiếc ngọc, nhưng là thật tâm lo lắng hay còn có nguyên nhân gì khác? Bất quá ta bất người này cũng coi như là trừ hại cho chúng sinh đi, làm gì có ai nghĩ tới thực chất trọng phạm của Thiên đình lại nương náu ở nơi cực địa tu tiên kia chứ? Người nói coi, có phải ta nên tán thưởng người một phen hay không, Đồng Mẫn Mẫn?”

Người đang bất tỉnh dĩ nhiên là sẽ không trả lời, hắn lại giống như phát điên mà siết chặt càm nằng khiến cho nơi đó nổi lên một vết đỏ ửng.

Hắn bỏ ra trăm năm, chịu muôn ngàn cay đắng, cuối cùng cũng đợi được ngày này. Đồng Mẫn Mẫn, Cổ Ngạc Thiên Vũ ta là vì ngươi mà nhập ma.

Rắc rắc rắc-----!!

Trên thân thể của Đồng Mẫn Mẫn đột nhiên xuất hiện hàng loạt các tia nứt đang dần nở rộng ra, hết như một con búp bê bằng sứ bởi vì lực tác động phi thường mà bắt đầu tan vỡ.

Không chỉ Cổ Ngạc Thiên Vũ mà Uy Minh Đức cũng cảm thấy kinh ngạc, ngay sau đó hắn liền bị đánh bật mạnh bởi sóng năng lượng kinh người không hề báo trước.

Sức mạnh ẩn chứa trong thân thể non nớt dần dần không thể tự chủ được mà điên cuồng thoát ra, một đầu tóc như tơ dưới lực khuếch trương cực đại mà mạnh mẽ phát tán, không gió mà tung bay, giống như bị bóc đi một tầng uế vật phát ra những tia sáng bạc chói mắt. Đồng thời Cẩm Cổ Huyền Anh Thạch cũng nảy sinh biến hóa, năng lượng dạt dào không chỉ hủy đi một vùng trù phú rộng lớn, mà còn đánh nứt cả lĩnh vực Vô Cực Cốc, khó có thể nói hiện tại trong Vô Cực Cốc đang rung động đến nhường nào.

Bấy giờ không chỉ mỗi Cổ Ngạc Thiên Vũ lúc này phải chật vật chống đỡ mà ngay cả Uy Minh Đức cũng có chút khó có thể tin. Thứ sức mạnh này, cho dù là y cũng khó có thể đảm bảo được là sẽ kiềm chế được nó.

Uy Minh Đức nhủ thầm, ánh mắt phức tạp nhìn Đồng Mẫn Mẫn lơ lửng bị vòng tròn năng lượng bao lấy.

Một giây sau đó biến hóa kinh người liền xảy ra, chỉ thấy vòng tròn kia không ngừng va đập năng lượng rồi chuyển dần thành một màu tím đặc, cơ thể Đồng Mẫn Mẫn cũng mất hút bên trong tấm màn bao bọc. Dần dần, nó lấy năng lượng nghịch thiên điên cuồng khai phá tạo thành một vỏ bọc hoàn mỹ treo cao trên không trung.

Hòn ngọc trân quý - Cẩm Cổ Huyền Anh Thạch - cứ thế ngang nhiên xuất hiện giữa đất trời.

Chương 58: Bạo phát (2)

Văn Sinh Thành.

Rắc, rắc----- Rầm!!!

Tia sáng chớp lóe, bầu trời tựa như một lòng chảo u ám nuốt chửng lấy mọi thứ. Mà bên trong chánh điện lúc này, ngồi giữa ngai vị tôn quý là nam nhân vận hắc bào ẩn đi vẻ mặt trong bóng tối.

Không khí ngưng trọng, cả một tòa thành tựa như bị vây lấy bởi khí tức chết chóc của vị bên trên. Không ai trong số thủ hạ dám đứng ra can đảm khuyên nhủ, tất cả đều thông minh cúi đầu mà không cố gắng tự mình đi tìm đường chết. Tuy nhiên, vẫn có một số ít người lấy đại cục làm trọng không tiếc mình hi sinh quên thân.

Đối với tâm trạng hồng bét của chủ thượng lúc này, hơn ai hết Xích Ngưu Mộ Dung Nghi Tuấn - Tử đại yêu quái viễn cổ - là người hiểu rõ nhất. Chỉ khi mất đi rồi thì mới biết quý trọng, không chỉ với riêng con người mà thần tiên hay yêu ma đều cũng vậy.

Nam nhân với mái đầu rực lửa và chiếc khuyên tai to lớn đứng ra giữa chánh điện, thái độ ôn tồn không siểm nịnh chấp tay tâu lên.

“Khởi bẩm Tôn thượng, xin cho phép thuộc hạ được lĩnh binh đi tiếp giá Tôn hậu! Thời gian cấp bách xin Tôn thượng hãy nhanh chóng quyết định, chậm trễ lúc nào thì sự an nguy của Tôn hậu đều khó có thể được bảo toàn, nhất là hiện tại tin tức về Tôn hậu đã truyền đến tai của Thiên đế!”

Thiên đế Hiên Viên Cẩn Duệ là một người tâm ngoan thủ lạt, luận sự không luận tình. Phàm là những thứ mà y muốn, y sẽ không từ thủ đoạn mà bắt chấp tất cả loại trừ hết những kẻ cản đường, dù cho đó có là người thân cận nhất. Về điểm này, Mộ Dung Nghi Tuấn tin chắc không ai hiểu rõ về y hơn chủ thượng.

Bên dưới chúng thuộc hạ nhỏ giọng xôn xao. Tất cả đều biết sự tồn tại của Tôn hậu không phải là bí mật, nhưng cụ thể thế nào thì chưa có người đủ khôn ngoan để đưa ra chất vấn. Ngoại trừ danh tính của Tôn hậu ra, tất cả hiểu biết của họ về nàng đều mờ mịt như nhau.

Họ chỉ biết Đồng Mẫn Mẫn là yêu ma, là đứa trẻ hơn một ngàn năm trước bị nguyên rủa. Tiên giới ruồng bỏ, nhân giới phẫn nộ, ma giới càng thêm chê cười. Người như vậy, thật sự sẽ là Tôn hậu mà vạn yêu kính ngưỡng sao?

Mặc dù có nghi vấn, nhưng không ai dám nghi ngờ quyết định của chủ thượng. Với họ mà nói, chủ thượng đại biểu cho sức mạnh tối cao và quyền uy bất diệt, không ai sẽ đi xâm phạm thần thánh mà mình tôn thờ.

Đứng phía bên phải của thần điện, Mị hồ Châu Giai Lệ một thân áo tím quỳ rũ lả loi. Mắt xéch câu nhân, dung nhan tuyệt trần, chỉ đứng yên một chỗ đã làm cho tâm tình khối kẻ đều xao động cả lên, ngoài miệng lại càng thêm tám tắc khen không ngớt. Thật không phụ với danh xưng - Đệ nhất mỹ nhân của yêu giới!

Linh quang lưu động, cặp mắt hoa đào khê đảo, vô hạn ôn nhu khiến người người si mê kia dường như chỉ chứa một hình bóng duy nhất. Mà lúc này, người may mắn đó lại lạnh nhạt đứng cúi đầu thuận phục.

Hơi bữu môi, Mị hồ không khỏi máng nhỏ trong lòng.

Trâu ngựa!

Mặc dù là trách người ta đó, nhưng bước chân lại không thể kiềm được ra khỏi hàng ngũ mà đi đến bên cạnh người kia. Uyển chuyển liêu nhân, một thân phong tình đưa đẩy hơi mỉm cười nói.

“Tôn thượng, nếu ngài e ngại để Mộ Dung tướng đi sẽ nóng nảy làm hỏng việc, xin hãy ân chuẩn cho thuộc hạ được đi theo để yểm trợ!”

Mộ Dung Nghi Tuấn nhũ mày, không đồng ý với cách nói của nàng.

“Chuyện của nam nhân, nữ nhân như cô đi theo góp vui làm gì?”

Châu Giai Lệ cũng không thua kém.

“Ứng cứu Tôn hậu không phải việc riêng mà là việc chung của toàn thể ma nhân, phàm là yêu ma, dĩ nhiên sẽ lo lắng cho sự an nguy của Tôn hậu. Chẳng lẽ Mộ Dung tướng cho rằng, chỉ có mình người mới đủ tư cách đó hay sao?”

“Cô... Hừ!! Tóm lại là ta không đồng ý đưa cô đi, cô có nói nhiều cũng vô ích!”

“Ta cũng không phải đang hỏi ý kiến ngươi, ngươi cũng không phải Tôn thượng nên không có quyền nói ta được đi hay ở.”

“Cô sao lại vô lí như vậy chứ?”

“Ta chính là vô lí như vậy đó, ngươi làm gì được ta?” Có giỏi thì cắn ta đi! (Trông chờ)

“Cô...?!!!”

Mộ Dung Nghi Tuấn ghen hòng.

Nữ nhân này sinh ra đúng là để tức chết hán mà!

“Đủ rồi!”

Hoàng Phủ Viêm thấp giọng quát, nhìn hai người căm tức trừng nhau không khỏi lấy làm đau đầu. Chúng thuộc hạ hai bên cũng một phen lau mồ hôi, ngay cả Bạch hồ Cuồng Ngạo Kiệt và Báo gấm Độc Cô Xuy Sầu bình thường lạnh nhạt với chuyện nam nữ cũng không khỏi bĩu môi.

Rõ ràng là thương nhau gần chết, vậy mà cứ sáp vô là hận không thể đập vỡ đầu nhau ra, thật là khó đỡ mà! =.=

So với chuyện tình hờm phẫn nhưng sắc mùi ci-nê (máu tanh) của hai nhà Nguru - Hồ, quan trọng nhất hiện tại vẫn là bảo vệ Tôn hậu, vậy nên vấn đề đi một vòng lớn vẫn quay về tay của Tôn thượng định đoạt.

“Hai ngươi đi đi!”

Trầm mặc một hồi Hoàng Phủ Viêm mới lên tiếng.

“Nếu không cứu được người, ít nhất cũng phải đảm bảo được sự an toàn của nàng, đừng làm ta thất vọng!”

Châu Giai Lệ và Mộ Dung Nghi Tuấn liếc nhìn nhau, đồng loạt cúi người.

“Tuân lệnh Tôn thượng!”

Mặt trời lên cao, bình minh như nhuộm đỏ một màu máu mĩ lệ tà ác.

Cánh chim trong gió mạnh mẽ chao liêng, đại bàng to lớn thét dài một tiếng rồi bay sà đậu trên cánh tay vươn ra.

Thiết Diện Vương lạnh mặt, nháy mắt đã biến mất khỏi đỉnh núi lưng chừng trời...

Bạn đang đọc truyện *Ta Là.. Vợ Của Ma Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Bạo phát (3)

Mặt đất bị cắt xén, chia năm xẻ bảy rạch thành những đường dài sâu ngoằn vào tâm chấn.

Bầu trời cuộn cuộn lốc xoáy và tia sét, dù đã sáng ngày nhưng khu vực quanh đó tựa như bị bóng tối bủa vây, âm trầm và u ám đến nặng nề.

Cố Ngạc Thiên Vũ chống tay đứng dậy, một thân chật vật đều là thương tích hoàn toàn hủy đi hình tượng nho nhã so với khi xưa, hán lúc này chỉ còn kém không bằng một tên ăn mày đầu tồ quạ, tóc tai mặt mũi chẳng khác gì là hiện thân của trường lão Cái Bang tám túi.

Thình lình học ra một ngụm máu, hán cũng không quản mà phần hán nhìn chăm chăm lên khối cầu đang lơ lửng trên không, hai mắt đã muốn căng tràn đầy tơ máu.

Thật khó mà tin được, rõ ràng Đồng Mẫn Mẫn kia bị thương nặng đến như vậy, sống chết còn chưa rõ thế nào thì lấy đầu ra năng lực mạnh mẽ như rồng ấy? Đem cả Uy Minh Đức - Thiên tiên đại nhân cũng bức lui, đây rốt cuộc là thứ quái vật gì?

Bên kia Uy Minh Đức cũng có cùng một suy nghĩ, y dù may mắn tránh được kiếp Cái Bang như Cố Ngạc Thiên Vũ, nhưng thương tích không phải không có, nhất là khối cầu kia đối với y dường như sinh ra địch ý.

Uy Minh Đức nhú mày. Làm ra động tĩnh lớn như vậy đương nhiên không có khả năng tiếp tục che giấu Vô Cực Cốc, chỉ e là rất nhanh mọi người sẽ tìm được địa phương này, đến lúc đó có thể mang được người đi không cũng không phải là chuyện y có thể được tự mình quyết định.

Không khỏi thở dài. Ân tình gì đó quả nhiên không phải là thứ nên nợ.

“Tìm được rồi!”

Đình đầu bất chợt truyền xuống giọng nói trầm thấp khiến cho Uy Minh Đức cả kinh quay lên, bên khối cầu từ bao giờ đã xuất hiện thêm một nam nhân tựa như si ngọc đưa tay muốn vuốt ve nó. Bảy giờ cho dù là Thiên tiên đại nhân mặt không đỏ sắc cũng không khỏi cảm thấy vô lực một phen, còn chưa kịp lo lắng người của Vô Cực Cốc đến thì đã nhảy ra một yêu nhện lai lịch bất minh. Mà theo như ý thấy, khí tức cường đại của người nọ không dừng ở Yêu nhện tầm thường mà còn là Tân Nhân Nhện Vương kẻ nhiệm của tộc yêu nhện nhện - Tướng Viễn Ninh.

Uy Minh Đức cảm thán. Đúng là sắp loạn tới nơi rồi!

Không e sợ khối cầu đối với mình phát ra tia cảnh báo, Tướng Viễn Ninh dùng năng lực áp chế chạm vào khối cầu. Khe khẽ thở dài, tận lực ôn nhu, dường như cất chứa tâm niệm cả một đời.

“Ta chờ hơn 100 năm, cuối cùng cũng chờ được người!”

Lúc này trong linh thức của Đồng Mẫn Mẫn, Tiểu Mẫn Mẫn từ khi trông thấy nàng ngã xuống vẫn luôn lo lắng không thôi, sốt ruột thủ ở một bên không dám đi đâu. Thành linh, cô bé hốt hoảng vội nhảy bật ra sau tránh đi một chường như điện xẹt.

“Người là...?!”

Kinh ngạc qua đi, Tiểu Mẫn Mẫn rất nhanh liền phát hiện có gì đó không đúng.

Đây rõ ràng là linh thức của Đồng Mẫn Mẫn, ngay cả kẻ ước thú đã kí kết cũng khó có thể xâm nhập hướng hồ là người ngoài. Không nói đến bản thân cô bé là ngoại lệ đặc biệt, muốn đi vào tiềm thức của kí chủ từ phi là có ràng buộc về linh hồn, bằng không khó tránh khỏi bị cắn ngược lại khiến cho nguyên khí đại thương.

Cô bé khó tin mở to mắt.

Người này chẳng phải là...

“Cút!”

Giọng nói lạnh nhạt tựa như băng sơn ngàn năm, lúc này không hề do dự xuất ra kinh phong khiến cho Tiểu Mẫn Mẫn một phen chặt vật tránh né. Sát chiêu rõ ràng, không hề nhân nhượng.

Nam nhân ổn trọng bước tới cạnh Đồng Mẫn Mẫn, không ngoài ý muốn thấy được gương mặt trắng bệch đang nhăn lại đau đớn. Hơi cúi người, ngón tay se lạnh vuốt nhẹ lên đầu mày đang cau chặt, muốn thay nàng xóa đi đau đớn, nhưng sẽ không dễ dàng gì.

Nam nhân thở dài. Ngay cả khi bị băng hòa ngàn năm luân trì, nam nhân cũng chưa từng cảm thấy khó chịu như bây giờ.

Đã quyết định thì sẽ không hối hận, dù cho linh hồn hiện tại không trọn vẹn có thể gây nguy hiểm cũng không nguyên bỏ rơi nàng. Ôm nàng lên tay, động tác của nam nhân chứa sự dịu dàng đến khó tin, giống như đang đối xử với trân bảo mà mình yêu thích nhất, nét mặt cũng không tự giác được mà trở nên nhu hòa.

Chỉ tội cho Tiểu Mẫn Mẫn như con ghè đang bị hắt hủi đằng xa, chỉ lo tránh né chường phong của nam nhân đã mệt đến chảy hết cả mồ.

Tiểu Mẫn Mẫn:“...” Học máu, phân biệt đối xử vừa vừa thôi, ý lớn ăn hiếp con nít hả? QAQ

Cũng không quản Tiểu Mẫn Mẫn đáng thương đang lên án, nam nhân quay lại nhìn cô bé thật sâu, cái nhìn kia không khỏi khiến cho cô bé rùng mình run rẩy. Nam nhân nhìn cô bé, tựa như đang nhìn một vật chết vậy, thật đáng sợ!

Mang theo Đồng Mẫn Mẫn rời đi, nam nhân tựa như bọt nước hòa tan vào bóng tối.

Tiểu Mẫn Mẫn lúc này mới dám thở hắt ra một hơi, sống lưng cũng toát hết mồ hôi hột.

Cô bé tin chắc vừa rồi chỉ cần nam nhân muốn, cô bé nhất định sẽ vô thanh vô tức biến mất khỏi cõi đời. Cái cảm giác bị đe dọa này thật một chút cũng không dễ chịu, ngay cả khi tự đoạn tâm mạch cũng chưa từng cảm thấy cận kề cái chết như vừa rồi.

Tiểu Mẫn Mẫn trầm mặc.

Nam nhân kia, thật sự có thể giết cô bé... Hoàn toàn!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là.. Vợ Của Ma Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Yêu nhện vương

Một trăm năm đối với nhân loại là gì, Tường Viễn Ninh không biết, hắn chỉ biết hắn thật vất vả mới tìm ra được người này, người mà từ hơn trăm năm trước đã mê hoặc hắn thật sâu trong cái đêm đó - cũng chính là tiểu yêu nghiệt thích chạy loạn khắp nơi Đồng Mẫn Mẫn này. Mà đêm đó cũng trở thành nỗi tiếc lớn nhất của hắn trong suốt thời gian qua, tựa như một cái gai đã ghim vào trong da thịt khiến cho tâm tình ngứa ngáy luôn không thể thỏa mãn. Tường Viễn Ninh tự hỏi. Nếu như khi đó hắn không tiếc hết thảy mang theo nàng đi, thậm chí đem cái giá đắt nhất để đổi lấy, có phải hay không cũng sẽ không có trăm năm tịch mịch gần như phát điên này?

Tường Viễn Ninh nói không ra cái loại cảm giác của hắn đối với Đồng Mẫn Mẫn là gì? Bẩm sinh yêu nhện đối với thứ mình thích luôn nảy sinh ham muốn biến thái cùng điên cuồng chiếm hữu, bằng mọi giá cũng phải đem đối phương khóa ở bên người để thỏa mãn cái tôi tham lam cùng bản chất hung tàn độc ác, bất kể người nọ còn sống hay chỉ là một khối xác rỗng. Yêu nhện tôn sùng quyền lực, đồng thời cũng là một kẻ đáng thương vì yêu không tiếc trả giá đại giới*.

*Câu này được hiểu theo hai nghĩa, vừa nhắc đến truyền thuyết về tộc yêu nhện trong Ta là... Vợ của Ma Tôn chương 13 - Có một thứ tình yêu gọi là điên cuồng và tuyệt vọng, vừa đề cập tới tập tính ăn thịt nhện đực của nhện cái.

Tường Viễn Ninh mặc kệ, tóm lại là yêu hay không yêu đối với hắn không phải vấn đề, thứ hắn muốn thì hắn sẽ tìm cách chiếm đoạt, ai cũng không thể ngăn cản. Loại chấp niệm này gần như đã thành tâm ma của Tường Viễn Ninh, hắn càng khao khát có được Đồng Mẫn Mẫn bao nhiêu thì lại càng tàn ác bấy nhiêu. Mà hôm nay, ông trời dường như cũng đứng về phía hắn.

Tường Viễn Ninh cười vắn vẹo.

Nhìn Tường Viễn Ninh gần như si cuồng đối với khối cầu tím trên không trung phát tán ra suy nghĩ độc chiếm, Cố Ngạc Thiên Vũ trái lại không lấy làm kinh ngạc mà còn khinh thường một phen.

Hừ, quả nhiên là yêu nghiệt, đi đến nơi nào là gieo (rãi) họa (tình) đến nơi ấy. Thật không biết lúc trước vị chương môn sư huynh ngu ngốc của hắn là nhìn ra yêu nghiệt này có chỗ nào đáng thương mà bao che, không chỉ chống đối hắn còn đem hắn về sư môn cấm túc hơn cả năm năm trời. Đúng là đồ có mắt không trông!

(Vị chương môn sư huynh năm cũng trúng đạn nào đó: "...")

Liếc sang bộ dạng bình thân làm như không có chuyện gì của Uy Minh Đức, tuy trên gương mặt tuần tú kia không lộ ra quá nhiều biểu tình, Cố Ngạc Thiên Vũ vẫn nhạy bén bắt được đầu mây đang cau chặt của y, không khỏi lạnh lùng châm chọc.

"Ha, Thiên Tiên đại nhân! Xem ra đến chính ngươi cũng không ngờ tự dung sẽ xuất hiện đá tảng* giữa đường đi? Chẳng những thực lực không tới mà còn điển hình của loại cố chấp cuồng chiến. Tuy ta không biết hắn với Đồng Mẫn Mẫn kia là loại quan hệ gì, nhưng đoán chừng Thiên Tiên đại nhân ngài cũng phải vất vả một phen mới mong đoạt được người về. Chỉ là động tác cần phải mau lẹ một chút, bằng không... Ha ha ha, e là đến chính Thiên Tiên ngài cũng thể không dễ dàng thoát ly được nơi này. "

*Ám chỉ người có thực lực mạnh.

Cố Ngạc Thiên Vũ nghiêng răng nghiêng lợi nói ra hai chữ "vất vả", có chút mong chờ đối với diễn biến sắp tới. Hắn nhếch miệng cười gằn.

Mặc kệ hai người các ngươi có là Thiên Tiên tôn quý hay Yêu Nhện Vương, chỉ cần kế hoạch của chủ nhân thành công, đến lúc đó hai cái ngồng cuồng các ngươi còn không bị giẫm nát dưới chân sao? Cường giả vi tôn, sức mạnh mới vĩnh viễn là chân lý, chỉ cần ta có được năng lượng đó, tất cả các ngươi đều chỉ là con kiến mặc cho ta giầy xéo.

Cố Ngạc Thiên Vũ ác độc nghĩ, đôi mắt nhìn Uy Minh Đức lẫn Tường Viễn Ninh cũng trở nên thâm trầm.

Uy Minh Đức nhủ mảy, đối với ác ý của Cố Ngạc Thiên Vũ y vẫn luôn dè chừng. Không sợ người quân tử chỉ sợ kẻ tiểu nhân, đặc biệt là loại bụng dạ xảo quyệt lại giỏi ẩn nhẫn như rắn độc này. Nhưng y vẫn nói đúng một chuyện, nếu không nhanh chóng giải quyết cái Yêu Nhện Vương kia, chỉ sợ là phiền phức sắp kéo tới nơi rồi, người của Vô Cực Cốc sẽ không dễ dàng bỏ qua loại động tĩnh này.

Uy Minh Đức thâm nhủ mảy. Bình tới tướng chặn, có đoạt được người trên tay Vô Cực Cốc không còn phải đánh cược một phen.

Y cược... - Ánh mắt chợt tối, mày kiếm giương cao. -...Cả Cố Ngạc Thiên Vũ lẫn Tường Viễn Ninh đều không còn mạng để trở về!

Đồng tử khản cấp tốc co rút, Tường Viễn Ninh phản ứng mau lẹ ngửa đầu ra sau tránh đi một kích như điện xẹt. Nhìn thấy rõ thứ vừa tấn công là gì, còn chưa kịp định hình, ba đầu nhọn khác tựa như mũi khoan đã xé không lao tới, linh quang bắn ra, thân rồng cuộn cuộn gầm lên một tiếng rồi mở mồm như muốn ăn tươi nuốt sống người trước mặt. Tường Viễn Ninh bị bức nhảy lùi ra vài trượng, trái phải đỡ đòn tránh đi công kích trí mạng.

Bên này Cố Ngạc Thiên Vũ cũng không an ổn gì, chọc cho Thiên Tiên đại nhân nổi sát tâm thì cái giá phải trả cũng không nhỏ. Nhưng so với Tường Viễn Ninh được đích thân "săn sóc" thì y còn tốt chán, cùng lắm Uy Minh Đức cũng chỉ phân tâm cho y vài chương mà thôi, vẫn còn đỡ được.

Gân xanh trên trán Cố Ngạc Thiên Vũ giật mình thịch. Đỡ được cái con khi, đang bị thương nặng mà còn hành cho nhảy lên nhảy xuống không bị mất

máu chết mới là lạ! Tên khốn này nhất định là có ý, đáng hận nhất chính là... Mi hết chuyện rồi hay sao mà cứ đề quần ông ra xé thế!!!

Trước đã nói qua quần áo của Cổ Ngạc Thiên Vũ đã tả toi lấm rồi, có thể bám được trên người đã là ông bà phù hộ. Nay chọc cho Thiên Tiên nhà người ta chướng mắt nên cứ gờ tay một nhát, hạ tay một nhát, cho dù không đánh chết người cũng không cho người vui vẻ gì. Đáng thương Cổ Ngạc Thiên Vũ còn chưa biết bụng dạ của Thiên Tiên đại nhân cũng không được rộng rãi cho lắm, nên sau một hồi nhảy nhót đến quần cũng không còn.

Cổ Ngạc Thiên Vũ nghiêng răng nghiêng lợi tức đến muốn học máu. Nếu không phải xung quanh đây đã bị khói cầu đốt trụi không còn cái lá nào, thật y cũng muốn túm lấy vài cái để che mặt.

Hôm nay rốt cuộc là cái ngày định mệnh gì, nếu như để truyền ra bên ngoài y đi đánh nhau đến quần cũng không còn, thanh danh một đời của y coi như mất sạch. Suy đi tính lại vẫn là vì yêu nghiệt Đồng Mẫn Mẫn kia mà y mới thảm hại như vậy, món nợ này không trả thế không làm người!

(Năm cũng trúng đạn Đồng Mẫn Mẫn: "...")

May mắn nhờ có Tường Viễn Ninh giúp đỡ (?) nên Uy Minh Đức cũng lơ là y đi, tập trung đối phó với đàn nhện trăm con vừa xuất hiện ở phụ cận.

Loại nhện này vừa nhìn đã biết là yêu quái cấp thấp, nhưng cũng không thể vì thế mà khinh thường chúng. Thân nhện to gần bằng nửa người trưởng thành, đôi mắt đỏ máu với những cái chân kiên cường chắc khỏe, đặc biệt khi chúng đến gần còn phát ra âm thanh "xì xèo" khó chịu. Lũ nhện càng đến càng đông, chẳng mấy chốc đã siết chặt vòng vây bao lấy Uy Minh Đức ở bên trong.

Uy Minh Đức dừng tay nhìn Tường Viễn Ninh đứng cách đó không xa cả người ám trầm, âm thầm nâng cao cảnh giác. Định không động ta không động y là muốn xem thử Tường Viễn Ninh còn tính giờ trò gì. Đàn nhện này nhìn vậy cũng không dễ đối phó.

Đột nhiên một con nhện phát sáng rồi nổ tung, những con nhện khác như nhận được tín hiệu lao vào điên cuồng tấn công. Uy Minh Đức nhíu mày, dư quang liếc thấy nơi con nhện vừa nổ tung phát ra ánh sáng nhàn nhạt hết như định vị, trong bụng thầm kêu không ổn nhưng muốn tránh cũng không kịp. Quả nhiên sau đó những con nhện đứng ở vị trí cố định khác nhau cũng phát sáng rồi nổ tung, ánh sáng bao trùm, Uy Minh Đức bị nhốt vào trận pháp.

Thời cơ đến, Tường Viễn Ninh tung ra pháp bảo đem khối cầu thu vào trong tay rồi nhanh chóng biến đi. Uy Minh Đức chém nát trận pháp bay ra, thấy người không còn chỉ tặc lưỡi một cái liền đuổi theo. Cổ Ngạc Thiên Vũ thấy hai tên kia đi rồi cũng không ngại ngốc mà ở lại, nhanh chóng vẽ ra thông đạo rồi biến mất. Cả qua trình chưa đến một khắc.

Nhóm người vừa đi thì đồng thời nhóm khác đã tiến tới. Chỉ thấy lúc này nơi vốn là cánh rừng bông tơ trụi không một mảnh, mặt đất loang lổ vết máu và xác nhện ở khắp nơi. Một người mặc áo bào gờ tay cho những người khác dừng lại, tiến lên tra xét một lượt.

"Các người trở về bẩm báo chương môn."

Hắn nhàn nhạt nói, đẩy mắt lạnh lẽo.

"Còn lại đuổi theo!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Là.. Vợ Của Ma Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Trăm năm (1)

Trần nhỏ phồn hoa, người người qua lại huyên náo thành một mảnh.

Tiết trời tháng tám gió nhẹ mây bay, sau khi được một trận mưa gột rửa thì càng thêm sạch sẽ, phảng phất còn nghe được mùi đất mới và mùi cỏ non xanh tươi.

Trên đường lớn lúc này xuất hiện hai bóng dáng khiến người khác ngưỡng mộ, nữ thì xinh đẹp lãnh diễm, nam thì tuấn tú ôn nhu, khí chất trong trẻo cao quý vừa nhìn đã biết không phải dân trong vùng. Đặc biệt là vị đại mỹ nữ "ngực tấn công môn phòng thủ" khiến nam nhân bùng cháy máu mũi phun vào vèo kia, quả thật là hận không thể như Dương Tiễn mở ra con mắt thứ ba nhìn "xuyên thấu" qua hồng trần*.

*Hồng trần ở đây ám chỉ cơ thể sau lớp áo của cô gái.

Một đám sắc lang vừa mom men mua gan lợn bỏ máu vừa tự động bỏ não. Bên trong đó chính là tất cả chân lý mà nam nhân theo đuổi, chỉ sợ suốt cuộc đời này đây là cơ hội duy nhất để lĩnh ngộ Đông Cung chân truyền mà cha ông để lại.

Nghĩ nghĩ rồi lại thiết muốn thờ dài. Àiiii, tại sao vinh hạnh đi kế bên mỹ nhân lại không phải nam tử đầu đội trời chân đạp đất tám múi cơ bụng như ta mà là thằng cha ẻo là kia? Vận khí của thằng cha đó đúng là không tầm thường mà, đập cúrt chó mà cũng lụm được bí kíp. Giật lấy khăn tay cẩn cẩn. Đúng là trời diệt ngựa đực, truyền thừa "một đêm bảy lần" của cha ông đến khi nào mới có thể phát huy đây? Ó mà cái khăn có vị lạ lạ, quay đầu lại nhìn gấp ngay ánh mắt thẹn thùng của bà Tư bán bún cùng ánh mắt trầm trở ngưỡng mộ của đồng đạo sắc lang. Anh bạn, đến cái khăn lau nách của bà Tư bán

bún mà chú cũng dám đem lên ngủi, đúng là đàn ông đích thực nha!

Sắc lang nhà họ "Giời" tên "Hồi" nào đó hai mắt trắng đã lăn đùng ra ngất xỉu, trong miệng còn sùi bọt mép mà đã bị bà Tư muốn hồi xuân vác lên vai khiêng đi động phòng, đòi "giải" như hoa từ nay thôi hết. Nhóm sắc lang còn lại trông gương đồng bạn mà lắc đầu thở dài, thấy cũng tội mà thôi cũng kệ.

Nam nhân bị dán cái mác "èo là" đối với phía sau đang loạn lên như giặc không khỏi tặc lưỡi một cái. Tự làm vậy thì không thể sống, dám nói hấn ẻo là? Hừ hừ, ngoại trừ Mẫn nhi ra hấn sẽ không dễ dàng dung thứ (bao dung, tha thứ) cho bất kì người nào. Dù sao chỉ là ít thủ đoạn nho nhỏ, quan trọng là nửa đời còn lại tên kia cứ chuẩn bị tinh thần sống với heo mẹ đi là vừa.

"Người thật nhỏ mọn." Bạch y nữ nhân đảo mắt khinh thường: "Chẳng phải chỉ là thì thầm sau lưng thôi sao? Cưng nhiên lại bị đến như vậy, nửa đời sau của hấn ta coi như mất trong tay của bà thím kia rồi còn gì? Chắc chắn, lòng dạ của nam nhân gì gì đó đúng là độc ác mà!"

Nam nhân ẻo là cũng chính là Sở Hoài Thu đã mất tích hơn tám đời hoành bão lụt nào đó, nghe thấy nàng nói không khỏi "xì" dài.

"Thử mà người họ chia mũi dùi là nàng xem, đến lúc đó không chừng còn muốn lột da người ta."

"Hừ, dù ta không hiền lành nét na thì vẫn là thực nữ, mới không có dã man như... Thằng kia! Ai cho mi đụng vào người bà? Muốn chết thì nói một tiếng bà giúp cho một chân!" Đạp đạp!!

Sở Hoài Thu tròn mắt. Ồ, thực nữ lắm, người ta đụng trúng bả vai có chút xú đã muốn gào banh cái nóc nhà, vậy mà nói hấn thì hay lắm. Day day trán, Sở Hoài Thu bắt đầu dĩ thờ dài. Nương tử nhà người ta nếu không phải hiền-lương-thực-đức thì cũng am-hiểu-lòng-người. Đồ đệ nhà người ta nếu không phải kỳ-tài-thiên-phú thì cũng ngoan-ngoãn-hiếu-kính. Lại nói đến hấn rước về không chỉ Sư tử Hà Đông mà đệ tử còn ngổ ngược như quỷ, hai người họp lại thì y như tính tình xổng chuông. Trời hồi, còn có thiên lí hay không ~?

(Ông trời: "Đợi đến mùa quýt năm sau đi con nhé!")

Sở Hoài Thu "...")

Giẫm lên nam thanh niên xấu số đã nằm bẹp, Thần Long Phụng Song Anh không hề có chút xí hổ nào khi bắt nạt người trần mắt thịt. Đang lúc cúi xuống phủi bụi trên ống tay áo thì một đạo bóng xẹt ngang qua mắt nàng, nhanh như chớp trở tay bắt lấy, Phụng Song Anh có chút không vui ngẩng lên.

"Tiểu tử, ngàn năm không gặp, lá gan của đệ lớn hơn rồi nhỉ?"

Người bị bắt cũng không có bối rối hay biểu hiện luống cuống, trái lại giống như trong dự tính nở nụ cười rất đẹp mắt đồn ngã không biết bao nhiêu trái tim bên lề đường.

"Sư tỷ, tỷ vẫn hết như khi xưa, cách biệt ngàn năm nhưng phong thái của tỷ vẫn khiến cho đệ đây thật ngưỡng mộ."

Phụng Song Anh hừ lạnh, đắm y một phút: "Ít có lươn lẹo trước mặt ta."

Y cười khỏ, đưa tay xoa ngực bị đâm suýt thổ huyết: "Nào có nào có, những lời đệ nói đều là thật lòng cả, đệ vẫn luôn thật ngưỡng mộ phong thái hành sự tự do tự tại của tỷ. Sư tỷ đệ ta hôm nay gặp mặt cũng coi như có duyên, nếu tỷ không ngại ta làm chậm trễ canh giờ, có thể hay không sang hướng đối diện cùng thưởng một tách trà? Ta đối với cuộc sống của sư tỷ hơn ngàn năm nay vẫn vô cùng tò mò."

Phụng Song Anh thán nhiên gật đầu, đáy mắt chìm xuống, nở nụ cười không rõ hàm nghĩa.

"Tốt, ta đối với đệ cũng rất tò mò đấy. Đi thôi!"

Hai người cười nói rồi đi te te vào quán trà, bỏ lại Sở Hoài Thu chỉ số tồn tại thấp và người qua đường vô tội còn chưa lết lên được. Sở Hoài Thu đen mặt, hừ một tiếng đạp lên "thị thể" mà đi, vô cùng có khí thế giẫm chó đánh mèo.

(Nam thanh niên vô tội vì một chén lòng lợn mà phơi thây giữa đường: "...")

Tiến vào phòng thượng hạn. Nơi đây được bố trí thanh nhã, cửa sổ rộng mở có thể bao quát toàn bộ phố phường, điểm nhấn chính là không gian riêng tư với hương hoa sữa nồng nàn tươi mát.

Nhìn mặt ai đó từ khi bước vào vẫn luôn hầm hầm khó chịu, cho dù là Thần Long trước giờ ngang ngược cũng phải xuống nước giới thiệu, tránh cho vị này hiểu lầm ghen tuông bấy bà.

"Trung cái mặt đó cho ai coi đấy? Y vốn là sư đệ của ta hồi còn trong môn phái, hiện nay đang lãnh chức Thiên Tiên nhân hạ ở phía nam, cũng không biết vì nguyên nhân gì mà bây giờ lưu lạc đầu đường xó chợ, tóm lại là cái gì cũng có quá trình mà đầu đuôi là như vậy. À, y tên Uy Minh Đức, hai người làm quen đi."

Uy Minh Đức và Sở Hoài Thu không khỏi tròn mắt. Công phu chém gió cũng quá có đỉnh rồi, nói hơn nửa ngày mới lòi được cái tên.

Uy Minh Đức cũng coi như nể mặt gật đầu, khách khách khí khí: "Còn huynh đây là...?"

Sở Hoài Thu chờ mãi mới tới phần gay cần, hi mũi vỗ ngực tự tin nói.

"Ta là tướng công của nàng."

"Hắn là sai vật của ta."

Sở Hoài Thu, Phụng Song Anh: "..."

Hai người liếc nhau, đồng thời mở miệng.

Sở Hoài Thu: "Tình nhân bé nhỏ."

Phụng Song Anh: "Tên chăn ngựa."

"Chồng sắp cưới."

"Ở độ nhà bên."

"Con rể nuôi từ bé."

"Thằng tù trốn trại."

"..."

Đập bàn.

Sở Hoài Thu nghiêng răng: "Song nhi! Một vừa hai phải cho ta, rốt cuộc nàng còn muốn đổi nghịch với ta tới bao giờ? Cái gì nên làm hay không nên làm nàng cũng làm hết rồi, bây giờ tính quit nợ ăn xong không phụ trách?"

Phụng Song Anh liếc mắt, bung trà lên nhân nhặt nói: "Chùng nào nguoi để được thì mình cưới."

Sở Hoài Thu học máu. Để được hắn cũng để rồi!!!

"Khụ khụ..."

Uy Minh Đức che miệng ho khan. Cũng không phải hắn muốn cắt ngang, nhưng đề tài càng chạy lại càng xa rồi. Vuốt mồ hôi. Quả nhiên có qua bao nhiêu năm thì Song Anh tỷ vẫn bá đạo như vậy!

Phụng Song Anh đối với ánh mắt ai oán của ai đó làm như không thấy đặt tách trà xuống.

"Được rồi, hắn là Sở Hoài Thu. Tạm thời không nói đến hắn, trái lại ta càng quan tâm đến thứ trong tay của đệ kia."

Thứ đó, mùi vị rất khác lạ, không hề giống với bất cứ thứ nào mà nàng từng biết. Nếu nàng đoán không lầm, trong tay Uy Minh Đức cầm chính là một mảnh ngọc thượng cổ, điều đó càng kích thích nàng hơn. Phải biết, sau từng ấy năm nhận truyền thừa của Thần Long, ngoài vật tổ truyền thì đây là lần đầu tiên nàng tận mắt nhìn thấy một thượng cổ ngọc khác, dĩ nhiên nàng có chút high quá mức rồi.

Đối với cái mũi siêu thính của Thần Long sư tỷ Uy Minh Đức chỉ có thể không ngừng cười khò. Quả nhiên có muốn giấu cũng là giấu không được, năm xưa y lên lút nướng gà nhưng có con nào tránh được kết cục rơi vào bụng tỷ ấy đâu. Thậm chí đi vào tận sơn cốc làm nấm nướng trui mà cũng bị trấn hết, bởi vậy hồi đó y ốm lắm.

Một bên tự làm công tác an ủi một bên móc tay áo ra, Uy Minh Đức đối với cá tính của sư tỷ chỉ có thể cười không thể trách. Nói cho cùng, cũng là nhờ sư tỷ dẫn dắt mà y mới có được ngày hôm nay.

Làm một tầng kết giới phòng ngự xung quanh xong, theo ngón tay Uy Minh Đức mở ra ánh sáng tím liền lóe lên dày đặc. Khối ngọc mà y kì công cướp được của Tường Viễn Ninh sớm đã bị thu nhỏ ước chừng một bàn tay em bé, mà bên trong đó là bóng dáng Sở Hoài Thu đã tâm niệm hơn cả trăm năm nay.

"Sư phụ, đồ nhi là Đồng Mẫn Mẫn, xin được bái kiến ngài!"

"Con xin lỗi! Lúc đó con chỉ nghĩ, sư phụ mà ăn trái đào này thì bệnh tình dù nặng cách mấy cũng sẽ nhanh khỏi. Không nghĩ đến sự việc lại thành ra nghiêm trọng như vậy."

"Thật là, không biết kiếp trước ta có mắc nợ gì con không nữa, vậy nên kiếp này mới phải làm thân trâu bò ra trả nợ cho con. Vì sư hứa, cho dù có phải hi sinh cái mạng già này, nhất định cũng sẽ bảo vệ cho được cái tiểu quý đáng ghét là con. Đã được chưa?"

"Hi hi. Sư phụ hứa rồi đó nha, không được nuốt lời đâu đó!"

"Ừ, hứa rồi!"

Ừ, hứa rồi! Sở Hoài Thu run run tay đoạt lấy mảnh ngọc, âm thanh cũng vì xúc động mà muốn khàn đi.

"Mẫn nhi!"

Cuối cùng ta cũng tìm được con rồi!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là.. Vợ Của Ma Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Trăm năm (2)

Cách một lớp kết giới nhìn vào bên trong, Sở Hoài Thu có chút đứng ngồi không yên đi tới đi lui sốt ruột.

Một bên là đồ đệ cung mà có bán cái mạng già này cũng quyết phải bảo vệ bằng được. Một bên vợ lưu manh ăn đã đành hấn xong còn muốn vỗ mông bỏ chạy. Chẳng biết thế nào mà mối quan hệ vốn dĩ tốt đẹp như sư mẫu - đệ tử chân truyền lại thành ra người sống ta chết, chỉ hận không thể ngay lập tức nhào qua cào mặt cào đồ.

Sở Hoài Thu bưng mặt. Là một người chồng “nâng khăn sửa túi” và là một người thầy “săn, bắt, hái, lượm”, hấn không chỉ hầu hạ phục dịch vợ như ở đờ mà còn công lưng ra lừa gạt tiền của thiên hạ cho đệ tử đi ăn chơi rượu chè. Ôi chao, thanh niên thời nay còn được bao người như hấn chứ, sớm đã bị tuyệt chủng đi đâu thai thành thú quý hiếm hết rồi. Vậy mà còn chả ai biết thương yêu quốc bảo như hấn đây là gì, đúng là câu chuyện đau xót đáng bị xã hội lên án mà!

(Học trò Đồng Mẫn Mẫn nát rượu và bà vợ Phụng Song Anh bết bát: “...”)

Uy Minh Đức day trán. Vốn còn có chút lo lắng chưa tìm được cách “phá kén” cho Đồng Mẫn Mẫn thì nhờ có đại sư tỷ kiêm Thần Long Phụng Song Anh mà y bớt được một phần lực, nhưng lại nảy sinh vấn đề mới. Y thờ dài. Phải làm sao để đoạt được người từ trong tay của Thần Long đại sư tỷ đây? Chưa bàn đến thân phận trưởng bối, chỉ riêng giá trị vũ lực thôi đã nói lên tất cả rồi.

Nhìn trời. Y còn muốn sống thấy ngày mai.

“Sở đại ca, ta biết huynh lo lắng, nhưng có thể nào đừng đi qua đi lại nữa có được không? Huynh làm ta cũng muốn chóng mặt theo.” Bản thân y đã đủ phiền não rồi mà người này còn đầu độc hai mắt của y nữa, không biết một đại nam nhân cao tám thước bày ra vẻ mặt như con dâu nhỏ trông rất đáng sợ sao?

“A, ta không chú ý. Có lỗi quá, đã làm phiền đệ rồi.”

“Không có gì. Huynh đừng quá nôn nóng, ta tin tưởng năng lực của đại sư tỷ, nhất định tỷ ấy sẽ tìm ra được cách.”

“Hãy, cũng mong là vậy.”

Nói rồi Sở Hoài Thu lê dếp ngồi bên bậc thềm cách bàn đá của Uy Minh Đức tầm một trượng, có chút suy tư nhìn nam nhân uy phong đỉnh đạc mà chỉ gọi tên thôi cũng khiến cho giới yếu quai phải bỏ chạy mất mặt. Y cao cao tại thượng thế nào, vạn nhân kính ngưỡng ra sao, Sở Hoài Thu đều nghe trong tai nhìn ở trong mắt. Đối với một cường giả chỉ tùy tiện dậm chân cũng nhắc lên một đợt sóng gió như Uy Minh Đức, tâm lý Sở Hoài Thu không một lúc nào là lo lắng cảnh giác. Mặc dù hiện tại trông đối phương có vẻ gần gũi dễ nói chuyện đấy, nhưng hấn cũng không quên từng có một thời chạy trốn chết khỏi những vị nhà “giời” này. Tiên ma bất đồng, Sở Hoài Thu vẫn luôn ghi nhớ điều đó.

Vì để tiện cho việc phá khối ngọc thượng cổ kia, nhóm người Sở Hoài Thu trước hết rời đi khách điểm tìm một địa phương thích hợp hơn. May mắn cách đó gần trăm dặm có một ngôi miếu bỏ hoang heo hút người qua lại, Phụng Song Anh âm thầm gặt đầu tiên vào bên trong bắn ra kết giới, Uy Minh Đức thì thủ ở bên ngoài thiết lập thêm hai, ba tầng che chắn, đảm bảo nhân thân đều không có khả năng xem đến chuyện nơi này.

Phụng Song Anh mặc dù đối với Đồng Mẫn Mẫn là hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng cũng chưa có đến mức thấy chết mà không cứu, đặc biệt đây còn là “đồ nhi yêu quý” của ở đờ nhà nàng. Hừ, người thì đương nhiên sẽ cứu, cứu về để còn đập cho một trận vì tội thiếu đánh trước đây nữa.

Đúng vậy, Thần Long vĩ đại chính là bụng gà con* như thế.

*Ý chỉ những người nhỏ mọn hay tính toán.

Đặt khối ngọc vào bên trên lư hương, Phụng Song Anh phát tay ngồi lên tấm đệm đã bạc màu phía đối diện, đồng tử khép lại. Hai tay bằng tốc độ phi thường không ngừng kết ra ấn thuật, thần lực như mây bay nước chảy ào ạt tuôn ra càn quét mọi thứ xung quanh. Cẩm Cỗ Huyền Anh Thạch nhận được nguồn lực lượng bá đạo bắt đầu dao động mạnh mẽ va đập vào lư hương phát ra những tiếng đing tai nhức óc, chẳng mấy chốc khối ngọc vốn dĩ co rút bằng bàn tay theo nguồn lực cuộn cuộn “Bùm!!!” một cái đập nát lư hương bay lên không trung tìm về kích thước ban đầu.

Ầm ầm ầm... Rắc!!!

Tòa miếu vốn dĩ đã xập xệ khó có thể chịu được việc bị gây sức ép, đặc biệt còn gặp phải khối ngọc nghịch thiên cứ ngày một to dần không biết đâu là điểm giới hạn. Trần nhà và hai bên cột gần đó theo sự biến hóa của khối ngọc cũng bị đập cho tả tơi rơi rụng, gạch ngói ồ ạt đổ xuống chạm phải dư lực bị đánh nhuyển thành cát bụi bay tứ tán khắp nơi.

Bất thành linh, Phụng Song Anh mở to hai mắt lục quang nhà ra long châu!

Ầm!!!!

Một vòng kết giới tựa như cái lồng bán trong suốt úp chụp lên ngôi miếu, gió lốc bị bao vây bên trong cuộn thành từng đợt mây mù. Cửa gỗ kiên cường cũng không chịu được trận cuồng phong hung bạo mà bị xé ra rách toạc, tiếng gió rít lên tựa như đầu long hùng mạnh phá thiên gào thét.

Đứng ở bên ngoài Sở Hoài Thu lo lắng không thôi, nếu không phải bị cách ly bên ngoài tầng chấn, hẳn đã mấy lần muốn xông vào. Bên trong kia là nương tử và đồ đệ mà hắn coi như con, nếu một trong hai người xảy ra bất trắc gì, nửa phần đời còn lại hắn sống cũng không còn ý nghĩa.

Đồng dạng sót ruột còn có Uy Minh Đức. Từ sau khi rời khỏi Vô Cực Cốc tới nay y vẫn mang trong người khối ngọc này, cũng không phải chưa từng thử tìm cách cứu tình Đồng Mẫn Mẫn. Nhưng nói dễ hơn làm, nhất là còn gặp phải Trường Viễn Ninh một đường không tha truy theo, trong lúc nhất thời ngay cả người được xưng tụng là Thiên Tiên đại nhân như y cũng bó tay thúc thủ.

Bên trong lại truyền ra một đợt chấn động, Uy Minh Đức còn chưa kịp nhìn kĩ thì đã bị Sở Hoài Thu từ đâu lao đến nắm chặt lấy cổ áo y gần giọng, vẻ mặt thù địch.

“Là ngươi có đúng không? Là ngươi nhốt con bé vào đó! Ta sớm đã biết lũ tiên đạo các ngươi chỉ giới làm ra vẻ, ngoài mặt thì chính nhân quân tử, trên thực tế đều là những tên khôn giả nhân giả nghĩa. Nói! Nói cho ta biết! Có phải ngươi lợi dụng tiếp cận con bé rồi bắt nhốt nó hay không?”

Sở Hoài Thu cũng bất chấp lễ phép, lòng nóng như lửa đốt muốn tìm cho ra kẻ hãm hại Đồng Mẫn Mẫn. Uy Minh Đức biết hắn sót ruột đệ tử cũng không so đo, chỉ thấp giọng khuyên bảo.

“Sở đại ca, huynh hiểu lầm, là...”

Ầm!!!!!!!!

Còn chưa nói dứt câu thì kết giới đã bị hủy, hai người phát tay che chắn trước mặt chịu đựng làn sóng dư chấn đánh tới. Sở Hoài Thu không có tâm trạng tiếp tục dây dưa nhảy vọt vào bên trong lớp bụi, cũng mặc kệ nguy hiểm đao dác tìm người.

“Anh nhi! Mẫn nhi! Hai người các ngươi ở đâu? Anh nhi...! Mẫn nhi...!”

“Ở đây này, đừng có gào lên nữa, còn chưa có chết đâu.”

Bụi tăn bót đi, Sở Hoài Thu nhận ra bóng dáng lơ mờ cùng giọng nói quen thuộc, trong lòng vui như hoa nở liền hấp tấp chạy sang.

“Anh nhi! Nàng thế nào rồi, có thấy không khỏe ở đâu không? Còn Mẫn nhi thì sao? Nó ở đâu rồi, nàng cứu được nó chưa? Mẫn nhi! Mẫn nhi! Con ở đâu nhanh lên tiếng trả lời? Mẫn nhi! Mẫn nhi! Tại sao thầy gọi mà con không thưa? Mẫn... Ặc!!!”

Phụng Song Anh không do dự thui cho Sở Hoài Thu một phát... nằm ngay bên cạnh Đồng Mẫn Mẫn. Nàng tròn mắt.

“Ồ ngay đây rồi còn tru với tréo, lớn lên nhiều nước miếng quá không biết làm gì à?”

“Mẫn nhi!”

Chụp lấy hai tay lạnh ngắt của Đồng Mẫn Mẫn, Sở Hoài Thu quen bị Phụng Song Anh chế nhạo nên cũng chẳng lấy làm mới lạ gì. Ngược lại thứ làm hắn kinh ngạc chính là người đệ tử này, cô nhóc chuyên nở nụ cười ranh ma bày ra đủ thứ trò tai quái làm hại hắn lãnh đủ giờ đây... lớn rồi?!

Một trăm năm... Thật sự đã một trăm năm rồi!

“Mẫn nhi, con nghe thấy sư phụ nói không? Sư phụ về rồi, Mẫn nhi!”

Uy Minh Đức nhìn Sở Hoài Thu cẩn thận ôm lấy Đồng Mẫn Mẫn, trong mắt lóe lên tình cảm phức tạp xa lạ. Y biết, Sở Hoài Thu là thật sự thương yêu Đồng Mẫn Mẫn, là coi nàng như con ruột của mình mà thương yêu. Nếu nói ở Lam Uyên Cốc là tình cảm bao dung hi sinh của người mẹ, thì ở Sở Hoài Thu chính là sự che chở bảo vệ của người cha, ở hai người họ có một điểm chung, chính là bằng lòng trả đại giá vì đứa con của mình.

Đồng Mẫn Mẫn sau một phen nỗ lực cố gắng của Sở Hoài Thu cuối cùng cũng có phản ứng, hai mắt mờ sương chưa tìm được tiêu cự, yếu ớt mở miệng.

“Sư... phụ? Thật, là người đó sao?”

Quá khứ chưa bao giờ thấy qua bộ dáng suy yếu này của đệ tử, Sở Hoài Thu chưa xót. Trong kí ức của hắn đều là hình ảnh cô nhóc tràn đầy năng lượng đi làm chuyện xấu xa, tuy là nàng đã lớn lên và có đẹp hơn thật, nhưng trong mắt hắn nàng mãi vẫn là cô nhóc thiếu đánh như ngày nào.

Sở Hoài Thu dạt dào tình cảm người cha.

“Ừ, là sự phụ đây.”

“Sau lưng sự phụ là cô hồn nào thế?”

Cô hồn Phụng Song Anh: “...”

Tình cha đang bộc phát Sở Hoài Thu: “...”

Nó vẫn thiếu đánh như vậy!

Tiếp theo Đồng Mẫn Mẫn đã tỉnh táo hơn, miệng cũng không chịu thua bắt đầu riu rít, tuy nàng nói rất chậm nhưng Sở Hoài Thu vẫn nguyện ý nghe. Đến đoạn Đồng Mẫn Mẫn thì thảo: “Sự phụ, một trăm năm nay...” thì vẻ mặt Sở Hoài Thu liền trầm xuống. Không cần nói y cũng biết cuộc sống của con bé nhất định là rất vất vả, không có người sự phụ này làm chỗ dựa, một mình con bé đơn độc sẽ bị người ta ức hiếp rồi khi dễ, còn không được ăn no, áo cũng mặc không ấm, thường xuyên bị bắt nạt phải đi quét rác cọ bồn cầu. Trong một giây Đồng Mẫn Mẫn nghi lấy hơi mà Sở Hoài Thu đã bỏ não không ít từ tình cảnh nghèo túng đến thâm tâm của nàng, vừa muốn lên tiếng muốn bù đắp cho đứa nhỏ đáng thương nhà mình thì đã nghe nàng nói.

“Một trăm năm nay con ăn sung mặc sướng lắm, còn kiếm được không ít của ăn của để. Sự phụ không biết đâu, gà rừng trên núi cũng bị con bắn trụi, mỗi ngày đều gặm đùi gà ăn riết mà phát chán. Sự phụ không biết đâu, so với mấy cái chòi lá mà sư huynh tỷ muội đồng môn ở thì của con cao cấp hơn nhiều, nằm ghế của Quý Phi, giường của Hoàng Đế, còn có tám thảm Ba Tư đông ấm hạ mát. Sự Phụ không biết đâu, so với người khác phải thức dậy lúc gà chưa gáy thì con ngủ tới chiều, mỗi ngày còn ở chỗ các sư tỷ ăn không ít tiên đan bồi bổ nhan sắc. Sự phụ không biết đâu...”

Theo sau mỗi câu “Sự phụ không biết đâu” là lộ nghe đít nổi tích tụ ngày một dày đặc trên mặt của Sở Hoài Thu, nhìn Đồng Mẫn Mẫn còn mơ màng thao thao bất tuyệt, gân xanh trên trán hẳn đã giật muốn đứt mạch máu não. Nếu không phải suy xét đến tình trạng còn “suy yếu” của nàng, hẳn đã đem nghiệt đồ vất (tự) và (chúc) lắm (lấy) mới (họa) tìm (vào) được (thần) này liệng xuống sông cho Hà Bá rồi.

Hai vợ chồng ă ý nhìn nhau, Sở Hoài Thu vô cùng tán thành mặc cho “trường phái hành động” Phụng Song Anh đem đệ tử chân trò bất tỉnh. Uy Minh Đức cũng bó tay nhìn hai người, hai bên trán đầy hắc tuyến.

Uy Minh Đức đi tới ôm Đồng Mẫn Mẫn lên, tuy Sở Hoài Thu có chút không nỡ nhưng dưới cái nhìn “Ngươi dám!” của Phụng Song Anh cũng không dám hó hé gì, chỉ tò tò đi kề bên lái nhái Uy Minh Đức nên cẩn thận ôm đệ tử hẳn, đừng quá siết chặt mà cũng đừng quá thả lỏng, phải nâng cánh tay một góc bao nhiêu độ để người nằm cảm thấy thoải mái nhất, còn phải đưa mặt ra hứng bụi cho đệ tử của hắn đừng để gió cát bay vào.

Uy Minh Đức: “...”

Hai thầy trò đều thiếu đánh như nhau!

Ba người cộng một bất tỉnh đi về phía đông, tính tìm nơi ở trọ dừng chân qua đêm nay. Chính ba người cũng không ngờ, ở một nơi mà ba người không nhìn đến, chẳng biết từ lúc nào vết bớt tựa như mạng nhện đã hình thành những khối hoa văn quý dị, ngay khi mọi người còn chưa kịp nhận ra sự tồn tại của nó thì đã vô thanh vô tức biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là... Vợ Của Ma Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 63: Đúng đúng sai sai (1)

Tác giả có hai thông báo nhỏ:

Thứ nhất: Bắt đầu từ chương này truyện sẽ có cải biến.

==> Lí do: Tác giả mới phổ cập lượng thông tin mới về thể giới tu chân, nên mấy cái chiêu thức vi diệu hay gì gì đó m.n xem xong cứ tự thôi miên mình "Chuẩn rau xanh nhà ngoại trồng". Thế là tác giả nào ngán không cần bổ sung thêm muối i-ốt, độc giả quen tu chân thăng cấp không cần đau đầu tự hỏi. Thể giới trong "Ta là... Vợ của Ma Tôn" rất đơn giản, nên m.n đừng hình dung nó quá phức tạp cũng đừng yêu cầu quá cao về nó, m.n đọc cảm thấy vui vẻ và yêu thích nó là được rồi.

Thứ hai: Sau khi hoàn truyện ta sẽ beta lại từ đầu.

==> Lí do: Truyện viết khoảng 2 năm về trước, khi đó ta khá mờ mịt về thể giới tu chân, nên cứ dựa theo Tây Du Ký viết ra thể giới chỉ có Yêu ma - Thần tiên - Và con người. Lúc đó đang đọc ngôn tình nên ngại viết cũng bị ảnh hưởng nặng, lạm dụng văn phong cổ đại khá nhiều. Nên bản beta lại sẽ sử dụng ngôn từ giản dị và quen thuộc với người Việt Nam mình hơn, cũng muốn thay tên truyện và tên nhân vật vì bị chê là trẻ trâu, nhưng m.n đã quá quen thuộc với nữ chính Đồng Mẫn Mẫn rồi nên vấn đề này sẽ bàn lại sau.

Không nhiều lời nữa, mời m.n tiếp tục theo dõi truyện~

***

Động phủ xa hoa tráng lệ, ngày cũng như đêm được thấp sáng tung bùng. Chỉ có điều, không khí trong động lại nặng nề đến mức làm cho người khác cảm thấy hít thở không thông, ngay cả tiếng kim châm rơi xuống đều có thể nghe được rõ ràng.

Thị tì trong động phủ nhắm mắt cúi đầu hầu hạ, hầu như ai cũng cố gắng điều thấp bản thân không làm ra hành vi ngu ngốc hay nổi trội gì. Chỉ cần là người của tộc yêu nhện nhện thì đều biết, Tần Yêu Vương kế nhiệm là một người tàn nhẫn khát máu, không chỉ đối với kẻ địch mà đối với tộc nhân càng muốn tàn nhẫn hơn.

Từ khi hắn xuất hiện bức chết tộc trưởng chèn ép tộc nhân, hắn không ngừng đánh chiếm mở rộng địa phận giẫm đạp lên xương máu kẻ thù. Mọi người trong tộc đối với hắn vừa hận lại vừa sợ, nhưng đứng trước cường giả mọi thứ đều trở nên nhỏ bé không đáng kể. Người chết thì đã chết, người sống vẫn phải tiếp tục tự thủ bốn phận hầu hạ chủ nhân, mặc kệ cho hắn có là ai hay là gì.

Liếc nhìn đám người cẩn cẩn dục dục không một lời ra tiếng vào, Tường Viễn Ninh hài lòng nhếch mép. Đương lúc nhận lấy chén huyết thú từ thị nữ dâng lên, dư quang nơi khóe mắt vô tình liếc thấy một trong số đó đang lên lên lút lút đánh giá thương tích hắn. Ngay lập tức cuồng nộ trong đáy mắt trào lên, nhoáng một cái hắn đã xuất hiện trước mặt thị nữ nọ. Trong khi mọi người còn chưa lấy lại được tinh thần đã thấy hắn mỉm cười tà mị, mê hoặc như thế, động lòng như thế, nhưng móng tay sắc nhọn lại tỏ giác hành vi bạo ngược của hắn kia. Trước ánh mắt trợn tròn không thể tin được của thị nữ nọ, một giây sau đó nội đan của nàng đã nằm trong tay hắn trở thành cám vụn.

"Hừ!"

Khinh miệt vẫy tay một cái, Tường Viễn Ninh liếc nhìn thi thể nhiễm máu trong giây lát trở về nguyên hình thành một con nhện to tướng, lạnh nhạt phân phó.

"Ném xác cho độc trùng ăn!"

Nói rồi ra hiệu cho bốn hộ pháp bên cạnh lui xuống, chờ khi không còn người thứ hai trong phòng, đáy mắt bình tĩnh vô ba bỗng trở nên ngoan độc hung tàn.

Hay cho một kẻ tự xưng là chính nhân quân tử vạn người kính ngưỡng, vậy mà vì đoạt được người trong tay hắn thủ đoạn gì cũng dám dùng. Nếu không phải hắn hi sinh tộc nhân hóa về nguyên hình mở ra đường máu chạy thoát thân, nói không chừng ngay cả cái mạng này của hắn cũng ở lại bồi vị Thiên Tiên toàn thân tỏa ra sát khí như luyện ngục kia.

Không khí trong phòng càng thêm âm trầm bức người, Tường Viễn Ninh bóp nát chén huyết thú đặc chế trong tay. Nhìn chất lỏng màu đỏ sền sệt theo kẽ tay chảy xuống, biểu tình theo đó càng âm u khó dò.

Hắn ghét ánh mắt cao cao tại thượng vĩnh viễn như nhìn loài sâu bọ của chúng tiên, hắn muốn moi nó ra giẫm đạp dưới chân bóp nát sự tự tôn của bọn họ. Thứ hắn muốn làm hắn nhất định sẽ làm được, người hắn muốn có dù chết cũng phải chết trong tay hắn, mặc kệ cho cái giá phải trả có là gì.

Suy đi tính lại một lượt, Tường Viễn Ninh nhếch môi gõ lên mặt bàn.

"Người, đi tới ma giới một chuyến báo cho Ma Tôn đại nhân: Bồn tọa rất hứng thú với đề nghị lần trước của y!"

Từ khi thoát khỏi cầm chế Đồng Mẫn Mẫn cũng rơi vào giấc ngủ li bì, cho dù có bị Phụng Song Anh ác ý "tra tấn" bằng những thủ đoạn có thể xưng là ba chấu và thiếu năng trí tuệ như phơi chuỗi chiên lên mặt, Đồng Mẫn Mẫn cũng hết như tượng đá chẳng buồn mà ư hử gì. Sở Hoài Thu lo lắng đến đứng ngồi không yên, cứ ba ngày thì bảo ngư vi cá, năm ngày thì Mẫn Hân Toàn Tịch, còn đặc biệt mời cả hòa thượng của Vân Phong tự ngàn dặm xa xôi tới đây ăn nhậu hồ hát trong phòng nàng.

Đồng Mẫn Mẫn bày tỏ... Phải mà nàng có thể trọn mắt bật dậy ngay lúc đó, cam đoan cả đám hòa thượng chơi High đến mức chỉ còn tà lòn kia ngày mai sẽ đầu quân làm thái giám hết, dù gì về mặt bản chất cũng đều là "hàng" không xài được.

Cả đám hòa thượng chỉ còn quần tà lòn...A đi đà phạt! Thiện tai! Thiện tai!

Chuyện kể, vì sao cả trăm năm rồi mà Vân Phong tự vẫn chưa sập? Hòa thượng vẫn sống, hơn nữa còn sống "thoát tục" hơn xưa?

Đáp: Sau khi tiền chân thầy trò Đồng Mẫn Mẫn đi thì Nhị sư huynh - Thần tượng của toàn chùa cũng mất tích. Người của Vân Phong tự từ đó lấy nước mắt rửa mặt, cứ tới giờ ăn lại có người la hét đập đầu vô đầu hũ nhớ đến khuôn mặt trắng nõn của Nhị sư huynh mà vừa khóc vừa ăn, cảnh tượng đó thật vô cùng kích thích thần kinh và dạ dày người xem.

Vân Phong tự vốn dĩ đã sa đoạ, hòa thượng của Vân Phong tự còn muốn sa đoạ hơn, triệt để đi trên con đường làm lợn chỉ biết ăn rồi ngủ, cuối cùng thành ra phì lù cả đám. Chỉ số nhan sắc đột nhiên suy giảm là nguyên nhân chính dẫn đến lượng phú bà tràn về chánh điện của chùa địch thủ, mất nhìn phạt, miệng lảm bảm kinh, nhưng tay lại lôi kéo nhét tiền vào ngực của mấy tiểu hòa thượng xinh tươi biết thẹn thùng kêu lên: "Thí chủ đừng trêu chọc bản tăng!", mà lại cầm vàng đưa vào miệng cắn cắn.

Phượng trượng đại nhân sau khi hay tin chỉ cảm thấy cục dung bị đá kích nặng nề, ngày nào cũng đi tìm phượng trượng của chùa nọ mà hơn thua đầu đá, rốt cuộc vẫn bị chê là "Già rồi!" tức quá sùi bọt mép lăn đùng ra bất tỉnh. Vân Phong tự đứng trước nguy cơ ngã ngựa.

Đêm đó các vị trưởng lão mở cuộc họp khẩn bàn bạc về tương lai của chùa, có hai phương án được đề ra: Một, tiếp tục đóng đô trên núi nhưng chuyển sang hành nghề sơn tặc thu phí sống qua ngày. Hai, xuống núi cướp của người giàu chia cho người nghèo nuôi mấy trăm miệng ăn của chùa. Đang lúc bàn đến nước miếng bay đầy trời thì đột nhiên Nhị sư huynh mỉm cười như gió xuân từ đâu đi đến, còn chưa kịp kinh ngạc thì đã thấy bên cạnh y xuất hiện thêm một vị lão giả mang phong phạm của tiên nhân. Cũng kể từ đó, Vân Phong tự vô cùng mặt dày bước lên con đường tu tiên bao người.

Chuyện xưa kể đủ, Sở Hoài Thu tránh đi nhũ mầy thật sâu nghi hoặc. Hơn ai hết hẳn đã từng tiếp xúc qua nên hiểu rõ tình huống của Vân Phong tự vốn dĩ không phải như vậy, họ đều là người trần mắt thịt không một chút căn cơ, vậy mà trong vòng một trăm năm ngắn ngủi tư chất lại như kì tích được cải thiện không hề thua kém bất kì một tu chân giả nào. Tuy nói Sở Hoài Thu hẳn là tu ma, con đường vốn dĩ gian nan hơn người thường, nhưng hẳn có công pháp cũng có đủ kiên trì và nghị lực để vượt qua, so với đám người Vân Phong tự chỉ biết ăn rồi nằm thì... Thật sự tu tiên sướng như vậy sao?

Sở Hoài Thu lần đầu cảm thấy hoài nghi lời của nghĩa phụ hẳn, không phải mất thấy cười hặc về trời rồi nên chơi hấn một vỏ đầy chứ? Gì mà người tu tiên khổ lắm, toàn là vất chân lên trán chạy đi nơi này nơi kia làm cu li cho thiên hạ, đã vậy ăn uống còn kham khổ, ngủ thì trên có nóc nhà dưới có màn trời chiếu đất, so với đệ tử Cái Bang còn muốn thê thảm hơn. Con có biết vì sao đáng vẽ của người tu tiên ai cũng hết như cây sậy biết đi hay không? Là đối quá nên vậy đó!

Gân xanh trên trán Sở Hoài Thu giật thành thịch. Còn nhớ lúc đầu nghe thấy mấy lời này hẳn bị dọa cho hai chân nhũn ra, thề sống thề chết quyết chí tu ma chứ không ham danh hám lợi tu tiên cho đã ra làm cu li của nhà người. Quả nhiên là gạt ta! Sở Hoài Thu siết chặt nắm đấm, cực độ tưởng niệm khuôn mặt như bông cúc biết đi của nghĩa phụ nhà hẳn. Biết vậy hẳn đại gì đâm đầu vào cái hố tu ma, nhìn cái đám hòa thượng ăn chơi phê phồn kia mà xem, làm gì có chút nào gọi là khổ sở hay ốm đói. Gạt người! Đứng là gạt người mà!!!!

Không nhìn đến nội tâm điên cuồng gào thét của Sở Hoài Thu, bản thân Phụng Song Anh và Uy Minh Đức đều có điểm nghi vấn của riêng mình, nhưng hai người họ lại có chung một thắc mắc. Nhị sư huynh kia rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Tuy nói y tu hành ở Vân Phong tự từ nhỏ, bản thân cũng không làm ra hành vi kì quái khác thường, nhưng chỉ dựa vào lời kể thì chưa đủ thuyết phục. Ai cũng biết rằng yêu ma có bản lĩnh mê hoặc nhân tâm, cảm dỗ bọn họ trở nên điên cuồng và sa đọa không ngừng chém giết lẫn nhau, vậy thì nguy tạo một chút kí ức cũng không phải điều không thể, trái lại chúng còn rất thích thú với việc đùa bỡn tình cảm của người khác. Xem ra có thời gian vẫn là nên tìm hiểu vị Nhị sư huynh này một chuyến, sớm tra ra ngọn nguồn vẫn hơn là chôn xuống hố tai họa ngầm.

Một đám người lại vui vẻ lúi lo lúi lo, không để ý trong gian phòng người đang ngủ say đã tỉnh lại từ lúc nào. Một đầu tóc bạc như tơ lụa che hết một bên gương mặt, dù vậy vẫn nhìn ra hình dáng tinh xảo đến mơ màng.

Người thiếu nữ ngẩng đầu, linh quang bắn ra từ đồng tử bạc màu mông lung xinh đẹp đến lạ thường, nhưng hai mắt sắc bén lại không hề giống như người đang ngủ say vừa tỉnh dậy, trái lại còn tỏa ra lệ khí khiến cho người khác phải rùng mình kinh sợ. Dị biến xảy ra, chỉ thấy trên khuôn mặt trắng nõn hiện lên những lằn tơ máu hết như mạng nhện co rút vào nhau hình thành một đóa hoa tiên diễm, đồng tử màu bạc cũng bị nhuộm đỏ tươi, băng sương kết dày trên mi mắt. Tạo hình diễm lệ lại thánh khiết đến tận cùng, hết như yêu ma chuyên đi mê hoặc quyến rũ phạm nhân sa vào nhục dục khát cầu, biết là sai trái lại không thể dừng được.

Ngón tay thon dài sờ lên vết bớt quý dị, thiếu nữ cong môi, khuôn mặt xinh đẹp thoáng chốc trở nên vạn vẻ dữ tợn...

Bạn đang đọc truyện *Ta Là.. Vợ Của Ma Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Đúng đúng sai sai (2)

Thông báo: Truyện sẽ có cải biến, thời gian trước đó đều sai số, sẽ chỉnh lại vào một ngày đẹp trời.

***

Trong đầm muôn sen khai nở, cánh hoa trắng muốt mang theo hương khí trong lành như hấp dẫn tâm người chìm vào khung cảnh ảo diệu. Tiếng ếch kêu, chuồn chuồn bay lượn, làn gió nhẹ phất vuốt lên dung ngọc* nõn nà.

*Dung nhan như ngọc.

Tựa như bị kinh động mà đôi mắt xinh đẹp chợt mở ra, mầy liễu trùng xuống, gương mặt thanh lãnh hiện ra nghi hoặc mà từ lâu không có.

Tuyệt Linh San rời khỏi tháp hoa sen, tiếng chuông "đỉnh đang" theo đôi chân dạo chơi trên mặt nước nhẹ vang lên âm hưởng. Nàng vươn tay tùy ý để một chú chuồn chuồn đậu lên, hơi xuất thần điểm sơ một lượt gian nhà vừa được khai phá.

Đây là tứ hợp viện mà Bạch Triền Nhật đã cải tạo qua, ngoại trừ hai gian phòng dùng để ngủ nghỉ ra, phần lớn không gian bên trong đều bị dỡ bỏ để xây thành vòng hồ bán nguyệt. Càng nhìn Tuyệt Linh San lại càng thêm vừa lòng, nơi này tuy không giống với núi Nguyệt Sa quanh năm băng tuyết, cũng không được thừa hưởng linh khí dồi dào của đất trời, nhưng so với tiên cảnh đã nhìn quen ngàn vạn năm thì nàng lại yêu thích nơi này hơn. Kể cả có là Thiên Nữ đi chăng nữa, đẳng đẳng thời gian trôi qua cũng sẽ cảm thấy cô quạnh giữa đất trời.

Lướt qua từng cụm hoa sen lung linh hoạt sắc đang thi nhau hé nở, Tuyết Linh San bấm ngón tay tìm thử trong nhân gian xem gần đây có xảy ra dị tượng gì không? Lòng nàng bất an, kể từ khi viên đá tím (sau này sẽ gọi là Tử Thạch) kia xuất hiện rồi vô tung vô pháp tìm kiếm, cho dù nàng có sử dụng biện pháp gì cũng không tra ra được manh mối, hết như nó chưa bao giờ tồn tại vậy. Nhưng nàng biết, đường đi của tinh tú sẽ không nói dối. Tử Thạch xuất hiện khiến cho quỹ đạo đổi dời, là phúc hay tai ương còn chưa xác định được.

Tuyết Linh San cắn môi. Nàng làm Thiên Nữ cũng đã mấy vạn năm, tuy trước đó trải qua không ít kinh biến nhưng chưa lần nào cảm thấy bất lực như lần này, hết như bị ai đó che đi đôi mắt khiến cho nàng vô phương nhìn thấu được chân tướng vậy.

Là ai mà lại mang trên người năng lực nghịch thiên như thế? Có thể im hơi lặng tiếng qua mặt được toàn thể tiên quân, thân phận người đồ nhất định không hề tầm thường.

Thình lình nàng ngẩng đầu hoảng sợ, chỉ thấy tinh tượng tựa như bị gì đó quấy động rồi điên cuồng cắn nuốt, không chỉ bá đạo thay thế vị trí mà còn có xu hướng cắn nuốt mọi thứ xung quanh.

"Không, không thể nào, làm sao có thể?!! Khí tức hỗn độn này... là Yêu Thần giáng lâm?!!!!"

Tuyết Linh San chao đảo ngã ra mặt nước, hai mắt tối sầm hôn mê bất tỉnh.

Dị tượng đột nhiên phát sinh không chỉ khiến Tuyết Linh San trở tay không kịp mà Thiên Giới cũng loạn thành một đoàn. Ai cũng biết mỗi một tinh tú tượng trưng cho mệnh cách của một người, mà chỉ cần thêm hoặc mất đi một trong số đó muốn khắc phục đã chẳng hề dễ dàng gì. Huống hồ, đây có tinh còn chẳng phải mệnh cách của người phạm mà là mệnh cách của Tinh Quân, khỏi phải nói cũng biết hậu quả càng thêm khó lường.

Đại điện Thiên Giới như rơi vào hầm băng, chúng tiên nghị sự ngày cũng như đêm một khắc cũng không ngơi nghỉ. Sắc mặt Hiên Viên Cẩn Duệ đã đen tới cực điểm, cũng không biết đã hắt đổ mấy bần trà khiến cho chúng tiên quân như ăn sương năm gió ra sức cúi thấp đầu, tránh cho trở thành kẻ không may mắn kích thích tâm tình bạo nộ của Thiên Đế. Sóng gió nơi này chưa qua đi thì tin tức chấn động thứ hai đã cấp tốc truyền tới, kết giới của Thiên Thu Vực có nguy cơ sụp đổ!

***

Vô Cực Cốc - Thiên Thu Vực.

"Àm...! Âm...! Rắc!!!"

Mặt băng rung chuyển kịch liệt, tia nứt lan ra, loáng thoáng còn có thể trông thấy chiếc đuôi đồ sộ va đập mạnh mẽ từ bên dưới. Bạo Long trở người gầm lên một tiếng, hai mắt sắc bén hận không thể ngay lập tức đánh bay nam nhân đang cầm giữ mình.

Gió rét sương lãnh thả từng đợt tuyết trắng, nam nhân ngồi giữa thiên địa, cảnh cũ không thay chỉ biết ngàn vạn năm qua rồi.

Bạch Sương ngẩng đầu, đôi mắt màu lam khép lại, thân thể tựa như kết một tảng băng truyền từ chân tóc lan ra tứ phía. Cũng như tên gọi, nó lạnh lẽo và xóa mờ tuyết trắng, băng kết băng, hàn se buốt hàn, từng đợt băng tuyết tựa như măng mọc lớp lớp se kín hàn đàm.

Thiên Thu Vực dần trở nên yên tĩnh, Bạo Long giãy dựa một hồi không kháng cự được cũng chìm vào giấc ngủ. Bạch Sương vẫn lẳng lặng không lời, chỉ có điều một nửa gương mặt đã đóng trong băng tuyết.

Sau cùng, chỉ còn tiếng thờ dài.

***

"Sư phụ, còn phải đi bao lâu nữa, con đói đến mức sắp đếm được mấy cái xương sườn luôn rồi."

Đồng Mẫn Mẫn nhìn ba người đi trong núi hoang mà vẻ mặt tựa như đi bát phở, vô cùng mất hình tượng chề mặt ra như ngựa. Sở Hoài Thu cũng có vẻ gì, mặt mi dày mặt ta cũng đánh phấn lót, trả lời mà y như phun nước miếng "pẹt pẹt" vào mặt Đồng Mẫn Mẫn.

"Hít đồ khí trời đi, sư phụ còn phải ăn rau quả đại sống qua ngày thì lấy đâu ra tiền mà cho con ăn sang."

Đồng Mẫn Mẫn: "... " Lừa ai đó, hôm qua ba giờ sáng ai còn lấy cháo tổ yến ra súc miệng hả?

Không hổ là thầy trò, vừa nhìn Sở Hoài Thu đã biết Đồng Mẫn Mẫn nghĩ gì.

"Chén đồ của phương trượng, sư phụ húp ké thôi."

(Phương trượng Vân Phong Tự đang trên đường về chùa: "... " Hèn chi mụ tú bà cứ đòi thêm tiền chén nữa!)

Mọi người: "... " Lầy quá lầy!

Gừng càng già càng cay, sư phụ của Đồng Mẫn Mẫn thì y như Đồng Mẫn Mẫn, hai thầy trò đều trùm sò như nhau. Mắt thấy hai người phóng ra tia lửa điện không nói một lời im lặng đầu đầu, Uy Minh Đức cười cười lắc đầu, trên tay từ đâu hiện ra trái đào mộng nước đưa cho Đồng Mẫn Mẫn.

"Ăn đi."

Đồng Mẫn Mẫn hai mắt lung tròn. Người này không chỉ chia lưng ra cống nòng mà còn hào phóng cho nàng ăn đào, trong cái thời đại Thạch Sanh thì ít Lí Thông thì nhiều* đúng là hiếm có mà.

*Thạch Sanh là cách nói ẩn dụ của người tốt, còn Lí Thông là ẩn dụ của người xấu.

Hung hăng cạp trái đào một phát, mặc kệ nó chua hay ngọt đều khen một câu "Ăn ngon!" Quả nhiên không ngoài dự đoán thấy Sở Hoài Thu sắp tới, còn móc trong ngực ra cái màn thầu chẳng biết đã lên men từ năm nào.

"Đồ nhĩ, con còn đang yếu đuối nên ăn đào dễ bị đau bụng, ăn cái màn thầu này nè con. Đưa trái đào đây sư phụ cầm cho, không phải sư phụ tham ăn của lạ gì mà sợ con sinh bệnh nên mới thế, dưới gầm trời này còn ai thương con hơn ta."

Đồng Mẫn Mẫn: "...". Lấy cả cái bánh màn thầu thuốc chuột ra thì đúng là thương quá thương, trong một khoảng khắc không nhận ra đây là sư phụ hay mụ phù thủy Xiêm La nữa.

Trông thấy Sở Hoài Thu còn có ý định sắp tới dự khi, Phụng Song Anh bên cạnh đã nhìn không nổi đập cho hấn một cước. Uy Minh Đức triệt để cạn lời.

Đúng là không phải người một nhà thì không vào chung cửa, da mặt của hai thầy trò đều dày y như nhau!

Nhắc mới nói, cũng không phải Uy Minh Đức tự động "chia lưng ra" làm lao công miễn phí cho Đồng Mẫn Mẫn gì. Mà người nào đó làm như trúng phong co giật, một bước học ra tương cà ba bước ho ra tương đậu, đi mà gần như lết đã vậy còn nhìn y ai oán kiểu như "Người mà không công ta ói nốt com cho người coi!" Trình độ ăn vạ đến Thiên Tiên đại nhân cũng bó tay, quả nhiên người không biết xấu hổ thì đánh đâu thắng đó.

Đang huych toẹt nhau thì đột nhiên một làn sương vụ bay đến, Phụng Song Anh và Uy Minh Đức ngưng thần nhìn nhau cảnh giác. Trời quang mây đang mà giữa rừng sương mù dày đặc, khỏi nói cũng đoán được đây nhất định là có người cố tình bày ra.

Ngay khi mọi người còn đang bận suy đoán thì thình lình tiếng đàn bỗng cất lên, âm thanh trong trẻo giữa rừng sương mù chẳng khác gì là tiên cảnh. Tiết tấu đột nhiên thay đổi, nếu trước đó nhẹ nhàng như nước chảy thì đột nhiên chặt khúc trở nên thâm trầm nặng nề khiến cho người nghe cảm thấy bức bối khó chịu. Uy Minh Đức híp mắt, chỉ thấy bóng dáng vụt lên một cái đá mạnh vào thứ từ trong sương mù bay ra. Như một đợt mở đầu, tiếp theo sau đó không biết bao nhiêu yêu ma ngạ quỷ gào thét đỉnh tai nhức óc lao vào tấn công bốn người.

"Không ổn, là khúc Chiêu Quý!"

Sở Hoài Thu biến sắc. Lẩn lộn trong giang hồ bao năm, có bí pháp cầm thuật gì mà hấn chưa từng nghe qua. Trong đó phải kể đến Chiêu Quý Khúc này, nó là tà khúc đã thất truyền từ lâu. Người gây được khúc này phải giết qua trăm quỷ, dùng xương cốt của chúng làm thành huyền cầm, tích tụ oán khí luyện hóa thành dây đàn. Thứ nó chiêu đến dĩ nhiên là ma quỷ, nhưng nó đáng sợ ở chỗ, một con ngã xuống thì xương cốt của nó sẽ tể cho Cầm Ma, oán khí của nó sẽ rót cho ma quỷ khác khiến chúng càng thêm điên cuồng.

"Chia nhau ra tìm tâm trận pháp, nhất định phải hủy được Cầm Ma!"

Phụng Song Anh lạnh lùng đánh bay lệ quỷ trước mặt, mang theo Sở Hoài Thu đột phá vòng vây biến mất trong làn sương mù. Uy Minh Đức cũng không nhiều lời, thấp giọng bảo Đồng Mẫn Mẫn "Giữ chặt!" rồi lao nhanh càn quét một vòng xung quanh.

Nằm trên lưng Uy Minh Đức, Đồng Mẫn Mẫn im lặng vùi đầu vào cổ y... Hai mắt từ bao giờ đã nhắm hờn!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là.. Vợ Của Ma Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Đúng đúng sai sai (3)

Sương mù ngày một dày đặc, oán khí trùng trùng, tiếng ma quỷ gào khóc đỉnh tai nhức óc tựa như muốn kêu la đòi mạng.

Uy Minh Đức nhủ mảy, dư quang nơi khỏe mắt thoáng đảo sang đồng cây cốt ngã rạp hai bên đường. Sương trắng lượn tới, chỉ trong nháy mắt da gân đã bị rút đi, máu thịt cạn khô hóa thành từng luồng khí đen bị sương trắng cắn nuốt.

Biết rõ sương trắng có vấn đề, Uy Minh Đức cũng không nán ở một nơi mà phân ra thần thức, bỏ qua âm thanh nhiễu loạn của yêu ma, ánh mắt sắc bén theo luồng sương thoát đi không hề buông tha tìm kiếm vết tích. Mà lúc này bước chân đang chạy đột nhiên khựng lại, y nghiêng người tránh đi trường thương phá gió bổ tới, chỉ nghe thấy hai tiếng "Rắc rắc", thân cây bên cạnh đã bị chém cho hai nửa lìa cành.

Lùi lại một bước, Uy Minh Đức có chút thú vị nhìn bóng dáng từ làn sương hiện ra. Mà Đồng Mẫn Mẫn suốt cả dọc đường đều "ngoan ngoãn bất ngờ"

cũng ấn ý ngẩng lên, vừa trông thấy mém tí nữa đã không kiềm được bật thốt: "Bát Giới, ngươi ở đây chiếm địa bàn của Ngộ Không à?"

Không sai, kẻ vừa xuất hiện đích thị là Trư yêu, nhưng không phải trắng trẻo mập mạp như Bát Giới, trái lại vẫn giữ nguyên hình của lợn lòi với hai nanh trắng muốt, cái mũi to dài thờ "phi phi" như trâu đực, ánh mắt nhìn về phía hai người cũng hằn lên vẻ thù địch. Đồng Mẫn Mẫn nhìn thấy có chút ghét bỏ thâm nghĩ, đúng là đồ cao to đen hôi.

Vỗ nhẹ trên vai Uy Minh Đức một cái, Đồng Mẫn Mẫn ghé vào tai y nói khẽ: "Đại ca, ngươi bỏ ta xuống đi, đèo ta trên lưng lại vương tay vương chân." Tình hình là Bát Giới có vẻ khó đối phó đây, vẫn là chia nhau ra hành động, một đánh chính diện, một tìm sơ hở lẹ cho nó một phát.

Không biết Đồng Mẫn Mẫn đang ôm tư tưởng muốn cắn hỏi, Uy Minh Đức chỉ cảm thấy làm vậy nàng sẽ được an toàn hơn một chút, không suy nghĩ đã nhanh chóng gật đầu: "Được, đứng ở đây chờ ta, tốt nhất là đừng cách ta quá xa."

Nói rồi không chờ Đồng Mẫn Mẫn đáp lại, khí tràng trên cơ thể thoáng chốc thay đổi, hết như một thanh kiếm sắc bén vừa được tuốt ra khỏi vỏ, không chỉ trầm mặc hơn mà còn có sự uy nghiêm thần thánh bất khả xâm phạm.

Đảo mắt nhìn con Trư yêu ngày một nộ nóng phát ra tiếng gầm gừ đe dọa, Uy Minh Đức một bộ không bị ảnh hưởng nâng bạch y lên. Chẳng biết từ lúc nào mà trên tay y có nhiều thêm một phiến lá, nói là phiến lá vì nó khá thon dài và mảnh dẻ, nó cong lên hết như một vầng trăng sớm mai đầy thanh lãnh phát ra ánh sáng bạc màu, một thứ xinh đẹp tinh xảo như thế nhưng rơi vào mắt Trư yêu lại chẳng khác gì Diêm Vương đang đòi mạng.

Đồng Mẫn Mẫn nghi hoặc nhìn Bát Giới từ sau khi Uy Minh Đức lấy phiến lá ra trở nên kiêu dè khó hiểu, nàng giương mắt nhìn chằm chằm thử mòng như cánh ve trên tay y, không khỏi cảm khái một phen. Hóa ra phim truyền hình lúc tám giờ không gạt mình, đến trình cao thủ rồi thì một "cái lá" cũng có thể trở thành vũ khí chết người.

Bên đây Đồng Mẫn Mẫn còn đang suy nghĩ có nên nhặt cho Uy Minh Đức một mớ lá làm ám khí không, thì bên kia Trư yêu đã không chờ được nữa mà phát cuồng múa thương lao về phía hai người. Uy Minh Đức tỉnh tề phát giác được, không phải nó "tự nguyện" tìm chết mà là bị "ép" không thể không đi.

Ngay khi Uy Minh Đức và Trư yêu lao vào quần ẩu, Đồng Mẫn Mẫn cũng nhanh chân núp lùm. Nói đùa, trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết, muốn đi cắn hôi cũng phải còn mạng à.

Đồng Mẫn Mẫn ôm tâm lý vững vàng nhưng tâm tư cực kì đáng kinh lia mắt soi ở mọi góc độ, chỉ đợi Bát Giới xảy chân một phát là ôm hận ngàn đời nằm trên bàn trà bày món. Vừa xem, nàng vừa "Chặc chặc" cảm khái.

Cái phiến lá của Uy Minh Đức kinh dị thật đấy, một phiến lá thôi mà đánh cho Bát Giới tối tăm mặt mày, đất trời đảo điên, đến má cũng nhận không ra con mình. Đáng sợ nhất chính là nó còn có thể tùy thời phóng to thu nhỏ, giây trước còn như tên bắn cắt rách cả vai giáp của Trư yêu, thì giây đã trở lại trong tay bởi thêm một cước chém nát cả phần bụng, máu chảy đầm đìa.

Đồng Mẫn Mẫn ngồi xem mà mồ hôi mẹ đẻ mồ hôi con, chỉ cảm thấy phiến lá mà trước đó nàng không mấy coi trọng nhất thời trở nên vô cùng hung tàn, trong lòng không ngừng hò hét. Lần sau chộc ai thì chộc nhất định không được dây vào người này, nếu không đến chết như thế nào chắc cũng không biết.

Đang âm thầm kiểm điểm xem mấy ngày qua có vô ý đắc tội người này không, thỉnh thoảng Uy Minh Đức quay phắt về phía nàng, gương mặt cương nghị khí thế thâm trầm khiến tim Đồng Mẫn Mẫn trong một giây sợ đến muốn nhảy phọt ra ngoài. Chỉ nghe "Phát - xích" một tiếng, phía sau liền truyền đến âm thanh rít lên chói tai, thân thể cao lớn quý mị như xà đang chuẩn bị đánh lên đã ngã rạp trước mặt nàng.

"Không sao chứ?"

Đồng Mẫn Mẫn im lặng lắc đầu nguầy nguậy. Ngoại trừ tim không được khoe ra thì OK em không sao hết, anh cứ đánh đấm đi, em kiếm chỗ khác núp lùm. Trích, Đồng Mẫn Mẫn trong một giây phút hoang mang không biết đầu là bên bờ.

"....."

"Hộc... Hộc...."

Tiếng thờ trầm đục của Trư yêu làm Đồng Mẫn Mẫn tỉnh táo hơn đôi chút, bấy giờ mới phân ra được tư tưởng quan sát thăm trạng của Trư yêu lúc này. Chỉ thấy toàn thân giáp sắt ban đầu đã bị đánh cho rơi rụng, không còn bao nhiêu thứ có thể che chắn được cho thân thể đầy vết thương kia, dù là vậy hai mắt của Trư yêu vẫn đỏ ngầu không một chút thuyên giảm, hết như không biết đau đớn bán sống bán chết tiếp tục xông lên.

Đồng Mẫn Mẫn tỉ mỉ quan sát nó một lượt, mặc dù trường thương trên tay hung ác không ngừng chém về phía Uy Minh Đức, nhưng thông khổ mà nó chịu đựng ngay cả một người vô tâm vô phế như nàng cũng có thể cảm nhận được. Đây là muốn sống không được mà muốn chết càng không xong.

Chợt có gì đó lóe lên, Đồng Mẫn Mẫn nhanh nhạy nắm bắt nhìn ra sau gáy của Trư yêu. Nàng hí hóp mắt, chỉ thấy nơi đó hết như bị nối liền với một sợi tơ mỏng, mà nếu không thật sự chú ý nhất định sẽ không thể phát giác ra. Linh khí trên tay ngưng tụ bắn ra một ngọn lửa nhỏ bay về phía sợi tơ, sợi tơ mỏng manh nhưng không biết làm bằng vật liệu gì mà rắn chắc vô cùng, đốt cũng không cháy. Vừa trông thấy động tác của Đồng Mẫn Mẫn, Uy Minh Đức cũng ấn ý nhảy lên cắt đứt sợi tơ kia.

Trong giây phút thân hình to lớn của Trư yêu ngã xuống, Đồng Mẫn Mẫn cảm giác như chính nó cũng thờ phào nhẹ nhõm, trút một hơi thở cuối cùng trước khi sương trắng lượn tới đem máu thịt của nó cắn nuốt.

Trong khu rừng mờ sương tiếng đàn cũng ngưng bật, chỉ còn tiếng cười quý dị hết như sương trắng âm u mặt rừng...

Bạn đang đọc truyện *Ta Là.. Vợ Của Ma Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Đúng đúng sai sai (4)

Trong thạch động, tiếng nước róc rách êm tai men theo khe suối đổ vào lòng hồ đang tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ. Đến gần hơn mới thấy, ngoại trừ đá bên hồ ra thì xung quanh đó còn mọc lên một loại hoa kì lạ, đơn độc nở rộ thành từng nhánh tỏa ra ánh tím nhàn nhạt, cũng chính loại hoa này làm cho thạch động âm u dường như cũng mang theo hơi thở huyền bí, ẩn ẩn như che giấu một thứ gì đó vô cùng quan trọng.

Đôi mắt hồ phách lạnh lùng xuyên qua làn nước nhìn người lẳng lẳng nằm im nơi đáy hồ, Hoàng Phủ Viêm đưa tay gầy lên mặt nước nửa muốn chạm vào rồi lại thôi. Trong hồ là một nữ nhân có gương mặt nhu hòa đang say ngủ, một đầu tóc đen tuyền phủ lên làn da trắng nõn được bao trùm bởi sắc tím tỏa ra hấp dẫn thị giác người nhìn, giống như đối lập rồi lại như kì tích hài hòa đến bất ngờ.

Nàng không mang vẻ đẹp kiều sa diễm lệ mắt biếc nhìn xuống khinh thị chúng sinh, cũng không có sự lạnh nhạt cao quý một lòng cầu đạo không màng khỏi lửa nhân gian. Gương mặt nàng nhiều lắm chỉ có thể coi là thanh tú, thậm chí đặt cạnh Mị hồ Chu Giai Lệ - một trong tứ đại hộ pháp của y thì lại càng thêm bình thường không có gì quá nổi trội. Nhưng chẳng hiểu sao cái gương mặt hầu như chỉ cần đi vào đám đông là vô phương tìm kiếm này, lại khiến cho y nhiều lần buông tha tính toán, một lần rồi lại một lần châm chọc nhân từ. Giống như lần y cứu Sí Nguyệt vậy...

Đôi mắt hẹp dài khẽ rũ xuống. Y không phải người đa sầu đa cảm, nên sẽ không có chuyện tự hỏi: Liệu làm nhiều thứ như vậy nàng có xứng đáng hay không? Y chỉ biết, từ lúc gặp gỡ ở Vân Phong Tự có chút hứng thú nhìn nàng khuya mỗi mùa mếp hiếp đáp phương trượng và các vị sư huynh, lúc từ trong mặt biển lạnh lẽo vươn tay ôm lấy thân thể nhỏ bé của nàng vào lòng, cả lúc đưa nàng đi ngắm biển sao nhìn đôi mắt nàng bừng lên ánh sáng xinh đẹp,... Hoàng Phủ Viêm chỉ biết, trái tim cô tịch từ hơn vạn năm trước của y cuối cùng cũng có nhịp đập rồi!

Cắt xuống máu thịt ở nơi đầu ngón tay, Hoàng Phủ Viêm khép mắt. Tiên huyết đẹp đẽ lăn tròn rơi xuống mặt hồ...

***

Đây tuyệt đối là năm xui tháng hạn của nàng, vừa lết ra khỏi phòng bệnh không bao lâu thì nhiều khả năng sẽ bị đánh trở về, cho dù có là "ngoại ý muốn" đi chăng nữa thì cũng không vui vẻ nổi. Đáng sợ nhất không phải là màn dường thương chỉ ăn rồi nằm há mồm như đại gia chờ người com dâng nước rót, mà là dấu có kháng nghị liều chết không theo thì vẫn bị tàn nhẫn bắt trói rồi ép buộc há mồm nuốt xuống từng ngụm đắng chát, cái thứ thuốc đen ngòm đặc ngóm chỉ ngửi thôi là đã muốn phun kia.

Đồng Mẫn Mẫn nghiêng răng cắn phần. Nếu đúng thật là chỉ trị thương thôi thì đã không nói làm gì, nàng cũng không phải là người không biết tốt xấu mà gào ầm cả lên. Vấn đề là cái thứ thuốc được dán nhãn là "Gia truyền" kia lại không được dùng để điều trị nội thương hay mấy thứ tương tự, mà là... chuyên trị hôi nách và thu nhỏ lỗ chân lông?!! Hối ôi, còn không bằng để nàng chết đi cho rồi! Thuốc gia truyền gì chứ, đây nhất định là chủ ý xấu của con rồng thối kia mục đích là muốn chơi khăm nàng!!

Xoay người đã bay con yêu quái vung đao từ trong rừng sương ẩn hiện lao ra, Đồng Mẫn Mẫn thờ phỉ phò lui người về phía sau tạo thành tư thế lưng đối lưng với Uy Minh Đức. Uy Minh Đức lúc này cũng không khá hơn là bao, tuy không đến mức chật vật không chịu nổi, nhưng dù là người mạnh đến mấy đi chăng nữa, đối diện với một ngàn, một vạn, thậm chí là nhiều thêm những kẻ điên không sợ chết, có thể bình tĩnh vô ba duy trì thần thể hoàn hảo đến cuối cùng, vậy thì không phải người nữa mà là một sự tồn tại siêu nhiên nào đó rồi. Không ai quy định là thần tiên hay ma quỷ thì sẽ trường sinh bất lão, trên thực tế thì họ vẫn sẽ chết đi, thậm chí nguyên thần hóa thành tro bụi vĩnh viễn tiêu tán chứ không bắt từ bắt diệt như nhiều người vẫn nghĩ, chỉ cần sát thương gây ra là chí mạng đối với họ!

"Đại... Đại ca, huynh... thế, thế nào rồi, còn ổn không?"

Đồng Mẫn Mẫn hụt hơi vừa thở vừa nói, thật sự là mệt đến sắp không trụ được nữa rồi!

Tiếng đàn ma mị vẫn văng vẳng bên tai, đôi khi còn kèm theo cả giọng cười âm dương quái khí làm cho người khác không khỏi khó chịu. Uy Minh Đức nhíu mày.

"Vẫn còn tốt, tự chú ý bản thân, nhóm hai người sư ti có lẽ sẽ không đến đây được."

"Vì sao?" Đồng Mẫn Mẫn khó hiểu.

Uy Minh Đức trầm mặc, cũng không giải thích nhiều chỉ đơn giản nói: "Bị nhốt trong trận pháp không phải họ, mà là chúng ta!" Cho nên từ lúc tách nhau ra tới giờ mới không gặp lại nhau, khu rừng này có bao lớn, với thực lực của sư ti không thể nào không tìm thấy họ được. Uy Minh Đức nhạy cảm phát giác, khu rừng này ngoại trừ hơi thở của tử vong và tiếng gào thét của yêu quái ngày một điên cuồng ra thì không còn sinh vật sống khác, bao gồm cả người đang đàn!

Họ càng chém giết nhiều, yêu quái càng trở nên hung bạo hơn, nhưng nếu tri hoãn thì chẳng khác nào đang chờ chết. Bởi nếu họ có dừng tay thì lũ yêu quái kia cũng hết như ăn thuốc kích thích mà điên cuồng xông lên, kết cục cũng chỉ có một, không phải ta sống thì là người chết!

Hai mắt Uy Minh Đức dần dần bị nhiễm đỏ, phương thức xuống tay cũng ngày càng ác liệt hơn. Đồng Mẫn Mẫn ảm ảm nhận ra có cái gì đó không đúng, so với bộ dáng thông dong tao nhã ngày thường thì hiện tại càng giống như đang nhập ma.

Không được, không thể để như vậy được! Càng lâu dài sẽ càng khiến cho tâm tính của đại ca trở nên nóng nảy hơn, điều này đối với người tu hành là vô cùng bất lợi, mà người có tu vi càng cao lại càng thêm nguy hiểm, đến lúc đó đại ca sẽ chẳng khác gì là lũ tà vật ở đây, bị Cầm Ma điều khiển! Đồng Mẫn Mẫn vô đầu bứt tóc. Nhưng chết tiệt cái người đang gây Cầm Ma kia rốt cuộc là đang ở đâu, ở đâu?

Không chỉ riêng Uy Minh Đức, mà đến chính nàng cũng bị bức cho dần trở nên nóng nảy.

Một vệt sáng cắt qua, nhanh như chớp Đồng Mẫn Mẫn uốn cong người ra sau tránh đi một đao hung hiểm lướt qua cổ họng nàng. Đang muốn nương theo tư thế vung chân đá nát cầm con yêu quái kia, chột mắt của nàng co rút. Trong đồng tử xanh lam vô thần của con yêu quái kia đang phản xạ hình ảnh của một người áo đen đang đánh đàn!

Vội xoay người đá mạnh vào khớp gối con yêu quái kia, Đồng Mẫn Mẫn không do dự phi thân bay vào làn sương nơi phản chiếu ra hình ảnh cuối cùng mà nàng nhìn thấy. Nàng nghĩ. Cây đàn kia là vật tà ma ngoại đạo, chuyên hút máu và oán khí để duy trì. Vậy tương phản với nó phải là vật gì đó chính khí tới cực điểm, không chỉ đem nó áp chế mà còn phá hủy được nó. Không sai! Chính là Bích Hồn Kiếm - Thần khí trấn áp vạn yêu! Bản thân Bích Hồn Kiếm có bao nhiêu lợi hại, không chỉ tự thân nàng trải nghiệm mà vô số yêu ma đã nằm xuống để chứng minh điều đó. Chỉ cần dùng thanh kiếm này chém nát cây đàn ma quái kia, vậy thì mọi thứ sẽ trở lại bình thường.

Mặc dù đã xác định vậy, Đồng Mẫn Mẫn vẫn hơi thấy lo lắng chẳng hiểu vì sao đâu. Liếc nhìn Uy Minh Đức còn đang điên cuồng chém giết, nàng vung tay triệu hồi Bích Hồn Kiếm đem nghi hoặc bỏ qua một bên. Điều quan trọng nhất bây giờ là phá hủy tâm trận - cũng chính là Cầm Ma!

Trong đầu vừa tâm niệm, cảnh sắc dần hiện ra, lớp sương mù dày đặc khiến lòng người phiền muộn cũng tán đi không ít. Đồng Mẫn Mẫn hít một hơi thật sâu, nhìn thấy một người từ trên xuống dưới mặc thuần một màu đen, trên đầu còn đội một cái nón phủ xuống khăn lụa che đi mặt mũi. Người nọ ngồi trong một cái đình, lụa trắng bay bay, nhàn nhã gảy đàn hết như tiên nhân không ăn khói lửa nhân gian. Chỉ có điều đây không phải là thế ngoại đào viên mà là địa ngục trần gian, thi cốt chất đông, máu chảy thành sông.

Đồng Mẫn Mẫn nheo mắt. Tiếng đàn của người nọ cho dù có uyển chuyển dễ nghe hơn đi nữa, thì cổ lửa giận trong lòng nàng vẫn không thể kiềm được mà trào ra.

Chỉ vì người này mà bao nhiêu sinh mạng đã mất đi, không chỉ riêng yêu quái mà còn có cả người thường ở trong đó. Cầm Ma hấp thu oán khí từ tà vật và yêu ma, người chết thành ma, quỷ chết thành quái, xương cốt của cả người lẫn yêu đều hòa lẫn vào nhau mới tạo ra được cây đàn này, vậy phải là người thế nào để ung dung ngồi trên vạn cốt cầm đàn gảy nhạc? Cho dù ngày thường Đồng Mẫn Mẫn có hơi nhí nhố thích trêu chọc người khác, nhưng nàng không hay thù vật với đem lòng căm hận bất kì ai, bởi đó đều là những cảm xúc tiêu cực khiến người ta dễ dàng sa đoạ. Nhưng đối với người ngồi trước mặt này, từ trong hơi thở đã truyền tới một cỗ thôi nát, Đồng Mẫn Mẫn vẫn là đầu tiên chán ghét một người tới như vậy.

Không phí thêm lời liền nhún chân phi thẳng tới nơi mà người kia ngồi, lụa trắng không có bao nhiêu cản trở, ngay lập tức nàng vung tay chém tới trước mặt người nọ. Một khắc khi chém đứt Cầm Ma, thanh âm bỗng gát lên một tiếng chói tai, khiến Đồng Mẫn Mẫn nghi kị nhảy giật lùi ra sau một bước. Chỉ thấy người áo đen kia ngẩng đầu lên, không vì nàng hủy đi cây đàn mà có bao nhiêu giận giữ, trái lại tấm khăn lụa che đi một nửa khuôn mặt giống như bị bóc ra, trên khuôn mặt nhợt nhạt tái xanh hết như người chết kia kéo ra đôi môi tím đen cong lên một mặt cười quỷ dị, mà ngay sau đó là cỗ lực lượng âm tàn hung bạo thoát ra khỏi Cầm Ma cuồng nộ đánh thẳng về phía ngực nàng!

Đồng Mẫn Mẫn phun máu, hết như một tấm vải rách văng ra đập mạnh vào mặt đất, xương cốt trên cơ thể giống như bị ai đó dùng chày giã nát bằm nhỏ.

"Mẫn Mẫn!!!!!!!!!"

Là sư phụ đang gọi sao? Tầm mắt Đồng Mẫn Mẫn mơ hồ nhìn bóng người mờ lung trước mặt. Không thể nào, đại ca đã nói sư phụ không thể đến đây được, vậy người đang hét hoảng kia nhất định là đại ca rồi.

Nàng cảm thấy tai cũng đã muốn ù, mắt không nhìn thấy, mũi thì ngửi được mùi sắt gỉ, bên môi cũng trào ra từng cụm máu nhỏ. Đây, chắc là tình trạng thất khiếu chảy máu mà người ta thường hay nói đi? Nếu có chút sức lực, cổ họng cũng không nghẹn đặc, nàng nhất định sẽ bảo Uy Minh Đức chuyển lời tới sư phụ hộ nàng.

Sư phụ là đồ trúng thôi, đã nói sẽ xả thân bảo vệ không để con ăn đau, mà con... vẫn đau như vậy...

Cơ thể được người ôm mạnh lấy lay lắt, Đồng Mẫn Mẫn khép mi, không nghe được người trên đang gào hét cái gì. Chỉ thấy thân thể thật khó chịu, có cái gì đó từ bên trong như muốn xé toạc nàng ra!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là.. Vợ Của Ma Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Không thể quay đầu (1)

"Ngươi, khôn kiếp!"

Vừa dứt lời, một bên mặt đã bị đánh lệch đi. Sở Hoài Thu là dùng toàn lực phát tiết ra nắm đấm, nếu không phải cổ kị Đồng Mẫn Mẫn còn nằm trên tay Uy Minh Đức, nói không chừng y đã liều mạng nhào tới cào rách mặt hắn rồi.

Uy Minh Đức trầm mặc nhìn Sở Hoài Thu đang thở phì phì tức giận, bên mép tràn ra tơ máu cũng không vội lau đi, chỉ cúi đầu nhìn gương mặt nhợt nhạt đến dọa người của Đồng Mẫn Mẫn, hơi thở lúc có lúc không vô cùng suy yếu. Bỏ qua Sở Hoài Thu còn đang xì xèo mắng hắn đến độ như kẻ thù giết cha đào mộ tổ, hai hàng mày kiếm anh tuấn bất giác nhíu lại, so với một đấm không quá đau ngứa trên mặt thì trong lòng càng muốn phức tạp hơn.

Uy Minh Đức không thể nói rõ cảm xúc hiện tại là gì, hắn biết thừa nàng là trọng phạm đứng đầu danh sách đang bị truy bắt trên toàn Thiên giới. Ngoại hình dù có hơi khác so với tranh vẽ, ấn chủ trên mặt cũng đã được dùng thủ thuật để che đi, nhưng làm hắn bái phục vẫn là người này đi không đổi họ ngồi không đổi tên, ngay cả gia nhập Vô Cực Cốc cũng là dùng tên thật của chính mình. Quả nhiên đủ can đảm, hắn cũng không biết nên khen nàng thông minh hay mắng một câu ngu ngốc, cứ cho là thiên hạ rộng lớn người còn giống người được thì tên có trùng nhau cũng không phải chuyện đáng chú ý, nhưng còn thanh Bích Hàn kiếm trong tay nàng thì nên giải thích thế nào đây?

Từ lúc nhận lời Lam Uyên Cơ rời đi Thiên giới tìm kiếm tung tích đứa con gái đã thất lạc từ hơn ngàn năm trước, khi biết đó là nhân vật đang gây sóng gió cho tứ hải - Đồng Mẫn Mẫn, Uy Minh Đức không khỏi cười khổ than một tiếng đứng là vận mệnh trêu ngươi. Chưa nói đến Thiên Đế vung tay điều đi thiên binh thiên tướng vây bắt nàng, bản thân nàng còn đắc tội với hai đại môn phái lớn trực tiếp gây sức ép lên tu sĩ nhân giới. Yêu ma hoành hành bá đạo, nhân gian như nước sôi lửa bỏng, dù đã qua trăm năm mà số người truy tìm nàng vẫn không ít hơn trăm vạn, đủ để thấy tầm ảnh hưởng của nàng to lớn như thế nào. Cho dù là vậy, hắn cũng đã hứa sẽ đưa nàng đến nơi an toàn, tuy hành động này chẳng khác gì là đang âm thầm chống đối Thiên Đế, lại bất đắc dĩ, hắn nợ Lam Uyên Cơ một ân tình.

"Đù rồi, trước rời khỏi đây tìm nơi an toàn trị thương đã rồi nói sau."

Phụng Song Anh day day trán nghe Sở Hoài Thu mãi mãi chít chít liên mồm, không có kiên nhẫn tiến lên tát y một phát nằm bẹp. Bây giờ nàng mới biết công phu chửi người của Sở Hoài Thu so với bây bà bán cá còn muốn dã mạn hơn, không chỉ mắng sư đệ nàng đến heo chó không bằng, mà còn dọn luôn mộ phần mười tám đời tổ tiên nhà người ta ra chửi đến vô cùng phong phú. Mặt mũi Phụng Song Anh nàng hôm nay vì người này coi như mất sạch!

Uy Minh Đức không nói thêm gì mà nhanh chóng gạt đầu, đối với hành động đem người kia kẹp nách của sư tì cũng nhắm mắt bỏ qua, nhoáng một cái hai người đã phi thân rời đi. Chỉ là từ sau ngày hôm đó, ánh mắt Uy Minh Đức nhìn Sở Hoài Thu lại tăng thêm một tầng vi diệu.

***

Trời đã về đêm, trong phòng, ngọn đèn lờ mờ chiếu ra bóng người tĩnh lặng in vào khung cửa. Nam nhân nhắm mắt ngồi thiền, tâm trí như đã thoát li xác phàm lơ lửng đâu đó truy cầu ngộ đạo. Không biết qua bao lâu sau, chỉ thấy trên vách tường, một thứ gì đó đen đúa trông như cái bóng đang mom mem tiến lại gần bóng của nam nhân. Ngay khi nó nhếch môi cười quỷ dị, há cái mồm to như chậu máu muốn cắn nuốt bóng của nam nhân. Nam nhân thỉnh linh mở mắt, vung tay trực tiếp xuyên qua chiếc bóng trên vách bóp cổ thứ ma quái kia. Không nhìn đến sự giãy dụa cầu xin của nó, nam nhân nở nụ cười lãnh khốc.

"Nếu đã muốn làm chiếc bóng, vậy thì ta thành toàn cho ngươi!"

Trên vách tường, chiếc bóng ma quái giống như bị lửa thiêu đốt mà phát ra những tiếng rít gào ghê rợn. Hai bên cửa sổ run lên bần bật va đập vào nhau phát ra những âm thanh trầm đục, gió thổi vù vù đánh qua mỗi góc ngách càng nghe như ma âm nào nề. Nhưng chỉ một lát sau tất cả lại im ắng như cũ, gió không thổi, cửa sổ không lay, căn phòng lại hết như trước đó yên tĩnh đến đáng sợ.

"Đồng sư đệ, vất vả cho đệ rồi!"

Ngẩng đầu nhìn nam nhân mở cửa bước vào, Đồng Du không nói gì thả rơi một nhúm bụi trên tay, không quan tâm lắm nói: "Vài thứ nhãi nhép thôi, không đáng nhắc tới."

Nam nhân dở khóc dở cười nhìn hắn nhẹ nhàng giải quyết thứ làm khó họ gần cả nửa tháng kia, nhất thời không biết nói gì cho hơn. Đúng là người so với người càng thêm tức chết.

Kỷ Nhược Phàm ngồi vào bàn tự rót cho mình chén trà, không biết nghĩ đến gì lại thờ dài một hơi, lầm bầm oán trách.

"Hãy, số chúng ta đúng là khổ mà, bình thường đã đủ thứ chuyện rồi, ấy vậy mà giờ còn phải đi lau mông cho người ta. Nếu không phải tại Đồng Mẫn Mẫn kia, chúng ta cũng không cần vất vả chạy ngược chạy xuôi đầu trí đầu lực cùng mấy thứ quỷ này."

Đồng Du nhíu mày: "Ngươi đang nói chuyện gì? Sao lại liên quan đến Đồng Mẫn Mẫn?" Con bé kia trong lúc hắn vắng mặt lại tạo nghiệt chương gì nữa rồi?

Kỷ Nhược Phàm ngạc nhiên: "Đồng sư đệ, ngươi hiểu lầm rồi. Ta không nói tới Đồng tiểu sư muội, mà là Đồng Mẫn Mẫn hơn một trăm năm trước đã phá kết giới của Khải Thanh phái kia."

Lại còn có một Đồng Mẫn Mẫn khác sao? Đồng Du không cho là trên đời có nhiều chuyện trùng hợp đến vậy, nhất là khi con bé nhà hắn còn không

phải dạng vừa: "Người nói một chút nghe xem."

Kỷ Nhược Phàm sờ mũi: "Là vậy, có thể do đệ quá chuyên tâm tu luyện nên không biết. Hơn một trăm năm trước có một yêu nữ xông vào cấm địa Khai Thanh phải đồng thời cướp đi Bích Hàn kiếm, thanh kiếm được xưng tụng là thần vật trấn phái phong ấn ngàn yêu vạn ma. Nghe nói đêm đó Khai Thanh phải mất hơn một ngàn đệ tử, cấm địa cũng bị hủy đi, vô số yêu ma quỷ quái nhân cơ hội đó thoát ra. Thiên Đế biết chuyện liền tức giận giáng chức trưởng môn của Tiêu Mặc Phùng, lệnh cho y đi truy bắt Đồng Mẫn Mẫn đồng thời tìm lại thần vật để lập lại phong ấn, cũng đưa xuống những khối huyền thiết khắc tên những yêu ma quỷ quái đang bị truy nã, phàm là người bắt hay giết được chúng sẽ được ban thưởng, đồng thời những cái tên trên khối huyền thiết kia cũng sẽ mất đi, mà trong đó, tên của Đồng Mẫn Mẫn là đứng đầu danh sách bị truy nã. Hơn một trăm năm nay, phàm là người tu đạo không ai không biết chuyện này, nên mới nói Vô Cực Cốc chúng ta chẳng qua là bị liên lụy vào thôi." Cho nên rốt cuộc là người mà thông tin đến cỡ nào, chuyện rần rần rùng rùng beng như vậy mà bây giờ mới biết, mới từ trên núi xuống à? Đương nhiên mấy lời này y chỉ dám nói thâm trong bụng thôi, cứ nhìn xuống nhúm bụi bên dưới chân của Du sư đệ là hiểu, y vẫn còn yêu đời lắm!

Đồng Du không quản y nghĩ gì, tâm có chút không yên âm thầm so sánh mức độ "Thích tìm đường chết" của vị nhà mình kia, ho khan một tiếng mất tự nhiên hỏi: "Có dấu hiệu gì nhận biết Đồng Mẫn Mẫn đó không?"

Kỷ Nhược Phàm nghĩ nghĩ, nói: "Ta cũng không nhớ rõ lắm, hình như..." Y chỉ chỉ lên mặt mình miêu tả: "Trên nửa mặt bên phải có một vết chàm đen, giống như cái mạng nhện ấy. Mắt thì khá đặc biệt, một bạc một đỏ, nếu người nhìn thấy nàng cam đoan sẽ nhận ra ngay. Ngoài ra ta còn nghe nói, hình như Đồng Mẫn Mẫn kia bị hạ một loại cấm chế khiến cho cơ thể không thể lớn lên, lúc nào cũng chỉ như một bé gái vậy, nên hầu hết mọi người đều nhầm vào đặc điểm này để truy tìm Đồng Mẫn Mẫn."

Đồng Du cứng người, hần thê, nghe đến đó rồi mà còn không phải là con bé kia thì hần đi bằng đầu! Quả nhiên đúng là có bản lĩnh tự tìm đường chết!!!

Kỷ Nhược Phàm tự nói tự cười, cũng không nhận ra Đồng Du có điểm gì không thích hợp: "Thật ra lúc mới biết tên của Đồng tiểu sư muội ta cũng rất ngạc nhiên ấy. Nhất là cái bộ dáng tiểu cô nương kia, nếu không phải nàng bảo người của tộc nàng phải đủ một ngàn năm trăm tuổi thì mới thành niên, nói không chừng ta còn cho rằng đó là yêu nghiệt Đồng Mẫn Mẫn kia muốn vào thánh địa Vô Cực Cốc chúng ta để tìm nơi nương tựa. Ha ha ha!!!"

Người không làm đâu, đúng là con bé yêu nghiệt đó đấy!

Đồng Du không nỡ nhìn tên gốc đang cười ha ha kia thêm, đúng là không biết gì mới là hạnh phúc nhất. Hần nhớ không làm trước đây có một khoảng thời gian con bé thất đức kia còn nô dịch tên này, vậy mà y đi đâu cũng nói tốt cho nàng, có gì ăn ngon cũng "cúng" Đồng Mẫn Mẫn đầu tiên, đám vai bóp chân, thật sự xem nàng như bà nội mà cung phụng. Đồng Du day day trán, đợi đến ngày y phát hiện sự thật xem, tới lúc đó coi còn cười được hỏ hỏ như bây giờ không?

Đứng dậy chỉnh lại vạt áo, Đồng Du suy nghĩ một hồi vẫn là muốn trở về nhìn nàng một cái. Nếu có thể thì thuận tay mang nàng đi theo, dù sao ở lại Vô Cực Cốc cũng không còn an toàn.

"Đồng sư đệ, trễ rồi người còn muốn đi đâu vậy?"

Kỷ Nhược Phàm kì quái nhìn Đồng Du đã đi ra tới cửa, phòng này vốn là người trong trấn sắp xếp cho hắn nghỉ ngơi qua đêm, nếu muốn đi cũng là y đi mới đúng, phòng của y nằm ở kế bên lặn.

Không nhìn đến tên gốc kia, Đồng Du nhàn nhạt nói.

"Ta muốn quay về Vô Cực Cốc một chuyến."

Bạn đang đọc truyện *Ta Là.. Vợ Của Ma Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Không thể quay đầu (2)

Ngẩng đầu nhìn trời, một màn sương trắng. Cuối đầu nhìn đất, băng tuyết bủa vây. Đồng Mẫn Mẫn trầm mặc quan sát xung quanh một lượt, nếu không phải nhận ra tình trạng thân thể bất thường, Đồng Mẫn Mẫn còn cho là nàng lại xuyên không rồi. Vì sao lại nói bất thường? Bởi vì nàng đang bay! Chân chân chính chính bay nhồm trên mặt đất mà không phải do tác động nội lực hay ngoại lực nào hết!!!

Oimeoi, vì cái gì mà chân không chạm đất mà thân thể còn mờ mờ ảo ảo? Chưa kể đến cái áo xanh đọt chuối nàng mặc hôm qua sao bây giờ cũng đổi thành màu trắng phếu rồi? Còn có cái đầu tóc này, vì sao trời không gió mà mây cũng bay được vậy? Đồng Mẫn Mẫn ngờ ngợ thấy có gì đó sai sai. Tóc trắng, áo tang, chân trần đi trên tuyết... Quỷ lay, nàng không muốn trở thành Bà Chúa Tuyết phiên bản dị thể đâuuuu!!!!

Vì vậy giữa một bầu trời bao la tuyết trắng, người nào đó vô cùng mất hình tượng nằm vật ra chỗng mông lên trời mà kêu la tru tréo.

"Trời ơi, có còn thiên lí hay không? Có gì mà một người thông minh bác ái xinh đẹp nét na đức độ tài ba biết thương người già yêu trẻ nhỏ kính trên nhường dưới tôn sư trọng đạo như con mà lại chết trẻ chết đẹp chết ở độ tuổi thanh xuân phơi phới vậy nè trời? Con trên có sư phụ dưới có con trai, sư phụ con thì tuổi già sức yếu bệnh tật triền miên đi đứng lạng lạng cũng không biết khi nào thì như chuối chín cây để gió lay về đất để tre già măng mọc

mà cô độc neo đơn phải ra đứng cuối sông mà ngóng trông đầu bến hết như hòn vọng phu mà không thấy đứa đệ tử như con vè, thằng con con nó còn thể thăm hơn, nó vốn đã không có tình cha như núi treò đèo lội suối dốc thốc nó ăn học nên người mà giờ đến cả người mẹ kính yêu vạn phần quý giá như con cũng mất đi thì từ đây về sau còn biết lấy ai bợ đỡ những lúc nó trưng ra cái mặt hầm hầm làm như thiên hạ ăn hết của nhà nó đây? Ông trời à, ông không thể đối xử với con như vậy được, ông có thể làm con con tàn tạ nhưng đừng tàn nhẫn chia cắt ba người nhà con. Ông trời à, ông có nghe thấy hay khôngggg!!!"

(Ông trời... Lần đầu tiên thấy có người ăn vạ đến không biết xấu hổ như vậy. (¬ _ ¬))

Hức hức hừ hừ một hồi, Đồng Mẫn Mẫn ngóc đầu dậy hai mắt lóe sáng.

Không, nàng không tin. Sống phải thấy người chết phải thấy xác, trước khi tìm ra được thân thể Đồng Mẫn Mẫn nhất định không tin là nàng đã chết. Tuy khôi thân thể đó không phải của nàng mà là được nhường cho, nhưng sống lâu như vậy ít nhiều gì cũng sẽ có tình cảm, huống hồ là nàng đã hứa sẽ sống cho thật tốt, sống để mọi người biết đến cái tên "Đồng Mẫn Mẫn" kia là ai, nàng không cam tâm khi chưa làm ra được thành tựu gì mà đã chết lãng xẹt như vậy.

(Sở Hoài Thu... Cho ta xin một chữ bình yên, bị truy nã ở cả ba giới mà còn chưa đủ "thành tựu" à? $\Sigma(\neg \square \neg \text{III})$)

Nghĩ vậy, Đồng Mẫn Mẫn hăng hái trở lại mang theo tinh thần "thấy chết không sờn" lơ lửng bay về phía trước.

Trời trắng đất trắng, bốn bề càng thêm vắng lặng. May mắn Đồng Mẫn Mẫn hiện tại giống như một du hồn không biết mệt cũng không biết lạnh, nếu đổi lại là người thật bằng qua thung lũng tuyết trắng không biết âm bao nhiêu độ này, chỉ sợ sớm đã phơi xác trên cao nguyên rồi.

"Cái nơi quý quái gì mà toàn tuyết với tuyết không vậy nè?"

Dù ở trạng thái du hồn, nhưng nếu cứ đi mãi đi mãi mà không thấy đích đâu cho dù là ai cũng đều sẽ thấy nản. Đồng Mẫn Mẫn cũng không ngoại lệ, nàng ngã ra một bên nhìn trời, cảm thấy mình sắp biến thành một khối đất đá hòa vào trong đại thể giới trắng xóa này luôn rồi.

"Sư phụ, con đói quá, con muốn ăn giò heo. Đồng Du, cái tên bạc bẽo bắt hiếp nhà người, có phải đợi ta chết rồi mới về chia gia tài hay không? Sí Nguyệt, cái con mèo ngọc này, mau tới đây nhào vào lòng ngực chủ nhân người làm nũng nào. Tiểu Liên, Tiểu Liên... đồ cây bông trọc đầu! Aizzz, ai cũng được, mau xuất hiện vớt vát đời ta cái đi!"

Đồng Mẫn Mẫn nhàm chán ầm ĩ một hồi, nàng xoay người tỉnh ngủ một giấc cho thư thả đầu óc. Chợt nàng híp mắt, nơi bông tuyết là tả rơi xuống dần hiện ra một bóng người, gần như ngay lập tức Đồng Mẫn Mẫn liền bật dậy chạy nhanh về phía trước, mặt mày vui vẻ gọi í ới.

"Này! Này, này vị bằng hữu đáng trước kia ơi, dừng đi vội, đứng lại cho ta hỏi nhờ chút!!!"

Đồng Mẫn Mẫn hấp tấp, vừa chạy vừa kêu chỉ sợ người kia không nghe thấy. Không chỉ chạy bằng cả sinh mạng mình mà bao nhiêu sức bú sữa mẹ cũng cần rỗng đổ dồn vào hai cái xí quách tăng tốc, rồi... chạy vọt qua người kia hỏi nào luôn không hay luôn. Đồng Mẫn Mẫn quay đầu phanh gấp, hóa ra người ta vẫn luôn ngồi một chỗ.

Nhanh chóng chạy lại tới trước mặt y, Đồng Mẫn Mẫn gấp gấp hỏi: "Vị đại ca này, người có nghe thấy ta không? Có thể đưa ta ra khỏi đây được không? Này, này, người có đang nghe ta không, này?"

Không có phản ứng, Đồng Mẫn Mẫn lại kêu thêm vài tiếng. Nàng nhướn mày, không biết đây có thật là người không hay kì quan do băng tuyết tạo thành nữa? Im lặng quan sát một hồi, Đồng Mẫn Mẫn không khỏi bật ra một tiếng tán thưởng. Không thể không nói, người này thật sự là đẹp trên cả phạm trù nhân loại rồi, cái đẹp trong trẻo tinh khiết đến tận cùng tựa như băng tuyết, cũng không biết khi mở mắt ra trông y sẽ như thế nào nữa. Nhìn nhìn một hồi, Đồng Mẫn Mẫn rút cuộc cũng không kìm được vươn ngón tay tà ác ra run run chọt vào mặt y một cái. Má ơi, lạnh thấy ông nội luôn rồi! Đồng Mẫn Mẫn ngạc nhiên nhìn ngón tay mình, không phải nàng là ma sao, như thế nào lại chạm vào y được?

Ngay lúc Đồng Mẫn Mẫn còn đang băn khoăn nghiền cứu không biết có nên đưa tay chọt thêm một cái hay không, thì mí mắt người nọ khẽ rung động rồi chậm rãi mở ra. Nàng giật thót người, có hơi chột dạ cúi đầu né tránh.

"Vị đại ca này, có thể chỉ đường về nhân giới cho ta có được không? Hôm nay là bảy bảy bốn mươi chín ngày của ta, ta muốn về nhìn mặt người thân một cái rồi mới đi đầu thai." Khu khu, lí do hơi bựa chút, nhưng nghe cũng đáng tin mà, nhỉ?

Thấy hồi lâu không có ai đáp lại, Đồng Mẫn Mẫn len lén muốn liếc nhìn y một cái. Bất ngờ, trên đầu bỗng truyền xuống âm thanh trầm thấp lạnh nhạt.

"Người còn đang sống, vì cớ gì lại muốn đi đầu thai?"

Vừa nghe thấy, Đồng Mẫn Mẫn ngẩng lên đối diện nhìn thẳng vào mặt y. Chắc, tiếc là y lại nhắm mắt mất tiêu rồi. Tự và mình một cái, Đồng Mẫn Mẫn âm thầm khinh bỉ bản thân, giờ phút nào rồi mà còn ở đó mê trai, bản thân sống chết còn không biết đây nè.

"Vậy, ta hiện tại là cái gì, tại sao lại đi đến nơi này?"

Nam nhân không nói, bảo trì hình tượng "im lặng là vàng" không thềm đếm xia gì đến nàng. Đồng Mẫn Mẫn bĩu môi, người gì đâu mà khó khăn thế không biết, hỏi một chút cũng có chết ai đâu. Người ta đã không muốn nói, Đồng Mẫn Mẫn cũng không tự tìm mất mặt thêm, cũng ngã ra một bên nằm xuống cos xác chết tiếp tục nhìn trời nhìn đất, một lát sau nàng chống đầu nghiêng người qua bên nhìn nam nhân.

"Này, ta là Đồng Mẫn Mẫn. Tên ngươi là gì?"

Nam nhân mở mắt ra, nhìn nàng, ánh mắt tựa như lưu ly xinh đẹp trong trẻo.

"Bạch Surong."

Bạn đang đọc truyện *Ta Là.. Vợ Của Ma Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Không thể quay đầu (3)

"Phù phù! Tiểu Bạch! Tiểu Bạch, huynh nhìn con người tuyệt này xem có giống huynh không nè! Là ta đấy đó, huynh nhìn xem! Ôi chao, nhất là cái bàn mặt "hận đời" này, huynh không biết ta đã phí bao nhiêu công phu vào nó đâu. Vì để miêu tả nội tâm huynh một cách đặc sắc và sinh động nhất, ta còn đặc biệt lợi ra tuốt khe vực kia lùm mấy cành cây khô với đá về làm tay và mắt mũi cho huynh. Ày, đáng tiếc ở đây vật tư thiếu thốn quá, ta phải vận dụng hết tài nguyên và năng lực của mình ra mới không để huynh thua kém ai. Này, huynh nói gì đi chứ? Phát biểu chút đi. Huynh nỡ lòng để ta ngồi tự ki vậy luôn đó hả? Lương tâm của huynh đâu rồi? Này, này!!!"

Đồng Mẫn Mẫn xoa xoa cái bụng bự của con người tuyệt to quá khổ, vui vẻ reo lên muốn tranh công với Bạch Surong. Đáng tiếc người nọ ngay cả một câu ừ hay ảnh nháy cũng chẳng thêm biểu hiện ra, mặc kệ Đồng Mẫn Mẫn cứ chốc chốc lại tìm cơ hội vo ve bên tai đủ thứ chuyện trần đời.

Đến cả biệt danh cũng đặt luôn rồi mà người ta còn lạnh nhạt vậy, Đồng Mẫn Mẫn bĩu môi. Còn khó chơi hơn cả thằng con hồ nhà nàng! Con trai à, mẹ xin lỗi! Mẹ sẽ không bao giờ nói con là mặt người chết hay băng sơn căm dục gì gì nữa đâu, chân chính đá tảng đang ngồi ở đây nè!!

Đồng Mẫn Mẫn hừ một cái lườm nguyệt Bạch Surong, không tiếp tục dong dài nữa mà chuyên tâm đắp cái bụng phệ cho người tuyệt. Nàng giận dữ quay lưng một bên đắp tuyết nên không có nhìn tới, đôi con người xinh đẹp trong trẻo kia đã mở ra một lúc nhìn nàng, khuôn mặt nhiễm phải băng tuyết cũng trở nên nhu hòa hơn, khóe môi kéo nhẹ một chút không dễ nhận ra.

Vỗ vỗ cho tuyết nén thành đường cong bầu bĩnh, đối với tình huống hiện tại Đồng Mẫn Mẫn có hơi mờ mịt không biết bản thân nên làm gì, cũng không biết nàng đã ở đây được bao lâu rồi. Nơi này ngày cũng như đêm, quanh năm đều là bầu trời xám trắng không một tia nắng hay gợn mây, giống như một không gian phong kín tự bề cách li với thế giới bên ngoài, mà nàng thì không hiểu vì sao lại chui tọt vào đây được. Đối với những vấn đề quá mức thâm ảo hoặc vượt ngoài phạm trù giải thích của nàng, từ xưa đến nay Đồng Mẫn Mẫn đều không ngại đi "học hỏi thêm", nên cũng hiển nhiên đẩy hết nghi vấn sang cho y - chủ nhân của cái không gian kì quái này đồng thời là sinh vật sống duy nhất tại đây, mà y thì chỉ nhàn nhạt nói rằng: "Vạn vật đều có căn nguyên, nên ở đâu thì về lại đó thôi."

Đây, câu hỏi thâm ảo mà trả lời cũng ảo diệu không kém! Giá mà năm xưa nàng không rút Mác-Lê hai lần (đến giờ vẫn chưa đọc) thì đã có thể đứng đây thâm (già) trầm (vò) tự hỏi vài vấn đề mang tính sâu xa như "Ở đây có Sao Hỏa không?" rồi. Nàng nhớ hành tinh mẹ quá!

Đồng Mẫn Mẫn đau đầu suy nghĩ. Ban đầu nàng đến được đây cũng là tình trạng linh hồn xuất khiếu như này, cũng là chết rồi mới đến được, rồi mới gặp gỡ cô bé cùng họ cùng tên, mượn thân mà hoàn hồn. Hay nói đúng hơn, nàng có thể sống được đến giờ đều là "mượn" được mà sống, nếu không có thân xác kia nàng sớm đã phiêu tán tan thành tro bụi từ lâu rồi. Nếu như ban đầu là do "mượn", vậy hiện tại lẽ nào phải "trả" mà nàng quay lại khởi điểm ban đầu?

Đồng Mẫn Mẫn trầm mặc, nghe có hơi hoang đường nhưng không phải là không thể. Huống hồ linh hồn của cô bé kia cũng không hẳn là chết, mà giống như vẫn luôn tồn tại trong thức hải nàng. Một xác không thể chứa hai hồn, nếu như cô bé có biện pháp giúp nàng trùng sinh, vậy phải chăng cô bé cũng có biện pháp giúp chính mình trùng sinh trở lại? Vậy thì tại sao trước đó còn muốn giúp nàng? Nếu muốn lấy lại cơ thể, cô bé đã có không ít cơ hội để làm điều đó, nhưng cô bé lại không làm vậy mà chỉ đốc thúc nàng nỗ lực sống tiếp. Là vì chưa đến lúc sao? Mà hiện tại, chính là thời điểm thích hợp?

Đồng Mẫn Mẫn càng nghĩ càng rối, cảm thấy bản thân đang nghi ngờ không có căn cứ. Nàng tự mắng mình là đồ vô ơn, người ta đã không ngại đem cả bản thân giúp nàng sống lại, còn vì nàng bao lần hi sinh cũng không quản khó khăn để đến cứu nàng. Mà nàng đang làm gì, ngồi ở đây suy bụng ta ra bụng người không phân tốt xấu nghi ngờ người khác? Lương tâm nàng đúng là bị chó tha rồi mà!

Nhưng... Đồng Mẫn Mẫn bất an vỗ bộp bộp lên người tuyệt. Nàng không dám cam đoan cũng không dám chắc chắn những gì mà nàng nghĩ chỉ là tưởng tượng mà ra, nhất là bên cạnh thân xác đó chính là Sở Hoài Thu! Sở Hoài Thu có thể gặp nguy hiểm, chỉ nghĩ đến đây thôi Đồng Mẫn Mẫn đã muốn bất chấp tất cả trở về nhìn y một cái. Trước khi chưa xác định được sự phụ nàng có an toàn không hay cô bé kia có mục đích gì, cho dù bị mắng là lang tâm cầu phước nghi ngờ người tốt, bằng mọi giá nàng phải trở về!

Đồng Mẫn Mẫn tràn trề quyết tâm. Người tuyệt cũng đã đắp xong rồi, nàng phi nhanh tới chỗ của Bạch Surong ngồi xổm trước mặt y, biểu tình vừa đáng thương vừa đau khổ cầu xin.

"Tiểu Bạch à, Tiểu Bạch đại ca, Tiểu Bạch yêu dấu của ta ơi! Huynh chỉ cho ta cách rời đi nơi này có được không? Ta thực sự có việc gấp cần làm, thật sự rất gấp đó, xong việc ta nhất định sẽ về đây ngay! Tiểu Bạch à, huynh giúp ta đi mà, ta chỉ muốn quay về nhìn thân nhân của ta một chút thôi, chỉ cần xác định được bọn họ vẫn an toàn, ta sẽ không do dự trở lại làm bạn với huynh ngày ngày đắp người tuyệt có được không?"

Ngay lúc Đồng Mẫn Mẫn muốn chơi xấu khóc ầm lên ăn vạ, cái người vẫn luôn không có chút phản ứng kia rốt cuộc cũng làm ra hành động. Y nhìn nàng, cảm nhận được lo lắng của nàng, nhưng chỉ lắc đầu nói: "Hiện tại chưa phải lúc."

Đồng Mẫn Mẫn sốt sắng thật muốn nhào tới lay y mấy cái: "Vậy thì lúc nào?"

Bạch Sương không nói, y nâng tay, trong ánh mắt kinh ngạc trùng to của Đồng Mẫn Mẫn mà sờ lên đầu nàng: "Khi ngươi thật sự sẵn sàng."

Mà ở nơi khác trong sự vui sướng của Sở Hoài Thu, người vẫn luôn an tĩnh nằm trên giường bệnh cuối cùng cũng mở mắt ra... Đồng tử như máu!

"Mẫn nhi! Con tỉnh rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Là.. Vợ Của Ma Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.